PIERRE REY

Kumar

HÜR YAYIN
DEV ROMANLAR

KUMAR

Dev birçok uluslu şirkette çalışanlar çok iyi bilirler, her an işsiz kalma korkusuyla yaşamanın ne demek olduğunu.Alan Pope de bunlardan biridir. Çalıştığı kuruluştaki işine son verildiği gün sevgilisi tarafından da yüzüstü bırakılınca dünyası kararır. Alacağı tazminat dışında hiçbir şeyi yoktur. Ama bir bilgisayar hatası onu bir anda büyük para sahibi yapacaktır. İşte o andan sonra, Alan Pope'un davranışlarına tek şey yön verir: İntikam. Bu amaç onu Fransa'nın güney kıyılarına kadar atar. Ve kısa sürede uluslararası sosyetenin en ünlü kişileri arasında bulur kendini. Bu acımasız dünyaya ayak uydurmakta da gecikmez. Ama üst üste başına gelenler onu pişman etmekte gecikmeyecektir. Çünkü kalkıştığı işte canından olmak da vardır ve Alan Pope, paraya ve aşka kavuştuğu bir sıra ölmeyi hiç de istememektedir.

KUMAR

PİERRE REY

UYARI

Bu romanın geçtiği yerler dünyaca ünlü ve gerçektir.
Karşılığında, hikâyenin tümü ve kişiler hayal ürünüdür.

“Azla yetinenlerin vay haline."
HENRİMİCHAUX
(Ecuador)

I.KİTAP

1

Saat yirmi birde Croisette'e ulaşan ana yollan uç noktalarından kesen polis tQm giriş ve çıkışı yasakladı.

Hoş kokulu, yumuşak ve hafif bir gece kenti yavaş yavaş sarıyordu. Plajı çevreleyen tahta kulübelerin Önüne taşan parmaklıklar boyunca sıralanan ilk meraklı kafileleri daha şimdiden büyük bir kalabalık oluşturmuş, sabırsız ve mutlu bir telaş içinde kıpırdaşıyorlarch. Yüzyıllardır kumsalı bıkıp usanmadan yalayan uysal Akdeniz dalgacıklarına sevinç çığlıkları, kahkahalar ve müzik sesleri karışıyordu.

Günlerden yirmi bir temmuz olması ve mevsimin daha yeni açılmış bulunması oldukça geç kalındığına bir işaretti. Croisette'e çıkan dar sokaklardan akan kalabalık rengarenk otellerin dizildiği kıyıda gitgide büyüyor, ani bir baskınla şaşkına uğrayan kahvelerin teraslarını dolduruyordu.

Körfezin sonunda bulunan Palm Beach otelinin şef garsonları bu geceki gösterinin, beyaz tuvaletler ve smokinler giymiş ilk davetlilerini, üstü açık yemek salonunun mumlarla aydınlatılmış masalarına yerleştiriyorlardı. Öte yandan Majestic'de, Carlton' da, Martinez'de ve Grand Hotel'de oda bulma şansına sâhip olanlar ise biraz sonraki olayı daha iyi izlemek amacıyla pencerelerin önüne kümelenmişlerdi. İhtiyar iskelenin ucundaki fenerin dibinde ise fişekçiler son hazırlıklarını tamamlıyorlardı. Şef saatine baktı ve:

"Beş dakika sonra tamam...Fişeklerin yerleştirildiği dubayı denize salın," dedi.

Dubanın salınmasıyla birlikte Cannes aniden korkunç bir karanlığa gömüldü. Sahildeki kalabalıktan yükselen anlamsız mırıldanmalar, kıyı boyunca dizilen palmiyelerin gövdelerine, çınar dallarına, bina cephelerine ve damlardaki kiremitlerin

aralarına yerleştirilen yüzlerce hoparlörden yayılan tatlı bir müzik sesiyle bastırıldı. Kalabalıktan yükselen haykırışlar ve alkış sesleri iri bir dalga halinde yayıldı, sadece içilen sigaraların aydınlattığı geceyi kucakladı.

Tam bu sırada, kopkoyu denizde bir motor, son hızla üzerine havai fişek füzelerinin yerleştirildiği yüzer dubaya doğru ilerlemekteydi. Dalgaları bıçak gibi keserek, ardında sahilden görülmeyen bir köpük şerit! bırakarak yaklaşıyordu.

Motorun uğultusuna karşın içindeki dört adam hoparlörlerden yükselen Uluslararası Fişekçilik Bayramının açılış cümlesini mükemmel bir biçimde duyuyorlardı:

"Ispanya Hükümeti kıvançla sunar..."

Motor dubanın çevresinde bir tur attıktan sonra demirledi. İki kişi dubanın kaygan tahtalarına çıktılar. Yarım gaz çalışan motor tekneyi sıtmaya tutulmuş gibi sarsıyordu. Bu sırada yoğun bir karanlığa gömülü sahilden Aranjuez Konçertosunun ilk nağmeleri onlara kadar ulaştı.

"Dört dakikamız kaldı," diye belirtti teknedekilerden biri.

Koyu renk bir pantolonun üstüne siyah bir ceket giymişti. Daha sonra motorun içine doğru eğildi, kolları ve bacakları sıkı sıkı bağlı, ağzı tıkaçlı dördüncü kişiyi pek fazla çaba harcamadan kucakladı.

"Yardıma İhtiyacın var mı?"

"Hayır, sadece teknenin oynamasına engel olun."

Şimdi dört adam, her çapta binlerce patlayıcının yerleştirildiği dubanın üstünde görevlerini bir an önce tamamlamak için acele ediyorlardı. Bağlı olan ötekilere umutsuz, yalvaran gözlerle bakmaktaydı. İkisi onu şenlik fişeklerinin arasına sıkıca yerleştirdikten sonra Oçüncüsü gücü çok yüksek bir bombayı karnına sıkıca bağladı. Bombanın bünyesini harekete geçiren kabloyu ise son havai fişek demetine sıkı sıkı sardı. Kurban bir an vahşi bir hayvan gibi debelendi, ama bağlarının bir milimetre bile oynaması mümkün değildi. Yüzü ter içindeydi ve soluk benzinde şakak damarları kalın çizgiler halinde dışarı fırlamıştı.

"Şu serseriye bak, gösteriyi daha yakından izlesin diye kendisini ön localara yerleştirdik, hâlâ yakınıyor!"

Bu espri öbürlerinin de hoşuna gitti ve güldüler.

"Havai fişek patlamasını daha önce hiç bu kadar yakından görmüş müydün, Marco?"

"Hayır! Küçükken hep bunu düşlerdim."

"İki dakikamız kaldı..." ClçûncO adam telaşlanıyordu.

Teller bir pensle kesildi.

“Gidelim!”

Tekneye atladılar, tam yol uzaklaştılar.

Suyun yüzeyinde uçarcasına giden tekne geniş bir kavis çizdi ve gecenin içinde kayboldu. Dubada ölüme terkedilen kişi Erwin Broker adını taşıyordu. Henüz yirmi sekiz yaşındaydı ve ölmek için çok genç olduğunu düşünüyordu, öfkeyle olduğu yerde yılan gibi kıvrılarak midesine yerleştirilen bombayı suya kaydırmayı denedi. Başaramadı, bomba hafifçe kımıldamaktan öteye gitmemişti. Bu kez tüm gücünü yeniden toplayarak bileklerini dubanın tahtalarına bağlayan elektrik kablolarını koparmayı denedi. İp gibi gerilen kaslarının , parçalanan derisinin acısını duymamak için dişlerini sıktı. Ama bağları sanki onun kaçıp kurtulma mücadelesine karşı savaş açmıştı. Gerçekten adamlar görevlerini eksiksiz yerine getirmişlerdi. Çok kısa bir süre sonra ilk havai fişekler patlayacaktı. Artık öleceğini anlamıştı, bundan böyle yeryüzünde hiç kimse onu kurtaramazdı. Bu eşit olmayan yaşama mücadelesinden vazgeçerek kendini ıslak tahtaların üstüne bıraktı. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Sahilden kalabalık ve konçertonun nağmeleriyle karışık tatlı bir esinti geliyordu. O güne kadar yıldızları seyretmek için hiç zamanı olmadığını düşündü. Yıldızlar cansız ışıklarıyla isteksiz geceyi delip geçiyorlardı. Garipti ama bundan hoşlandı.

Birdenbire sanki binlerce güneş parçası yüzünü aydınlattı. Ağzındaki tıkacı yırtarcasına bağırmaya çalıştı. Bu umutsuz haykırış, gökyüzünü bir renk cümbüşüne boğan, yavaşlayan tantanalı tırmanışının sonunda karanlık geceye son bir patlayışla binlerce küçük güneşcik salan ve daha sonra can çekişen dairecikter çizerek denize gömülen sayısız havai fişeğin korkunç gürültüsü içinde eriyip gitti. Elbiselerinin yavaş yavaş tutuşmaya başladığını hissetti. Son havai fişek demetinin harekete geçmesiyle patlayacak olan karnına bağlı bombanın korkunç görüntüsü etlerini ürpertiyordu, kendisini kucaklamaya gelen ateş dalgasını beklerken son bir kez hırsla dudaklarını ısırdı. Korkuyla açılan göz bebeklerinin içinde gözleri müthiş bir hızla fır dönüyordu. Patlayan bombanın ilk alevleri Ervvin Broker’in hayatında gördüğü son sahne oldu. Dubayı paramparça eden patlama ile birlikte her şey bir ateş serpintisi halinde gökyüzünde uçuştu.

li.KİTAP

2

Saat on üçte öğle yemeği molasını haber veren zille birlikte Hackett Chemical Investment Şirketinin İdari görevlilerine ayrılmış bulunan sekiz kat yoğun bir uğultu ile doldu. Altı yüz yirmi iki memur, danışman, büro şefi, muhasebeci, odacı, sekreter, daktilo ve soruşturma görevlisi kendilerini olgun üzüm salkımları gibi 32 kat aşağıdaki 42. caddenin soluk kesici serinliğine indirecek olan dev asansörlere doğru aynı telaş İçinde birbirlerine ezercesine koşuştular.

Tüm binada yalnızca bir kişi, Alan Pope bu zil sesiyle yerinden fırlamamıştı. Otuzuncu kattaki 8021 numaralı bürosunda dışardakl gürültüden uzak, ahlamsız bakışlarını sabit bir noktaya dikmiş koltuğuna gömülü oturuyordu. Dışarıya çıkmaya hazırlanan Samuel Bannister onu kaygılı gözlerle süzerek sordu:

"Fazla mesai mi yapıyorsun?"

Alan, yabancı gelen bir tonda, "Faturasını kim ödeyecek?" diye mırıldandı.

Bannister onu daha dikkatli bir biçimde izleyerek:

"Ben yemeği Romano'da yiyeceğim. Gel seni de götüreyim."

"Teşekkürler, aç değilim."

Bannister oldukça şaşırmıştı. Bulunduğu yerden sordu:

"Canını sıkan kim Murray mı?"

"Evet, Murray!"

Yemeğe çıkmaktaki olanca telaşına karşın Bannister, uzun süredir yapışmış olduğu kapı tokmağını bırakarak, madeni çalışma masasına doğru bir iki adım attı. Dört yıldır Alan Pope ile aynı büroda karşı karşıya çalışıyordu.

"Gel şu meseleyi şöyle soğuk birer bira içerek konuşalım, ne dersin?"

Alan öneriyi bir baş hareketiyle savuşturdu. Koltuğun içine

gitgide daha fazla gömülüyordu.

"Sen yalnız git Sammy, benim dûşOnmem gerek."

Bannister bir sûre odanın içinde gezindi. Bir şeyler söylemek İçin tam ağzını açacaktı kİ kendini tuttu. Daha sonra Alan'a dönerek sordu.

"Seni kaçta bekliyor"

"Üçte."

"Belki maaşına zam yapacaktır."

"Çok komik..."

"Boşuna kaygılanıyorsun, göreceksin sonunda İyi olacak, eminim."

Bannister bir sOre duraksadıktan sonra, omuz silkip ne yaparsan yap dercesİne:

"Fikrini değiştirirsen unutma, Romano'dayım," diye söylenerek çıktı.

Alan bir süre yalnız oturdu. Midesi kaygıdan kasılıp duruyordu. İç çekerek doğruldu, burnunu pencereye dayayarak anlamsız bakışlarla dışarısını seyretmeye başladı.

Hiç kımıldamadan on dakika öylece kaldı...Birden telefona sarıldı ve evinin numarasını çevirmeye başladı: Marina'yı mutlaka görmeliydi. Biraz talihi varsa onu şimdi yatakta çıplak ve isteksiz bir biçimde uzanmış yakalayabilirdi...Meşgul. Birden isteri krizi halinde onunla konuşmak, ona dokunmak, onunla sevişmek arzusu duydu. Kaybedecek zamanı yoktu. Asılı ceketini kapıp sırtına geçirdi ve ıssız koridorları yıldırım gibi geçti.

Abel Hartman, "Hangi kadın, Penny, adı ne?" diye öfkeyle sordu.

Terkedilmiş araba kalıntılarıyla, tek odalı loş apartman daireleriyle ve boşanma uzmanı avukatların yazıhaneleriyle tanınmış bir mahallede küçük bir avukattı Abel Hartman.

Şimdi gelen müşterisinden ise nefret ediyordu.

"Mabel Pope," diye yanıtladı sekreteri soğukkanlılıkla. "Şu Alan Pope'un eski karısı."

Hartman derin bir iç geçirdi.

"Tanrım, bu kadın hâlâ benden ne istiyor?"

"Her zamanki gibi nafakası geç kalmıştır."

"Yoksul insanlarla evlenmemeli. Ona Türkiye'de olduğumu söyle."

"Leyland dosyasını almaya geldiğinizde sizi koridorda

görmüş. Onu içeri alsanız daha iyi olacak. Her şeyi berbat edebilir."

"Bize ödemesi gereken bir borcu var mı?"

"Hayır."

"Bu vampir gibi yaratıklardan nefret ederim. Pençelerine düşen zavallı burjuvaların vay haline. Bunlar insanın kanım emerler."

Birden Penny'nin nefret dolu bakışlarıyla irkildi ve o an sekreterinin de boşanmış olduğunu hatırladı. Yutkundu, sanki fısıldar gibi konuştu:

"Ne yapalım, al içeri, Alan Pope'a karşı hukuki yollardan bir tazminat davası açmaya çalışalım."

Alan Pope'u taşıyan taksi yakıcı sıcağın altında yavaş yavaş yol alıyordu:

"Daha hızlı gidemez misiniz?"

"Motoru patlatmamı mı istiyorsun?"

Alan, yaşlı bir binek hayvanı gibi zorlanan modası geçmiş Pontiac'ın döşemesine sinirli bir biçimde gömüldü. Marina bu saatte uyanmış olmalıydı. Onu duşun altında yıkanırken gözlerinin önüne getirdi. İlk karşılaştıkları gün Alan'ı serseme çeviren şey, Marylln Monroe'ya müthiş benzemeslydl. Rastlantıyla 6. caddedeki bir bara sigara almak İçin girmişti. Marina, sırtında beyaz bir giysiyle yüksekçe bir tabureye oturmuştu. Yalnızdı. Kiraz taneleriyle birlikte içkisini yavaş yavaş yudumluyordu. Satıcı kadının bulunduğu yere yürüyeceğine onunla arasında iki yer bırakacak bir tabureye çökmüş ve viski ısmarlamıştı. Gizli gizli süzerken konuşmaya o başlamıştı:

"Beni neden bu kadar dikkatle gözlediğini dürüstçe söylersen, sana bir ikinci kadeh ısmarlarım. Hayır! Dürüst olamıyorsun! Daha şimdiden yalan söylemeye hazırlanıyorsun. Çabuk ol, fazla zamanın kalmadı."

"Siz...Siz..." diye kekeledi Alan.

"Evet, ben kime benziyorum?"

"Tıpatıp Marylln'e!"

"Bunu daha önce de söylediler. Herkes böyle diyor..."

Kadehini yeniden yudumladı ve ince uzun diliyle kadehin kenarlarında takılı kalan son damlacıkları da yaladı. Alan İse beş altı viski daha devirdikten sonra, kalbi şiddetle çarparak, titreyen ellerle ve cesaretsizlikten onu yüzüne bakmadan akşam

yemeğine çağırmıştı. Marina ise, Once uzun uzun yûzûne bakmış, sonra hoşnut ve mutlu olduğunu gösteren bir kahkaha atarak:

"Oldu," demişti.

Daha sonra çantasından bir dış fırçası çıkarmıştı. Alan ise onun yanaklarını nazikçe okşamıştı. Marina o gûn, çantasından çıkardığı diş fırçasıyla sırtındaki giysiden başka şeye sahip değildi.

Teni yumuşaktı. Sût beyaz bedeninde hiçbir fazlalık yoktu.

Bir başka özelliği de, en ufak sıkılma ve utanç duygusu taşımamasıydı. Yeni doğan bir çocuk gibi özgür yaşıyordu. Evin içinde çırılçıplak dolaşır, gören olur mu diye hiç düşünmezdi. Bazı günler yine çırılçıplak kadife halının üzerine sırtüstü uzanır, bacaklarını masanın kenarına dayar, ağzında sigara, bir' eliyle göğüslerini hafifçe okşarken öbür eline, az önce uzun uzun boyadığı tırnaklarını kurutmak için havada hareketsiz tutardı.

Alan iki katlı dairesinin bir anahtarını da ona vermişti. Ne zaman geldiği, ne zaman gittiği belli olmazdı. Yokluğu bazan günlerce sürer, döndüğünde bu uzun ortadan kayboluş hakkında en ufak bir açıklama yapma zorunluğunu hissetmezdi. Bazı günler çok pahalı çiçeklerle eve gelir, dolapta tereyağ olup olmadığını sorar, bakkala gideceğini söyleyip çıkardı. Geri döndüğünde elinde ya bir transistorlu radyo, ya renk renk bir şemsiye, ya kocaman greyfurtlar ya da kereviz taneleri olurdu. Bunları genellikle apartmanın hemen altındaki kahvede paketletirdi. Bu çılgın ve hızlı yaşam karşısında beli bükülen Alan, onu her keresinde yeniden eve döndürebilmek için olanaklarının çok üstünde armağanlar vermek zorunda hissederdi kendini. O ise bu armağanlara değer vermez, eve geç döndüğü günlerin çoğunda yüzüklerini, altın kolyelerini ya da küpelerini barların tuvaletlerinde unuturdu. Bir akşam Alan ona bunun böyle devam edemeyeceğini söyleme hatasını yapmıştı.

"Bak Alan, seninle yaşıyorum çünkü senden hoşlanıyorum . Eğer bana karışır, soru sormaya başlarsan rahatsız olurum, rahatsız olduğum zaman da çeker giderim."

"Marina..."

"Senin gibi ben de özgürüm. Kapılar açık olduğu sürece seninleyim. Seçimini yap!"

İşte bu konuşmadan sonra Alan onu yitirmemek için her şeyi yapmayı göze aldı.

"Hey dur! Burada ineceğim!"

Irkilen şoför aniden frene bastı, öne doğru savrulan Alan para çıkarmak için elini cebine atı. Tam o sırada korkunç bir gürültü duyuldu. Ve aynı anda kendilerine arkadan toslayan kamyonun şoförü öfke içinde kaldırıma atladı.

"Dayak mı istiyorsun sen, söyle!"

Taksi şoförünün ise alttan almaya niyeti yoktu.

"Hem arkadan tosluyorsun, hem de kafa mı tutuyorsun?"

O da zararı gözden geçirmek için taksiden çıktı. Eski Pontiac'ın arka tarafı tam bir hurda yığınına dönüşmüştü.

"Şu sersemin yaptığını gördünüz mü?" Alan'ı tanık göstermeye çalıştığı belli oluyordu. Alan ona beş dolar verdi ve omuzlarını umursamaz bir şekilde sallayarak:

"Senin bir kabahatin yok dostum. Bütün suç bende. Yıldızım bu günün benim için uğursuz olduğunu söylüyor."

Şoför zarar tespiti yaptırmayı düşünedursun, Alan onsekizinci kata çoktan varmış, hararetle dairesinin kilidini açmaya çabalıyordu.

Semtin küçük memurlarının ayaküstü sıcak bir şeyler tıkınmak için uğradıkları Romano'nun geniş asma katı öylesine havasızdı ki, havalandırma tesisatının varlığına karşın dumanı bıçakla ikiye bölebilir miyim, diye insan sormaktan kendini alamıyordu.Metre kareye yaklaşık beş altı kişinin düştüğü günün bu yoğun saatinde, bu insan kalabalığı içinde barmenler ancak omuz darbeleriyle kendilerine yol açabiliyorlardı. Barda boş bir tabure kapmayı başarabilen Bannister, anlamsız tartışmaların ve gevezeliklerin olağanüstü gürültüsünde sesini duyurmak için bağırmak zorundaydı:

"Hey Tom! Şunu güzel bir sar! Bir dosta armağan!"

Tom bu angaryayı gülerek karşıladı. Borsa haberlerini arada sırada kendisine çıtlatan Samuel BannisterM severdi. Paketi kurdele ile acele sardı ve uzattı.

"Sen gerçek bir dostsun Tom...Oraya koy, şimdi gelip alıyorum."

Samuel'in kımıldamasıyla birlikte boşalan yere doğru anında hızlı bir yarış başladı. İnsan seli arasından omuz darbeleriyle yol açа açа, iki büklüm çıkış kapısına doğru ilerledi Samuel Bannister. Bu arada birçok müşteriyi de yarım ağız selamlamaktan geri kalmadı. Sokak sıcaktan kavruluyordu. Bu 22 Temmuz

günü sıcaklık gölgede kırk dereceye ulaşmıştı. Alan büroda sıkıntıdan patlamıştır, diye düşündü. Bu ahmak, Murray korkusundan kendi yaş gününü bile unutmuştu.

Alan salon kapısını bir tekmede açtı. Marina içerdeydi. Siyah oğlak derisi eldivenleri ve hasır şapkası dışında Tanrı'nın kendisini yarattığı gibiydi. Günlük beden hareketlerini tamamlamaya çalışıyordu. Sırtüstü uzanmış, kolları başının altında kenetli, olduğu yerde bacaklarını kımıldatmadan kalkıp oturuyordu. Sıcak bir şehvet dalgası Alan'ın tüm benliğini kapladı. Ondan gözlerini biran bile ayırmadan, ceketini çıkardı, ayakkabılarından kurtuldu ve terden derisine yapışan gömleğini koparırcasına sıyırıp attı.

"Selam" dedi Marina seri hareketlerine ara vermeden. "Harry ile tanışıyor musunuz?"

"Selam Alan."

Salonun ölü bir noktasında yere oturmuş, ayaklarını bir koltuğa uzatmıştı. Alan onun eskimiş ve parçalanmış basketbol pabuçları giymiş olduğunu fark etti.Onun ve Marlna'nın rahatsız olacaklarını düşünerek telâşla, az önce çıkardığı gömleğini aceleyle giymeye çalıştı. Ama o da ne: Harry denen herif sanki kendisi orada yokmuşçasına büyük bir rahatlıkla ağzına kadar dolu bir bardaktan viskisini yudumlamaya devam ediyordu.

"Memnun oldum" dedi Alan.

"Yirmi beş!" Marina hareketlerini tamamlamış ve kendini kadife halının üstüne bırakmıştı.

"Hayır, yirmi," diye düzeltti Harry.

Marina, "Yirmi beş," diye diretti.

Bir an boğulmak üzere olduğunu hisseden Alan:

"Beni dinleyin!" diye haykırdı.

"Alan, rica ederim nazik ol. Bana bir bardak süt verir misin?"

Alan şaşkın bir robot gibi buzdolabına doğru ilerledi.

"Birbirinizi ne kadardır tanıyorsunuz?"

Birden sorduğu sorunun anlamsızlığını düşünen Alan nasıl bir tavır alması gerektiğini bilememenin şaşkınlığı içinde Harry'ye dönerek:

"Siz de ister misiniz?" diye ekledi.

"Viskiyi tercih ederim dostum. Şu anda da epey içtim."

Alan Marina'ya dönerek:

"Sanırım bir açıklama isteme hakkım var?" dedi.

Marina anlamamazlığa getirmeye çalışarak:

"Hangi konuda?" diye sordu.

Hiç yerinden kımıldamamıştı. Yine az önceki gibi halının Özerine uzanmış yatıyordu. Tek değişiklik, bu kez yüzûnO örten şapkasının yeriydi. Bu da Alan'da sanki, muhatabım sen değilsin şapkam, dediği izlenimini uyandırıyordu.

"Bu tipin burada işi ne?"

"Sadece bir dost."

Harry saldırgan bir sesle konuşmaya müdahale etti:

"Benden mi söz ediyorsunuz?"

"Sen çeneni kapa! Marina, hemen bir cevap İstiyorum."

"Alan, öyleyse önce sen cevap ver! Burada kendi evimde ■ miyim, değil miyim?"

"Tabbii kendi evindesin!"

Marina sert bir fiskeyle yüzündeki şapkadan kurtularak:

"O halde sana cevap falan vermiyorum. Evime İstediğimi davet ederim."

"Bu kılıkta mı?"

Harry yerinden öfkeyle fırladı:

"Yeter artık! Hiç kimse bana böyle davranamaz!"

"Onu bağışla Harry, işten eve döndüğünde her zaman böyle sinirli olur."

"Ben gidiyorum."

İsteksizce yerinden doğruldu, kadehteki son damlayı dikip bitirdi ve Marina'yı başıyla selamladı.

"İyi olur, yoksa belli olmaz, belki çeneni dağıtırım."

Marina'nın elinden kaçmak üzere olduğunu sezen Alan kapının önüne dikilmiş, öfke dolu bakışlarla yumruklarını sıkıyordu. O sırada yattığı yerden fırlayan Marina altına bir pantolon çekmiş, üstûne de Alan'ın bej gömleklerinden birini giymeye çalışıyordu.

"Marina, nereye?"

Marina bir yandan saçlarını taramaya devam ederek:

"Onunla gidiyorum," dedi.

"Tabii eğer ben istersem," diye belirtti Harry.

"Dinle Harry, öküzlüğün sırası değil."

"Peki, peki, ama acele et, bu tipi görmeye daha fazla tahammülüm yok."

"Marina, lütfen" diye haykırdı Alan.

"Alan, kafa OtOlemeye başladın artık."

Kapıyı çekip gittiler. Serseme dönen Alan bir makina gibi hareket ediyordu, önce bir bardak içki doldurup dikti, önünde duran sandalyeye öylesine bir tekme patlattı ki sandalye duvara çarpıp ikiye bölündü.

"Allah belanızı versin, Allah belanızı versin!"

Birden zil sesiyle irkildi. Kapı çalınıyordu.

Bürosunun güven verici havasına yeniden kavuşan Oscar Vlinsky sevinçten uçuyordu. Florida'da karısıyla başbaşa geçirdiği üç haftalık tatilinin son günlerinde iyice sıkılmaya başlamıştı. Annie ile birlikteyken bir hiçti. Oysa bürosunda bir tanrıydı o. Hesapları inceleme yeteneği ona bilinmezlik dünyasında öylesine bir güç bağışlamıştı ki, bankanın tüm kaderi ufak bir kaprisiyle altüst olabilirdi.

Müthiş bir mekanizma kurmuştu, önündeki bilgisayarın tuşuna dokunmasıyla banka müşterileri arasında sahte çek kullananların listesi ekranda beliriyordu. Abel Goldmayer sahtekarlık piyasasındaki karanlık oyunları ortaya çıkarttığı için onu hararetle kutlamış:

"Bravo Vlinsky, Burger*de senin gibilere o kadar çok ihtiyacımız var ki," demişti.

Ama Oscar kendinin tek olduğuna inanıyordu. Bu sabah işe döner dönmez, bilgisayarın kırmızı tuşuna büyük bir iştahla sarılmıştı. Tanrım ne kadar da çok sahtekarlık eden var, diye söylenerek irkildi. Bu yığılmanın nedenini biliyordu. Odasına girmeden önce, tatile giderken yerine bıraktığı genç stajyerin, dosyaların yoğunluğu altında ezilerek görevinden istifa ettiğini bildirmişlerdi. Nereden başlayacağını bilmiyordu. Sonunda listenin üstünden başlayıp ona kadar saymaya ve onuncu addan harekete geçmeye karar verdi.

Birden başlayarak adları tek tek ekrana vermeye başladı. Sekiz...Dokuz...On...Onuncu adı ekranda dondurdu. Ekrana bu kez sahtekârlığın miktarım yazdırdı: 327 dolar. Suçlunun adı:Alan Pope.

Marina şaka yapmıştı, işte fikir değiştirdi, o pis yaratıktan kurtuldu ve geri dönüyor! Alan sevinçten delirmiş halde kapıya doğru neredeyse uçuyordu. Birden aklına gelen şeyle olduğu yere çakılıp kaldı. Ona açık vermemeliydi. Marina zaferinin ve etkinliğinin izlerini bu kadar erken görmemeliydi. Zil sesinin

yüzünde oluşturduğu mutluluk anlatımını silmeye çalıştı. Aşık bir yüz daha etkili olur, diye düşündü. Bu arada az önce parçalanan sandalyeyi mutfağa saklamayı da unutmadı. Şimdi kapıyı açabilirdi:

"Merhaba Alan. Girebilir miyim?"

Eşikte gülümseyerek dikilen Mabel'di Alan bir sü?e onu anlamsızca süzdü.

"Saçlarının bu hali ne? Neden yeşile boyattın?"

"Boşver."

İçeri giren Mabel'in aceleci bakışları bir süre odanın içinde dolaştı.

Gördüğüm kadarıyla hiç değişmemişsin..."

Raftan rastgele birkaç kitap seçti, daha sonra tekrar yerine koydu.

"Tabii artık duvarlarda benim resimlerim yok. Zaten o resimlerin orada asılı durması için de bir neden yok."

Mabel kendini bir koltuğa bıraktı. Otururken açılan etekliği biran için baldırlarını tüm çıplaklığıyla ortaya çıkardı.

"Mabel, gitmem gerekiyor. Bürodan bekliyorlar."

"Hâlâ aynı işe mi devam ediyorsun?"

"Nafakanı hangi parayla ödediğimi sapıyorsun?"

Mabel'in yüzü birden parladı. Gülümsemeye başladı. Alan bu gülümsemeyi iyi biliyordu. Mabel ne zaman onun koruma duygularını sömürecekse bu anlatıma sığınırdı.

"Dinle Alan! Bugün 22 Temmuz, oysa daha haziran ayının çeki bile elime geçmedi! Nafaka İşini pek ciddiye almıyorsun..."

öylesine şuh bir biçimde oturuyordu ki, ten rengi külotu artık olduğu gibi ortadaydı.

"Merak etme, paranı alacaksın!"

"Ne zaman?"

"Bu ara biraz sıkıntıdayım. Ev kirasını bile ödeyemedim. Biraz bekle, banka hesabım da açık veriyor. Çeklerim karşılıksız."

Mabel davet edici bakışlarla sordu:

"Her zaman açık verirsin zaten. Söyle bakalım, bu seferki açığın adı ne?"

"Kimden söz ediyorsun?"

"Banka hesabı kimin yüzünden açık verdi? Sen her zaman kadınların ağına kolaylıkla düşersin..."

"Yeter artık, abartma!"

Mabel derin bir soluk aldı. Bağışlayıcı bakışlarla gözlerini

Alan'a dikti. Şimdi bacak bacak üstüne atmış, bunu yaparken de eteğini düzeltmeye gerek duymamıştı.

"Biliyorum, saçma ama belki ayrılmakta çok aceleci davrandık. Bazan kendi kendime soruyorum da, seninle beraberliğimiz hiç fena değildi..."

"Anlamadım?"

Mabel, suçüstü yakalanan bir genç kız utangaçlığıyla:

"Beraberliğimizden söz ediyorum," dedi.

Alan tehlikeyi sezmişti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Biliyor musun, ayrı yaşıyoruz ve hiçbir şeyi artık paylaşmıyoruz?"

"Yanılıyorsun! Paylaştığımız bir şey var! Param!"

"Bu parayı istemenin benim için kolay olduğunu düşünme. Bazan kendimden nefret bile ediyorum.Ama tek başına yaşayan bir insan için başka seçenek yok. Allah kahretsin..."

Mabel son sözleri söylerken usta bir hareketle gömleğinin üst düğmesini çözmüş ve bedenini geriye doğru kasarak göğüslerinin öne doğru fırlamasını sağlamıştı. Alan bu görünüm karşısında irkildi.

"Alan, burası ne kadar sıcak..."

Mabel kendini yarı çıplak koltuğun üstüne bırakarak konuşmayı sürdürdü.

"Biliyor musun, belki her şeye yeniden başlayabiliriz?"

Alan, Mabel'in istediğinden korkmuştu. Anlamazlığa vurdu:

"Başlamak mı?"

"Sen ve ben her şeye yeniden başlayabiliriz. Yeniden evlenen ilk boşanmış çift biz olmayız herhalde."

Evin içi bu sıcak yaz günü fırın gibiydi. Oysa Alan titriyordu. Evlilikleri sadece bir mevsim sürmüştü. Gerçekten evlenmeyi istemiş miydi, bunu hiç düşünecek zamanı da olmamıştı. Bir gün kendilerini nikâh memurunun karşısında bulmuşlardı. Mabel'de çekici bulduğu şeyler daha düğün gecesi Alan'a anlamsız ve dayanılmaz gelmeye başlamıştı. Resimli romanlardaki gündelik insanlara benzemek için sabah beşlere kadar hint müziği dinliyor, karnını kızartılmış istiridyeyle doyuruyor,cildini çamur banyosu ile koruyor, beyaz renkte garip ter eldivenleri giyiyordu. Şehvetli olmak için öylesine bol ve kötü kokulu parfüm kullanıyordu ki, insanlar onun geçtiği yerden veba salgınından kaçar gibi uzaklaşıyorlardı. Alan'ı avuçlarının içine atmasıyla

boş dedikodularla dolu sıkıcı manikOrcülûk mesleğiyle birlikte, azla yetinme felsefesini de terketmişti.

Çılgın bir kültür şımarıklığı içinde Alan'a terbiye, yoga ve hayat bilgisi dersleri veriyordu. Bazı günler her nasılsa zahmet edip sebze çorbası yapmaya kalkardı. Evde kap kaçağın nerede olduğunu bilmediğinden çorbayı çaydanlıkta pişirir, üzerinde iki çanaktan başka şey bulunmayan masada servis yapardı. Sofrada Alan'a nefret dolu bakışlarla dik dik bakar ve en ufak bir ağız şapırtısında, "Zavallı Alan, sen yemek yemiyor geviş getiriyorsun," derdi. .

Geceleri de pek mutlu geçmemişti. Çoğu zaman sıkıcı bir hint müziği konserinin bitmesini beklerdi Alan. Bazı günler sevişmeyi denemek için Mabel'in baldırlarını okşardı. Daha eli baldırına değer değmez Mabel elektrik şokuna uğramışçasına yerinden fırlar ve onu terslerdi. Yatağın öbür ucuna iki büklüm kıvrılır ve uyurdu. Sabahlan uyku sersemliğini atmadan sendeleyerek mutfağa gider, akşamki sebze çorbasının yağlarının donduğu çanakta kahvesini içerdi. Tam on bir hafta süren bu dayanılmaz hayatın sonunda bir gün Mabel'e boşanmayı kabul etmesi için yalvardı. Büyük bir talih eseri, pek fazla tantana etmeden Mabel de boşanmayı kabul etti. Ama iki koşul öne sürmüştü: yeniden evlenene kadar hayatını devam ettirebilmesi için nafaka, miktarı ve kaynağı ne olursa olsun ilerde Alan'ın herhangi bir şekilde sahip olabileceği muhtemel bir servetin yarısı. Alan boşanabileceğine öylesine sevinmişti ki, işlemlerin daha hızlı ilerlemesi için onun avukat parasını ödemeyi bile önermişti.

"Evet, cevabını bekliyorum."

Alan'ın bakışları Mabel'ln yeşil perukasında, yapmacık gülüşünde ve çıplak göğüslerinde dolaştı.

"İşe geç kaldım, Mabel. Gitmem gerekiyor.

"Evet mi hayır mı?" diye diretti Mabel. Şimdi ses tonu değişmişti.

"Hayır. Bizim beraberliğimiz büyük bir hataydı. Bir yanılgı."

Mabel bir hareketle eteğini düzeltti ve ayaklandı. Yüzü öfkeden kasılmıştı.

"Buraya gelmeden önce Hartman'a uğradım! Senin için bir şeyler hazırlıyor! Göreceksin, bu sana pahalıya oturacak!"

Mabel sözcüklerin anlatmakta yetersiz kaldığı nefretini Alan'ın suratına tükürerek kustu.

Yine hafif, oğlak derisi siyah eldivenleri, kulaklarına kadar indirdiği hasır şapkası dışında Marina, her zaman olduğu gibi çırılçıplaktı.

Kollarıyla düzenli jimnastik hareketleri yapıyordu. Soluk almak için bir süre ara verdi.

"Elli."

Bacakları aralık, kolları kavuşturulmuş bir halde atölyenin ortasındaki halının üzerinde yuvarlanmaya başladı.

"Daha otuz bile olmadı. Neden yalan söylüyorsun?"

"Kendimi daha fazla zorlayamam," dedi Mabel soğukkanlılıkla. "Bana bir bardak süt verir misin?"

Harry, elinde tuttuğu kutunun biraz önce açılmış deliğinden sızan koyu kırmızı boyayı, yere fırlatılmış resim tuvalinin cansız sarı fonu üzerinde kalın çizgiler halinde dolaştırmakla meşguldu.

"Git kendin al."

"Harry, lütfen..."

Harry şimdi yere oturmuş, biraz önce tuvale döktüğü kırmızılığı sağ ayağının parmaklarıyla yaymaya çalışıyordu.

"Beni bir başkası mı sandın?"

Eline geçirdiği bir elmayı dişleyen Marina, uzandığı yerde hiç kımıldamadan tavanı seyrederek mırıldanıyordu.

"Öteki çok nazikti."

"Erken pişman olmaya başladın."

"Sevişmesini iyi bilirdi."

Harry korkunç bir kahkaha attı.

"Kim, o muhasebeci mi? O zavallı, yoksul, gülünç, minik adam mı? O allahlık doğru dürüst öpmesini bile bilmez! Yanaş ta göstereyim..."

Marina uzandığı yerden doğruldu, uysal adımlarla yanaştı ve boyaları henüz kurumamış tuvalin üstüne boylu boyunca serildi.

"Kıvran...kıvran!.."

"Eldivenlerim kirlenecek."

Marina bir yandan elindeki elmayı dişlemeye devam ederken, öte yandan kaba etlerini taze boyaların üstünde dolaştırıyordu.

"Mükemmel bir tablo alacak. Sattığımda göreceksin!"

"Böyle bir tabloyu hiç kimse almaz. Zaten senin bir tek tuval bile sattığını görmedim."

"Sanattan anlamıyor o salaklar. Sen etlerini sürtmeye devam et. Tablonun adını buldum: "İzler". Hey nereye?"

Tüm bedeni boyaya bulanan Marina isteksiz adımlarla

buzdolabına yürüdü ve çıkardığı süt şişesini bir dikişte bitirdi.

"Kamçılanmış gibi bir halin var. Dikkat et, boyalar üstünde kurumasın. Hey, bana bak, ne düşünüyorsun?"

Marina boyalı bedenini alçak divanın üstüne bıraktı. Boyalar divanda iri lekeler oluşturuyordu. Marina, Harry'nin kızmasına fırsat vermeden somurtarak:

"Alan'ı," dedi.

3

Büroya dọndüğünde Bannister'in gülümseyen yüzü karşıladı Alan'ı.

"Üçe çeyrek var! Saçımı başımı yolmaya neredeyse başlıyordum! Bu saate kadar nerelerde sürttün?"

"Önemlideğil... Eve kadar uzand ı m. "

Alan'ın asık yüzü Bannister'i kaygılandırmıştı.

"Ciddi bir şey var mı?"

"İki saat öne bir trafik kazası geçirdim,Marina başka bir herif bulduğunu söyleyerek kapıyı suratıma çarpıp çekti gitti, Mabel avukatıyla görüşüp beni mahkemeye verdiğini söyledi. Bu kadar, görüyorsun ya her şey mükemmel gidiyor."

Bannister sinirli bir sesle:

"Benimle alay mı ediyorsun?" diye sordu.

"Kusura bakma, ama olaylar korkunç sıkıcıydı."

Alan çalışma masasının yanındaki koltuğuna oturmuş, pencere aralığından donuk bakışlarla gökyüzünü seyretmeye koyulmuştu. Sessiz adımlarla yanaşan Bannister elindeki paketi uzattı:

"Evet, kötü bir gün. Al, bu senin!"

"Benim mi?"

"Evet, hadi al!"

Alan kuşkulu hareketlerle elini uzattı.

"Nedir bu, yoksa bomba mı?"

Samuel zorlu bir kahkaha attı.

"Aç da görürsün! Aptal, bugün 22 Temmuz...Yoksa unuttun mu?"

Alan onun-ne demek istediğini anlamamıştı. Şaşkın şaşkın yüzüne bakıyordu. Samuel bu vurdumduymazlığa dayanamadı ve

patladı:

"Hey sersem, bugün senin yaş günün!''

"Hay Allah! Bak şu işe, unuttum!"

"Ben unutmam. Haydi, 22 Temmuzun şeref ine... Aç."

"Dinle Sammy, çok düşüncelisin...Ama buna gerçekten gerek yoktu!..."

"Arkadaşlık böyle günde belli olur, dostum."

Alan'ın ambalaj kağıtlarını yırtarak çözdüğü paketten kartonu içinde bir içki şişesi çıkmıştı. Bannister kasılarak:

"Fransız konyağı...Yıllanmışından!" dedi.

Çekmecesinden çıkardığı iki kadehten birini Alan'a doğru uzattı:

"Bir kadeh İçtikten sonra göreceksin, her şey daha iyi olacak! Hayat daha yeni başlıyor! Kaç yaşına bastın Alan? Yüz on mu?...Yüzelli mi?...

"Konyağın gibi ben de kocadım artık."

"Şaka bir yana, merak ettim."

"Otuz."

Gördün mü bak! Bir de kocadım diyorsun. Ben ne yapayım. Kırk altı yaşındayım. Söyle, beni gücendirmek için mİ böyle söylüyorsun? Neyse, hayattan daha çok şey bekliyorum. Sağlığına!"

"Sağlığına!"

Kalkan kadehler bir dikişte İçildi. Alan:

"Beni düşündüğün için çok teşekkür ederim," dedi.

Dudaklarında kalan son içki damlacıklarını gOrOltOİO bir şekilde yalamakla meşgul olan Samuel, Alan'a döndü:

"Kırk derece sıcaklıkta içilecek şey değil, ama gene de sudan çok daha İyi."

Alan kadehleri yeniden ağzına kadar doldurdu.

"Haydi fondip!"

"Fondlp!"

Şimdi delicesine gülüyorlardı. Bannister kadehleri bir kez daha doldurdu.

"Mutlu yıllara, küçük budala!"

"Sağlığına, koca cahil!"

"Kocamış cahil," diye düzeltti Bannister. Kadehlerdeki son damlaları da midelerine İndirdiler.

"Sammy..."

"Evet?"

"Biliyor musun, bu Marina tam bir orospu...Geri gelmeyecek..."

"Merak etme, bu kadınlar sonunda geri dönerler. Christel'in beni terketmesi için elimden gelen her şeyi yaptım, gene de ondan kurtulamadım!"

"Ona aşık oldum galiba."

"Bardakları ver, içki doldurma sırası bende."

"Sammy, beni anlıyor musun?...Ona aşığım!"

"Kadınlara karşı her zaman naziksindir. Haydi boşver, içmeye bakalım."

"Haklısın Fondip!"

Bu sırada çalan telefon ziliyle kendilerine geldiler. Bannister sinirli bir hareketle ahizeyi kaptı ve adeta kükreyerek:

"Rahatsız edilmek istemiyorum!" dedi.

Ama birden yüz çizgileri gevşedi, cansız bir ses tonuyla:

"Evet...Tamam...Oldu...Hemen gönderiyorum," dedi.

Bu sırada Alan hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

"Samuel, bugün Mabel'in yüzüme tükürdüğünü sana söyledim mi?"

"Alan, Murray seni bekliyor."

Bu ad Alan'ı yerinden sıçratmaya yetmişti.

"Ne dedin, Murray mı?"

"Saat üç, seni bekliyormuş."

Alan elindeki bardağa yeniden konyak doldurdu ve bir dikişte bitirdi. Sert içki boğazını yakmıştı. Öksürmeye başladı. Sonra ağzındaki ıslaklığı eliyle kuruladı ve dudaklarının arasından nefret dolu sözcükleri dışarı saldı:

"Bu Murray iğrenç bir domuz."

Bannister'e doğru sakin adımlarla ilerledi. Ellerini dostunun omuzlarına koydu. İki arkadaş şimdi yüzyüze bakışıyorlardı.

"Sana bir itirafta bulunacağım, Sammy..."

Söyleyeceklerinin etkinliğini artırmak istercesine bir süre hiç hareket etmedi.

"Oliver Murray'ı görmek midemi bulandırıyor."

Samuel'in içkiden kızaran yüzü hoşnutlukla aydınlandı.

"Benim de."

"Sana başka bir şey söylemek istiyorum...Murray otuzuncu yaş günümde beni perişan etmeyi düşünüyorsa aldanıyor. Boşa kürek çekecek dostumuz!"

Bannister cesaret verircesine Alan'ı başıyla onayladı. Saatine

bakarak telâşlandığını ona hissettirmeye çalışıyordu.

"Çünkü Oliver Murray gerçekten iğrenç bir domuzdur," diye Alan sözlerini tamamladı.

"Haklısın dostum, haklısın...Ama artık gitmen gerekiyor..."

"Ne yapalım, başa gelen çekilir!"

Gider ayak sinirini karton bardağı parmaklarıyla ezerek dağıtmaya çalıştı. Koridorda yürürken ardından kapanan kapının sesini güçlükle işitti.

Oliver Murray hırçın bir insandı. On beş saniyede karşısındaki insanın zayıf noktalarını keşfetmekle övünürdü. Bu aldanmaz içgüdüsünün yardımıyla büronun ikinci sınıf memurlarına acımasızca saldırır, onların en zayıf gizli yanlarına yüklenirdi. İdari görevlilere ayrılan sekiz katta personel müdürü olarak korku salmıştı. Çoğu zaman mesai saati bittikten sonra işi terketmez, büroları dolaşır memurların dosyalarını karıştırır, çöp sepetlerine atılmış özel mektup kırıntılarını toplar, daha sonra bunları bir koleksiyoncu inceliğiyle birleştirir ve kendi özel dosyasında fişlerdi. Bu numaralanmış ve fişlenmiş hazine, onun memurlarının özel hayatına ilişkin zayıflıklarını yakalamasında en önemli dayanağıydı. Bu işi severek ve tatlı bir heyecanla yapardı. İçki içmez, hiç gülmezdi. İşe ilk gelen ve son çıkan oydu. Varlığı tümüyle Hackett Şirketinin genişlemesine ve büyümesine adanmıştı. Hackett o demekti, o Hackett demekti. Odası da kendine benziyordu. Kuru soğuk, her türlü kişisel beğeni ve incelikten uzak. Cam kaplı çıplak çalışma masasının ardındaki koltuğun yanı başında Murray'ın tüm gücünü simgeleyen özel notlarının bulunduğu kocaman bir dolap vardı. Murray bu özel notlarının birer kopyasını da bankasındaki özel kasasına koymuştu. Koltuğun tam üstünde de büyük bir gürültüyle çalışan ve gerektiğinde ziyaretçilere zamanın altın kadar değerli olduğunu hatırlatmak için konduğu belli olan koca bir duvar saati vardı. Masasının üstünde ne kalem, ne kağıt, ne de bir Deıge bulundururdu. Duvardaki tek süs, Şirketin kurucusu büyük şef Arnold Hackett'in kocaman fotoğrafıydı. Masanın tam karşısına, sadist bir acımasızlıkla alaya aldığı kurbanlarına ayrılmış gösterişsiz üç madeni sandalye sıralanmıştı. Murray her zaman üstün yeteneğinin bedelinin ödetilmesi gereken kurbanlar bulunduğunu düşünürdü.

Sekreterin davetiyle Alan içeri girdi. Murray mermer gibi

bakışlarla onu uzun uzun inceliyordu. Alan ayakta, Murray koltukta saniyelerce bakıştılar. Bu sessizlik Alan'a bitmeyecek gibi geldi. Bu garip düelloyu, sessizliği ilk bozan kaybedecekti.

"Beni görmek istemişsiniz," dedi Alan.

Murray gözlerini ondan hiç ayırmadan soğuk bir ses tonuyla heceleyerek,

"Bay Pope, size her şeyden önce mesai saatleri içinde içki içmenin yasaklanmış olduğunu hatırlatmama İzin verin," dedi.

Alan kapana kıstırıldığını hissederek sarardı, ama ilk darbeyi ustaca savuşturmayı başardı:

"Bütün söyleyecekleriniz bu kadar mı?"

Murray buz gibi bir gülümsemeyle kendini toparlayarak:

"Lütfen oturun," dedi.

"Sağolun. Ayakta beklemeyi tercih ederim."

"Nasıl isterseniz. Davetimin asıl nedenine gelmeden önce birkaç ayrıntıyı açığa kavuşturalım...Ne kadardır burada çalışıyorsunuz?"

"Dört yıl oldu."

"Dört yıl, iki ay, sekiz gün. Tamam mı? Elinize ne geçtiğini lütfen söyler misiniz?"

"Benden daha iyi bildiğinize kuşkum yok."

"Yanılmadınız Bay Pope. Tüm yan gelirler dahil ayda 1672 dolar."

Murray, ücret çok yüksekmiş gibi şaşkın rolü oynamaya başlamıştı. Kaşlarını alaylı bir şekilde oynatarak:

"Oldukça büyük bir para bu," dedi.

"Ev kiramı, nafaka borcumu, yiyecek ve giyecek masraflarımı siz ödüyorsunuz herhalde?"

Murray alaya alındığını anlamazlıktan gelerek:

"Özel yaşantınız beni hiç ilgilendirmez, Bay Pope," dedi.

"O halde aylığım üstüne fikir yürütmeyi bir kenara bırakın! Yoksa artırmayı mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır, Bay Pope." Murray bu kez her zamanki kendine güvenen halinden oldukça uzaktı. "Zam yapma sözkonusu bile değil. Biliyorsunuz, uluslararası ekonomik konjonktürdeki dalgalanmalara koşut olarak İlaç sanayii bugün büyük bir krizle karşı karşıya. Kuşkusuz şirketimiz bu bunalımdan sıyrılmayı başaracaktır, çünkü dinamik bir kuruluştur Bay Pope Unutmayın, sürekli ileriye giden bir kuruluştur..."

Alan sinirlerini daha fazla kontrol edemedi:

"Sadede gel Murray! Sadede!"

"Geliyorum Bay Pope. Bu geçici kayıpları gidermek için Hackett kuruluşu personelde bazı düzenlemeler yapmaya karar verdi.

Alan birden bacaklarının çözüldüğünü hissetti. Ama hemen toparlandı. Karşısındakine kendisini ezme mutluluğunu tattırmak istemiyordu.

"Dört yıl üç ay çalışmanın karşılığı olarak tazminatınız yedi ay üzerinden yaklaşık 11.704 dolar ediyor, Bay Pope. Hesaplarımda hiç yanılmam."

Alan biraz önce içtiği konyağın midesine demir parçaları gibi oturduğunu hissetti. Kapı dışarı ediliyordu. Başparmağını Oliver Murray'a doğru nişan alır gibi uzattı:

"Söylediklerinizden bir şey anlamadım! Lafı gevelemeyin Murrayl Daha açık konuşun!"

Murray hiç istifini bozmadı. Hackett şirketinin bir numaralı kanun koyucusu nefret dolu bir sesle:

"Nasıl isterseniz Bay Pope," dedi. "Odamdan çıktığınızda büronuza dönmenize artık gerek yok. İşinize son verildi.

Sinirleri bozulan Bannlster önündeki dosyaya bir türlü kendini veremiyordu. Aklı Alan'daydı ve büyük felaketten korkuyordu. Biri Murray tarafından odasına çağrılmışsa, bu onun kapı dışarı edildiğinin resmiydi. Birkaç gündür personelde temizlik yapılacağına ilişkin dedikodular Romano'da ve şirketin koridorlarında hızla yayılıyordu. Her zaman olduğu gibi yine bütün suç Alan'a yüklenecekti. Alan şirketin şamar oğlanıydı. Dört yıllık meslek hayatında dürüst ve faydalı olmuştu. Çalışmaktan hiç kaçmamasıyla, mesai arkadaşlarının karılarının bir günlük kaçamak önerilerini reddetmesiyle ve Hackett şirketinde çalışan hiç kimsenin yerine göz dikmemesiyle, tam tersine bütün kuşkuları üstüne çekmişti. Herkes yalan, rüşvet ve dalkavuklukla onu yerinden etmeye çabalıyordu. Bürodaki tüm arkadaşları onu otomatik olarak düşman bellemişlerdi. Üstleri bir gün onu devirebilmek için bütün güçlerini ve yeteneklerini sergiliyorlardı. Böyle bir ortamda yaşam kavgası verebilmek için insanın biraz ikiyüzlü olması gerekiyordu. Ne yazık ki Alan'da bu yok, diye düşündü Samuel. Meslekteki yeteneğine diyeceği yoktu, ama arada sırada ona Hackett şirketinin bir kilise değil, ekmek kapısı olduğunu hatırlatması gerektiğine inanırdı. Samuel böylesine

yetenekli bir gencin çokuluslu şirketlerde yükselmek için gerekli hırstan yoksun olmasına içerliyordu. Bütün hatası kadınlara düşkünlüğüydü. Çok çabuk aşık olma yanılgısına düşüyor ve bunu da uluorta herkese söylüyordu. Onlar ise onun bu zayıflığından akıllıca yararlanıyorlardı. Mabel onu iliğine kadar sömürmüştü. Marina ise öylesine avucuna almıştı ki, Alan tüm kaçamaklarına bile göz yumuyordu. Marina bu konuda o kadar gözüpekti ki, hafif kamburlaşmış olmasına ve kırlaşmış saçlarına karşın üstelik hiç şansı olmadığı halde, Bannister bile bir gün dayanamayıp talihini denemeyi bile aklına getirmişti.

Bir gürültüyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Alan robot gibi, kendisine hiç bakmadan önünden geçmekteydi.

, "Alan!"

"Komaya girecek kadar içmekten başka yapacak şey kalmadı."

"Tanrı aşkına beni delirtme! Söyle, ne oldu!"

"Sammy, bana bir içki versene..."

Bannister çekmeceye doğru yürüdü ve biraz önce sakladığı şişeyi gözden çıkardı. Ağzına kadar dolu bardağı Alan'a uzatırken heyecandan elleri titriyordu.

"İyi mi?.. Kötü mü?.. Hadi söyle!"

Alan soluk bile almadan kadehi sonuna kadar dikti. Samuel'e ilk kez görüyormuş gibi boş gözlerle bakıyordu. Konuşmayı denedi, ama gırtlağından tek sözcük çıkmadı. Dili tutulmuştu. Bannister telaş içinde kadehi bir kez daha doldurdu. Alan dostunun ellerine sarıldı ve başını onun omuzuna dayadı. Hıçkırarak:

"Kovuldum Sammy! Bir köpek gibi kovuldum," dedi.

"İyi günler, Bay Pope..."

Kapıcı Alan'ın eve geldiğini görmesiyle birlikte kafasını pencereden dışarı sarkıtmıştı.

"Biraz önce tatsız bir şey oldu, Bay Pope. İdareden geldiklerini söyleyerek suyunuzu kestiler. Şimdilik yapacak bir şey yok."

"Yani bir damla su bile akmıyor mu?"

"Hayır."

"Peki ya duş?.. Lavabo?.."

"Onları da kestiler."

"Allah kahretsin."

Alan içeriye girerken, kapıcıyı, senin bir suçun yok dercesine hafifçe gülümseyerek selamladı.

"Bir dakika, Bay Pope... Kusura bakmayın ama şu temmuz ayının kirasıyla biran önçe ilgilenseniz iyi olacak."

"Tamam... Tamam... Aklımda..."

Her günkü sıkıcı yolculuk yeniden tekrarlanıyordu, önce kabloları kopacak kadar eskimiş asansörle yukarı tırmanış, anahtarla kilidi açış —birden bugünkü tantanada nasıl olup da anahtarlarını kaybetmediğini farkederek irkildi— terden sırılsıklam olan gömlekten kurtuluş. Gömleğini bir yığın halinde yatağın üzerine fırlatarak banyoya girdi ve küvetin musluğunu sonuna kadar açtı. Boş boruların sinir bozucu tiz sesinden başka gürültü gelmedi musluktan. Ayakkabısını, çoraplarını ve pantolonunu çıkardıktan sonra kitaplığın raflarına doğru yürüdü. Kalbi heyecandan çarpıyordu. Son viski şişesini oraya saklamıştı. Birden dünya sanki başına yıkıldı: Şişe boştu. Marina'yı elinden alan serseri domuzu düşünerek sunturlu bir küfür savurdu. Tekrar banyoya girdi. Bir havlu ile yüzündeki terleri sildi. Bu davranışla suların aktığına kendini inandırmaya çalışıyordu. Birden az önce raftan aldığı viski şişesi elinden kaydı ve seramik döşemeye çarparak paramparça oldu. Elleri iki yana düştü, gözleri boşlukta kaydı gitti. Çalan kapı zilini duymuyordu. Bütün beraberlikleri en küçük ayrıntılarına kadar gözlerinin önünden bir sinema şeridi gibi geçiyordu. Son bir çabayla küvetin kenarına oturmayı başardı. Başını ellerinin arasına aldı ve gözlerini kapayarak daldı gitti. Bir süre öylece kaldıktan sonra, ayağa kalktı, kaygılı adımlarla içine sahip olduğu birkaç takım elbiseyi yerleştirdiği gömme dolaba doğru ilerledi. Biraz talihi varsa, orada saklamaya çalıştığı sigara paketlerinden birini bulabilirdi. Yatak çarşaflarının altını karıştırmaya başladı. Parmaklarına bir asker çantasının sert bezi çarptı.

Amerikan ordusunda kullanılan binlerce asker çantasından pek farkı yoksa da Alan bu baba yadigârı çantanın dünyada tek olduğunu söylerdi. Doktor olan babası Richard Pope bu çantayı, müttefik kuvvetler Güney Fransa sahillerine çıkarma yaparken taşımıştı. Tüm çocukluk anıları bu çantanın içinde gizliydi: Birkaç sararmış aile fotoğrafı, babasının asker kimliği, boynunda taşıdığı madenî künye, bir tutam saç ve çeşitli kâğıtlar. Baba Pope solmuş fotoğraflardan birinde karısının beline sarılıyordu. Her ikisi de bronz tenli, aydınlık yüzlü, güzel insanlardı. Ve bu

solmuş fotoğrafta bile Alan'dan diri görünüyorlardı.

Alan dört yaşında babasını, on yedisinde de annesi Clarissa'yı yitirmişti. Daha o doğmadan ikisi başbaşa verir, doktor olmasını arzuladıkları bir erkek çocuğa sahip olmayı düşlerlerdi. Hafif bir hüzün çökmüştü Alan'ın üzerine. Anlamsız anlamsız odaları dolaşmaya başladı. Oysa dün bu evde öylesine güvenliydi ki... Oysa şimdi burayı, basit kararsızlıklarla, kısa beraberliklerle, yarını olmayan bar arkadaşlıklarıyla ve karmaşık erişilmez arzularla dolu hayatını hatırlatırcasına sıradan bir lağım çukuruna benzetiyordu.

Birden korkunç bir sigara içme isteği duydu. Heyecanla elbiselerinin ceplerini tek tek karıştırmaya, kitap aralarına bakmaya, çekmeceleri boşaltmaya başladı. Aşağı inip satın almaya hiç niyeti yoktu. Bu kafayla, bamı puslu ışıklarını ve gelip geçenlerin soran bakışlarını çekemezdi.

Büyük bir açlıkla aradığını sonunda mutfakta buldu: Bir nefes bile çekilmeden söndürülmüş filtreli bir Camel izmaritiydi bu. Filtresinin üstünde kırmızı dudak boyası izleri vardı.

Uzun uzun kokladı. Marina'nın tütüne bulaşan parfümünün kokusunu yakalamayı denedi.

Divana uzandı, sigarayı yaktı ve derin bir nefes çekti. Hiçbir şey düşünmek islemiyordu. Bakışlarını tavandaki ufak çatlağa dikmişti.

Külü dökmek için tabla arandı. Odada aranmaya başladı. Tam o sırada mektubu gördü.

Kapının altından atılmıştı. Vay canına! Nasıl oldu da daha öncefarketmedim? Marina!...

Kalbi umutla çarpıyordu, hemen yerinden fişek gibi fırladı. Asker çantasına takılmasıyla birlikte yüzükoyun yere kapaklandı. Mektup hemen önündeydi. Birden dudaklarının kuruduğunu hissetti. Mektup bankasının özel damgasını taşıyordu. Bugüne kadar yapılan sayısız ihbara karşın banka hesabında açık görünen 327 dolar borcunu hâlâ ödememişti. Bu kez her şey bitmişti. Yakalamışlardı onu. Zarfı korkuyla yırttı. Bankanın katlanmış resmî yazışma kâğıdını yavaş yavaş açtı ve yazılanları bir çırpıda okudu. Hiçbir şey anlamamıştı. Yeniden okudu. Kan beynine sıçradı.

Soluğunu tutarak bir daha okudu. İki küçük satırda aynen şöyle yazıyordu:

"HESABINIZDA 1.170.400 DOLAR BULUNDUĞUNU SAYGI-

4

“Bayan lütfen işim çok acele,” diye üsteledi Bannister.

İmzalanmış belgeleri gişeye doğru uzattı. Gişedeki esmerin ne onu duymuş, ne de onu görmüş bir havası vardı. Uzanıp içeriye baktı. Esmer, anlamını tam kestiremediği garip bir işe vermişti kendini. Yumruğunu vurarak:

“Uçağa mutlakayetişmeliyim,” dedi. "Sizden bütün istediğim kâğıtlara bir damga vurmanız... inanın, benim için bu uçağa yetişmek çok önemli.”

Gişedeki esmer bağa çerçeveli, kalın gözlük camlarının ardından bulanık baktı Bannister’e. Meşgul olduğu işe ara vermeden, adeta başından savarcasına:

“Meşgulüm,” dedi.

Uçağı kaçırma korkusuna iyice kapılan Bannister, “Ne ile meşgulsünüz!” diye itiraz etti.

“Görüyorsunuz ki iş üstündeyim. İnanmıyorsanız başınızı gişeden uzatıp bakın...”

Samuel ayakları üzerine yükseldi ve gişeden ta omuzlarına kadar içeriye sarktı. Esmer üst üste koyduğu üç telefon rehberinin üzerine oturmuştu. Sağ eli bacak arasında gidip geliyordu. Ten rengi çoraplarını tutan kemerin kısmen gizlediği göbeğine kadar tırmanıyordu koyu renk kolları. Seri hareketlerine ara vermeden Samuel’e sordu:

“Evet, ne diyorsunuz?”

Samuel soluğunu tutmuş onu izliyordu. Gözleri yuvalarından fırlamıştı. Yüzü kan-ter içindeydi.

“Haydi gel... Çekinme... Ellerinle dokun... Yoksa istemiyor musun?”

Bannister kaygıyla, "Gerçekten, gerçekten yapabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii, koca budala, bak... Uzat parmağını...”

Bannister önünde şehvetle yalvaran kadının istediğini yaptı.

“Alçak domuz!”

Samuel, Christel’in acı çığlığıyla yerinden fırladı. Gözüne ilk çarpan yatak odalarının alışagelmiş olağan dekoru oldu.

Karısının şişman bedenine sarılmış yatıyordu. Elleri karısının bacak arasındaydı. Yirmi altı yıllık evliydiler. Yetişkin üç çocuklarından ilki olan, Henry Clniversite'de okuyordu. Beş yıldır cinsel ilişkiyi hayatlarından çıkarıp atmışlardı. Bundan beş yıl önce son kez denediklerinde, zevk almasına karşın, Christel, kendi yaşlarındaki insanların böyle kendilerini sevişmeye vermelerini çirkin ve gülünç bulduğunu ileri sürerek, birleşmeyi en coşkun anında kesmişti. Çocuklarını yetiştirdikten sonra gününü mahalledeki protestan kilisesine adamıştı. Zamanla bu kilisenin en etkili ve devamlı üyesi haline gelmişti. Samuel de bu durumu kabullenmişti. Ama arada sırada, bugün olduğu gibi rüyalanıyordu...

"Bir kâbus görmüş olmalıyım," diye özür diledi utanç dolu bir sesle.

"İğrenç! İğrenç!"

Kadın, Samuel'den sıyrılarak ayağa fırladı. Sinirlenmişti. Şişman bedenini eski bir gecelik örtüyordu. Uzaklaştığını görmemek için Samuel başını öbür tarafa çevirdi. Biraz önce yitirdiği rüyasına yeniden kavuşma umuduyla gözlerini gizlice kapadı. Ama esmer ortada yoktu. Şimdi o düşler ülkesinin herhangi bir yerinde, gişesinin arkasında, yolculuk fişlerini damgalamaya ara vermiş, tatlı el hareketleriyle kendinden geçmekle meşguldü...

Telefon iki kez çaldı. Christel, dağınık sarı saçlarının ve omuzla çene arasında boyun olduğunu hatırlatmayacak biçimde ağır bedenine gömülü koca kafasının gülünç ve korkunç görüntüsüyle kapının aralığından uzanarak seslendi:

"Alan Pope."

Sonra da bir kraliçe edasıyla arkasını döndü. Samuel yataktan fırlayarak yalınayak koridora daldı. Burnuna mutfaktan taşan kızarmış ekmek ve kaynamış kahve kokusu geldi. Girişteki telefonun açık bırakılmış ahizesini kaptı.

"Alan?"

"Sammy, seni mutlaka görmem gerek!"

"Şimdi mi?"

"Evet!"

"Olamaz Alan," dedi Bannister İnleyerek. "Zaten geç kaldım!"

"Peki ne zaman görüşürüz?"

"öğle yemeğini Romano'da yemeğe ne dersin?"

"Olmaz, orası çok kalabalık. Pierre'in lokantasında buluşalım.

Tamam mı?"

"Alan! Bana hiç olmazsa "

"Alan telefonu kapatmıştı."

"Ne istiyormuş?"

"Ne istiyormuş?" diye seslendi Christel mutfaktan.

"Bilmiyorum."

"Seni herhalde bir şey için aramış olmalı?"

Bannister bir taburenin üzerine çöktü.

"Beni görmek istiyor."

Christel kızartma makinasının İçine iki dilim ekmek daha yerleştirdi ve homurdandı:

"Pope sana göre bir tip değil. Boşanmış, tembel, kadın avcısı..."

"O çok iyi bir dost," dedi Bannister. "Şu anda başı çok dertte. Dün kapı dışarı edildi."

Tereyağlı ekmeğini kahve fincanının içine düşünceli düşünceli daldırdı.

Alan uzun süredir bankasının önünde turluyordu. Tam üç kez önünden geçmiş, içerdeki memurları, girenleri ve çıkanları seyretmişti. Çift cam kapıyı koruyan kalın çelik kaplamanın açılmasıyla birlikte, sabahın bu erken saatinde tahmininin çok üstünde bir hareketliliğe tanık olmuştu. Yaklaşık on dakika içinde yirmiden fazla müşteri bankaya girip çıkmıştı. Ve yenileri de girip çıkmaktaydı. Güvensiz adımlarla içeri girenlerin peşine takıldı ve tapınağa giden iki basamağı tırmandı.

Burger büyük çokuluslu şirketleri beslemeyi görev edinmiş bir kredi bankasıydı. General Motors'un, Produits Alimentaires Généraux kuruluşunun, IITnin, Chantiers Navals'ın, Detroit National Steel'in, Hackett Kimya Sanayii'nin, Lloyd'un ve Avrupa'nın daha sayısız çokuluslu şirketinin Burger'da hesapları vardı. Bu şirketlerin ortak yanı da şuydu: Her biri en azından elli bin kişi çalıştırıyorlardı ve yıllık ciroları herhangi bir hükümetin yıllık bütçesiyle rekabet edebilecek kadar büyüktü.

Burger yine de hoşgörüyle bünyesine bazı özel müşteriler de almıştı ve Alan, Hackett şirketindeki görevi gereği bu müşteriler arasına girmeyi başarabilmişti.

Alan birden hesabındaki açığın miktarını —327 dolar— anımsadı. Anımsamasıyla birlikte 500 dolarlık çeki titrek elleriyle uzattı. Veznedar umursamaz bir gülümsemeyle ona bakarak

sordu:

"Yüzlük banknotlar halinde mi istersiniz, bay Pope?"

Alan doğrular biçimde başını sallamakla yetindi. Heyecandan dili tutulmuştu.

Banknotları aceleyle cebine tıkıştırdı ve kimse yolunu kesmeden dışarı çıktı.

Temiz havaya çıkar çıkmaz da koşmamak için kendini zor tuttu. Bankanın köşesini döndükten sonra tüm ağırlığıyla duvara yaslandı ve derin bir soluk aldı. Sokağı geçti, bir bara daldı ve kendini bardaki taburelerden birine bıraktı. Tam karşısında, bir at yarışı dergisini okumakta olan barmen, istemeyerek dergiyi bıraktı.

"Onlara kalırsa, kazananlar bulmak işten değil. Bütün kazancım bu işe gidiyor. Ne içersiniz?"

"Bir duble viski," dedi Alan.

"Buzlu mu?"

"Buzsuz, sek. Bir dakika, duble de değil, üç tek olsun."

Barmen şaşkınlıkla saatine baktı. Dokuzu on iki geçiyordu. Genellikle barın devamlı müşterileri bile bu saatte gelip kafayı çekmeye başlamazlardı.

"Oliver Murray on dakikadır sizi arıyor!"

Damarlarında buz gibi bir suyun aktığını hissetti Bannister.

"Benden ne istiyor?"

Patsy alaycı bir tavırla dudaklarını büktü.

"Geldiğimden beri flüor dosyasıyla uğraşıyorum. Tam bir çorba! Saat dokuzu on iki geçiyor. Gidip Murray'ı görseniz iyi olur."

Bannister kafasında tazminatının tutarını toplamaya başladı. Bu arada da başka bir yere girmesini sağlayabilecek tanıdıklarını düşünüyordu. Koridorda alnını sildi, kravatının düğümünü düzeltti, duvarlara sürüne sürüne müdürler bölümüne çıkan merdiveni ağır ağır tırmanmaya başladı.

Murray'ın bürosunun kapısına geldiğinde birden geri dönmek isteği duydu, kendini toparladı* kapıyı iki kez hafifçe tıklattıktan sonra içeriye girdi. Murray hemen dokuz yirmi ikiyi gösteren saate baktı.

"Kusura bakmayın," dedi Bannister. "Geç kaldım. Nasılsınız?"

Cevap yoktu. Murray hiç kımıldamadan gözlerini Bannister'e

dikmiş, elindeki kurşun kalemle oynuyordu.

"Tokyo ile görüşüyordum," diye üsteledi Bannister.

Murray'ın bakışları daha da sertleşti:

"Mashibutu, şu flüor işi... Ana şirketten beni aramışlardı."

Murray'ın yüzü tehlikeyi haber verircesine gerildi.

"Tokyo'da saat yirmi üç - yirmi iki."

"Doğru mu?" diye kekeledi Bannister. "Emin misiniz?"

"Beni aldatmaya çalıştınız, Bannister. Ne kazanıyorsunuz?"

"Yaklaşık 2200."

"Çok fazla."

"Yirmi bir yıllık memurum!"

"Çok fazla."

Samuel buz kesti. Biraz sonra idam fermanı okunacağından kuşkusu kalmamıştı.

"Önceden uyarıyorum, bu size pahalıya malolacak! Hiçbir geçerli nedeniniz yok! Avukatlarım var! Alan Pope'a yaptığınızı bana yapamazsınız! Beni neyle suçlayacaksınız? Merak ediyorum, söyleyin, sizi dinliyorum!"

"Çıkın!" dedi Murray kuru bir sesle. "Bu saldırgan tavrınız size bir kınama cezasına malolacak."

Samuel birden onu kucaklamak isteği duydu. Kınama cezası kapı dışarı edilmek demek değildi.

"Murray, dinleyin..."

"Çıkın dışarı!"

"Bu sabah güne çok kötü başladım. Karımla atıştık..."

Ani bir hareketle işkenceci başının elini kavradı ve hararetle sıktı, öfkeden kızaran Murray elini kurtarmaya çalıştı. Bannister onun elini bıraktıktan sonra uzlaşıcı bir gülümsemeyle Murray'ı yerlere kadar eğilip selamladı ve ayaklarının ucuna basarak odadan çıktı. Koridorda sevinçten zıplayarak koşmaktan kendini alamadı. Bu kez kurtulmuştu!

Alan, yeni bir denemeye hazırdı hazır olmasına, yalnız ne olurdu yüreği daha az çarpsaydı. Oysa her şey o kadar basitti ki, yeni bir şubeye girmesi —New York'da Burger'in bir düzine kadar şubesi vardı— kendi adına bin dolarlık bir çek doldurup daha sonra bankayı sakin sakin terketmesi yeterliydi. Ne var ki Alan'ın bacakları böyle düşünmüyordu. Kaldırıma çakılmış kalmış, 8. Cadde'deki Burger şubesinin ürküntü veren duvarlarını hüzünle seyrediyordu. Birinci denemede talihi yolunda gitmişti. Ama

şimdi yaptıkları hatayı mutlaka anlayıp onu tutuklayacaklar ve hapse attıracaklardı. Bir dua mırıldandı ve ilerlemeye başladı. Bankanın geniş salonuna girmesiyle ürküntüsü iki kat arttı.

Dişlerini sıkarak, ter içinde gişelerden birine zorlukla sokuldu. Yanlışsız doldurabilmek için tam üç çek harcadı. Veznedar göz ucuyla onu sürekli kolluyordu. Bir an bayılmak üzere olduğunu hissetti. Sonunda çeki veznedara uzatmayı başardı.

Veznedar keskin bakışlarla önündeki ad listesini uzun uzun inceledi. Alan'ın kalbi durmak üzereydi...

"Kaçlık banknotlar halinde istersiniz, Bay Pope?"

"Yüzlük," diye bağırdı Alan.

"Sekiz... dokuz... ve on... Buyrun."

Gıcır gıcır banknotları Alan'a uzattı. Alan paralara uzanırken ellerinin titremesini önlemeye çabaladı. İki adım uzaklaşmıştı ki...

"Bay Pope!"

Olduğu yere çakılan Alan geri dönmek için son gücünü harcadı. Ama kireç gibi olan yüzünü başkalarının farketmemesi olanaksızdı.

"Evet?"

"Bir dakikanızı rica edebilir miyim, Bay Pope?"

Veznedar elini gişeden uzatarak Alan'a bir broşür verdi.

"Her şey bunun içinde açıklanmıştır. Tahviller vergi çıktıktan sonra net % 6.25 bjrakıyor. Mükemmel bir yatırım, düşünün. İşte, kartım."

Alan başını sallayarak teşekkür etti, ölüm herhalde biraz önce hissettiklerinden farklı bir şey değildi.

Atölyenin çatısından dalgalar halinde sızan sıcak öğle güneşi Marina'yı uyandırdı.

Gözlerini araladı, sonra yeniden kapadı ve beyaz çarşafı başına çekti.

"Harry?"

"Evet."

"Yanımda mısın?"

"Hayır."

"Ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum."

"Saat kaç?"

"Neredeyse öğlen oldu."

“Dolapta süt kaldı mı?”

“Bilmiyorum."

“Lütfen gidip bakar mısın?”

“Hayır.”

Marina bir süre yatakta gerindi. Yüzü koyun uzandı. Birden uyurken siyah oğlak derisi eldivenlerini çıkarmamış olduğunu gördü. Gece terlemiş ve eldivenler derisine yapışmıştı. Çıkardı eldivenleri.

“Harry?”

"Evet.”

“Hiç yardımsever değilsin, Harry.”

“Değilim.”

"Sütümü getiriyor musun?'”

“Hayır.”

Marina esnedi, gerindi, çarşafları itti, yatağın içinde oturdu ve gözlerini oğuşturdu. Harry odanın bir köşesinde diz çökmüş, elindeki tahta parçasının ucuyla, bir tabağın içine döktüğü boyaları karıştırmakla meşguldü. Marina kalktı, yürürken gözüne çarpan hasır şapkasını yerden kaldırdı, tersine başına geçirdi ve banyoya doğru ilerledi. Aralık pencereden sızan korkunç bir sıcak dalgasının bedenini sardığını hissetti. Duşu sonuna kadar açtı. Sonra ellerini küvete yapıştırdı ve amuda kalkarak ayaklarını duvara dayadı. Kendini başaşağı soğuk suyun şiddetine terketti. Su ayak parmaklarının arasından fışkırarak yüzüne çarpıyordu. Açık ağız, sarkan saçlar ve yarı kapalı gözlerle birkaç saniye hiç kımıldamadan öylece durdu. Çevik bir hareketle yeniden ayakları üstüne dikildi ve sabunlanmaya başladı. Banyo sefası sona erdikten sonra uzun uzun dişlerini fırçaladı ve diş fırçasını bardakta bırakmayarak ıslak ıslak çantasının içine sokuşturdu. Kurulandı, atölyeyi hiç konuşmadan geçti, blucinini, gömleğini ve sandaletlerini giydi, eldivenlerini şapkasının içine soktu.

Az sonra şapka da çantadaki yerini almıştı. Harry göz ucuyla onu izlemekteydi.

“Gidiyor* musun?”

“Evet.”

Masadaki yarım elmayı aldı ve koca bir diş kopardıktan sonra:

“Alan’a dönüyorum,” dedi elmayı ağzında geveleyerek.

"Ha,” dedi Harry başından savarcasına.

Marina çıkarken kafasını döndürüp bakmadı bile.

Baş garson kibar ama kesin bir hareketle yolunu kesmeye çalıştı.

"Bir dostum beni bekliyor," dedi Bannister. "Tamam!.. İşte gördüm!"

Sağda, gözlerden ırak bir köşede Alan elini sallayarak içeri girmesini işaret ediyordu. Pierre'in yeri alçak tavanlıydı. Samuel masaların arasından ustaca süzüldü. Bir bardağı devirdi, ilerlemeye ara vermeden özür diledi. Sonunda soluk soluğa Alan'ın tam karşısındaki sandalyeye yığıldı ve alçak sesle fısıldadı:

"Yeni işsiz kalmış biri olarak çok pahalı yaşıyorsun.'"

Gözleriyle salonu boydan boya taradı:

"İnsanlar bu kadar parayı nereden buluyorlar? Neyse, haydi anlat!"

Birden buz dolu alüminyum kovanın içine yatırılmış içki şişesi dikkatini çekti.

"Nedir bu?"

Alan onun kadehini doldurdu.

"Şampanya. Pomerol 61."

Samuel'in kaşları şaşkınlıkla yerinden oynadı, başını saygıyla sallayarak:

"Kaç para?" diye sordu.

"45 dolar."

Samuel boğazının tıkandığını hissetti.

"Alan, iyisin değil mi?"

"Sammy, sana tamamen güvenebilir miyim?"

"Tabii ki güvenemezsin! Şimdi beni iyi dinle... Bizim orada tam bir panik havası esiyor. Sana ayıracak yirmi dakikam var. Bir dakika bile fazla değil. Haydi, ö'. bakalım!"

"Evet mi hayır mı Sammy? Gerçekten çeneni tutabilir misin?"

"Söyledim ya, haydi öt!"

Alan sert bir hareketle cebinden yırtılmış bir zarf çıkardı.

"Oku."

Bannister bankanın damgasını anında farketmişti.

"Hesabındaki açığı göstermek için bu yolu bana teptirdiysen, sinir krizi geçirebilirim!"

"Oku."

Samuel kâğıdı açtı ve İki satırlık yazıyı bir çırpıda okudu:

"HESABINIZDA 1.170.400 DOLAR BULUNDUĞUNU SAYGILARIMIZLA DUYURURUZ."

Samuel umursamaz bir tavırla kâğıt parçasını masanın üzerine

fırlattı.

"Beni köylü yerine koymazlarsa bir hamburger ısmarlayabilir miyim?"

Masada duran meze tabağını önüne çekti. Eline geçirdiği bir turpu kemirmeye başladı. Çavdar ekmeğinin üzerine ince bir tabaka tereyağı sürdü ve bir lokmada yuttu. Alan'ın suskunluğu onu sinirlendirmeye başlamıştı. Kendini zor tutuyordu.

"Eee... Ne olmuş?" diye sordu.

Alan ona kötü kötü baktı.

"Hackett bana bir milyon dolardan fazla para veriyor, sen hâlâ ne olmuş diye soruyorsun?"

Bannister omuz silkti.

"Ben de dün akşam Papa ile yemek yedim. Hey dostum, uyan artık... Geçen ay tam 800.000 dolarlık telefon faturası geldi. Bu parayı ödediğimi sanmıyorsun herhalde? Bu tür saçmalıklarla her gün karşılaşıyoruz. Bu saçmalıkları kim ciddiye alabilir! 1.170.400 dolar. Oh ne âlâ, hemen bir harem kurarım ve hayatımın geri kalan günlerini ağzına kadar viski dolu bir havuz içinde geçiririm!"

"Bir küçük ayrıntıyı gözden kaçırıyorsun Samuel," diye ekledi Alan. "Para şu anda hesabıma geçirilmiş durumda."

Bannister bir kahkaha patlattı.

"Kabul. Parayı taşıman için sana zırhlı bir kamyonet yollayayım!"

"Bir bölümünü çektim," diye üsteledi Alan.

Bannister, Alan'ın kasılmış ve solgun yüzünü ilk kez farketti.

"Alan..."

"Dinle Samuel, sekiz gündür Mabel'in nafakasını nasıl ödeyeceğim diye kafa patlatıyordum! Banka hesabımda 327 dolar açık vardı. Az önce Burger'in iki şubesine ayrı ayrı gittim. Birincisinden 500 dolar, İkincisinden 1000 dolar çektim. Tek soru sormadan ödediler, anlıyor musun? Haydi, akıllı, bunu nasıl açıklayacaksın bakalım?"

"Hiçbir şey açıklamaya niyetim yok," dedi Bannister. "Çünkü böyle bir şey olanaksız."

Alan ani bir hareketle cebinden çıkardığı bir tomar yüzlüğü masaya fırlattı.

"Peki ya bunlar, bunlar fasulye tanesi mi? Sana daha önce beş param olmadığını söyledim. Ev kiramı bile ödeyememiştim!"

"Olanaksız," diye direndi Samuel. "Bütün bu söylediklerinin

anlamı yok."

"Evet ama, para banka hesabımda yatıyor şu anda!"

"O senin kuruntun!"

"Sana hesabımda olduğunu söylüyorum!"

"Onların eski müşterisisin, seni iyi tanırlar... 1.500 dolar için soruşturma yapma gereği duymamışlardır. Önemsiz bulmuşlardır."

Alan mektubu, Bannister'in burnuna soktu.

"1.170.400 dolar mı önemsiz?"

"Henüz bu paranın tümünü eline vermediler. Alan, bu anlattıklarına inanmıyorum."

"Seni öldürebilirim," diye haykırdı Alan.

Bannister kötü kötü sırıttı.

"Her şeye karşın belki de haklısın... Senin yerinde olsam, şimdi Burger'in herhangi bir şubesine gider ve 20.000 dolar ödemelerini isterim. Bu parayı da öderlerse anlattığın mucizeye inanırım. Hey, saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

Telaşla yerinden fırladı, kalkarken sandalyeyi düşürdü. Şimdi ayakta, hiç hareket etmeden, ellerini masanın üstüne dayamış sabit bakışlarla Alan'ın tam karşısında duruyordu. Sesi ciddileşmişti.

"Aklını kaçırmışsın Alan. Anlattığın hikaye saçma. Bana gerçekten ciddi bir şey söyleyeceğini ummuştum. Sen de saçma olduğunu biliyorsun. Öyleyse bu senaryoya ne gerek vardı?"

Alan çocukça bir öfkeyle karışık gülümsedi. Dudaklarının arasından sözcükler çıktı:

"Sammy, inan bana, ben de bilmiyorum."

Başını kaldırdı ve dik dik baktı.

"Bütün bunların saçma olduğunu biliyorum, gene de bankaya gidip parayı çekeceğim!"

5

Marina ayak parmaklarını rahatlatmak için sandaletlerini çıkardı. Harry'nin atölyesinden Alan'ın apartmanına yürüyerek gelmişti. Ter içindeydi ve sıcaktan alnına yapışan uzun saçlarını eliyle geriye itti. Odanın içinde dolaşmaya başladı. Anahtarı kül tablasının içine bıraktı, çantasını koltuğun üstüne fırlattı.

Gömleğini sıyırıp attı, blucininden kurtulmaya çalıştı. Ama blucini bacaklarını öylesine sıkı sarıyordu ki, ondan kurtulması bu sıcakta epey uzun sürdü. Şimdi çırılçıplaktı. İlk iş olarak mutfağa yürüdü. Buzdolabını açtı ve iki süt şişesi bulmanın alışkanlığıyla gülümsedi. Alan sütten nefret ederdi. Marina'nın kendisini terketmesine karşın onu düşünmek inceliğini göstermişti.

Bir şişenin kapağını açtı ve büyük bir iştahla sütü mideye indirdi. Yeniden oturma odasına dönüp çantasının içinden şapkasını çıkardı. Şapka ile birlikte siyah oğlak derisi eldivenleri de ortaya çıktı. Hava eldiven giymek için çok sıcaktı. Şapkayı başına geçirdi ve pencereyi açtı. Dışardan gelen nemli sıcak hava daha da kavurucuydu. Bedenine kamçı gibi inecek soğuk duşun hayaliyle banyoya yürüdü. Musluğu açtı: Tıss... Bu kez mutfağa geçti ve aynı işlemi lavabonun musluğunda denedi: Tıss... Şapkasını çıkardı, eldivenlerini topladı ve her ikisini de apar topar çantasının içine sokuşturdu. Gömleğini giydi, blucinini ayağına geçirdi, sandaletlerini bağladı ve anahtarı kül tablasının içinden aldı. Evet, Alan'ı seviyordu, ama ona olan tutkusu, çok arzu ettiği zaman bir duştan yoksun kalmaya katlanacak kadar büyük değildi.

Geçici olarak kimde barınabileceğini düşündü. Birkaç saniye düşündü, adres defterini karıştırdı, telefonu açtı ve bir numara çevirdi.

Arnold Hackett, yaklaşık iki yıldır kirasını ödediği metresi Poppie'nin dairesinde, sırtında mavi ipek sabahlığıyla alçak divanın üstüne serilmiş şekerleme yapıyordu. Poppie'nin öbür masraflarını da karşılardı Arnold Hackett. Başta, mimar olmak isteyen Poppie'nin erkek kardeşi Peter'in pahalı üniversite masrafları geliyordu. Poppie'ye her ay geçinmesi için verdiği 2000 dolar da cabası. Arnold, tutkulu aşık saflığıyla Poppie'nin her zaman para sıkıntısı çektiğini düşündü. Kendisini daha sık görmeye gelmediği için Arnold'a çıkışırdı, hep. Arnold Poppie'ye gerçekten aşıktı, ne var ki işlerden başını kaşıyacak zamanı kalmıyordu.

Ziyaretlerini artırmamasının bir başka nedeni daha vardı. Beş yıl önce hafif bir kalp krizi geçirmişti. Konsültasyonda hazır bulunan dünyanın en ünlü profesörleri ona kendisine iyi bakmasını söylemişlerdi. "Ya sevişme?" diye sormuştu o gün.

"Aşırı olmamak koşuluyla."

Bu erken yoklayan krizin kaygısıyla, ayda en fazla bir-iki kez, arkadaşlarının telefon numaralarını birbirlerine verdikleri kızlarla kaçamak yapardı. Oysa Poppie ile durum farklıydı, çünkü Poppie onu seviyordu. Yirmi iki yaşına yeni basmış narin bir çocuktu Poppie. Birkaç ay farkla Arnold'un kızı Gertrud'la yaşıttı. Ama Poppie, Gertrud'un tersine ayakları yere basan bir kızdı. Paradan nefret ettiğini belirtip, San Fransisco kıyılarında hippilerle sürtmek yerine, 6. Cadde'nin ünlü bir stüdyosunda ciddi bir şekilde dans öğretmenliği eğitimini sürdürüyordu. Ayrıca Arnold'un gözünde Poppie'nin bir başka özelliği vardı. Yolun sonuna geldiğini simgeleyen yetmiş bir yaşına karşın kendisini büyük bir aşkla seviyordu. Arnold'a sık sık gençlerden nefret ettiğini, onları tatsız, sevimsiz, kişilikten yoksun ve anlamsız bulduğunu söylerdi.

"Bu sümüklülerden ne kadar sıkıldığımı tahmin edemezsin!.." Poppie'nin nefret dolu bir ifadeyle söylediği bu cümleyle birlikte Arnold gevşiyor, onun saçlarını şefkatle okşamaya başlıyor, yaşlılıktan gelen kaygıları bir bir uçup gidiyordu. Kuşkusuz hiçbir zaman yakışıklı bir insan olmamıştı. Ama kadınlar ona her zaman "gözlerindeki şen parıltılardan" sözetmişlerdi. Bu hayat dolu parıltıyı göremeyen tek kadın karısı Victoria'ydı.

Arnold işlerin yürütülmesini müdürlerine bırakmıştı. İnsanlık bronşitten, astımdan, kalp yetmezliğinden, yaradan bereden kırılıyordu. Kimyagerleri onları kurtarmak için ilaç üretiyor. Arnold kasasını dolduruyor, böylece dünya dönüyordu. Kırk yıl süren uzun bir mücadele sonunda, en hızlı serpilip gelişen Amerikan şirketlerinden Hackett Kimya Sanayii'ni kurmayı başarmıştı. Altmış bin personeli ve sayısız şubesiyle dünyaya yayılmıştı. Bu şubelerin önemli bir bölümü Avrupa'daydı. 459 milyon dolarlık yıllık cirosuyla Sterling Drug (460) ve Richardson Mereti *457)* **gibi ünlü kuruluşların arasında yaralıyordu. Kuşkusuz Hoffman Laroche gibi bir milyar dolarlık yıllık cirosu olan kuruluşları yakalamaktan henüz oldukça uzaktı ama rakiplerine oranla şirketini denetleme üstünlüğüne sahipti. Bu koca imparatorluktaki tek kara leke karısı Victoria'ydı. Kendisine şirketin bayrağını teslim edebileceği bir erkek çocuk verememişti. Arnold bazen Poppie'nin ince ve yumuşak vücuduna dalgın dalgın bakarak imparatorluğunun başında adını sürdürecek bir evlilik dışı evladın hayalini kurardı. Bu yaşta erkek evlat

babası olmaya hakkı yok muydu yani?

Arnold büyük gömme dolabı açarak boy aynasının karşısına dikildi. Bedenini hoşgörüsüz bir bakışla incelemeye başladı. Ayaklarının dibindeydi sabahlığı. Yine de yeşil çizgili iç çamaşırını çıkarmaktan korktu. Büyük bir telaşla gözlerindeki "o hayat dolu parıltıyı" aradı. Göz kapaklarını araladı, kirpiklerini oğuşturdu, göz kırptı. Parıltı oradaydı. Bu alaylı parlaklıkla avundu. Geri kalan aynı parlaklıkta değildi tabii. Onu tanımayan biri aynanın yansıttığı görüntüde kısa ve ince bacaklar, cüce denecek kadar ufak bir beden, koca bir göbek, dazlak bir kafa ve oldukça gelişmiş kıllarla örtülü bir göğüsten başka şey bulamazdı. Dökülen saçlarının yerine yenilerini fışkırtmanın ve göğüs kıllarını tümüyle kazımanın sırrını bulmaları için özel bir araştırmacı ekibi görevlendirmişti. Dolabın ikinci kapağını da açtı ve karşılıklı aynaları ayarlayarak yakaladığı profilden görüntüyle kendini biraz olsun avuttu. Birden Poppie'nin aynadaki yarı çıplak siluetiyle kendine geldi.

"Güzelsin," dedi Poppie.

Banyo kapısının aralığında ayakta dikilmiş Arnold'u süzüyordu. Beline bir havlu bağlamıştı. Küçük yuvarlak memeleri göğüs kafesiyle doksan derecelik bir açı oluşturuyordu.

"Beni sevdiğin için böyle söylüyorsun," dedi Arnold açıkyüreklîlikle.

"Senin bedenini seviyorum," diye üsteledi Poppie. "Erkek bedenini."

Ona yaklaştı, karnını erkeğin kamına dayadı ve başını onun omuzunun girintisine gömdü. Kolunu Poppie'nin boynuna dolayan Arnold, gençlik kokan ıslak saçların dokunuşla kendinden geçtiğini hissetti.

Poppie onu yatağa sürükleyerek, "Gel," dedi.

Arnold bu olağanüstü sevecenliğin etkisinden nasıl kurtulacağını düşündü. Yarım saat önceki sevişmeleri onu iki, üç hafta idare ederdi. Bu işin ardından duyduğu biran süren bitkinlik onu biran kaygılândırmış, neyse ki, Poppie kulağına fısıldadığı "Beni öldürdün" sözüyle Arnold'u canlandırmıştı. Poppie bu sözü alçak sesle, ama öylesine iç tırmalayıcı bir biçimde söylüyordu ki."

"Dur, Poppie, dur... Şimdi olmaz.. Bir saat sonra bir toplantıyı yönetmek zorundayım."

Poppie onun dazlak kafasını parmaklarının ucuyla hafif hafif okşadı,

"Benimle yeterince İlgilenmiyorsun... Yarın gitme!"

"Bu olanaksız... Bekliyorlar... Sen de benimle gelir misin?"

Poppie'nin gözleri doldu.

"Kardeşimi New York'da yalnız bırakamam."

Arnold onun ayak parmaklarının uçlarını sevgiyle öptü. Kollarından sıyrıldı ve telefona sarıldı.

"Hackett Şirketi mi?"

"Hackett Şirketi buyurun..."

Santraldaki kız tarafından adının tekrarlandığını "İşitmek Arnold'un içini, kırk yıllık iktidarı boyunca duymaktan biran bile bıkmadığı gurur tomurcuklarıyla doldurdu.

Poppie'nin zarif parmakları Arnold'un alnında seri hareketlerini sürdürüyordu.

"Bana Murray'ı bağlayın."

Kısa bir ara. Ve sekreterin sesi.

"Buyurun?"

"Murray'la görüşmek istiyorum."

"Kim arıyor?"

"Hackett!"

"Bir dakika, Bay Murray'ın sizinle görüşüp görüşmeyeceğini öğreneyim."

Arnold öfkeden kıpkırmızı kesildi.

"Ben Hackett'in ta kendisiyim. Arnold Hackett. Şimdi anladın mı?"

"Bir dakika Bay Hackett, hemen bağlıyorum."

Poppie, Arnold'un öfkeden titreyen elini yakaladı ve parmak uçlarını hafifçe ısırdı. Arnold işaret parmağını ritmik hareketlerle Poppie'nin ağzında dolaştırmaya başladı.

"Murray..."

"Buyurun Bay Hackett."

"Murray, işler nasıl?"

Elini sevgilisinin ağzından çekti, telefonu avucuyla kapatarak Poppie'ye doğru eğildi ve kulağına fısıldadı.

"Kaba, acımasız, katı ve herkesin nefret ettiği bir kişidir bu Murray. İstediği zaman dilediğini kapı dışarı eder. New York şubesinin idari personel müdürü..."

Poppie sadık bakışlarla onu süzüyordu.

"Evet Murray, erken öten horozların kafalarını kesiyor musun?"

"Hiç kuşkunuz olmasın, Bay Hackett!"

Arnold'un keyfi yerindeydi. Birden espri yapmaya heveslendi.

"Murray, sana ne zaman sıra gelecek?"

Karşı tarafta bir suskunluk oldu.

"Haydi dostum, haydi, espri yaptığımı biliyorsun. Nerede kalmıştın?"

"İlk elde kırk kişilik bir liste hazırladım, Bay Hackett."

"Yeterli değil. İşin canlanmasını istiyorum. Bana coşkuyla, yeni fikirlerle dolu insanlar gerek... Gençler istiyorum... Murray, sen kaç yaşındasın?"

Arnold bıyık altından güldü ve Poppie'ye doğru eğildi.

"Ufak bir güvensizlik ortamı randımanın artmasına yetiyor."

Yeniden emreden bir tonla konuştu.

"Evet, Murray?.."

"Elli iki, Bay Hackett."

Arnold uzun süren sessizlikte bu kez ezme duygusunun verdiği zevki yaşadı.

"Sıkma canım Murray, önemli değil! Sorumlu kişilerin yaşı yoktur. Orada hava nasıl?"

"Saldırgan."

"En ufak bir hoşgörü istemiyorum. Elebaşlarım bana bildir. Çaresine bakarım!"

"Özellikle eskiler. Yirmi yıldır çalışanlar. Kafa tutuyorlar, dokunulmazlıkları var sanıyorlar."

"Bir ad Murray, sadece bir ad!"

"Bir tane değil ki."

"Senden birad istiyorum, Murray. Blrad!"

"Bannister."

"Hangi işte çalışıyor?"

"Muhasebe bürosunda, servis şefi."

"Sepetle gitsin!"

"Başüstüne, Bay Hackett."

"Posası çıkmış katırlara Hackett'de yer yok! Elli kelle istiyorum, Murray, anladın mı, tam elli kelle! Acıma yok!"

Telefonu sertçe kapadı, koca bir kahkaha attı ve Poppie'yi baba şefkatiyle süzdü.

"Senin duygusallığını yaraladığımı biliyorum. Ama ne yapayım, böyle davranmazsam belli bir süre sonra yönetildiklerini unutuveriyorlar."

Alan taksiyi 6. Cadde'de durdurdu, parayı ödedi, sıcaktan ve

kalabalıktan sıyrılarak, kararlı adımlarla Burger'in 11. şubesinden içeri daldı.

Bannister'le konuşması, daha önceki iki denemede kendini açıkça hissettiren iğrenç korkuyu bu kez silip götürmüştü. Karşısına çıkan ilk veznenin önünde durdu, çek defterini çıkardı ve 20.000 dolarlık bir miktarı karaladı. Veznedara emin ve küstahça gülümsedi, çeki imzaladı ve uzattı.

Davranışını kaybedecek şeyi olmayan ve son kozunu oynayan insanların çılgınlığına benzetti. Uzun zamandır benliğini saran korkuyu ikinci plana atmıştı. Garip bir şekilde sanki iki kişiliğe bürünmüş, kendi kendinin seyircisi durumuna düşmüştü. Attığı ve artık önüne geçilmesi olanaksız adımın biran önce sonuçlanmasından başka şey istemiyordu. Kendini kaybetmiş, oynayan oyunun baş aktörü olduğunu bile unutmuştu.

"Parayı nakit olarak mı istiyorsunuz, Bay Pope?"

"Evet."

Veznedarın yüzü kaygıyla büzüldü.

"Bir dakika bekler misiniz Bay Pope? İçeriye danışmam gerekiyor."

Her gün sekiz saatini öldürdüğü gişenin ardındaki yerinden doğruldu ve içeriye yürüdü. Tabii polise haber vermeye gitmişti. Alan bankadan çıkacaktı ama cezaevine girmek için. Sakin sakin bir sigara yaktı. Kaçmak neye yarayacaktı? Ok bir kez yaydan çıkmıştı. Veznedar gişedeki yerinde yeniden belirdi. Alan gözlerini kapadı ve iki polisin kollarına girerek kendisini götürmelerini bekledi. Alçaktan gelen, ama kararlı bir sesle düşüncelerinden sıyrıldı. Tanımadığı bir adam iki polisle karşısında duruyordu.

"Ben Abel Scott. Bankanın müdür yardımcısıyım. Bu iki bayı izlemeniz gerektiğini söylemek zorundayım."

Alan kelepçelerin geçirilmesi için ellerini uysal bir şekilde polislere doğru uzattı.

"Çektiğiniz miktar epey yüklü, Bay Pope. Bu baylar arabanıza kadar size eşlik edecekler."

"Geçen hafta bir saldırıya uğradık," diye gülümsedi polislerden iri yarı olanı. "Dikkatli olmak gerek."

Alan hâlâ ellerini uzatmış halde tuttuğunu görerek irkildi. Karşı tarafta kuşku uyandıracak kadar uzayan bu davranışını doğrulamak için terlemiş gibi ellerini oğuşturdu, pantolonuna sildi ve boğazında tıkalı kalan düğümü yutarak:

"Hayır, teşekkür ederim, buna gerçekten gerek yok," dedi.

Abel Scott'un canı sıkılmıştı, ama boyun eğmekten başka yapacak şeyi yoktu. Veznedar tezgâhın üzerine koca bir kahverengi zarf bıraktı.

"Saymamızı ister misiniz, Bay Pope?"

"Lütfen," dediğini güçlükle işitti Alan.

Polislerin büyülenmiş bakışları altında, veznedarın usta parmakları paraları motor hızıyla devirmeye başladı.

"Güle güle Bay Pope," dedi Abel Scott. "Bir dahaki gelişinizde yine size hizmet etmekten mutluluk duyacağım."

Alan teşekkür etti ve para dolu şişkin zarfı alarak isteksiz adımlarla kapıya yürüdü. Sokaktaki kalabalık serseme çevirdi onu. Yüz metre kadar ilerledikten sonra rastladığı ilk bara kapağı attı. İçeri girdi, tuvalete koştu ve kustu.

"Dinle Alan... Christel'e ne derim sonra?.."

Samuel bir yandan konuşuyor, öte yandan yan gözle Patsy'yi kesiyordu. Gözlendiğini anlayan Patsy başını ani bir hareketle ters tarafa çevirdi ve umursamaz bir edayla önündeki kâğıt yığınını karıştırmaya başladı. Gerçekte, kulaklarını dört açmış konuşmayı kaçırmamaya çalışıyordu. Samuel avucuyla telefonu kapatarak onun işitmesine engel olma çabasındaydı.

"Neresi orası?.. Adı ne? Bekle, not alıyorum.."

Önündeki kâğıda adresi yazdı.

"Numarayı tekrarla... Tamam, orada olacağım."

Alan en ufak bir açıklama yapmadan onu akşam yemeğine çağırmıştı. Telefonda sesi sakindi ve bu sakinliği Samuei'i kaygılandırmıştı. Akşam buluşmak da canını sıkmıştı. Samuel pek ender olarak gecelerini evinin dışında geçirirdi. Böyle olağanüstü bir durum olduğu zaman da on beş gün önceden karısına haber verirdi. Eve döndüğünde karısı onu soru yağmuruna tutar, kimlerle olduğunu, doğru söyleyip söylemediğini araştırırdı. Christel'e bu akşam için nasıl bir yalan uydurmalıydı...

"Bay Bannister..."

"Evet Patsy?"

"Özür dilerim, beni pek fazla ilgilendirmese de size bir soru sorabilir miyim? Aslında ucu bana da dokunmuyor değil... Yalnız bunu sormak bana düşer mi düşmez mi bilmiyorum..."

"Murray beni bekliyor," dedi Bannister.

"Biliyorum... Bugünlerde dairede herkes çok sinirli... Ortada birtakım dedikodular dolaşıyor..."

"Nasıl dedikodular?"

"Büyük bir temizlikten sözed iliyor..."

Bannister omuz silkti.

"Koridorlardaki dedikoduların tümünü önemseseydik... Bu tür söylentilerin sık sık tekrarlandığını bilecek kadar eskisinizdir umarım."

"Kuşkusuz, ama ateş olmayan yerden duman çıkmaz."

"Biliyorsunuz ki tatil dönemindeyiz. Herkes biraz kaygılı."

"özellikle Alan Pope konusunda... Diyorlar ki..."

"Ne diyorlar Patsy?"

"İşten kovulmuş diyorlar."

"Yok canım, daha neler," dedi Bannister konuşmayı kesmek istercesine. Herkesin kısa sürede öğreneceği gerçeği söyleyip söylememek arasında bocaladı. "Flüor işi nasıl gidiyor?"

"Şöyle, böyle."

"İyi, iyi. İlerlemeye çalışın. Ben yukarı çıkıyorum."

Yukarıdaki konuşma çok kısa sürdü:

"Giriniz Bannister," dedi Murray. "Size iyi haberlerim var."

Samuel taş kesildi. Murray için tek iyi haberin, başkalarının ölüm fermanı olduğunu çok iyi bilirdi.

"Bugün 23 Temmuz, Bannister. 31 Aralık'ta 28.472 dolar tazminat alacağınızı zevkle bildiririm."

Gözlerini Samuel'e dikerek ekledi:

"1 Ocak'ta emekli oluyorsunuz!"

Genç kadın barı hafif adımlarla geçti. Bilardo salonuna girerken tanıdık bir yüzle karşılaştı.

"Merhaba John..."

"Selâm Poppie."

"İçerde mi?"

"Evet, yolunmak üzere."

John'u gülümseyerek selamladı ve dumandan göz gözü görmeyen bilardo salonuna girdi. Koca bir lambanın aydınlattığı yeşil çuhanın çevresine dizilmiş on kadar kişi hemen hemen olanaksız bir vuruşa hazırlanan tişörtlü iri yarı genci seyrediyordu. Poppie bir iki adım attı.

"Peter!.."

İri yarı genç geriye döndü ve Poppie'ye burada ne arıyorsun

dercesine dik dik baktı.

"Haydi, oynuyor musun?" diye sordu Maxie. Sabırsızlanıyordu. Hiç de dost olmayan bir bakışla Poppie'yi süzdü ve yüksek sesle, "Burası bilardo salonu, çay salonu değil," dedi.

"Özür dilerim Peter," diye mırıldandı Poppie.

Masanın çevresindekiler alaylı alaylı gülüştüler.

"Defol buradan!" diye bağırdı Peter, dudaklarını öfkeden kemirerek.

Poppie başını öne eğdi. Cesaretini toplayarak:

"Dışarda bekliyorum,"dedi.

Peter masanın üzerine abandı, ıstakanın ucunu sağ elinin parmakları arasına geçirdi ve birkaç saniye hareketsiz durarak vuruşa hazırlandı. Kırmızı topu ıskaladı sonra...

"Bana 800 dolar borçlusun," dedi Maxie.

Peter onu bir kenara çekti.

"Bana on dakika izin ver. Halledilmesi gereken bir işim var. Dönüşte öderim."

Maxie soran gözlerle baktı.

"Oldu. On dakika."

Peter salondan çıktı. Bardaki taburelerin birine tüneyen Poppie'yi gördü.

"Senin yüzünden kaybettim!"

"Ne kadar?"

"1500dolar. Hey John, birduble viski!"

Poppie çekine çekine elini Peter'in elinin üstüne koydu. Peter hiçbir şey hissetmemişti. Gözlerini, renkli bardakların rastgele bırakıldığı tezgâha dikmiş sabit sabit bakıyordu.

"Peter beni istiyor musun?"

"Hayır, seni kutlarım, bravo..." dedi yüzüne bile bakmadan.

Poppie onun karşısında kendini on yaş küçük minicik bir kız gibi hissediyordu. Peter'in güzelliği aklını başından almaktaydı.

"Peter..."

"Yeter, kapa çeneni!"

Onun uzun damarlı ellerine, ince burnuna tişörtün sımsıkı sardığı adaleli geniş omuzlarına hayran hayran baktı.

"Bağışla gecikmemi, Peter. Ama Arnold geldi..."

"Şu bizim ihtiyar Hackett, " dedi alaycı bir sesle Peter.

"Peter, sana yardım edebilirim..."

Yeniden elini uzattı ve Peter'in kolunu sıktı. Peter ani bir ıhareketle önce kolunu kaçırdı, ama daha sonra kaslarını

Poppie'nin yumuşak okşayışlarına bıraktı.

"İhtiyar moruktan bir şeyler koparabildin mi?"

"Çok az."

"Ne kadar?"

"2.000."

"Ver!"

Poppie cebinden çıkardığı para tomarını Peter'a uzattı. Peter parayı cebe indirirken katıla katıla gülüyordu.

"Bu kadar zengin birinin bu kadar budala olmasını kafam bir türlü almıyor. Bırak benim mimar olmak istediğime, senin kızkardeşim olduğuna inanmaya devam etsin bunak...Kardeşim!. İnsan kardeşini düzebilir mi?..."

Victoria hiç de adına yakışan bir kadın değildi. Uzun boylu, yumuşak, sarışın., yenikti. Kağıt kadar beyaz bir teni, yüzüne uygun düşen kaşları ve kirpikleri vardı. Kısacası tadı tuzu olmayan biri. Hiçbir kişilik belirtisi yoktu onda. Sanki saydam bir cam parçasıydı. Arnold'la tanıştığı zaman da böyleydi. Otuz yedi yıllık evliydiler ve artık Arnold için evde onun varlığıyla yokluğu birdi. Hali vakti yerinde bir eczacının tek kızıydı. Park Avenue'deki muazzam villada, Pekin cinsi köpekleri ve hizmetçileriyle yaşar, sabahtan akşama kadar evin içinde hayalet gibi bembeyaz bir yüzle dolaşıp durur ve çareyi uyku ilaçlarında arardı.

"Yolculuğa çıkacağın için mutlu musun?" diye sordu Arnold.

Arnold'a boş gözlerle baktı Victoria. Kocası sanki yabancı bir dilde konuşuyordu.

"Bağışla..."

"Yolculuğa çıkmaktan mutlu olup olmadığını sordum."

"Tabii, Amold, tabii mutluyum..."

"Richard, Gohelan'a geleceğimizi önceden bildirdi mi?"

"O iş ayarlandı."

"Herzamanki gibi mi?"

"Evet. İkinci kattaki büyük salonlu, geniş teraslı, iki yatak odalı daireyi ayırttı."

"Gohelan'a yerdeki halıyı değiştirmesini de söylemiş mi?"

"Bilmiyorum."

"Havalar nasılmış?"

"Çok güzel."

"Mükemmel."

"Gohelan Richard'a Korsky'nin oraya geldiğini ve büyük bir sabırsızlıkla seni beklediğini söylemiş."

"Kim bu Korsky?"

"Unuttun mu? Hani şu kağıt oynadığınız adam canım."

"O yaşlı tilki bu yıl benden tek kuruş koparamayacak. Tenise veriyorum kendimi."

Victoria kaygılı bir yüzle kocasını süzdü. Sormaktan çekindiği soruya Arnold karşılık verdi:

"Doktorlar kalbimin mükemmel olduğunu söylediler. Deniz suyu nasıl?"

"Yirmi beş derece."

"Biletler hazır mı?"

"Bugün öğleden sonra sen çıkmadan cüzdanına koydum."

Arnold kurulu bir makina gibi ceketinin ceplerini karıştırdı. Cüzdan yoktu. Victoria'ya baktı. Kendisine aldırmaz olmuştu. Rüyalar alemine dalmış gitmiş, en sevdiği köpeği Tristan'la oynuyordu. Arnold birden cüzdanını Poppie'nin dairesinde unuttuğunu anımsadı. Az önceki cinsel başarısını düşününce her yanını sıcak bastı.

"Victoria."

"Evet Arnold?"

"Cüzdanımı bürodu unutmuş olmalıyım."

"Richard'a söyle de alıp getirsin."

"Hayır, hayır, en iyisi kendim gideyim. Nerede bulacağını bilmez o."

İç telefona asıldı ve şoföre Cadiltac'ı hazırlamasını emretti. Biraz talihi varsa Poppie'yi kardeşine gitmeden yakalayabilir, onu son bir kez kollarının arasına alabilirdi.

Odada hiçbir şey yerinden oynatılmamış ama içerdeki hava eve birilerinin geldiğini söylüyordu Alan'a. Bir süre hareketsiz havayı kokladı.Gözleriyle oturma odasını taradı. Daha sonra yatak odasına geçti. Yatak bıraktığı gibi düzeltilmeden duruyordu. Yorgan boylu boyunca yere düşmüş, buruşuk çarşaf olduğu gibi ortaya çıkmıştı.

Mutfağa girdi. Kafası başka yerde, hayalet gibi yürüyordu. Lavabonun musluğunu açtı. Sinir bozucu bir tıss sesi geldi. Omuz silkti ve kurulu bir makina gibi ilerleyerek buzdolabını açtı. Bedeni elektrik akımına tutulmuş gibi titremeye başladı. İki şişe sütten biri içilmişti. Marina eve gelmişti. Girişe yürüdü ve >

kapının altından atılmış bir not olup olmadığına baktı. Ortalıkta ıvır zıvır ne varsa tümünü karış karış aradı. Telefonun altına baktı. Eski bakkal faturalarına kadar üstüne yazı yazılabilecek ne varsa tek tek inceledi.

Sinirli sinirli güldü. Kan beynine sıçramıştı. İçinde 20.000 dolar bulunan zarfı değersiz bir kağıt parçası gibi şiddetle yere çaldı.

Birden insanların hayal ettikleri her şeye sahip olduğunu düşündü: Özgürlük, boş zaman, para yolculuk, lüks. Samuel hayatında bunları görmüş müydü acaba? Bu akşam ona randevu verdiği için kendi kendine kızdı. Samuel'e acıdı. Randevuya gitmek istemiyordu. Samuel'e geceyi cehennem edecek Christel'i düşündüğünden değil, bu arada Marina'rıın gelip bir kez daha kendisini evde bulamamasından korkuyordu. Onu iyi tanırdı. Aklına estiği gibi yaşar, kediler gibi bir gün evden kaybolur, ertesi gün dönerdi. Unutkandı. Eldivenleri, şapkasını, güneş gözlüklerini nereye koyduğunu sık sık unuturdu. Randevu verip bekletirdi. İnsanların kendisini denetlemelerinden nefret ederdi. Özgür olduğu zaman gerçek kişiliğini bulurdu.

Döşemenin üstünde yatan içi dolu zarfa anlamsızca baktı. Şu anda Marina'nın yerini kendisine söyleyene gözünü kırpmadan bu zarfı verebilirdi.

6

Arnold Hackett kulağını kapıya dayadı. İçerden hafif bir caz müziği geliyordu. Talihi vardı, Poppie evdeydi.

Arnold sürpriz yapmaktan hoşlanırdı. Zengin insanlara özgC bir gülümseme yüzünü aydınlattı. Anahtarı ses çıkarmadan kilitçe çevirdi, içeri girdi...

Gördüğü ve bir türlü anlam veremediği sahne karşısında gözleri faltaşı gibi açıldı. Alçak divanın—fiyatı 3.800 dolar—arkasından yükselen sütun gibi iki bacakhavadaritmik ve yumuşak hareketlerle hafif dalgalar halinde gidip geliyordu. Bu bacakların sahibi ayaklarını, antikacı Italyandan bir servet karşılığı satın aldığı yüzyıllık konsolun üstüne dayamıştı. Parmaklarının üstüne basa basa ses çıkarmadan divanın çevresini dolaştı. Tanımadığı bir yaratık yerde çırılçıplak ve boylu boyunca uzanmıştı. Siyah

oğlak derisi eldivenin örttüğü kollarının üstünde dikilmiş, yükselip kalkıyordu. Başında hasır ve meyvalarla süslü garip bir şapka vardı. Şapkanın sahibi hareketlerini soluyan bir sesle sayıyordu:

"Oniki, onüç, ondört, onbeş..."

Bulunduğu yerden Arnold'u görmesine olanak yoktu. Arnold ise bu mükemmel bedeni ağzı açık seyrediyordu. Suçüstü yakalanmamak için çekip gitmekle seyretmeyi biraz daha uzatmak arasında kararsızdı. Kim ne diyebilirdi canım, burası kendi evi değil miydi?

"Yirmibir, yirmiiki, yirmiüç, yirmidört..."

Büyük bir iştahla, her inip kalkışta yere sürtünen iri göğüsleri en küçük ayrıntısına kadar inceliyordu. Cimnastik yapanın yüzü, baldırlarının tam hizasında, sarkan saçlarının arasına gizlenmişti.

"Otuz, otuzbir, otuziki..."

Arnold bine kadar saymasını diledi.Oysa o otuzbeşte pes etti, bacakları açık bir şekilde sırtüstü yere yığıldı ve tam o an Arnold'u gördü.

"Öldüm," dedi. "Formda olduğum zaman elliye kadar çıkıyorum. Ya siz?"

Arnold bu rahatlık karşısında kıpkırmızı kesilmişti.

"Bilmem. Sayı saymasını her zaman unuturum."

Arnold'un varlığından en ufak rahatsızlık duymamışcasına ayağa kalktı ve divanın dibine bırakılmış süt şişesini aldı.

"Siz de ister misiniz?"

Arnold sütten nefret ederdi. Titrek bir sesle:

"Tabii isterim," dedi.

Genç kadın şişeden bir fırt aldı ve Arnold'a uzattı.

"Poppie bardakları nereye sokuşturuyor bilmiyorum. Burası tam bir batakhane!"

Arnold'un gözleri, devamlı olarak genç kadının kestane rengi kıllarıyla yüzü arasında gidip geliyordu.

"Olağanüstü bir şey bu. Tıpkı ona..."

"Biliyorum."

Arnold renk vermemek için sütten bolca bir fırt aldı, kusacak gibi oldu.

"Adım Arnold. Sizinki?"

"Marina."

"Poppie herhalde benden size söz etmedi."

"Sizinle yaşıyorsa pes derim. Olsanız olsanız büyükbabası olursunuz."

Arnold büyük bir darbe yemişti, ama babacan bir gülümsemeyle bunu anlattı.

"Ben Arnold Hackett'im."

Gözucuyla tepki bekledi. Marina sanki onu duymamıştı.

"Cüzdanımı burada unutmuşum. İzninizle gidip bakayım."

Banyoya girdi. Marina'nın elbiseleri yerde sürünüyordu. Tişörtünü kaptı ve büyük bir iştahla kokladı. Havlunun altından cüzdanını aldı ve salona döndü.

Onbeşinci Louis üslûbundaki sandalyeye çırılçıplak ata biner gibi oturan Marina onu dikkatle izliyordu. Bu halini gören Arnold yeniden kıpkırmızı kesildi.

"Yaşlılık iğrenç bir şey olmalı," dedi Marina.

Hackett kuruluşlarında çalışan kadınlı erkekli yaklaşık atmış bin kişiden hiçbiri ona böylesine korkunç bir hakaret etmeye cesaret edemezdi. Ne gariptir ki bu sözler Arnold'u kızdırmadı. Büyük bir çaba harcayarak Marina'ya gözlerindeki "o çoşku dolu parıltıyı" sezdirmeye çalıştı.

"Seçme şansım olsaydı sizin yaşınızda olmayı yeğlerdim."

Evet, artık genç değildi. Gerçek ortadaydı. Geriye kalan yılları yaşananlardan çok daha değerli oluyordu bu yüzden. En ufak bir fırsat bile boşa harcamamalıydı. Kaybedecek zaman yoktu...hiç yoktu. Hemen harekete geçmeliydi... harekete geçmeliydi...Bu genç kızın sadece tenine dokunabilmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Gözünü Marina'nın bacak arasından biran olsun ayırmayarak söze başladı:

"Dinle Marina...Yeni tanıştık, ama sana harika bir önerim var..."

Ne yapmalıydı? Christel'e bu akşam yemeğe gelmeyeceğini nasıl söylerdi? Yoksa işten kovulduğunu ve dışarda kafa çekmeye ihtiyacı olduğunu karısına açıklasa mıydı?

"Christel! Christel!..."

Antrede ve mutfakta yoktu. Korktuğu başına gelmişti. Samuel karısıyla salonda karşılaşmamak için dua etti.

"Christel!"

Felaket, karısı, mor yün elbisesini giymiş, salondaki koltukta oturuyordu. Ağır bedeninin her kıvrımını belirginleştirmekteydi ou eloise. Yüzü de serzenişin takendisiydi.

"Böyle bağırıp çağırmakla ne elde edebileceğini sanıyorsun? Saatten haberin var mı ? Git terliklerini giy!"

"Ben çıkıyorum."

Christel'in gözleri hayretle açıldı. Kocası böyle konuşmaya nasıl cesaret edebiliyordu?

"Anlamadım?"

"Akşam yemeğini Alan Pope'layiyeceğim!"

"Bırak şu herifi de git ellerini yıka. Bir yere çıkamazsın!"

Yirmibeş yıllık köleliği Bannister'in gözlerinin önünden bir sinema şeridi gibi geçti: Hackett'te esen yılgı havası zoraki gülümsemeler, Murray'ın kaprisleri, elli yaşında bir köpek gibi işten kovulmanın verdiği hüzün, kendisine bir çocuk gibi davranan karısının verdiği korku ve utanç duygusu...

"Ne dersen de, ben çıkıyorum!"

"Demek karına, orospularla yatmaktan başka şey yapmayan o iğrenç herif için karşı geliyorsun ha?"

Bannister hayatında ilk kez isyan ediyordu.

"Bazen orospular başkalarından çok daha değerlidir bunu iyi bil."

Sert bir şekilde geriye döndü ve sokak kapısına doğru ilerledi.

"Samuel! Nereye gidiyorsun?"

Yabancı olduğu vahşi bir çoşku seline kendini kaptıran Samuel, başını bile çevirmeden cevap verdi:

"Orospularla yatmaya!"

Alan, Samuel'le birlikte sık sık yemek yedikleri Mang-Ling'e erken geldi. Fiyatları pek yüksek olmayan, temiz, sakin ve sevimli bir Çin lokantasıydı burası. Oturduğu yerden tüm salona egemen bir görüş açısına sahipt'. Masaların üstü küçük kırmızı beyaz kareli kağıt örtülerle kaplıydı. Lokantanın duvarlarındaki kürelerden sızan ışık, salonun duvarlarındaki ateş kusan kabartma ejderha resimlerini tatlı tatlı aydınlatıyordu. Alan yanındaki boş sandalyenin üstüne 20.000 dolarla dolu olan zarfı koymuştu. Bankadan çektiğinden bu yana Alan paraya dokunmamıştı. Sabahtan beri sadece içgüdüleriyle hareket ediyordu.

Saatler geçtikçe bankada böyle bir yanlışlığı kimin yaptığını daha az düşünür oldu. Bu paraya el süremezdi, çünkü kendisine ait değildi. Nasıl olsa götürüp geri verecekti.

Kendi kendine hesaplaşmasını sürdürürken Bannister'in

lokantaya girdiğini gördü. Bütün miyoplar gibi uzun süre arandı, sonunda Alan'ı fark etti, ona doğru yürüdü ve hiç konuşmadan, sert bir hareketle bir sandalye çekip oturdu, Alan yüzünün pek solgun olduğunu ve sürekli terlediğini görmüştü.

"Bir aksilik mi oldu?"

Samuel şarap şişesini kaptı, bardağı ağzına kadar doldurdu ve dikti.

"Hey, Sammy. Sana bir soru sordum!"

Bannister yalvaran bakışlarla bir süre Alan'ı süzdü ve sonunda baklayı ağzından çıkardı.

"Ben de, dostum."

"Sen de mi, anlamadım?"

"Beni de kovdular."

"Olamaz, bu bir şaka."

"Murray sonunda canıma okudu."

"Hey Sammy , gırgır mı geçiyorsun.?"

"Öyle bir halim var mı?"

"Olamaz bu! Onu ne zaman gördün? Sana ne dedi?"

"1 Ocakta emekliye ayrılacağımı söyledi. Alan, içim yanıyor. Bu yaştan sonra bir daha kendimi kolay kolay toparlayamam."

"Buna hakkı yok!"

"Olduğunu söyledi."

"Christel'in haberi var mı?"

"Henüz yok."

"Bir gerekçe gösterdi mi?"

"Hiçbir gerekçe göstermedi."

"Harekete geç! Avukatınla görüş, sendikaya başvur..'.Toparlan, kendini savun! Paran var mı?"

"Birkaç hafta yetecek kadar. Sonra?"

"Sen tanınmış birisin. Çevren geniştir. İlişkilerin vardır. İstediğin yerde iş bulursun. Bayer, Squibb, Glaxo, Schering Plough seni kapmak için her şeyi yaparlar."

"Artık yaşlandım, çok geç."

"Kırk yediye yaşlı mı diyorsun sen?"

"Kendini boşuna yorma, hesabım görüldü."

"Allah kahretsin."

"Yemek ısmarlayacak mısınız?" diye sordu garson.

Alan listeye bakmaya gerek bile duymadan:

"Karides ızgara, bahar salatası, bademli tavuk ve baharatlı sığır eti," dedi.

Garson uzaklaştı. Alan, gözlüklerinin ardında Samuel'in gözlerinin buğulandığını gördü. Yüreği cız etti.

"Sammy..."

Bannister başını kaldırdı. Yorgundu. Gözlüklerini çıkardı ve camlarını masa örtüsüne sildi. Alan'a hiç bakmıyordu. Daha sonra öfkeden sıkılı yumruklarıyla buğulu gözlerini oğuşturdu. Bir süre öylece hareketsiz kaldı. Başını kollarının arasına gömdü.

"Sammy..." diye yineledi Alan, ne yapacağını bilmeyen insanların sevecen beceriksizliğiyle.

Alan konuşmasının devamını getiremiyordu. Darbenin izleri henüz geçmemişti ve hiçbir söz Samuel'in yarasına melhem olamazdı. Boşa yaşanmış bir ömür kadar uzun sûren iki dakika boyunca hiç konuşmadılar. Alan tedirgindi, elinden bir şey gelmiyordu, kaygılı bakışlarla üzüntüsünün altında ezilen Samuel'i seyretti. Birden Samuel titredi ve çok uzun süren bu komadan sıyrıldı. Alan eski dostuna yeniden kavuştuğunu hissetti. Samuel gözlerini Alan'ın gözlerine dikerek lokantayı çınlatan bir sesle kükredi:

"İntikam alacağım."

"Evet," dedi Alan uysal bir çocuk gibi. "Evet."

"Dün senin, bugün benim başıma gelenler, yarın sırasıyla bizim gibi yüzlerce zavallının başına gelecek. Dama taşları gibi oradan oraya savruluyoruz. Yükleniyorlar, hakaret ediyorlar, sonra da kapı dışarı ediyorlar. İşi bitmiş atlar gibiyiz. Ama ben at değilim Alan. Yetti artık. Otuz yıllık aşağılanma yetti. Dizginlerimi parçalamak ısırmak istiyorum!"

Alan başıyla onayladığını belirtti. Bannister onun ellerini yakaladı ve sertçe sıktı.

"İntikam alacağım! Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?"

"Evet...evet..."

"Bana yaptıklarını onlara ödeteceğim. Ezip geçeceğim onları. Onlar benim derimi yüzmek istiyorlar,ben de onların derisini!"

Alan onu incitmeden yatıştırmayı denedi.

"Bizden daha güçtüler Sammy, daha güçlü. Savaşı çok önce yitirdik biz!"

"Ben başaracağ ı m! "

"Sen ve ben, sadece ikimiz bütün bir sisteme nasıl çomak sokabiliriz."

"Onların geberdiklerini görmek istiyorum."

"özellikle Murray'ın mı?"

"Murray sadece bir kukla, bir emir kulu. Ben tepedekini istiyorum. Hackett'i!"

Yeni bir şey keşfetmiş gibi sevindi.

"Evet...evet, Hackett'in ta kendisini! Onu perişan edeceğim!"

"Yılda 500 milyon dolar, dünyanın her yerine dağılmış tam altmış bin işçi ya da memur, en bOyOk bankaların desteği ve hükümetin tam güveni...Bunlara karşı ne yapabilirsin?"

"Bilmiyorum.Ama elbet yapılacak bir şey vardır. Bu işte benimle birlikte misin?"

Alan sinirli bir kahkahayı bastıramadı.

"Monako Prensliği'ninSovyetlerBirliği'nesavaş İlan etmesine benziyor bu."

İkisi de sustular. Garson ısmarlanan yemekleri masaya bıraktı.

"Tatlı ister misiniz?"

"Daha sonra," dedi alan. 'Aynısından bir şişe daha getirir misiniz."

Az önce doldurduğu kadehe uzanmaya çalışırken, çarpan dirseği para dolu zarfı yere düşürdü. Hemen yerden aldı ve örtünün üstüne koydu. Samuel bakışlarıyla bir açıklama bekliyor gibiydi.

"Para, "dedi Alan.

Bannister duyduklarına inanamadı.

"Burger'in parası, tam 20.000 dolar," diye ekledi Alan.

Oldukça sakin bir hareketle çatalıyla kaptığı karidesi mideye indirdi.

Bannister önündeki kadehten bolca bir yudum alarak cesaretini topladı.

"Ne diyorsun.bu zarfın içinde 20.000 dolar mı var yani?"

Alan bir bıçak darbesiyle zarfı yırtıp açtı.

"Bak..."

Yeşil yüzlüklerin görünmesiyle birlikte:

"Aman tanrım!" diye bağırdı Bannister. "Bunlar gerçekten para!"

Paralara dokunmak istedi, ama Alan'dan çekinerek davranışını dizginledi.

"Çekinme, dokun," dedi Alan.

Daha sonra birkaç tane yüzlüğü masanın üstüne döktü.

"Olamaz, Tanrım, olamaz..." diye mırıldandı Samuel.

İçi para dolu zarf Bannister'ın kafasını iyice karıştırmıştı Gözleri neredeyse yuvalarından dışarı uğrayacaktı. Ellerini sildiğ peçeteyi yüzlüklerin üstüne bırakarak, telaşlı bir sesle devam etti:

"Ne yani, ne demek istiyorsun...Bu parayı sana Hackett mİ verdi?.."

"Yeter artık, sabahtan beri tekrarlamaktan gına geldi. Evet. Tam1 Milyon 170.400 dolar."

Bannister'in yumruğuyla masa sarsıldı.

"Saldırıya geçtik!"

"Anlamadım."

Samuel peçetenin altında kalan zarfı havaya doğru sallayarak,

"Bu para zincirin ilk halkası!" dedi.

"Bir ayrıntıyı unutuyorsun," diye söylendi soğuk bir tavırla Alan. "Bankada bir milyondan fazla param var belki, ama unutma ki ben bir hırsızım, bir sahtekârım."

Bannister para dolu zarfı masaya çarparak sordu:

"Peki ya bu ne, koca kafalı?"

"O para bana ait değil. Cımbızla bile o paraya dokunamam."

"Kıçına tekmeyi cımbızla mı atıyorlar, avanak. Birini mi dolandırdın? Bir şey mi çaldın? Kim seni neyle suçlayabilir?"

"Ama bu para bana ait değil," diye direndi Alan. "Kendini aldatma. Sen de benim gibi davranırdın."

"O günler geçti artık. Dinle, para bankadaki hesabında yatıyor. Bu parayı vermeleri İçin onlardan hiçbir şey rica etmedin. Fırsatı kaçırma, budala! Hem sonra ne kaybedersin?"

"İçeri tıkarlar! Ben de hapsegirmek istemiyorum!"

"Neden dizğinler bazılarının elinde ve öbürleri at gibi koşturuluyor biliyor musun? Çünkü öbürlerinin başlamak İçin sermayeleri yok. Bugüne kadar bizden sürekli on dolar yapmamızı sağlayacak bir dolar esirgendi. Artık yeter! Şimdi sermayemiz var. Nakit bir milyon dolar ne demek, bunu düşünebiliyor musun? Bu parayı iyi bir işe yatırırsak, sekiz gün içinde, dünyanın en büyük salaklarının elinde bile tam üç katına çıkar!"

Alan itiraz etmek için tam ağzını açacaktı ki;

"Sus, konuşma," diye üsteledi Bannister. "Bugüne kadar başkalarının hesabına çalıştık, yetti artık! Ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyorum. Sözümü kesmeden beni dinle

şimdi!"

"Bu hatayı kimin yaptığım ve bu parayı bana kimin verdiğini öğrenene kadar bir şey dinlemek istemiyorum!"

Bannister ters ters baktı.

"İşi zorlaştırıyorsun! Para nereden gelmişse gelmiş, sana ne. Önemli olan gelmiş olması! önemli olan o alçak heriflerden intikam almak ve zengin olmak için elimizin altında büyük bir gücün bulunması!"

Oscar VVlinsky bugün kendini hiç de iyi hissetmiyordu. Fischmayer kızgın olduğu zaman, Burger binası temelleri üzerinde sarsılırdı. Ve Abel Fischmayer, bu sabah açıkça büyük bir krizin eşiğindeydi. Oscar onu iyi tanıyordu ve duygularında asla yanıimazdı. Abel'in kırmızı yüzü kireç gibi beyazdı. Oldukça etli olmasına karşın dudakları yüzüne acımasız, katı ve düz bir çizgi konduruyordu. Oscar, her zamanki gibi "evet Bayım", "hayır, Bayım," diyerek yaltalanmak yerine bu sabah ona kişisel görüşünü belirtmek ihtiyatsızlığında bulunmuştu. "Özür dilerim Bayım, çok şaşırdım, ama bilgisayarımın yanıldığını hiç sanmıyorum," demişti Abel Fischmayer'e.

Fischmayer, onu daha kolay ezmek için oturduğu yerden kartal gibi yükselerek:

"Vlinsky, bütün bu söylediklerin bir avuç saçma," demişti. "Kasa servisinden birini yukarı çağırtıp, müşterimizin kasasında ne kadar para olduğunu kanıtlatmamı ister misiniz?"

"Buna gerek yok, efendim."

"Demek sözüme güveniyorsun."

"Kesinlikle, Bayım."

"Teşekkürler Vlinsky!"

Son sözcük Oscar'ın yüzüne bir tükürük gibi oturmuştu. Burger imparatorluğunun üç yöneticisinden biri olan Fischmayer, bir sosis kadar iri parmağını öfkeyle Oscar'a doğru salladı:

"Bu tür hataların yinelenmesi halinde kendinizi kapının dışında bulursunuz Vlinsky! Unutmayın, Burger'in müşterisi kutsaldır!"

Vlinky'nin selam verip odadan çıkması, bürosuna gidip ağzını kapaması gerekirdi. Ne var ki, büyük bir talihsizlikle, herkese karşı haklı olduğu için az kaldı ölecek olan Galile'nin ünlü sözünü tam o sıra anımsadı. Başı önünde;

"Yine de dönüyor..." diye mırıldandı.

"Anlamadım," dedi Fischmayer. Kıpkırmızı kesilmişti.

"Bin defa haklısınız, Bayım. Yine de bir konuda hâlâ haklı olduğumu düşünüyorum."

"Haklımı?.."

"Sadece bir noktada. Müşterimizin hesabında açık olduğunu muhasebe büromuza bildirmiştim, önemsiz bir miktardı, ama çok iyi hatırlıyorum..."

Fischmayer'in tehdit dolu bakışlarına karşın artık geri dönmeyecek kadar geç kalmıştı. Oscar tükürüğünü güçlükle yuttu.

"Evet, Bayım. Ne derseniz deyin, ama hesapta açık olduğu bir gerçekti."

"Sen ne söylüyorsun? Boy Pope'un dosyası masamın üstünde duruyor. Bir milyon dolardan fazla para var hesabında. Delirdiniz mi? Parayı rakip bankaların birinin hesabına mı yatırsın istiyorsun. Ona bundan böyle özel muamele yapılsın, anladın mı? özel muamele!...İyi akşamlar, Vlinsky!"

Oscar kendini koridorda buldu. Müthiş öfkelenmişti. Bilgisayarının asla hata yapmayacağına emindi, öte yandan Fischmayer'de yanılacak bir kişi değildi. Bu durumda, hangisine inanmalıydı?

Aşağı yukarı aynı anda Bannister saatine baktı. Sabahın dokuzuydu. Gözucuyla Patsy'ye baktı. Bir yandan tırnaklarını düzeltiyor, öte yandan önündeki flüor dosyasını karıştırıyordu. Samuel zorlu bir öksürük nöbetiyle sarsıldı. Patsy tırnak törpüsünü dosyasının arkasına saklayarak sordu:

"Su ister misiniz?"

"Samuel ekşi bir suratla öksürmeye devam etti.

"Bugün kendimi iyi hissetmiyorum Patsy... Boğazım şişmiş, biraz da ateşim var. Eczaneye kadar gidip pastil alabilir misiniz bana?"

Patsy çoktan ayaklanmıştı.

"Ne marka?"

"Eczacıya sor, o benden daha iyi bilir."

Patsy'nin odadan çıkmasıyla, Bannister hızlı adımlarla masasının arkasına geçti, telefonu açtı ve Arnold Hackett'in özel numarasını çevirmeye başladı. Bütün bir gece numarayı nasıl elde edeceğim diye düşünmüş, gözünü kırpmamıştı. Ancak son anda telefon rehberine bakmayı akıl etmişti. Telefonun açıldığını

duydu ve elinde olmaksızın kendine çekidüzen verdi.

"Buyurun"

"Bay Hackett'le görüşmek istiyorum."

"Kim arıyor?"

"Oliver Murray, Hackett Şirketi idari personel müdürü."

"Bay Hackett evde değil."

"Kendisini nerede bulabilirim, biliyor musunuz?"

"Bay Hackett'in rahatsız edilmekten hoşlanacağını pek sanmıyorum. Karısıyla yurt dışına gittiler.

"Üstelediğim için bağışlayın. Ama hayati önem taşıyan bir şey için kendisiyle doğrudan ilişki kurmamı istemişti. Bay Hackett kaldığı yeri bana söylemenizi size tembih etmiştir, sanırım."

"Otel Majestic, Cannes, Fransa."

"Teşekkür ederim," dedi nazikçe Samuel. "Biz burada, New York'ta terlerken o Cannes'da kıçını güneşlendiriyor İğrenç bir şey bu, öyle değil mi? Neyse, iyi günler bayım."

Sevinçten yerinde duramıyordu. Yeni bir numara daha çevirdi.

"Alan , düşmanın nerede olduğunu öğrendim! Yarın yola çıkıyorsun!"

"Nereye?"

"Fransa'ya, Cannes'a, Majestic Oteline!"

Parmağını tuşa bastırarak konuşmayı kesti. Bu kez uluslararası danışmayı aradı.

"Cannes'deki Majestic Otelinin numarasını verir misiniz, lütfen? Evet.. .evet... Fransa... Beki iyorum. .."

7

Alan döşemenin üzerine yüzü koyun uzanmış Samuel'in gün boyu neler yapacağını not ettiği kağıt parçasını okuyordu. Gün daha yeni başlamıştı, öldürücü sıcağa karşın New York sokakları binlerce emekçinin sesiyle çınlıyordu. Kös kös düşünülecek, yılacak zaman değildi...Bir an önce harekete geçmek gerekiyordu. Borsa âc^ntasının numarasını çevirdi.

"Alo, Artlar Dealy mi...Ben Pope. Alan Pope. Altın satın almak istiyorum, Borsadaki fiyatlar hakkında bilgi verebilir misin?"

"Onsu 180 dolardan işlem görüyor, Bay Pope. Kaç paralık almak istiyorsunuz?"

"200.000 dolarlık."

"Tamam. 200 000 bin dolarlık, ödemeyi nasıl yapacağınızı sorabilir miyim?"

"Burger Bankasındaki hesabımdan bir çekle. Bir saat içinde çek elinize ulaşmış olur.

"Size birini göndermemi ister misiniz?"

"Hayır. Teşekkür ederim. Geçici olarak New York'ta bulunuyorum."

"Hangi otelde kalıyorsunuz, Bay Pope?"

"Dostlarımda kalıyorum. Numaramı alır mısınız?"

"Hay hay, Bay Pope."

"399.07.33."

"Tamam. Sizi beş dakika sonra arayabilir miyim? İçerden beni çağırıyorlar. Hemen dönerim."

Konuşma kesildi. Alan başını salladı. Dealy'nin bu aradan yararlanıp Banka'daki hesabında para olup olmadığını araştıracağını çok iyi biliyordu. Dealy öyle deneyler yaşamıştı ki, bu tür olaylarda kendine bile inanmazdı. Sırtına temiz bir gömlek geçirdi. Pantolonunu giydi. Bu cehennem sıcağında kravat takmayı gülünç buluyordu, ama Samuel çok kesin konuşmuştu. Kravatı bağladı. Telefon çaldı.

"özür dilerim Bay Pope. Patron çağırmıştı. Bir saat sonra emirlerinize amadeyim. Adresi biliyor musunuz?"

"Evet."

Sırtına ince bir ceket geçirdi. Zengin bir insan olduğuna artık kendisi de inanmaya başlamıştı. Dairesine göz gezdirdi, Samuel'in verdiği kağıt parçasını cebine soktu ve çıktı. *American Express'e* yirmi dakika sonra vardı.

"Yurt dışı bürosu?"

Gişelerin önüne olağanüstü bir kalabalık yığılmıştı. Peşin ödemeler gişesinin önünde uzun bir kuyruk vardı.

"Bayan, yarın Fransa'ya Cöted'Azur'e gidiyorum. Vardığımda bana bir araba hazır edebilir misiniz?"

"Zor," dedi görevli kız umursamaz bir tavırla . Bu ara korkunç bir taleple karşı karşıyayız. Ne marka istemiştiniz?"

"Rolls Royce Corniche ve bir şoför."

Gişedeki kız onu ilgiyle süzdü.

"Bir bakayım..."

Telefona sarıldı. Alan onu beklerken bir sigara yaktı.

"Talihiniz var. Bu modelden bir tek arabamız kalmış. Günlüğü 250 dolar. Sigorta masrafları dahil."

"Ya şoför?" diye sordu Alan. Yutkunmamak için büyük çaba harcıyordu.

"Elbette şoförle birlikte. Yalnız bahşişler size ait. Kabul ediyor musunuz?"

"Kabul ediyorum."

"Adınız?"

"Alan Pope.Ayrıca seyahat çeki istiyorum. Bu konuda bana yardımcı olur musunuz?"

"Ne kadarl ık?"

"200.000 dolarlık."

Gişedeki kızın kendisine saygıyla baktığını gördü Alan. Bir dolmakalem rica etti ve *American Express* adına 200.000 dolarlık bir çek doldurdu. Hava o kadar sıcaktı ki, ceketinin altındaki gömleği terden bedenine yapışmıştı. Genç kadın çeki gülerek aldı.

"Bir dakika beklemenizi rica ediyorum."

Çekin karşılığı olup olmadığını sormak için salonun dibindeki bir odaya girdi. Birkaç dakika sonra yüzünde aynı gülücükle geri döndü.

"Tamam, Bay Pope. Bir saat sonra uğrayabilir misiniz? Çekleriniz o zamana kadar hazır olur."

"Az kaldı unutuyordum..." dedi Alan. "Birde yat istiyorum."

"Kaç mürettebatlı, " diye sordu genç kadın hayranlığını gizlemeye çalışarak.

Alan boş bulunmuştu.

"Sekiz...On...Siz ne önerirsiniz?"

Gişedeki kız ufak tefekti ama çok güzeldi. Uzun siyah saçları, iri mavi gözleri vardı.

"Bu sizin bileceğiniz bir şey, Bay Pope. O yatın üstünde ne yazık ki keyif çatacak olan ben değilim."

Son cümleyi öyle bir mimikle desteklemişti ki, Alan'ın en ufak bir kuşkusu kalmadı. Kız ne zaman ve nereye isterse ben hazırım diyordu. Çekmeceden kalın bir dosya çıkardı, birkaç kağıdı çekip aldı ve şöyle bir göz attıktan sonra birini Alan'a uzattı.

"Şuna bir göz atar mısınız? On kişilik mürettebat, iki ahçı, biri Fransız, biri Faslı iki uşak. On beş mil yapıyor, altı kamarası

var. Değerli halılar ve mobilyalarla dolu, yaklaşık yüz yirmi beş metre kare genişliğinde bir salonu var."

Alan'ın dudakları kurumuştu. Broşürü kayıtsızca incelemeye başladı.

"Bana göre uygun..."

"Yalnız biraz pahalı. Günlüğü 4.000 dolar. Yiyecek buna dahil değil. Ne kadar süreyle kiralamak istiyorsunuz?"

"Tam bilmiyorum," dedi Alan. Az önceki fiyat karşısında hayretten saçlarının kirpi gibi dikilmekte olduğunu hissediyordu.

"Tekne ancak üç gün sonra boşalıyor. En fazla İki hafta için kiralıyabilirslniz. Yine de çok talihlisiniz. Bir, İki yıl önceden sıraya girmeden mevsim ortasında tekne bulmak ender rastlanan bir olaydır. Gelin bakın..."

Teknenin kiralık olduğu tarihleri gösteren listeyi Alan'a uzattı. On beş mayıstan otuz kasıma kadar tekne doluydu. 26 Temmuz ile 9 Ağustos tarihleri arasındaki bölüm karalanmış, üstüne kırmızı tükenmezle koca bir "İptal" yazılmıştı. Alan, günlüğü 4.000 dolara tekne kiralamak için bir iki yıl öncesinden yarışan insanların bu parayı nerden bulduklarını Orpererek düşündü.

"Sabah telefon edip iptal ettirdiler. Ispanyol bir çiftti. Herhalde Ispanyoldular, çünkü soyadları Garcia'ydı. Karısı bir trafik kazası geçirmiş. Tanrım, ne felaket. Ama bu kaza size mutlu günler yaşama fırsatı sağladı. Ayın 26'sından itibaren kiralayın 26 Temmuz benim yaş günüm...Adım Ann."

Gözlerini kaldırdı ve kendisine yiyecek gibi bakan Alan'ı davetkâr bakışlarla süzdü.

"Teknenin adı *Victory II.* Şu anda Cannes'da (fişlere göz attı) Canto limanında demirlemiş durumda. Oralara gittiğiniz İçin ne kadar talihlisiniz. İlk kez mi?"

"Hayır." Alan yalan söylemişti.

"Uğradığınızda işlemler tamamlanmış olur. Başka bir dileğiniz var mı?"

Israrla gözlerini Alan'ınkilere dikmişti.

"Sanırım bu kadar," dedi Alan.

"Nasıl isterseniz, Bay Pope."

"Bir saat sonra görüşmek üzere..."

"Sizi bekleyeceğim, Bay Pope. Beni çağırtmanız yeterli..."

"Biliyorum, Ann...Adınızı unutmam."

Geri dönüp yürüdü. Uzun sûre hayran gözlerin kendisini

izlediğinden emindi. Sokak sıcaktan kavruluyordu. Hemen bir taksi çağırdı ve Gucci'ye çekmesini söyledi. Samuel ona, "Davranışların kadar bavullarına da bakıp senin hakkında öyle karar verirler," demişti. Altı yedi tane bavul seçti. Fiyatları öğrenince hayretten ağzı açık kaldı, önce kredi kartıyla ödemeyi düşündü, ardından caydı ve bir çek yazdı. Yumuşak bakışlı ve bıyıklı satıcıya, bavulları bir kenara koymasını, daha sonra gelip alacağını söyledi. Az önce bindiği taksi kapıda hazır bekliyordu.

"Saks'a gidelim," dedi binerken.

Yumurta sarısından kömür rengine kadar tam altı tane yazlık giysi seçti. Bazılarının boyunun kısaltılması gerekiyordu. Tezgahtar hepsini yarına kadar yetiştireceğine söz verdi.

"Çok geç," dedi Alan otoritesini vurgulayan bir tonla, "ya bu akşam ya hiç. Ayrıca gömleğe de ihtiyacım var."

Tezgâhtar boyun eğmek zorundaydı. Birlikte gömlek çeşitlerinin sergilendiği bölüme doğru yürüdüler.

"Saat dörtte uğrayıp alırım," dedi Alan.

1759 dolarlık bir çek imzaladı, taksiye bindi ve şoföre bankasının adresini verdi. Hiç zorluk çıkarmadan ona nakit 200.000 dolar ödediler. Parayı Gucci'den satın aldığı küçük deri çantanın içine yerleştirdi. Küçük deri çantayı satın almayı unutmamasını Samuel düşünmüştü. "Küçük masrflar için böyle bir çantaya ihtiyacın var," demişti. 200.000 dolarlık küçük bir masraf. Taksi Arthur Dealy'nin borsa acentasının bulunduğu 5. caddeye yollandı.

Alan geldiğini sekretere haber verdi. Dealy onu küçük bir odaya aldı.

"İşte çek," dedi Alan ona.

Dealy çeki aldı, telefona sarıldı ve emirler vermeye başladı. Bu iş sadece yirmi saniye sürmüştü. Gülerek A.an'a döndü.

"31 kilo 496 gram altının sahibisiniz, i ay Pope. Kârlı bir yatırım yaptığınıza inanıyorum. Borsada işlerin karışık olduğuna ilişkin dedikodulara boş verin. Altının değeri büyük bir olasılıkla yeniden artacak. Altını uzun süre elinizde tutmayı düşünüyor musunuz?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Nasıl islerseniz. Kısa vadeli bir yatırım yapmayı düşünüyor-sanız size kimyevi maooeıeri salık verebilirim. Yazm oaşmdan o., yana, kimyev. maooe fiyatlarında olağanüstü bir artış gözleniyor. GerçeK Dır patlama var bu aıanda..."

"Gerçekten mi?" diye sordu Alan. Birden daha geçen gûn Hackett firmasından ekonomik kriz nedeniyle kapı dışarı edildiğini hatırladı.

"Bana güvenebilirsiniz, Bay Pope. Paranızı bir ay içinde yüzde yirmi beş artırabilirim."

"Bu konuyu düşüneceğim," dedi Alan.

"Oh...özürdilerim, unuttum. Buyurun makbuzunuzu."

Alan kağıdı cebine soktu. Vakit öğleyi geçmişti. Yeniden *American Express'e* döndüler. Binanın önüne vardıklarında şoför:

"Hey dostum,"dedi. "Tam üç saattir yollarda sürtüyoruz. Saat işliyor. Öğle yemeği bile yemedim. Daha uzun süre beraber olup olmayacağımızı öğrenmek istiyorum."

"Bütün gün beraberiz, dostum," diye cevap verdi Alan. "Saat birde bir randevum var. Bu aradan yararlanıp git karnını doyur."

Şoföre sus payı olarak üç onluk uzattı ve hızla binadan içeri daldı. Ann'ın arayan gözleri Alan'dan başkasını beklemiyordu.

"Her şey ayarlandı, Bay Pope.Nice havaalanına varır varmaz şu numaraya telefon edeceksiniz...Yirmi dakika sonra şoförümüz Rolls Royce'la havaalanında olacak. Adı Norbert. Daha önce konuştuğumuz gibi *Victoria II* ise..."

"Ee, ne olmuş *Victoria II* ye? diye sordu Alan bakışını Ann'ın göğüslerinden ayırmaksızın. "Yoksa battı mı?"

Ann espriden hoşlanmıştı, gülümsedi.

"Daha önce konuştuğumuz gibi 26 Temmuzdan itibaren *Vitoria II* sizin hizmetinizdedir. Kaptan Le Guem emirlerinizi bekliyor. İtalya, Sardunya, Korsika, Yunanistan, nereyi isterseniz oraya doğru yola çıkmaya hazır. Yeter ki siz karar verin. Havanın ' mükemmel olduğunu söyledi. Deniz zeytinyağı gibi durgun ve sakipmiş. Gecelemek için bir villa kiralamak ister misiniz? İki haftadan birkaç yıla kadar kiralık olağanüstü güzel villalarımız var. Uşaklarıyla birlikte..."

"Teşekkürler, otelde kalacağım."

"Majestlc, Charlton, Negresco?..."»

"Majestic."

Ann hayranlığını gizieyemiyordu artık. Şaşkınlığını bir hayret çığlığıyla gösterdi.

"Buyurun, seyahat çekleriniz..."

Çekleri geniş bir zarfın içine koyarak Alan'a uzattı. Zarf elden ele geçerken Ann tırnaklarıyla Alan'ın derisine dokundu. Her ikisi

de bu dokunuşun karşı tarafa ne anlatmak istediğini çok iyi biliyordu.

"Buradaki işiniz kaçta sona eriyor?"

Saf bir genç kız gibi gözlerini iri iri açtı Ann.

"Saat beş buçukta. Neden sordunuz?"

Alan çekingenliği üstünden atmıştı. Hemen harekete geçti.

"Yapacak daha iyi bir işiniz yoksa düşündüm ki...Bu akşam yalnızım. Neden birlikte yemeğe..." ^

Ann birden ciddileşti. Bir süre düşünüyormuş gibi yaptı.

"Bu akşam mı?...Daha önce verilmiş bir sözüm varda..."

Alan hemen geri çekildi.

"Yazık...Hem sahi, unuttum...Ben de bu akşam bir kokteyle davetliyim. Biraz kafa ütûleyici insanlar, ama ne yapalım. Talihim yokmuş. Üzüldüm..."

Kuşun elinden kaçmakta olduğunu sezen Ann paniğe kapılmıştı.

Randevumu erteleyebilirim. Yalnız buluşmadan önce eve uğramam gerek. Sizi nerede bulabilirim?"

Not defterini ve kalemini eline almıştı bile.

"Pierre'in barında olacağım," dedi Alan hiç duraksamadan.

"Orada buluşabiliriz."

"Güzel fikir!"

"Bu durumda ben doğrudan bara gelirim. Saat yedi sizin için uygun mu?"

"Tamam," dedi Alan sevincini belli etmemeye çalışarak. "Saat yedide orada olacağım. Pierre'nin sek martinisi nefistir!"

"Bay Pope..."

"Evet?..."

Bir an Ann'ın fikir değiştirdiğini sanarak ürperdi.

'Seyahat çeklerinizi kontrol etmediniz..."

"Meraklanmayın," dedi Alan yapmacık bir kayıtsızlıkla.

Binanın mermer basamaklarını inerken garip bir huzursuzluk benliğini sardı, kendi kendine yabancılaştığını hissetti. Sabahtan beri birbirini dörtnala izleyen sahnelerin baş oyuncusu kendisi değil, ama kesinlikle kendi adını taşıyan bir yabancıydı. Yeni kişiliğini pek beğenmedi. Buna bir türlü ısınamamıştı ve aslında böyle bir kişiliğe ısınmak da pek istemiyordu. Birkaç saat içinde yaptıklarını düşündü.Altın sarısı almış, komple bir gardrob edinmiş, pahalı seyahat bavulları satın almış, bankadan binlerce dolar para çekmiş, yat kiralamış, Roys Rolls kiralamış, Cote

d'Azur'e sık sık gittiğini söylemiş, saray kadar büyük bir evde yaşadığını anlatmış ve bir taksiyi gün boyu emrinde tutmuştu. Bir gün önce biri ona böyle bir hayattan söz etse ona inanmazdı. Samuel çıldırmış, kendisini de bu işe itmişti. Alan kendine yabancılaştığı için kızdı. Nasıl olurda döküp saçtığı para kendisininmiş gibi davranırdı? Başı dönerek arabaya bindi. Şoför kapıyı açık tutuyordu.

"Evet Bayım, şimdi nereye gidiyoruz?"

Bu alışılmadık sözcük kaygılarını bir kat artırdı. Döşemeye gömüldü, gözlerini kapattı ve duygularını şoföre hissettirmeyecek bir sesle:

"Pierre'e," dedi.

Onbeş dakika sonra, kentin en pahalı ve lüks otellerinden olan Pierre'in barında Samuel'le karşılıklı oturuyordu. Alan, masanın üzerindeki kamış bir sepet içinde duran içki şişesinin gerçek olup olmadığını anlamak için gözlerini oğuşturuyordu.

"Bunu kim ısmarladı?"

"Ben," dedi Samuel sakince. "Haut Brion 61. Sadece 200 dolar."

Alan tüm kanının beynine sıçradığını sandı.

"Parasını kim ödeyecek!"

"Tabii ki sen. Biraz havyarda ısmarladım. Arkasından votka. Nasıl işler iyi gitti mi?"

"Sen keçileri iyice kaçırmışsın," diye isyan etti Alan.

Bannister boşver dercesine omuz silkti.

"Daha fazla kazanmak için harcamasını bilmek gerekir. Sana dediklerimi yaptın mı?"

"Evet," diye soludu Alan.

"Herhangi bir sorunla karşılaştın mı?"

"Sorun mu...Benim sorunum sensin, Samuel.İşte, altının makbuzu, elbise faturaları, Roys Rolls ve yat kiraları...Buyur,bu da masrafların tutarı!"

"Bu kadar büyük harcamalardan sonra bir de 400 dolar için benimle kavga mı edeceksin? 400 dolar eksik olmuş, fazla olmuş, ne fark eder?"

Ya seni burada bırakıp gidersem!"

Birden sesini inceltmek zorunda kaldı. İçkileri veren garson masaya gelmiş, ustaca tavırlarla pahalı içkiyi bir kadehe boşaltıyordu.

"Tadar mısınız lütfen."

Bannister bilgiç bir tavırla şarabı yudumlamadan önce uzun uzun kokladı, kadehi dudaklarına götûrdO, içkiyi yutmadan önce uzun sûre ağzının içinde dolaştırdı. Garson, ayakta durmuş onun ağzından çıkacak sözü bekliyordu.

"Mükemmel," dedi sonunda Samuel.

'Teşekkürler, bayım."

Yine aynı özenle iki kadehi de doldurdu. Selamlayarak uzaklaştı. Samuel keyifle gerindi.

"Hayatı işte böyle seviyorum. Neyazık ki biraz geç kaldım!"

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Sana ilk öğüt, kendine hâkim olacaksın."

"Tehlikeye atılan sen değilsin, benim ama!"

"İkinci öğüt: Her zaman planlı davranacaksın. Hiçbir maddî kaygıları olmadığı için zenginler zihinsel yorgunluk nedir bilmezler. Bankadaki hesapları sayesinde bütün nazik durumlardan sıyrılmasını başarırlar. Zenginlerin yüksek sesle konuşmalarına da gerek yoktur, çünkü herkes onları dinlemek zorundadır. Acele etmezler, çünkü beklenirler. Bazı zenginler aptalca konuşur, çevrelerindekiler bu sözlerde derinlik bulurlar. Sustuklarında esrarlı bir havaları vardır. Konuştuklarında espri küpüdürler. Zenginler soğuk alır, başkaları öksürür. Zenginler ortaya bir fikir atar, başkaları bunu hemen gerçekleştirir."

"Ama ben yolsuzum," diye çıkıştı Alan.

"Hata. Sen bir milyonersin ve sinirlenmemen gerekir. Üstelik paran olduğunu bugüne kadar hep sen öne sürüyordun, ben inanmıyordum."

"Bu para benim değil, anladın mı!"

"Başkaları senin olduğuna inandıkları sürece hiç önemi yok."

"Bunun böyle ne kadar devam edeceğini sanıyorsun, koca budala?"

"Hata yapmazsan, hayatın boyunca. Para parayı çeker, bunu unutma. Sen iki hafta için zengin olsan bile, hayat boyu rahat yaşayabilecek kadar serveti toplamaya kesinlikle yeter de artar bu süre."

"Ya hata yaparsam?"

"Bunu düşünme Alan. Hayatım boyunca, senin şimdiki yerinde olmayı düşlemişimdir."

Havyar masaya geldi. Kristal bir tabağın ortasına konmuş, çevresi parçalanmış buzlarla kuşatılmıştı. Garson votkalarını koydu. Kadehler buğulandı. Bannister kadehini havaya kaldıra-

rak:

"Başarılarına Alan," dedi.

Sonra havyardan atıştırmaya başladı.

"Beyaz, iri tanelisinden. Tam 100 dolar."

Alan sinirden artık kendini tutamıyor, katıla katıla gülüyordu.

"Sen aklını iyice kaçırdın!"

"Bak Alan şu zengin yemeklerine, şu kralların İçtiği şaraba İyi bak. Göreceksin, bunlardan sonra beyninin ne kadar daha iyi çalıştığını. Her gün patates tıkınan insan sadece köylü masalları düşler!"

"Bütün bunları nereden öğrendin?" diye sordu Alan. Önündeki havyarı kızarmış ekmeğin üstüne sürerek yemeğe başlamıştı.

"Bu benim her zamanki halim. Tam bir beyefendi olduğumu bilirsin."

Alan onu uzun uzun süzdü.

"Beni ürkütüyorsun Sammy. Sana ne oldu, bilmiyorum ama dünden bu yana çok değiştin. Seni tanıyamıyorum."

"Altını satın aldın mı?"

"Evet. Tam 200.000 dolarlık."

"Borsa saat dörtte kapanıyor. Satış emrini en geç üç buçuğa kadar vermen gerek. Satış işlemleri biter bitmez Dealy'ye söyle, parayı senin adına First National Bankası'na havale etsin. Böylece gümrükte kimsenin dikkatini çekmeden Fransa'ya gidebilirsin. Seyahat çeklerini de hallettin mİ?"

"Hepsi tamam."

"Yanında nakit para var mı?"

"Evet."

"Cannes'a varır varmaz hemen Palm Beach'e git. Bu mevsim orada büyük kumar döner. Hemen 500.000 dolarlık bir çek yazıp karşılığında fiş vermelerini iste. Bankayı arayıp çek karşılığının hesabında olup olmadığını sorarlar, durumu öğrenince de zorluk çıkarmadan İstediğini yaparlar. Fişleri hemen paraya çevirme. Ertesi gün ve onu izleyen iki gün boyunca aralıklarla fiş al. Bu arada kumar da oyna, biraz kaybedebilirsin ama fazla değil, eğlenecek kadar. Sonunda biriken tüm fişleri gazino kasasına geri ver, karşılığında da gazinonun çekini alırsın. Bu çekle bankadan parayı çeker, böylece gümrüğün ruhu duymadan bir milyon dolardan fazla parayı bir ülkeden ötekine geçirmiş olursun."

"Fikir çok parlak," diye mırıldandı Alan somurtuk bir yüzle. "Ancak bir ayrıntıyı unutuyorsun: Hackett!"

Bannister bir sûre düşündü, kafasını kaşıdı. Birden Alan parmağını ona doğru uzattı.

"Bu işi kolay kolay kabul edeceğimi sanma Sammy. Beni tongaya bastıramazsın. İşin sonunda Hackett'la başım belaya girecekse, şimdiden söyleyeyim, ben yokum! İstediğim açık seçik bir plan, dikkat et sağlam olsun!"

"Canım, sen de budala değilsin ya. Durumu yerinde göreceksin. Herifle aynı havayı soluyacak, aynı denizde yüzecek, aynı şeyleri tıkınacak, aynı kişilerle düşüp kalkacak, aynı karılara atlayacaksınız! Duruma göre izleyeceğin yolu çizmek senin İşin. Hackett gibi bir kodamana New York'ta yaklaşma şansın ne kadardı?"

"Hiç, üstelik böylesi daha iyi olurdu. Ben bir yere gitmiyorum!"

Bannister dostuna kötü kötü baktı, bir süre düşündü, ardından duygularını açığa vurmayan bir sesle konuştu:

"Ona nereden saldıracağını bulabilmen için tam on dört günün var. Ben yanlışlığın nerede olduğunu keşfettim."

Alan, yılan şokmuşçasına irkildi. Bannister bir el hareketiyle yatıştırdı onu.

"Gece boyunca kafa patlattım. Sanırım çaktım durumu. Başka bir çözüm de olamaz."

"Çabuk söyle!" diye haykırdı Alan.

"Bilgisayardan geliyor yanlış. Şimdi sorularıma sakin sakin, sinirlenmeden cevap ver. Murray seni kapı dışarı ettiğinde, tazminat olarak ne kadar alacağını söyledi?"

Alan kaşlarını çattı, düşündü...

"Dört yıllık çalışmam karşılığı dört ay, üç ay da ihbar tazminatı. Toplam yedi aylık karşılığı."

"Ayda ne kadar alıyordun?"

"1672 dolar."

"Yedi ile çarp..."

Alan cebinden bir kalem çıkardı. Tam beyaz örtünün üstüne rakamları yazacaktı ki Bannister engelledi.

"Boşuna yorulma. 11.704 eder. Burger'in mektubundaki rakam ne kadardı?"

"1.170.400 dolar."

Samuel alaylı bir kahkaha attı.

"Hâlâanlamadın mı, geri zekâlı?"

"Hayır."

"Tazminatının tutarıyla hesabındaki rakam aynı. Yalnız İkincisinde iki sıfır fazla."

"Allah kahretsin," dedi Alan. "Tanrım, mutlaka bu hatanın farkına varır, beni hapse tıkarlar!"

"Kim seni hapse tıkacak? Kimin şikayeti üzerine? Hackett'in mi, Burger'in mi? Hata kimin?"

"Bilmiyorum, yine de bu iş hiç hoşuma gitmiyor."

"Ya bizim firmanın bilgisayarı hata yaptı, ya da Burger'in bilgisayarı. Her iki durumda da değişen bir şey yok. Hatanın anlaşılmasına yarından itibaren tam ondört gün var."

"Ne demek istiyorsun, anlamadım."

"Diyelim ki, bizim firma hatayı buldu. Buna pek olanak vermiyorum ya, neyse... Bu durumda daha 8 Ağustos'a kadar zamanımız var demektir. Biliyorsun, Hackett firmasında ücret fişleri her ayın sekizinde yeniden düzenlenir. Bilgisayar sıfıra programlanır ve anında firmanın genel mali bilançosunu tabloda verir."

"Peki ya hata bankadan geliyorsa?"

"Aynı şey. Hackett, Burger Bankası'nın en önemli müşterisidir. Burger ise Hackett'e kredi veren, aylıkların ödenmesini sağlayan tek bankadır. İkisi arasında aralıksız bir alışveriş vardır. Para birinin kasasından öbürününkine sürekli akar. Yılda tam 459 milyon dolar. Senin para bu miktarın yanında ancak bahşiş kalır. Anladın mı? Ee, ne düşünüyorsun bakalım?"

Alan yenilgiyi kabul edercesine başını salladı.

"İkna oldum."

"Bütün ayrıntıları planladım. Biletin ayırtıldı, hem de birinci mevki. Majestic Oteli'nde dairen ayrıldı. Talihin varmış. Bu mevsim oralarda iğne atsan yere düşmez diyorlar. Sana bir oda ayarlamaları için ne yalanlar uydurdum bir bilsen. Neyse, akşama uzun uzun anlatırım."

"Bu akşam mı?.." diye mırıldandı Alan. "Samuel, bu akşam gelemem. Bir randevum var."

"Alay mı ediyorsun? Daha konuşup halledeceğimiz bir sürü sorun var!"

"Sana olamaz dedim! Verilmiş sözüm var!"

"Sözünden başlatma! Daha önemli işlerimiz var!"

"Ama onu bir görsen... Adı Ann..."

Samuel dostunun zayıf yanını bildiği için üstelemedi.

"Sarışın mı?"

"Esmer."

"Onunla tanışacak zamanı nasıl buldun?"

"Amerikan Express'de çalışıyor. Benimle yakından İlgilendi. Ona bu otelde kaldığımı söyledim. Saat yedide bara gelecek."

"Peki, otelde oda ayırttın mı?"

"Hayır."

"Hemen bana yirmi dolar ver... Hey, bir dakika bakar mısınız?"

Alan dostunun ne yapmak istediğini anlamıştı. Kimseye çaktırmadan yirmi dolan masanın altından gizlice Samuel'e geçirdi.

"Bay Pope bir iş için New York'ta. Daha önce oda ayırtmayı unutmuş. Onun için bir şeyler yapabilir misiniz?.. Hey, bir dakika, şunu alıverin..."

"Memnuniyetle bayım. Bir oda ayarlamaya çalışacağım."

Garson masaların arasından süzülerek gitti. Yirmi doların coşkusuyla kendisine seslenen müşterileri duymamıştı bile.

"Nasıl koşuyor, gördün mü?" diye sordu Bannister. "Hayatım boyunca böyle dolgun bir bahşiş vermeyi düşlemiştim. Görüyorsun ya, para bütün pürüzleri halletmeye yetiyor!"

"Hatırlatırım, sözkonusu olan benim param. Bu köhne yerde odaların bir geceliği ne kadar, biliyor musun?"

"Bu basit soruları bırak artık. Ne zaman hep para sözü etmekten vazgeçeceksin?"

Garson soluk soluğa masaya yanaştı.

"Hiç boş oda yokmuş. Ama ben bir şeyler yapmaya çalıştım. Bay Pope 325-326 no.lu dairede kalabilir."

Az sonra masaya biftekler geldi.

"Samuel, gerçekten Cannes'a gelmeyi düşünüyor musun?"

"Tabii. Burada halledilmesi gereken birkaç işim kaldı. En fazla üç-dört günümü daha alır. Sonra oradayım!"

"Korkup beni bırakmak yok, değil mi?"

"Gözlerime bak. Bende korkan insanların bakışı var mı?"

"Ya Christel?"

"O benim bileceğim şey!"

"Hackett?"

"Hastalandım deyip izin isteyeceğim. Doğrusu hemen kapı dışarı edilmek istemem. Sokağa atılmadan önce Hackett'de

bitirilmesi gereken işlerim var!"

Kahve ve konyaklardan sonra, sabah telefonlaşmak üzere ayrıldılar.

"İyi eğlenceler," diye laf attı Bannister giderayak.

Bürodaki işine dönüyordu. Alan otelden çıktı. Taksi kendisini bekliyordu. Garipti ama, uzun zamandır kendisini tedirgin eden suçluluk duygusunun yavaş yavaş uzaklaştığını hissetti. Gucci'ye uğrayıp bavullarını aldılar. Şoför bunları özenle bagaja yerleştirdi. Saks'a vardıklarında giysileri hazırdı. Karton kutular bavulların Üzerine yığıldı. Saat üçü geçiyordu. Alan birden evini düşündü. Su akmayan musluklarıyla günün bu sıcağında çekilmez bir yerdi, ama Alan yine de gitmeyi istedi. Sonra aklına ünlü Pierre Oteli'nin 325-326 no.lu dairesini tuttuğu geldi ve katıla katıla gülmeye başladı. Şoföre:

"Pierre'e dönüyoruz," dedi.

Öğle yemeğinde içilen içki sinirlerini geçici olarak yatıştırmıştı. Her yanını hafif bir uyuşukluk sarmıştı. Her şey ne kadar kclay, diye düşündü. Kapıcı çocuklar, paketleri bagajdan çıkarmakla meşguldüler.

"Odaya çıkarın."

Şoföre beklemesini söyleyerek içeri girdi. Resepsiyona ilerledi ve kendisine bir kasa verilmesini istedi. Görevli memurla birlikte demir parmaklıklı küçük bir odaya girdiler. Görevli memurdan anahtarı aldı ve kasayı açtı. Seyahat çeklerinin ve nakit 200.000 doların içinde bulunduğu küçük deri çantayı kasanın içine koydu. Görevli memur bu sırada saygılı bir şekilde kenara çekilmiş, başka tarafa bakmaktaydı. Alan işinin bittiğini söyledi. Memur geldi, kasayı kilitledi ve anahtarı Alan'a uzattı. Alan teşekkür etti ve birlikte hole geçtiler. Alan telefon kulübesine girdi ve bir numara çevirdi.

"Arthur Dealy?.. Ben Alan Pope, hatırladınız mı?"

"Eibette Bay Pope. Sizin için ne yapabilirim?.."

"Altını kapanış fiyatından hemen satın ve parayı adıma düzenlenen bir çekle First National BafıkaSı'na havale edin. Ben de yirmi dakika sonra oradayım."

Karşı tarafın cevabını beklemeden telefonu kapattı. Büroya vardığında Dealy soran bakışlarla karşıladı onu.

"Kutlarım, Bay Pope. Ama nereden öğrendiğinizi sorabilir miyim?"

"Neyi?"

"İran'daki gelişmeleri."

"İran'daki gelişmeleri mi?"

Oealy hafifçe gülümsedi. Müşterisinin pek konuşmağa niyetli olmadığını sezmişti.

"Anlaşıldı, Bay Pope. özür dilerim... Yalnız sizden bir ricam var, bir dahaki sefere beni de uyarmanızı rica ederim. Karşılıklı işbirliğinden ikimiz de kârlı çıkarız."

Alan bazı şeyler döndüğünü anlamıştı. Saflığını belli etmemeye çalışarak karşı tarafın baklayı ağzından çıkarmasını bekledi.

"Sabah açış fiyatından altın satın aldığınızda altının onsu 180 dolardr. Şimdi 215 dolar. Bir gün içinde tam 38.888,88 dolar kâr ettiniz. Sizi kutlar ve önünüzde şapkamı çıkarırım! Doğru söyleyin, böyle birden bu kadar yükseleceğini tahmin ediyor muydunuz?"

"Altının mı?" diye ihtiyatsızca sordu Alan.

"Artık her şey petrol kuyularının çalışıp çalışmamasına bağlı. Kuyuları bir kapatırlarsa... Ne çağda yaşıyoruz. Tanrım!.."

"Çekim hazır mı?"

"Evet, buyurun. Söylediğiniz gibi First National adına. 238.889 dolar. Yuvarlak hesap yaptım."

"İyi günler Bay Dealy."

"Herzaman emrinizdeylm, Bay Pope. Yeniden görüşeceğimizi umarım!"

Otele dönerlerken Alan derin düşüncelere dalmıştı. Bütün bu olanlara akıl erdiremlyordu. Bir saat içinde yaklaşık 40.000 dolar kazanması için, insanların onun 200.000 dolara sahİD olduğuna inanmaları yetmiş de artmıştı bile. Bannister haklıydı galiba. Odasına girdiği zaman satın aldıklarının dolaba düzenli bir şekilde yerleştirilmiş olduğunu gördü. Yatak odasına bitişik salon Central Park'a bakıyordu. Alan odaları birkaç kez dolaştı. Kadife koltuklara oturup kalktı. Bütün bunların gerçek olup olmadığını, bu odada dolaşanın kendisi olup olmadığını soruyordu kendisine. Pencereye yaklaştı ve tozlu ayakkabılarını kalın bej perdeye sildi. Bu budalaca hareketimin anlamı ne, diye sordu kendi kendine. Belki bu kadar lüks karşısında ezilmemek İçin böyle yapmıştı. .Kendini yatağa attı. Yumuşak döşeğin üstünde takla atmaya başladı. Banyoya geçti. Muslukları sonuna kadar açtı ve suyun mermere var gücüyle çarpışını uzun uzun seyretti. Giysilerini yere fırlattı. Çıplak ayaklar üstüne basıp

geçerek geniş salona girdi ve barda kendine bir cin tonik hazırladı. İç çamaşırlarını çıkarıp çırılçıplak kaldıktan sonra yerdeki şark halısının üzerine bağdaş kurup içkisini içti. Sonra müzik sesine uyarak kendi kendine dans etmeye başladı. Cin kadehini yanağına dayamış, damının yüzünü okşar gibi onu hafif hafif okşuyordu. En ufak bir gürültünün sızmadığı pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldu. Korkunç sıcağın altında durakta bir grup insan geciken otobüsü sinirli adımlarla volta atarak bekliyorlardı. Bu kalabalığın kaynaşması Alan'a gülünç geldi. Oysa odası ne kadar sakin ve serindi. Yeniden banyoya döndü. Yere saçılmış giysilerini boş bir çuval gibi paketleyip çöp sepetine attı. Yeni hayatında bu giysilere ihtiyacı yoktu. Duşun altına girdi ve soğuk su musluğunu açtı. Uzun sûre kendini suyun sersemletici soğuğuna bıraktı. Kurulandı, az önce yarıladığı kadehini dudaklarına götürdü ve koca bir yudumu mideye indirdi. Gardroba yürüdü ve giysilerini karton kutuların içinden çıkardı, özenle tek tek yatağın üstüne serdi. Hepsini inceledi ve en koyu renk olanını çıplak bedenine giydi. Salondaki büyük boy aynasının karşısına geçip kendini seyretti. Ceket sırtına mükemmel oturmuştu. Sırayla öbürlerini de denedi. Hayatından memnun bir yüzle yatağa uzandı, bir sigara yaktı. Yeniden doğruldu ve odayı arşınlamaya başladı. Bu oda bile çok farklı bir dünyanın simgesiydi. Eski küçük apartman dairesinde bir duvardan bir duvara gitmek için üç adım yeterliydi. Yeniden yatağa uzandı. Başının altına üç yastık koydu, gözlerini tavana dikti. O kadar yüksekti ki içeri koca bir bölme daha yerleştirilebilirdi. Kapıda fiyatların yazılı olup olmadığını anlamak için girişe doğru yürüdü. Nazik bir dille yazılmış, yangın ve ilkyardım bilgilerinden başka şey yoktu. Omuz silkti. Sabahtan beri kulağına biri, "Sen delirdin mi, bu yaptıkların sana yakışıyor mu?" diye fısıldıyordu. Sanki Alan bu zamansız sesi bir el hareketiyle uzaklaştırdı.

Randevuya beş dakika vardı. Sırtına yeni bir gömlek geçirdi. Uygun bir kravat bağladı. Koyu renk giysilerinden birini giydi. Aynada kendini son kez hayranlıkla seyretti ve kapıyı çarpıp çıktı.

Barın en kuytu köşesindeki masayı özellikle seçti. Oda anahtarını, Ann'ın kolaylıkla görmesi için masanın üstüne koydu. Az sonra eşikte Ann göründü. Alan elini sallayarak genç kadına işaret etti. Siyah birtünik, altına da yine aynı renkte bol plili bir pantolon giymişti. Ann'ın uzun topuklu ayakkabısı boyunu en az on santim uzatıyordu. Alan oturması için sandalye çekti.

“Selâm...”

“Selâm...”

“Martini?””

“Martini.”

Alan içkileri ısmarladı.

"Yorucu birgündü galiba?”

“Hem de korkunç! Müşteriler delirmiş gibiydil Herkes biran önce kenti terketmeye çalışıyor.”

“Düş mü görüyorum, yoksa boyunuz mu uzadı?”

“Düş görmüyorsunuz. Işyerindekl kız, karşınızdakinden daha kısadır.”

"Bu değişim sık sık olur mu?”

“Pek değil. Canım istediği zaman.”

“Bugünkü değişiklik nasıl?"

“Harika! Ya siz?”

“Size bağlı bendeki değişiklik."

Katıla katıla gülmeye başladılar. Üç martini, sonra Alan eğilerek sordu:

“Dinle Ann. Bu New York’da son gecem. Fransa ve Japonya’dan telefonla haber bekliyorum. Sana bir teklifte bulunabilir miyim?”

"Dinliyorum.”

"Dairem yedinci katta. Çok güzel bir manzarası var. Central Park’a bakıyor. Ben de senin gibi yoğun bir gün geçirdim. İnsanlar, insanlar, yine insanlar... Başım çatlıyor. Sen ve ben sakin bir yerde, insanlardan uzak, başbaşa kalalım. Benim salonda yemek yemeğe ne dersin?”

“Ne salonu?”

“Dairemde kocaman bir salon var.”

Ann çok yavaş hareketlerle son martini kadehini dudaklarına götürdü ve gözlerini masadan ayırmadan,

“Neden olmasın?” dedi.

“Açlıktan ölüyorum!” diye bağırdı Alan.

Holde Ann’dan biraz beklemesini rica etti.

“Kasadan bir şey almam gerekiyor da...”

Ann’ın düşünceli bakışları bir süre onu izledi. İncili gece el çantasını sımsıkı tutuyordu.

“Hangi parfümü kullanıyorsun?” diye sordu Alan, aşansöre bindiklerinde.

Ann nazikçe cevapladı. Daireye girdiklerinde dosdoğru

pencereye yöneldi ve günün son ışıklarının altında Central Park'ın koca ağaçlarını seyretmeye koyuldu. Alan ona usulca yaklaştı. Ann, sırtı Alan'a dönük hâlâ dışarıyı seyrediyordu. Alan bir saniye duraksadı, sonra ellerini Ann'ın omuzlarına koydu. Ann yavaşça arkaya, Alan'a yaslandı.

"Çok güzel," dedi.

Alan ona sarıldı. Ann onun bu hareketine elini tutarak karşılık verdi. Alan başını Ann'ın saçlarına gömdü. Aşağıda, başlayan gecenin içinde, otomobil farları arabeskler çizerek akıp gidiyordu.

"Ann..."

Bakışı uzaklarda, sanki kendi kendine mırıldandı Ann,:

"Central Park'a bakan dairede bir gece... Talihlisiniz..."

Alan dudaklarını onun dudaklarında dolaştırmaya başladı. İnce bluzunun sardığı teninden sızan sıcaklık başını döndürüyordu.

Ann, Alan'a döndü, yüzünü avuçlarına aldı, dudaklarını dudaklarına götürdü ve bedenini Alan'ın bedenine var gücüyle bastırdı.

"Her şey kolay olmalı, İnsan zengin olunca..."

III.KİTAP

8

Balkondaki adam sigarasını yaktı. Sabahtan bu yana içtiği otuzuncu muratti'ydi bu. Cannes'in deniz kokan temiz havasım içine çekti ve balkonun parmaklıklarına kadar ilerledi. Aslında aşağıya bakmak için can atıyor, ama başkalarının kendisini görmesinden çekiniyordu. Bulunduğu yerden bile gözlendiğini hissetmekteydi. Majestic Oteli'ndeki dört odalı dairesinin bulunduğu yedinci kattan aşağıdaki yüzme havuzu, mavi-yeşil bir fasulye tanesinden iri görünmüyordu. Derin bir soluk aldı. Ömrü boyunca içtiği milyonlarca sigaranın nikotinle doldurduğu ciğerlerine temiz havayı iyice çekti. Aşağıdaki yüzme havuzuna doğru çekinerek baktı. İki kadın, havuz başındaki masalardan birine karşılıklı oturmuş çay içiyorlardı. Emily onun baktığını hemen farketti. İhtiyatsız davranmış, Emily kendisini görmüştü. Ne yapacağını şaşırdı. Eliyle bir İşaret yaptı. Emily karşılık verme gereğini bile duymadı. Şimdi asansöre binse, yukarıya çıkması yine dört-beş dakika alırdı.

Balkondaki adamın tek başına olduğu zamanlar yaptığı bir şey vardı. Sürekli olarak kilitli tuttuğu madeni valizindeki açık saçık dergileri karıştırmak. Resimleri en küçük ayrıntılarına kadar büyüteçle incelerdi. Durumu bu cinsel çılgınlıkları ancak düşlemesine fırsat veriyordu. Hayatında en ufak bir kaçamağa yer yoktu. Bir Hint mihracesi gibi yaşadıktan sonra, elli beş yaşında beş parasız sokakta kalma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Parasızlığa katlanması da olanaksızdı... Telaşla odaya girdi ve *Nice-Matin* gazetesini gizlediği yerden çıkardı. Sabah sadece başlıklara göz atabilmiş, bir haber onu deliye döndürmüştü. Ama devamını okumaya fırsat bulamamış, çünkü Emily'den çekinmişti. Gazeteyi onun yanında okusa, mutlaka kendisinden kuşkulanırdı. Aceleyle gazeteyi yatağın altına saklamıştı. Emily'den

öylesine korkuyordu ki, binlerce kilometre öteden bile kuşkucu bakışlarını üzerinde hissederdi. Gazetenin başlığını bir kez daha okudu ve yine yüzü kıpkırmızı kesildi:

"CANNES KÖRFEZİ C'IAYETİNİN KURBANI TEŞHİS EDİLDİ: ERVVİN BROKER, YİRMİ SEKİZ YAŞINDA BİR AMERİKALI."

Haberin devamı dördüncü sayfadaydı. Titremesini engelleyemeyerek gazetenin sayfalarını çevirdi.

"Komiser Agnelli ve onunla çalışan müfettiş Berdot ve Coumoul, Cannes Fişekçilik Bayramı kurbanını teşhis etmeyi başardılar. Antibes burnu açıklarında avlanan balıkçılar ağlarını çekerken bir cüzdan bulmuşlardı. Cüzdanın içinden Erwin Broker adına düzenlenmiş bir kimlik cüzdanı çıktı. Kurbanın 28 yaşında ve New York'ta oturan bir Amerikalı olduğu saptandı. Ervvin Broker'in tam on iki gün önce Cannes'e geldiği ve Carlton Oteli'ne yerleştiği anlaşıldı. Cöte d'Azur sakinlerinden alınan bilgiye göre, maktul Cannes sahillerinde sık görülenlerden biri değil ve Cote d'Azur'e ilk kez geldiği tahmin ediliyor.

Kapıdan gelen bir.gürültüyle adam yerinden fırladı. Gazeteyi aceleyle yatağın altına gizledi ve kapıya kulağını dayayıp dışarıyı dinlemeye başladı. En küçük bir ses bile duyulmuyordu. Bir süre öylece kaldı, sonra çekine çekine kapıyı açtı. Görünürde kimse yoktu. Koridor bomboştu. Kapıyı kapatıp balkona yürüdü. Parmaklığın üstünden havuz başına baktı. Felaket! Emily'nin bakışlarına yeniden yakalanmıştı. Bu kadın dakikalarca başını yedinci katın balkonuna dikmiş nasıl durur, diye düşündü. Hayır, hayır, bu olanaksızdı. Peki ama, tam kendisi balkondan baktığında onun da başını yukarı diken içgüdünün adı neydi? İçeri girdi, gazeteyi koyduğu yerden çıkardı ve haberi bıraktığı yerden okumaya devam etti: "Ervvin Broker pasaportundaki fotoğraf sayesinde en ufak kuşkuya yer bırakmayacak biçimde teşhis edildi. Bir iş için Cannes'da en azından daha iki hafta kalmayı düşündüğü de öğrenildi. Şimdilik bu trajik ölümün nedenleriyle ilgili en ufak bir ipucu elde edilebilmiş değil. Soruşturmayı derinleştiren Komiser Agnelli ayrıca Interpol'u olaydan haberdar etmiş bulunuyor."

Parmağını yakan sigaranın acısıyla kendine geldi. İzmaritine kadar içmişti. Kül tablasına öfkeyle bastırıp söndürdü. Yenisini yaktı. Derin bir nefes çekti. Gazeteyi katladı ve banyodaki çöp sepetinin içine attı. Birden fikir değiştirdi, gazeteyi sepetten aldı. Haberi kesip saklamak aklına gelmişti. Ama bundan da caydı. İyi

koku alan Emily küpürü bulabilirdi. Her yeri öylesine didik didik ediyordu ki, ondan hiçbir şeyi gizlemek mOmkün değildi. Alnına sert bir tokat attı: Ne kadar aptalca şeyler kuruyorum, diye düşündü. Emily, Broker soyadını nereden hatırlayacaktı? Bir kez onu bürosunda görmüştü, onun bürosuna her gün bir yığın insan girip çıkardı. Ayrıca Broker'le öteki buluşmalarını kimsenin kendisini tanımadığı 8. Cadde'dekl bir barda sürdürmüşlerdi. Kararını verdi, kapıyı açık bırakarak dışarı çıktı ve gazeteyi 751 no.lu odanın mektup kutusuna attı. Geri döndüğünde güneş gözlüklerini taktı, balkona çıktı ve kendini geniş bir şezlonga bıraktı, öldürücü güneş beyaz ipek gömleğinin İçinden bile omuzlarını yakıyordu. Ne var ki şezlongdaki adam birden üşüdüğünü hissetti. Bedeninin her köşesini soğuk terler kaplıyordu. Üç gün önceki muhteşem gece gözlerinin önüne gelmişti. Son havai fişek demeti öylesine şiddetli patlamıştı ki, sahildeki seyirciler bu kural dışı gürültü karşısında şaşırmışlar ve kuşku dolu bakışlarla, neden bu kadar şiddetli, diye birbirlerine sormuşlardı. İlk şaşkınlık dalgasının geçmesiyle birlikte, sahilden gürültülü kahkahalarla karışık bir alkış sesi yükselmişti. İşte tam bu sırada otelin masalarından birinde tek başına oturan bir kadın korkunç bir çığlık atarak haykırmaya ve olduğu yerde sinir krizleri geçirmeye başlamıştı. Kadın onların oturduğu masadan sadece birkaç metre İlerdeydi. Emily bayılan kadını gecenin karanlığında farketmişti. Kadını ayıltmaya çalıştıklarını hatırladı. Garsonlar ve birkaç müşteri onu masadan alıp götürmüşlerdi. Bu sahne baştan sona karanlıkta geçmişti. Çünkü son fişeklerin sönmesinin ardından ışıklar hemen yakılmamıştı. Çok sayıda otel müşterisi, az önceki gösterinin sarhoşluğu içinde kadının bayıldığını görmemişti bile. Kadının bayılırken attığı acı çığlık karanlık geceyi dolduran binlerce insanın gürültüsü içinde eriyip gitmişti.

Yemekten sonra kadının neden korkunç bir çığlık atarak bayıldığını araştırmaya başladı. En önemli haber kaynağı, Emily'den gizli olarak yüklüce bahşiş verdiği başgarsonlardan Louis idi. Gerçekten de Louis'de epey bilgi vardı. Kadının masasına servis yapan garson ona önemli şeyler anlatmıştı. Garsona bakılırsa kadın ıstakoz çorbasına tam kaşığını daldırdığında, dibinden kopmuş altın yüzüklü bir insan parmağına rastlamıştı. Kadının çığlığıyla birlikte garson hemen atılmış, ani bir refleksle parmağı kâğıt bir peçeteye sararak kadının önünden

kaçırmış ve restoranın müdürü Jean-Paul'a götürmüştü. Kusmamak için kendini zor tutan Jean-Paui de peçeteye sarılı kopuk kanlı parmağı güvenlik görevlisine teslim etmişti.

Ne var ki bu ayrıntı basına yansımamıştı. Böyle bir olayın duyulması otel müşterilerini kuşkuya düşürebilirdi. Tam mevsiminde böyle bir şey otelin iflası demekti. Louis'nin anlattığı garip hikâyeye önce inanmamıştı. Ama ertesi gün gazeteler havai fişeklerin bulunduğu tahta dubanın büyük bir patlama sonucu paramparça olduğunu ve deniz fenerinin açıklarında paramparça bir insan cesedi bulunduğunu yazdıkları zaman Louis'nin hiç de hikâye anlatmadığını anladı. Balkondaki adam Louis'nin gerçekleri söylediğini şimdi çok iyi biliyordu. Tabaktaki o kopuk kanlı parmak Ervvin Broker'a aitti. Ve Ervvin Broker'ın ölümü, sadece uzun yıllar boyu titizlikle hazırladıkları parlak bir planın iflasını değil, kısa süre içinde bir yenisini hazırlamazsa kendi ölümünün de yaklaştığını bildiriyordu. Ne yazık ki şu anda yeni bir plan düzenleme fırsatı yoktu elinde. 25 Temmuz'du. Ve aylar önce ateşe hazır hale getirilen fünye 87 Ağustos'ta bombayı patlatacaktı.

On üç gün içinde yeni bir plan yapabilmesi için bir mucize gerekiyordu gerçekten.

9

Marc Gohelan, Majestic imparatorluğunu koca binanın arkasındaki küçük bürosundan yönetiyordu. Kışın çiçek veren iri kamelyaların örttüğü pencereleri Saint-Honore sokağına açılıyordu. Saint-Honore sakin bir taşra sokağıydı. Majestic İmparatorluğunun iki yüz elli görevlisinin işlediği servis kapısına bu sokaktan girilirdi.

Burada turizm mevsimi neredeyse yıl boyu devam ederdi. Ekimin ortasından kasım sonuna kadar ara verilir, yıllık temizlik ve onarım işleri yapılırdı. Dekoratörler ve döşemeciler odalara çeki düzen verirler, yeni yatak takımları satın alınır, temizlikçi kadınlar yerlerini marangozlara , demircilere/boyacılara, badanacılara, elektrik tesisatçılarına bırakırlardı. Öte yandan bahçıvanlar çimleri temizler, havuz başındaki egzotik ağaçlara özel biçim verirlerdi. Sonra yeniden öldürücü bir çalışma dönemi

başlardı, özellikle yaz mevsimiyle birlikte Gohelan günde yaklaşık on sekiz saat çalışmaya koyulurdu. Sevimli, orta boylu bir kişiydi Gohelan. Uzun sarı saçları ve iri siyah gözleriyle kadınların hoşuna giden bir tipti.

Bekarlığın ateşli bir savunucusuydu. Katı ilkelere sahipti. Duygularıyla mesleğini asla karıştırmazdı. Kadın müşterilerin istek dolu davetlerini öylesine tatlı ve nazik reddederdi ki, hiçbiri bundan en ufak bir kırgınlık duymazdı. Cannes sahillerinde, sıcak yaz gecelerinde gönül yaraları denizin köpükleri gibi geçici ve hafifti.

Bir saat içinde yeni bir avutucu bulmak İşten değildi burada. Majestic parayı ve güzelliği mıknatıs gibi çekiyordu. Ve para ile güzellik çok iyi anlaşıyorlardı. Sıcak yaz gecelerinde insanlar için yasak diye bir kavram yoktu. Dörtnala suları yararak uçup giden bir çılgınlık gemisinin içinde, zamanın ötesinde, delice eğlenerek yaşarlardı. Büyük sanayicilerden, prenslerden, üçkağıtçılardan ünlü modacılardan, büyük burjuvalardan, milyonerlerden, çok uluslu şirket müdürlerinden ve sayısız jigolodan oluşan bu kaçkınlar topluluğu, bir mevsim süren beraberliklerinde birbirleriyle sadece zevk alışverişinde bulunmak için yarışırlardı. Gohelan sık sık kendi dünyasının bu garip oyuncularını seyrederdi. Gösteriş meraklısı kart kadınlar, yaşlılıktan korkan sanatçılar, bedenlerini kadınlara satan atletik erkekler, jigolo peşinde koşan yaşlı Amerikalı kadınlar, tahtını yitirmiş sürgün kral bozuntuları, su kayağı şampiyonları, dinlenmeye gelen hükümet başkanları, kumsala serilmiş tatillerini geçiren politikacılar...

Gohelan bir elektronik çalışma merkezini anımsatan odasında oturmuş, televizyon ekranından otelin geniş salonunu izliyordu, önündeki tuşlardan bi. îne dokundu ve kasa sorumlusu Albert Gazzoli'yle bağlantıyı kurdu.

"Albert, Göldman'ın borcu ne kadar oldu?"

"8 Temmuzdan beri otelde kalıyor. Haftalık borcunu şimdiye kadar tam üç kez kendisine hatırlattım."

"ödedi mi?"

"Henüz ödemedi."

"Borcu ne kadar?"

"Yaklaşık 100.000"

"Lokantaya?"

"Çok yüklü. Arka arkaya havuz başında kahvaltı ve akşam

yemeği partileri veriyor. Her keresinde de yaklaşık yirmi, otuz masa kapatıyor."

"Yemek masraflarını ödemiş mi?"

"Hayır."

"Yeter ama, ne demek oluyor bu Albert!"

"Onu iyi tanırsınız, para almak çok zordur..."

"Bardaki masrafları?"

"Çok fazla."

"ödedi mi?"

"Hayır."

"Bizim kasayı tamtakır etmeyi aklına koymuş galiba. Bu kadar yeter! Ona nakit para vermeyi de durdurun!"

Albert'in acı acı gülümseyen yüzü belirdi ekranda.

"Bunu keşke dün söyleseydiniz. Bu sabah tam 40.000 frank daha ödeme yapıldı kendisine."

"Karşılığında çek verdi mi?"

"Hayır vermedi. Sadece hesabıma ekleyin dedi.

"Sen çıldırmışsın! Geçen seneden de 100.000 frank borcu var bu adamın!"

Albert Gazzoli olduğu yerde büzülür gibi oldu.

"Bir de çiçekler var."

"Ne çiçekleri?.." diye kükredi Gohelan.

"Konuklarının karılarına gönderdiği tam elli demet kırmızı gül."

"Bu çiçeklerin faturasını ödemediniz herhalde?"

"25.000 frank, " diye mırıldandı Gazzoli.

"İyice becermiş sizi."

"Brando Newman, Redford, de Niro, Peck ve Faye Dunavvay ile birlikte bir dev filme hazırlandığını söylüyorlar."

"Ben de Victor Hugo'nun bir senaryosunda Leonid Brejnev ve Jimmy Carter'le çevirmeyi düşünüyorum. Bırak bu saçmalıkları! O palavra şenliği konusunda bir şey söyledi mi?"

"Leader ödülü mü?"

"Evet! Leader ödülü. Kim ödeyecek?"

"YineGoldeman "

Marc Gohelan önündeki masaya bir yumruk atarak kükredi:

"Geçirdi bize, Albert! Hem köküne kadar geçirdi."

Açık renk giysili genç adam hızlı adımlarla içeri girdi, pasaport kontrolünü yaptırdı ve Nice Havaalanının geniş bekleme

salonuna vardı. Soluk benzine sert çizgiler oturmuştu. Kahverengi deriden küçük bir el çantası taşıyordu. New York'dan yola çıkmıştı ve hayatında ilk kez Fransa'ya geliyordu. Yolcuların arasında rasgele dolaşan üniformalı iki polisi görünce biraz heyecanlandı. Polisler ona dikkat bile etmediler. Derin bir konuya dalmış konuşuyor ara sıra gürültülü kahkahalar atıyorlardı.

Herkes neşeliydi ve yaşamanın mutluluğu okunuyordu yüzlerde. Hava deniz, güneş ve tatil kokuyordu. Genç adam bir elin omuzuna dokunmasıyla yerinden irkildi. Tam karşısında kırmızı üniforma giymiş genç bir kız duruyor, yolcuları karşılamakla görevli olan bu kız kucağındaki çiçek demetinden Alan'a sarı bir gül uzatıyordu.

Alan Pope gülü aldı. Bronz tenli güzel kıza teşekkür ederken yüzü hafif bir kızıllığa büründü. Gülün sapına küçük bir kağıt iliştirilmişti ve üzerinde "hoşgeldiniz" yazıyordu, Fransızların bu inceliği Alan'ın hoşuna gitti. Bu ülkede başına neler geleceğini bilmiyordu ama bu gülü ve genç kızın gülümseyişini hiç unutmayacaktı. Derinden iç çekti. Sonra şoförüne gelişini bildirmek için telefon kulübesine doğru yürüdü.

Düşes Armanda de Saran dudaklarında esrarlı bir gülümsemeyle dalgın dalgın şiş gözüne baktı. Muslukçu, güçlü kuvvetliydi doğrusu. Kısa boylu, dar alınlı, iri elli, kalın boyunlu biriydi. Bedeninden hayvansı bir koku saçılıyordu. Armanda, en fazla yirmi beş yaşında diye düşündü. Böyle tatlı sürprizlerden büyük zevk alır, tanımadığı insanları tahrik etmekten hoşlamrdı. Sevişme beklenmedik ve ani olduğu zaman güzel oluyor diye düşünürdü. Banyo musluklarından birinde kaçak olduğu bahanesiyle —otelin en iyi dairelerinden olan , 19 numarada kalıyordu—Gohelan'dan birini istemişti. Genç muslukçu içeri girer girmez, o işi hemen, onunla oracıkta yapacağını anlamıştı Düşes. Genç adam yeryüzünün en zarif on soylusundan biri olan Armanda'nın tepeden bakan buz gibi dış görünüşüne hiç kanmamıştı. Lavaboyu kurcalayan muslukçuyu tahrik etmek için, Düşes en kötü uşağına yapacağı biçimd9 aşağılayıcı emirler yağdırmış, sabahlığının altında çırılçıplak, gidip geldikçe ona sürtünmüş, tuvalet masasından yükselen parfüm kokularıyla genç boğanın hayvansı ter kokusunun karışımı aklını iyice başından almıştı. Muslukçu yere diz çökmüştü, yanında açık duran madenî alet kutusu çeliği ısırmak, parçalamak için

yaratılmış kerpetenler, kıskaçlar, ağır aletlerle doluydu.

"Daha çabuk, biraz daha çabuk."

Genç adam ona meydan okurcasına baktı.

"Hoşnut değilseniz..."

"Ne dedin? Seni şikâyet edeceğim! Kim olduğumu biliyor musun?"

Gözlerini çekinmeksizin uzun baldırların yukarılarına diken muslukçu,dişlerini gevşetmeden homurdanmıştı:

"Koca bir kaltak."

Düşes onu tokatladı. Bir sıçrayışta muslukçu onu altına aldı.doyumsuzlukla dudaklarını arayarak onu tokatlıyor, İri elleriyle bedenini yoğuruyordu.

'Dahagüçlü! Vur! Vur!"

Onu yerden kaldırmış, duvara dayamış,bir hayvanın şiddeti ve titremeleriyle sahip olmuştu. Sırtındaki morartıların önemi yoktu, ama gözü...Alet kutusundan çaldığı —Düşes kleptomandı— siyah güçlü kerpetene özlemle baktı ve şişen gözüne ıslak bez parçasını bastırdı. Ne adamdı ama ! Ayak takımını,serserileri severdi. Ne kadar hayvansı, kaba, adi, pis olurlarsa, kendi sınıfından gelenlerden alamadığı kadar büyük zevk alırdı. Salon kapısı açıldı ve kocası içeri girdi. Ne olup bittiğini de hemen anladı."

"Mandy!..."

Düşese yaklaştı, bakışları bulanıktı.

"Mandy, kimdi o adam?"

Düşes, az önceki çılgınlığın hoşnutluğu içinde omuz silkerek cevap verdi:

"Herifin biri."

"Anlat, sana kötülük yaptı mı? Dövdü mü ? Söyle, Mandy, söyle..."

"Şimdi hazırlanmam gerekiyor. Daha sonra."

*Kokteyln allah belâsını versin!"

Bağırarak bir yere varamayacağım biliyordu. Birden ses tonunu değiştirdi. Düşesin karşısında sanki yalvaran bir küçük çocuk vardı şimdi.

"Yalvarırım Mandy, bana bir sigara sar..."

Düşeş dikkatle ona baktı. Altmışına varmıştı. Kısa boyluydu, ama çok soylu bir görünüşe sahipti. On yıldır düşesin serüvenlerini biliyordu. Düşeş tüm çılgınlıklarım en küçük ayrıntılarına kadar ona anlatır, o da bu delilikleri dinlerken büyük

bir zevk duyar, tatmin olurdu.

"Hayır. Hayır, olmaz. Şimdi aşağıya inmem gerekiyor. Akşama..."

Goldman'ın yolladığı sepetten bir- gül aldı ve şişmekte olan gözünü tatlı tatlı okşadı.

Alan'ın bavullarını Rolls Royce'un bagajına koymak şoför Norbert'le iki hamalın oldukça vaktini aldı. Norbert arabayı tam çıkış kapısının yanındaki yasak olan yere park etmişti. Üniformalı iki polis bir kere bile başlarını çevirip arabaya bakmamışlardı. Alan, Norbert'in işini bitirmesini beklerken arabaya binip binmemek arasında duraksıyordu. Sonunda bir sigara yaktı ve yolcuların arasında dolaşmaya başladı. Ceketini omuzuna almıştı. Bir kere^daha gerçeğin dışına düştüğü, merkezi olduğu olayların dışında'kaldığı izlenimine kapıldı.

'Bayım?"

"Evet"

"Arabanın üstünü açmamı ister misiniz?"

Alan çevresine bakındı. Üniformalı polislerin ve yolcuların hayran bakışları beyaz Rolls Royce'a takılmıştı. Herkes yapacağı seçimle büyülenmiş gibiydi.

"Evet," dedi Alan,

Norbert direksiyona geçti ve bir düğmeye dokundu. Arabanın üstü tatlı bir gürültüyle yükseldi ve arkasına doğru katlandı. Norbert şoför kasketini çıkardı ve arka kapıyı açarak Alan'ın binmesini bekledi. Meraklı kalabalığı gitgide artıyordu.

"Bayım," dedi Norbert.

"Kim,ben mi?" diye soruyordu Alan az kaldı. Birden hamalları hatırladı. Şapşallığına kızdı. Cebinden çıkardığı bir yüzlüğü onlara uzattı. Kendisini izleyen meraklı gözlerden bir an önce kurtulmak için arabanın içine girdi. Polisler arabayı selamladılar. Norbert onlara karşılık verdi ve motoru çalıştırdı. Rolls Rc ·ce ardında bir sessizlik bırakarak uzaklaştı. Alan arka koltuğa iyice yaslandı. Temiz havayı içine çekti.

Louis Goldman o kadar çok kişiye o kadar çok borcu vardı ki dokunulmaz olmuştu. Borçlarının büyüklüğü onu alacaklılarına karşı koruyordu. Hiçbiri onu hapse tıktırmaya cesaret edemezdi. Çünkü böyle bir yola başvurmak, belki de ilerde yeniden akmaya başlayacak bir kaynağı kurutmak olurdu. Hiç belli olmazdı, Louis

Goldman büyük bir palavracıydı ama büyük para kazandığı da olurdu. Şimdiye kadar yedi film çevirmişti. Altısı içeri girmiş, para koyanlar hapı yutmuş, baş oyuncuları ya işsiz kalmış ya da bir köşede unutulmuştu. Ama yedinci filmi büyük ilgi görmüş, bir yandan ününü uluslararası düzeye çıkarırken, öte yandan yatırılan paranın belki de yüz katı kâr sağlamıştı. Ünü birdenbire artan Goldman ilk olarak en çığırtkan alacaklılarına olan borçlarını ödemiş ve bunu yaparken de davranışının soyluluğunu onlara kat kat hissettirmişti. Delicesine kendini beğenmiş bir insandı. Kendini bütün zamanların en büyük ustası olarak görür, dost düşman ayırımı yapmadan tüm çağdaşlarını küçümser ve onlardan nefret ettiğini açıkça söylerdi. Kendi düşüncelerini büyük bir inançla savunur, en küçük bir eleştiriye katlanamazdı. Her şeyin kendisinden çıkacağına İnananlardandı. Münih'ten Roma'ya Paris'ten Tokyo'ya, Helsinki'den Londra'ya, Amerika'nın güney ucundan Karayiblere kadar dünyanın her yerini gezmiş, en şatafatlı otellerde safa sürmüştü. İnsanlar, derdi, benim bu pahalı hayatımın faturalarını ödesinler, bu bile onlar için bir övünç kaynağıdır. Bütün malını karısı Julie'nin üstüne yapmıştı. Film çevirmek için bankalardan kopardığı avasları anında parçalar, adına kurduğu çok sayıda küçük şirket arasında paylaştırırdı. Bu şirketlerde aralarında şubelere ve yan kuruluşlara bölünür, rüşvetin geçerli olduğu ülkeler hep şirket merkezi olarak seçilirdi.

Kağıt üzerinde Louis Goldman bir dış fırçasına bile sahip değildi. Üstünde beş kuruş taşımazdı, çek defterini düzenli olarak evinde unuturdu, bazan önüne koymak kabalığını gösterdikleri hesap pusulalarına canı isterse imza atardı. Öyle ünlüydü ki kimse ona karşı çıkamazdı.Kıvanç duyduğu koca bir göbeği—oysa bir zamanlar ne zayıftı—kalın bebek dudakları ana memesinden doğrudan emziğe, son olarak da başarı belirtisi olan kalın purolara geçmiş koca bir kafası ve çocuksu bir yüzü vardı. Yüzünde genellikle her şeyi kanıksamış, küçümseyen bir anlatım olurdu. Majestic'e on beş gün önce gelmiş ve en gösterişli daireyi tutmuştu hemen. Salonunun balkon camları, aralarından denizin ışıldadığı sarmaşıklarla ve renk renk çiçeklerle kaplı geniş bir terasa açılıyordu. Dairenin dört odası karısı Julie'nin bayıldığı demet demet kırmızı gülle doluydu.

,Hiç boş kalmayan dudaklarından, bir yudum Dom Perignon içmek için, sönmüş olan purosunu çekti aldı. Şampanya

ılınmıştı. Kovanın içine tükürdü, bardağından kalanı da boşalttı, purosunu yeniden ağzına tıktı ve bir başka kadeh doldurdu.

Onbeş dakika kadar sonra ilk konukları aşağıya inerlerdi. Yüz kadar seçkin, Cote d'Azur'un kodamanları.Üç yıldan beri Goldman ünü sayesinde borçla yaşıyordu. Son uluslararası başarısı olan *Parano's Blues* adlı filimden elde ettiği parayla elektronik sanayine yatırım yapmıştı. Bu alana yatırım yaparken özel bir çıkar gütmemişti. Sadece, füze ve uydu parçaları üreten en büyük firmalardan birinin sahibi olan John-John Nevvton'la hesaplaşmak için girişmişti bu işe.

Bir gün Bahama adalarında John John Nevvton'la golf oynamışlar ve Goldman yenilmişti. Nevvton bütün dostlarının önünde onunla alay etmiş, küçük düşürmüştü. Goldman o gün Nevvton'dan bunun intikamını alacağına yemin etmişti.Dostunun rakip firması Van Velde'ye tam 21 milyon dolar yatırmış, ne var ki tüm parayı bir yıl içinde yitirmişti. Bu felaketten beri belini doğrultacak bir vurgun arayıp duruyordu. Bir film için gerekli olan şeyleri tersine çevirerek aradığını buldu sonunda. Bir kitaptan ya da öyküden uyarlanmış bir senaryodan yola çıkıp uygun oyuncuları seçmek yerine, otuz kadar ünlü oyuncuyu yanyana getirip, bütün zamanların en büyük filminin iskeletini oluşturmaya karar vermişti.

Bu adlarla insan bir öyküden bile vazgeçebilirdi. Yine de on kadar ünlü yazarla ilişki kurdu. Ortak bir çalışma sonunda bir bilim kurgu destanı yaratmayı başardılar: Güneşin Söndüğü Gece. Senaryonun ana fikrini Goldman vermişti. Tabii yazarlar da film piyasaya çıkınca paralarını alacaklardı. Her birine o kadar fazla yüzde vermişti ki, ödeyeceği paranın toplamı tahmin ettiği kârın çok çok üstündeydi, ilk temaslar pek iç açıcı değildi. Ama gazeteler bu tasarıdan öylesine sık söz ediyorlardı ki, kurt iş adamları bile film çalışmalarının hızla yürüdüğünü düşünmeye, Goldman'la ilişki kurmaya başlamışlardı. İşin en zor yanı "Dünyanın en pahalı filmi" sloganını doğrulayacak 50 milyon doları bulmaktı. Eskiden beri çalıştığı bankalar şimdiye kadar çekingen davranmışlardı. Amerika'nın en 'büyük" film yatırımcıları ise böyle içi boş balonlara alışık oldukları için, şimdilik bir kenarda durup gelişmeleri beklemeyi yeğlemişlerdi. Hele Goldman şaheserini çekmeye bir başlasın, sonra harekete geçeriz, diyorlardı. Goldman başka finansman kaynakları araması gerektiğini anlamış, işte bunun için Cannes'a gelip

Leader ödülü" denen maskaralığı almayı kabul etmişti.

! Leader ödülü, her üç ayda bir, yılın en dinamik şahsiyetine ya da şirketine verilmek üzere eski bir İtalyan jigolosu olan Cesare di Sogno tarafından konulmuştu. Bu ödülün hiçbir değer taşımadığı açıktı. Ne var ki buradaki zengin budalaların gözünde büyük bir önemi vardı. Majestic Oteli de bu budalalarla doluydu. Oteldeki müşterilerin listesi Goldman'jn iştahını kabartıyordu: bankerler, sanayiciler, zengin aristokratlar ve mirasyediler. Goldman bu tiplere birer av hayvanı gibi bakıyordu. Tüm amacı bu para babalarını, büyük tasarısını gerçekleştirmek için ağına düşürmekti. Servetlerinin hesabını bile bilmeyen bu zenginlerin üstünde sinema ve sinema sanatçılarının ne kadar etkili olduğunu çok İyi bilirdi. Evet, işte hepsi burada, elinin altında kendisini bekliyorlardı. Cesare di Sogno-Leader ödülünü koyan İtalyan jigolo-aracılığıyla bu kodamanlardan yüz kadarını kokteyle davet etmeyi başarmıştı. Davetiyeleri altın kaplamalı kartonlara bastırmayı da unutmamıştı. Gerisi onu kandırma yeteneğine kalıyordu.

"Louis..."

Julie banyo kapısının aralığında durmuş ona bakıyordu. Sırtında kırmızı bir sabahlık vardı. Koluna açık renk bir giysi atmıştı.

"Nasıl, beğendin mi?"

"Harika, " diye mırıldandı Goldman kafasını çevirip bakmadan.

"Hazırlanmadın mı?"

"Üstüme bir gömlek geçireceğim, tamam."

"Acele et sevgilim. On dakika içinde aşağıda olmamız gerekiyor."

Louis Goldman başını sallayarak,

"Oldu, haklısın," dedi.

Koltuğundan kalktı, sönmüş sigarasını yeniden yaktı, bir nefes çekti ve bastırarak kül tablasının içinde söndürdü, odasına doğru yürüdü. Yarı çıplak, ilerde ortağı olacak müstakbel kurbanlarının listesine bir göz attı. Listenin başında yılda 800 milyon dolarlık ciro ile avların en yağlısı Hamilton Price yer alıyordu. Burger Trust Limited'in kurucusunun torunu Frank Burger III'ün dul karısıyla evlendiğinden beri sosyete kulislerinde "Ham Burger"diye tanınmaya başlamıştı.

İkinci sırada, yılda yaklaşık 500 milyon ciro ile kimya

sanayinin en bûyûk adı yeralıyord: Arnold Hackett.

Araba yapım çalışmaları devam eden oto parklar boyunca yol aldı. Bir sûre kavşakta bekledikten sonra Cannes yönünde giden otoyola daldı. Binlerce araba otoyolda Cannes'a bir an önce varmak için sanki yarışıyordu. Saat akşamın altısını geçmişti, güneş hâlâ yakıcıydı. Hava taze mimoza, benzin güneş yağı ve deniz kokuyordu. Alan çekinerek sol tarafına, yol boyunca uzanan plajlara bir göz attı. Sollayıp geçen arabaların sürücüleri merakla kendisine bakıyorlardı. Alan tedirgin oldu. Kara güneş gözlüklerinin arkasına saklandı.

"Otoyolda kalmayı mı, yoksa yolu uzatıp sahilden gitmeyi mi istersiniz?"

"Sahili izleyelim."

"Peki efendim."

Alan geldiğinden beri Norbert'in kendisiyle hiç dili çalmadan mükemmel bir İngilizce konuştuğunu fark etti.

"Çok iyi İngilizce konuşuyorsunuz. Ingiliz misiniz?"

Norbert gülümseyerek cevap verdi.

"Hayır efendim. Italyan kökenli bir Fransızım. Soyadım Testore'dir."

"Demek İtalyanca da konuşuyorsunuz?"

"Evet bayım. Ayrıca başka marifetlerim de var."

"Başka marifetler mi?"

"Çok değil, az biraz Rusça, şimdi de Çince çalışıyorum. Ne var ki özellikle Çince Cannes'de pek işe yaramıyor."

Bir sûre sustu ve ekledi:

"Amabirgûn..."

Alan şoförünün ne demek istediğini merak etti. Göğüsleri çıplak, yolun öbür kıyısında salınarak yürüyen iki nefis kıza bakmak için başını çevirdi. Kimsenin onlara aldırdığı yoktu. Aynada kendisini gözleyen Norbert'i yakaladı, suçüstü yakalanmış gibi oldu.

"Ne demek bu?"

"Çinlilerin de bir gün buralara gelmeleri kaçınılmaz."

"Ne yapmaya gelecekler?"

"Bizim yaptığımızı yapmaya, bayım, ülkenin tadını çıkarmaya. Bence, buraları dünyanın en güzel köşelerIndendir. Tabii, yazın görmemek gerek. Çok fazla insan yığılıyor."

Nadia Fishier kumardan yaşıyordu, kumar için yaşıyordu, kumar yüzünden ölecekti. Monte-Carlo'daki bakara masasında krupyenin uzattığı kart ilk kez eline değdiğinde anlamıştı bunu. O sıra on dokuz yaşındaydı ancak. Annesi onu yetiştirmek için hizmetçilik yapmıştı. Babasını tanımıyordu. On üç yaşında aşkı tatmıştı, bir kasap çırağıydı bu, Nadia'ya bir kese kâğıdı içinde sosis ve jambon vermişti. O da kasap dükkânının siparişlerini götürüp getirdiğini, karşılığında da bunları aldığını söyleyip kese kâğıdını eve getirmişti. Sosislerle jambonu çok lezzetli bulmuştu, ama bu ilk sevişmenin bulanık ve tatsız bir anısı kalmıştı onda. Sonraki yıllarda bunun acısını çıkarmıştı. Kırk yaşındaydı ve menekşe rengi şaşırtıcı gözleri hâlâ eskisi gibi ortalığı kasıp kavuruyordu. Bu gözlerin gücünü biliyor, hastalık halini alan kumar tutkusunu doyurmak için ürkütücü bir hızla soyduğu adamlar üzerinde acımasızca uyguluyordu bu gücü. Değer olarak paraya aldırdığı yoktu,kazanmak ya da kaybetmek de umurunda değildi, amacı kumarın verdiği zevki tatmak,bir gazinonun hafif uğultusunda rulet masasının başına oturmaktı.

Güzelliğiyle dikkati çekmiş, üç dört yıl süreyle, kendisine tutkun prodüktörlerin ısmarlama rolleri birbiri ardına sıraladıkları stüdyolarda çalışmıştı.önüne gelen büyük servetler anında yeşil çuha üzerinde eriyordu. Kısa ömürlü bir yıldız olarak değil de, intiharı andıran bankolarıyla ünlüydü. Zengin ve güçlü adamlar onu kollarına takmayı deniyorlardı, bir hafta, iki gün, üç saat süreyle, dirençlerine göre. Hepsi de sonunda pes ediyorlardı. Nadia'nın para kaybetme hızına kimse dayanamazdı. Yıllar önce Lou Goldman'la kısa süren bir serüveni olmuştu. Dost kalmışlardı. O akşam da gazinoya gitmeden önce kokteylde bulunacağına söz vermişti Goldman'a. Lou'nun ona çok yardımı dokunmuştu. Kumarbazlar arasında sık görülen bir yardımlaşma biçimiydi bu, talihi yolunda gidenler kaybedenlere destek olurlardı. Benzer durumlarda Goldman da ondan para almaktan çekinmemişti.

Efsaneleşmiş siyah elbisesini giydi, sarı saçlarını kabarttı ve Tahitili oda hizmetçisi Alice'i çağırdı.

"Hazır mısın?"

"Evet, hanımefendi."

"Gel bakalım bir göreyim."

"Utanıyorum..."

"Sana bir göreyim dedim!"

Alice odaya girdi. Elleriyle yüzünü örtmüştü. Nadia sinirli sinirli kıkırdadı. Alice hemen kaçmaya kalktı.

"Olduğun yerde kal! Bırak da seni seyredeyim!"

"Yapamayacağ ı m... "

"Çok güzelsin," dedi Nadia hayran hayran ona bakarak. "Gecenin kraliçesi sen olacaksın."

Ardından müthiş bir kahkaha attı.

"Çok susadım, Norbert. Yolda bir yerde durup bir şeyler içelim..."

Memnuniyetle, Bayım. Yalnız size bir noktayı hatırlatmama izin verin. Arabanın sağ döşemesinin altında gömme bir bar var. İçinde her marka viski bulabilirsiniz. Ayrıca soda da. Sanıyorum birkaç şişe de coca-cola koymuşlardır."

"Teşekkürler. Ne var ki bir yerde mola vermeyi yeğlerim."

Cros-De-Cagnes'a giriyorlardı. Norbert arabayı bir kahvenin önüne park etti. Tam üstlerindeki park edilmez levhasına aldırış bile etmemişti, motoru durdurdu, dışarı çıktı, Alan'ın kapısını açtı ve renkli şemsiyelerle güneşten korunmuş kahvenin terasını gösterdi.

"Burası İyi mi?"

"Mükemmel. Siz de geliyor musunuz?"

"Memnuniyetle, Bayım."

Kahvedekiler onları görmüştü. Sandalyelerin üstüne yayılmış, en fazla on yedi yaşındaki mayolu genç kızlar gözleriyle Alan'ı yemeğe başladılar.

"Norbert, kasketi çıkarır mısınız?"

Norbert gülümseyerek isteğini yerine getirdi. Bir şemsiyenin altına yerleştiler.

"Norbert, siz ne içiyorsunuz?"

"İzninizle, birpastis."

"Ben de. İyi midir?"

Alan birden giysilerinin burada çok garip kaçtığını ve görünüşlerinin gülünç olduğunu fark etti. Mokasenleri siyah kravatı, beyaz gömleği ve açık renk giysisiyle kahvedeki müşterilerin soran garip bakışlarını üstünde toplamıştı. Yaşlısı genci tümü şort ya da mayoyla oturuyordu. Ayaklarında da altı llp keten pabuçlar vardı Norbert'in siyah üniforması bu güneşli görünümde daha da kasvetliydi. Ne kadar yanılmış olduğunu düşündü. Samuel'in anlattıklarından sonra Cote d'Azur'u, sadece

kodamanların gittiği ve giyim kuşama çok önem verilen bir yer olarak dOşlemişti.

"İşte Bannister'ln ayak basmadığı bir yer daha," dedi içinden.

Victoria Hackett gözlerini koca gOl demetinden bir an olsun ayıramıyordu.

"Arnold?"

"Evet, Victoria."

"Bu Goldman'ı tanıyor musun?"

"Adını duydum. Prodüktörmüş."

"Bu bölgenin golleri Miami'ninkilerden çok daha güzel. Bu Goldman çok nazik bir insan."

"Evet. Sırtın nasıl?"

"Daha iyice, özellikle dekolte giymediğim zaman pek ağrımıyor..."

Sabah erkenden varmışlardı Cannes'a. Victoria'nın omuzlarının ve sırtının nar gibi kızarıp su toplaması için, plaja kadar gidip on dakika kızgın güneşin altında yatması yetip artmıştı bile. Her yıl aynı olay yeniden tekrarlanırdı. Victoria da bu on dakikanın cezasını tatil boyunca şemsiyenin altından oturarak çekerdi.

"Biraz daha krem sürmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Artık gitsek nasıl olur?"

"Ben hazırım."

"Şunlara bak, ne harika güller!"

"Evet, evet, gerçekten harika..."

"Fransızca biliyor musunuz, Bayım?"

"Pek az."

"Ne yazık ki burada ilerletme olanağımız hemen hemen yok. Cote d'Azur sahillerinde insanlar genellikle İngilizce konuşmaya çalışırlar."

"Majestic Otelini bilir misiniz Nomert?"

"Çok iyi bilirim."

"Nasıl bir yer?"

"Tam size göre, Bayım."

"Daha daha nasıl? Eğlenceli mİ?"

"Oldukça eğlencelidir."

Alan sandalyesinde doğruldu. Her cümlenin sonunda tekrarlanan bu Bay sözcüğünden sıkılmaya başlamıştı.

"Norbert..."

"Buyrun Bayım?"

"Dakikada bir Bay demek zorunda değilsiniz."

Şoförüne gülümsedi, göz kırptı ve dikkatle inceledi. Norbert elli, elli beş yaşlarında olmalıydı. İri yarı, sağlıklı bir insandı. Altın çerçeveli gözlük {akıyordu. Göz kenarlarındaki kırışıklardan gülmesini seven bir insan olduğu belliydi. İnce kestane rengi bıyıkları, babacan yüzüne tam bir Akdenizli havası veriyordu.

Gözlerini Alan'a dikerek konuşmaya başladı.

"Beni çalıştıran acentayla yaptığım anlaşma uyarınca böyle davranmam kayıtlı.Ayrıca müşterilerin büyük çoğunluğu kendilerine Bay denmesinden büyük zevk duyarlar."

"Ben duymam. Ne kadardır bu işte çalışıyorsunuz?"

"On iki yıldır."

"Daha önce?"

"Bu işle ilgisi yok. öğretmendim."

"Ne öğretmeni?"

"Felsefe. Yüksek Öğretmen Okylu felsefe bölümünü bitirdim."

10

Betty Grone kapıyı açtı, otelin iki muhafızının hiç kımıldamadan eşikte beklediklerini gördü. Korkusu geçmişti. Eliyle onları selamladı ve yeniden kapıyı kapatıp içerden sürgüledi. Odanın perdelerini kapattı ve gece lambasını yaktı. Lambadan sızan ışık sadece yatağın üstünü aydınlatıyordu. Mücevher kutusunu büyük bir özenle açtı. Gözlerini yumdu, kutunun kapağını kaldırdı ve parmaklarını mücevherlerin içine daldırdı. Parmak uçlarıyla biçimlerini, ağırlıklarını ve cinslerini anlamaya çalışıyordu: altın, gök yakut, topaz, elmas, zümrüt, yüzükler, kolyeler, küpeler, broşlar, pandantifler. Her biri başka bir adamın adını getiriyordu aklına. Bunları armağan eden kişilerin adlarını.

Bazıları ona mücevher armağan etmek için iflası göze almış, bazıları dolandırıcılık yapmıştı. İlişkileri kpptuğunda bazı mücevherler sevgilileri tarafından öfkeyle suratına fırlatılmıştı. Betty hayatta en büyük zevki mücevherlerini böyle okşarken alıyordu. Hiçbir sevgilinin okşayışı onu böylesine kendinden

geçirmemişti. Mücevherleriyle yatmak, onları her zaman üzerinde taşımak,yemek yerken bile hayranlıkla onları seyretmek isterdi.

Bu mücevherlerin değeri çok büyüktü.En ufak bir dikkatsizliği kendisini hırsızlıktan ya da kaybetmekten koruyan sigorta şirketleriyle anlaşmasını bozabilirdi. Betty mücevherlerini okşayacağı ya da takacağı zaman silahlı adamlar kutuyu gidip kasadan getirir ve işi sona erinceye kadar kapısında beklerlerdi. Betty işini bitirdikten sonra yine aynı silahlı adamlar kutuyu götürüp kasaya kilitlerlerdi.

Gözlerini açtı ve bir tek bacak arasının kendisine bu serveti kazandırdığını düşündü. Aklını da kullanmıştı tabii. Hayat okulundan yetişmiş bir sanatçıydı Betty. Sahip olduğu güzelliği paraya çevirmiş _ erkeklerin duygularını en güzel biçimde sömürmeyi bilmişti. Kendisine orospu diyen kıskanç kadınlara hiç aldırmazdı. Ona göre orospuluk bir estetik sorunuydu ve zavallı kelime oyunlarının üstünde gerçek bir sanattı. Gözlerini yeniden kapattı. Ellerini mücevherlerinin içinden hiç çekmemişti. Kendinden geçmiş, dün akşam Signorelli'nin partisindeki en son zaferini gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Sabahleyin otelin geniş terasına çıktığında, en nefret ettiği tek gerçek düşmanı Nadia Fischler'i, uçak sanayinin en büyük adı Honor Larsen'le başbaşa konuşurken görmüştü. Honor Larsen koskoca göbeğiyle bir fıçıya benziyordu. Ama kadınlar için fıçıdan çok içi dolar dolu yusyuvarlak bir çuvaldı o. Kalın bağa çerçeveli gözlükleriyle hemen tanınırdı.

Birkaç gününü, hatta birkaç saatini paylaşan kadınlara çok değerli mücevherler armağan etmekle nam salmıştı. Büyük olasılıkla Fischler onu gazinoda büyülemişti, şimdi de kancayı takmaya çalışıyordu. Betty hemen saldırıya geçmedi. En elverişli anı bekleyecek kadar akıllıydı. Larsen'in Signorelli'nin partisine geleceğini biliyordu. Güzelliğine güveni tamdı. Uzun parlak saçları ve iri yeşil gözleri herkesin aklını başjndan alacak kadar dikkat çekiciydi. Birkaç saatini partide takacağı mücevherleri seçmeye harcadı. Sonunda zümrüt yeşili gece elbisesine en yakışanları buldu. O kadar çok mücevher takmıştı ki, her yana ışık saçıyordu. Salona girdiğinde , kalabalık derin bir sessizliğe gömüldü. Bütün bakışlar bir güneş gibi parıldayan Betty'nin üstüne çevrilmişti. Bedenini her oynatışında bir renk ve ışık cümbüşü gözleri kamaştırıyordu. Honor Larsen de bu görünüm karşısında kendini tutamamıştı. Yanındaki Fischler'in varlığını

unutmuş, hayran bakışlarla uzun süre Betty'yi izlemişti. Betty'nin göz kamaştırıcı görünümü ezmişti, ünlü siyah elbisesinin içindeki Flschler'i ezmişti. Bir ara gözgöze gelmişlerdi, sahneyi ikisi de hayatları boyunca unutmayacaklardı. Partiden sonra Larsen Betty'yi aramış ve akşam yemeğini birlikte yemeyi teklif etmişti. Betty bu teklifi geri çevirmemiş, ama daha önce otelin salonunda Goldman'ın verdiği kokteyle gideceğini söylemiş ve ondan kendisine eşlik etmesini istemişti. Biraz talihi varsa, Fischler kokteylde indisini Larsen'le birlikte görebilirdi.

Gözlerini açtı, derin bir soluk aldı. Mücevher kutusunun kapağını sıkıca kapattı ve kilitledi. Kapıya gidip muhafızları çağırdı. Adamlardan bir tanesi kutuyu aldı ve eli ceketinin göğsünde, yürümeye başladı. Arkadaşı önden gidiyordu. Betty onları koridorun sonunda kaybolunca kadar izledi. Tahminlere göre mücevherlerinin değeri yaklaşık 6 milyon dolar kadardı. Nadia Fischler bu parayı üç dört mevsimde kumar masalarında bırakıyordu. Betty onun bir gün yoksulluk içinde can çekişerek öleceğini düşündü. Dudaklarında hafif bir gülümseme yerleşti. Aynanın karşısına geçti, mercan rengi giysisine armut biçimi kocaman bir inci iliştirdi. Bir Kuveytlinin armağanıydı bu. Hızlı adımlarla odadan- çıktı. Larsen aşağıda kendisini bekliyor olmalıydı.

Pastis kadehlerini masanın üstüne bıraktılar. Alan cebinden havaalanında bozdurduğu bir demet Fransız frangı çıkardı. Ama içkilerin parasını Norberi ödemişti bile.

"Özür dilerim...Burada kuraldır. Masrafları ben öderim. Ayrılırken hesaplaşırız."

Alan parayı yeniden cebine koydu. Bir yudum daha pastis içtiler. Alan şoförünü sevmişti. Gülümsedi. Norbert de karşılık verdi.

"Başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır, hayır, alışmaya çalışacağım."

"Örneğin, hamallara bahşiş verme işini üstlenmemeliydiniz. Fazla para verdiniz."

"Ne önemi var."

"Sizin için pek önemi yok. Ama benim asıl düşündüklerim sizden sonrakiler. Tarifeye göre para ödemeye kalkarlarsa epey küfür işitirler."

"Bir daha yapmam," dedi Alan gülümseyerek. "Norbert , bir şey sormak istiyorum. Felsefeden uzak kalmak size hiç koyuyor mu?"

"Felsefeden uzak kalınmaz ki, felsefe yaşanır. Felsefe öğretimine gelince, o başka şey. Beni çok sömürüyorlardı, maaşım da düşüktü. Uşaklıktan çok daha fazla kazandım."

"Uşaklıkta mı yaptınız?"

"Tam sekiz yıl. Harika bir meslektir. Düşünce özgür kalır.Ayakkabı boyarken düşünmek için bol bol vakti oiur insanın. Sanayide, ticarette ya da esnaflıkta kimin düşünmek için bu kadar çok zamanı vardır?"

"Çok haklısınız," dedi Alan. İlgilenmeye başlamıştı.

"Arkadaşlara bünu anlatmaya çalışıyorum."

"Acentadaki arkadaşlarınıza mı?"

"Hayır. Partidekilere Komünist Parti Pegomas Şubesi, Vaillant-Couturier hücresindenim."

Alan şaşkınlıktan elindeki bardağı düşürmüştü.

"Yabancılaşma bir dil sorunudur. Bugün uşaklık insanı alçaltan bir meslek olarak görülüyor. Oysa sözcüğün kökeni "domus," yani ev. Arkadaşlara bunu söylediğimde kahkahalarla güldüler. Etimolojiye aldırdıkları yok? Bir de onlara "ministre" (*) sözcüğünün kökenini anlattığımda suratlarının ne hal aldığını görmenizi çok isterdim."

"Nedir?" diye sordu Alan. Norbert'le sohbet etmekten büyük zevk almaya başlamıştı.

"Minus."

"Peki anlamı ne?"

"Altın çağda kralların kıçını silenlere bu ad verilirmiş. Pardon, Bayım bağışlayın..."

"Önemi yok! Anlattıklarınız çok ilginç...Sizinle birlikteyken çok şey öğreniyor insan."

Norbert gülümseyerek cevap verdi:

"Teşekkürler, efendim."

Arnold Hackett'inkinin tam altında, ama iki kat aşağıda Cesare di Sogno'nun dairesi bulunuyordu. Dairenin pencereleri denize bakan koca bir terasa açılıyordu, özelliği de yatak

---

(*) *Fransızca bakan.*

odasının ve salonun ayrı ayrı kapılarla koridora açılmasıydı. Bu iki çıkışı çok seviyordu Cesare. Salon kapısından bir kız çıkarken-yatak odası kapısından başkasının girdiğini anlatarak kasılırdı. Ya da tersi olur, kızlardan biri yatak odasından çıkarken öbürü salondan girerdi. Kıskançbir karısı olduğu ve sevgilleriniöldürmek için kadının elinde tabancayla dolaştığını anlatırdı herkese. Gerçekte sadece bir kez, o da yirmi iki yaşındayken evlenmişti. Evliliği de topu topu altı ay sOrmüştO. Gençlik hatası sayardı bu evliliğini. Montrouge'da bir kamyon garajının bulunduğu kasvetli dar sokaktaki basık ve karanlık iki odalı daireyi içinde garip bir bulantı duyarak anımsardı. Koca kamyonlar büyOk bir gürültüyle pencerelerinin altından geçtiğinde yatakları, lambaları ve kağıtla kaplı duvarlar zangır zangır titrerdi. Karısı Colette'i seviyordu, ne var ki sevgisi bu cehenneme katlanacak kadar büyük değildi. Kaçıp kurtulmak istiyordu, ama birkaç aylık gebe karısını da yanına alıp gidecek kadar da cesareti yoktu. Bavulunu almadı,yoktu da zaten. Bir akşam eve dönmedi. Ortadan kayboldu. Karısını bir kere bile aramadı. Doğum yaparken ölmüş müydü? Çocuğu kaç yaşına basmıştı? Şimdi neredeydiler? Aradan geçen yirmi beş yıl içinde bu soruları ancak bir iki kez sordu kendi kendine, cevaplarını da aramadı.

Bu hikayeyi sadece bir dostuna anlatmıştı, bir avukat dostuna. Avukat ona, belki hoşuna gitmeyecek ama yasal olarak ayrılmadığın sürece hâlâ onunla evli sayılırsın, demişti. Cesare dostunun omuzuna elini koymuş, anladım dercesine hafif hafif gülümsemişti. Avukat bu işi hiçbir zaman ciddiye almadığını okumuştu onun gözlerinden. O günden sonra Cesare geçmişinden hiç söz etmedi. Bu gençlik sütlü kahveden, sandviçten, adi şarap kadehlerinden ve sefil otel odalarından, 1950'lerin Paris'inde Coupole'un dansinglerinde ya da Claridge'in danslı çaylarında raslanan olgun ekmekçi kadınlardan oluşuyordu. Yakışıklılığı da işin geri kalanını halletmekteydi. İçi geçmiş kadınlar yerlerini hızla banker, sanayici, iş adamı, politikacı karılarına bırakmıştı. Bu arada gardrobunu doldurmuş, bankadaki hesabı şişmişti.Cesare'ninbugünChamps-Elysees caddesinde lüks bir dairesi, birkaç kilo fazlası, çek daha az hayali ve zengin metresleri vardı. Dünyanın en pahalı yerlerinde kendisine marki bile demekteydiler. Bundan büyük bir kıvanç duyar hiç karşı çıkmazdı. Aslında son soylu kalıntılarından çok daha fazla hak ediyordu markiliği. Cesare hayatını hava satarak kazanıyordu.

Hava onu taşıyor, şişiriyor,besliyor, yolculuklardan, lüks otellerden, taze etten, seçkin şaraptan, pahalı yemeklerden, iyi giysilerden, lüks otomobillerden oluşan hayatını yaşamasını sağlıyordu. En küçük gereksinmelerin bile fazlasıyla karşılandığı ve her şeyi elde etmenin verdiği bir boşluğun egemen olduğu bir toplumsal çevrede en değerli şeyin kendini beğenmişlik olduğunu sezmişti. Bir parça ün için her zaman alıcı çıkardı. Madalyalar, diplomalar, ödüller,nişanlar, bütün bunlar bu insanların bayıldıkları şeylerdi, öyleyse onlara İstediklerini verecekti. Hava satacak, hava dağıtacak ve havadan yaşayacaktı.. İşte Cesare'nin hayat felsefesi buydu. Bu ticaret büyük bir sermaye de gerektirmiyordu. Cesare çevresindeki insanların zayıflıklarını iyi biliyordu. Oldukça da akıllıydı. Onların ün kazanma ve sivrilme tutkularına hitap eden bir mekanizma kurmayı başarmıştı.

İlk iş olarak, aslında üstü yazılı beyaz bir kağıt parçasından başka şey olmayan "Leaderödülû"nO yarattı. Kendisini de ödülü veren kuruluşun genel sekreteri ilan etti. Dşfıa sonra Amerika'nın ve Avrupa'nın en ünlü adlarını telefon rehberlerinden tek tek çıkardı. Dünya kamuoyunu oluşturan bilginlerin, filozofların, yazarların, sanat düşkünü aristokratların, oyuncuların, uluslararası üne sahip milyarderlerin, tanınmış iş adamlarının, iktidara yakın politikacıların adlarını tek tek not etti. Ve herbirine ayrı ayrı aşağıdaki mektubu gönderdi.

"Her yıl, o yılın en dinamik şahsiyetine ya da firmasına verilmek üzere konmuş bulunan Leader ödülünün seçici kurulunu onurlandırmanız dileğiyle." Mektuplara ayrıca baştan savma birtakım bilgiler ekledi ve dünyanın dört bir yanına Genel Sekreter Cesare di Sogno imzasıyla gönderdi. Beklendiğinden de iyi sonuç aldı. Cesare'ye gönderdiği mektup kadar olumlu cevap geldi. Önce şaşırdı. Doğrusu istenirse bu kadar fazla ilgi beklemiyordu. Bundan sonrası artık çocuk oyuncağıydı. En parlak, en çok prestij sahibi yirmi adı seçti ve mektup kâğıdının sol köşesine sıraladı: "Yukarda adı geçen kişilerin himayesinde., kuruluşumuz tarafından...her yıl...verilmek üzere...Leader ödülü.. .genel sekreter,Cesare d i Sogno... i mza... "

önceleri yıllık olan ödül, Cesare'nin para durumuna göre ve kimsenin itirazıyla karşılaşmadan yılda birkaç kez verilir oldu. Cesare bu ödül karşılığında görünürde bir maddi çıkar sağlamıyordu. Tabii, yazışma masrafları, büro kirası, personel

ücretleri, pahalı yemekler, kokteyl partileri, yolculuklar, otel paraları vardı ki, ödüle layık görülenlere üstü kapalı bir biçimde hissettiriliyordu bu. ödülü almadan önce aday Champs-Elysee Bulvarındaki lüks büroya davet ediliyor, mavi üniformalı uzun boylu sarışın dilberler onu karşılıyor, boydan boya halı kaplı salonda bir süre beklettikten sonra genel sekreterin zevkle döşenmiş odasına buyur ediliyorlardı. Genel Sekreter, Toulouse Lautrec'in ünlü bir tablosunun altında alçakgönüllülükle kabul ediyordu konuğunu.

"Sayın Bay, şirketiniz uluslararası jürimiz tarafından Leader ödülüne lâyık bulunmuştur. Sizi kutlarım! ödülü kabul ediyor musunuz?"

Adaylar genellikle kendilerini mesleklerine adamış, sosyal yönleri eksik, ciddi kişilerden seçilirdi. Ya genellikle bir banker, ya bir uçak şirketi sahibi, ya uluslararası bir konsorsiyum başkanı ya da sayısız süper markete sahip bir İş adamı olur ve Cesare'nin söylediklerini başını sallayarak dinlerdi. İşte tam o sıra Cesare harekete geçer ve ödül töreninde yapacaklarını bir bir saymaya başlardı: Beş yüz kişilik bir kokteyl, başkentin ya da dünyanın en pahalı ve lüks lokantalarından birinde en az iki! yüz kişilik (gazeteci, yazar, sinemacı) mum ışığı altında harika bir akşam yemeği. Daha sonra görüşmenin bittiğini hatırlatırcasına ayağa kalkar, hararetle adayın elini sıkar ve onu kapıya doğru götürürdü. Aptala dönen aday uysal adımlarla koyun gibi onu izler, tam kapıdan çıkarken aşağıdaki soruyu sormadan edemezdi:

"Bütün bunlar için bir şey ödemem gerekiyor mu?"

Cesare de bu soruyu beklemekteydi. Ama en büyük ustalığını verdiği cevapta gösterirdi:

"Ne ödemesi? Leader ödülü hiçbir kâr amacı taşımaz! Tek kuruş ödemeyeceksiniz! Ödülü kazanmanızın bize verdiği onur yeter de artar bile!"

"Ama...Lasserre'de beş yüz kişilik kokteyl...Maxim'de ikiyüz kişilik yemek...Acapulco için özel kiralanmış bir Boeing...bütün bunlar..."

"Hepsi bize ait."

Cesare bir süre susar, babacan bir tavırla dudak bükerdi...

"Elbette komitemizin birtakım masrafları olmuyor değil..."

"Firmam adına komitenize katkıda bulunabilir miyim?"

"Ayın altısında saat on sekizde bir araba gelip sizi Ritz'den

alacak, unutmayın. Bütün basın orada hazır olacak! Katkıda bulunup yardım etmek mi?...Bakın,kesinlikle böyle bir zorunluluğunuz yok."

"Rica ederim, lütfen söyleyin! Ne kadar?"

"Sevgili dostum,lütfen benden böyle bir şey istemeyin. Ayrıca bu yıl içindeki başarılarınızdan dolayı sizi kutlamama izin verin."

"Lütfen bana biraz açıklama yapın. Görüyorsunuz, çok zor durumda kaldım...Hiç olmazsa başkaları ne kadar veriyor, onu söyleyin."

Cesare yine dudak bükerdi.

"Herkesin ölçüsü değişiktir."

"ödüle layık görülen kişinin maddi durumuna, gelirine göre 20 ile 50 000 dolar arasında bir rakam söylerdi.

İşin garibi, bugüne kadar hiçbir aday bu parayı ödemekten kaçmamıştı. Ne de olsa her iki taraf bu İşten kârlı çıkıyordu. Firma ödül aldığını kasılarak her yerde yayıyor, katılanların ünü basında geniş çaplı övgüler düzülmesine yol açıyordu. Herkes bu alışverişten memnundu.

Bu kuralın şimdiye kadar tek istisnası Goldman olmuştu. Daha ödülün kendisine verildiğini duyunca ezilip büzülmeden kabul etmiş ve Cesare bu kez çetin kayaya çarptığını hemen anlamıştı. Ödül töreninin masraflarına alışılmışın dışında birkaç kez ısrarla değinmesine karşın Goldman'dan en ufak bir tepki gelmemişti. Karanlık işler çeviren insanların içgüdüsüyle karşısındakinden bir şey koparamayacağını anlamıştı Cesare. Hiç umut yoktu. Goldman kendisinden daha pişkin çıkmıştı. Peki ama az sonraki kokteylin parasını kim ödeyecekti? Kesinlikle kendisi ödemeyecekti. Goldman da ödemeyecekti tabii. O halde kim?

Cesare endişelerini uzaklaştırdı. Hava güzeldi. Beyaz ipek gömleği bedenini bir eldiven gibi sarmıştı, kokteyle gelecekler arasında en az iki kurban vardı: Amold Hackett ve uçak sanayiinin büyük adı Honor Larsen. Salona inmeden önce son kez banyoya girdi, boy aynasında kendisini seyretti ve camdaki görüntüsüne bir öpücük göndererek odadan çıktı.

"Gidiyor muyuz?" diye sordu Alan.

Norbert çoktan ayaklanmış, kasketini kafasına geçirmişti bile. Alan'a yol verdi ve bir adım arkadan onu izlemeye başladı.

"Bir dakika arabayı temizlememe izin verir misiniz?"

"Şimdi mi?" diye şaşkınlıkla sordu Alan.

"Ne zaman üstünü açsam içine pislik dolar."

Araba ile kahve arasındaki otuz metreyi yürüyerek geçtiler. Arabanın sağ ön koltuğuna üç tane çukulatalı dondurma külâhı bastırmışlardı.

"En fazla bir dakika sürer," dedi Norbert.

Bir bez aldı ve temizlik yaptı.

"Komünistler mi?" diye sordu Alan, kötü bir niyet besiemeksizin.

"Hayır burjuvalar," diye cevap verdi Norbert aynı sesle. "Sahip olmadıkları şeylerö sadece burjuvalar tükürür. Artık binebilirsiniz."

Alan bu kez öne oturdu. Norbert onun bu davranışına şaşırmıştı.

"Burayı yeğliyorum," dedi Alan.

Norbert kontağı çevirdi. Araba yeniden yola koyuldu.

"Ünlü Fransız yazarı Henri Michaux'un çok güzel bir sözü vardır: "Arabalar düşünebilselerdi, Roys Rolls iki beygirlik Citroen'den çok daha kaygılı olurdu."

Ardından korkunç bir kahkaha attı, gazı sonuna kadar kökleyerek ileri atıldı. Bir yandan da direksiyonu bir kadını okşar gibi tutuyordu.

Güzel araba...Çok, çok güzel araba!"

Biraz yol aldıktan sonra, sol taraftaki lokantayı eliyle işaret etti.

"Tetou... Çok, ama çok iyi balık çorbası yapar."

Yatağa uzandı, el ve ayak parmaklarının uçlarıyla yatağın baş ve ayak ucuna değmeye çalıştı. Bulunduğu yerden denizi görebilmesi için başını şöyle hafifçe yukarı kaldırması yeterliydi. Geniş pencereler çiçeklerle dolu dar bir balkona açılıyordu.

Bütün gün havuz başında güneşlenmiş, bir tek altını giydiği mayosunun dışında kalan yerleri esmerleşmişti. Üç renkliydi, bedeni kasıkları, beyaz, kılları saçları gibi kestanı rengi, kızgın Akdeniz güneşinde kavrulan geri kalan yerleri de şütlü kahve.

Çevik bir hareketli ayaklandı,odasının bir köşesinde duran iKi gül demetine gidip kokladı. Bu çiçekleri ona neden yollamışlardı? Bütün gün havuz başında tek kişiyle bile konuşmamıştı. Sadece garson çocuktan kendisine buzlu ve limonlu bir coca-cola

getirmesini istemişti. Demetlere iliştirilen kartları yeniden okudu. Louis Goldman ve Cesare di Sogno adlarım ilk kez duyuyordu. Kartları büküp tuvalete attı ve sifonu çekti. Meyva tabağından bir muz kaptı. Soymadan ısırmaya çalıştı, başaramadı. Bu kez soyup yedi. Ardından bir elma aldı ve dişlemeye başladı. Buzdolabından yarım kalmış süt şişesini çıkarıp dikti. Elinin tersiyle ağzını sildi. Buraya geldiğinden beri hayatından çok memnundu. Parmaklarının ucuna basa basa pencereye kadar yürüdü. Sağda havuza dalıp çıkan insanlar görünüyordu. Havuza düşen gövdelerin çıkardığı ses gecikmeyle kulağına gelmekteydi.

Yine parmaklarının ucuna basa basa pencereden uzaklaştı, ve komodinin çekmecesini açıp içinden garip bir hasır şapka ile oğlak derisi uzun eldivenler çıkardı.

Eldivenleri geçirdi, şapkayı başına koydu, yere uzandı, ayak bileklerini yatağın kenarına dayadı. Ayaklarını hiç kımıldatmadan kollarından destek alıp eğilmeye ve kalkmaya başladı. Bir yandan da, yirmi yıl önce ana okulunda öğrendiği bir çocuk şarkısını mırıldanıyordu.

Golfe-Juan'dan altı kilometre sonra araba Cannes kapılarına dayandı.

"Croisette boyunca gitmemizi mi, yoksa Antibes sokağından dolaşmamızı mı istersiniz?"

"Aradaki fark ne?"

"Antibes sokağı kentin merkezinden geçer, Croisette kıyıyı izler. Majestic yolun sonundadır. Yalnız birincisine oranla biraz uzundur."

"Croisette'den gidelim," dedi Alan.

Az sonra yol ayırımına vardılar. Norbert sola saptı. Işıkları geçti, demiryolu köprüsünün altından kayarak bu kez sağa kıvrıldı.

Karşı yönden yüzlerce araba geliyordu. Korna seslerine kızgın şoförlerin sert küfürleri karışıyordu.

"Plajdan dönüyorlar. Paris'te bile trafik buradan daha iyi!"

Norbert'e kasketini çıkarmasını söylediğinden ve arabanın ön koltuğuna oturduğundan beri Alan kendisini daha güvenlikte hissediyordu. Ama içindekiler dikkati çekmese bile Rolls Royce hayran bakışları hemen üstünde topluyordu. Çok sayıda yalnız genç kızın varlığı Alan'ın şaşkınlığını artırmıştı. Kızlar minik spor

arabaların üstüne üzüm salkımları gibi yığılmışlardı. Göğüslerini on santimetre karelik saydam bir kumaş parçası örtüyordu, kıçları neredeyse açıktaydı, korna sesleri arasında sevinç çığlıkları atarak eğleniyorlardı.

"Her zaman böyle midir burası?" diye sordu Alan.

"Gece gündüz hep böyledir," dedi Norbert.

"Peki, bu kızlar nerede kalırlar?"

"Kimbilir. Neresini bulurlarsa. Bazıları plajda sabahlar. Bazıları çadırlarıyla kamp kurar. Bazıları pansiyonda kalır. Pansiyon dedikleri yerler de tam izbe...Altı metre karelik bir odada onbeş kişi. Temmuz ayında Cannes'in nüfusu yirmi kat artar. Saint-Tropez'i biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Oranınki yüz kat artar. Gelenlerin çoğu da meteliksizdir."

"Nasıl idare ediyorlar?"

"Sürünerek. Mevsim sonuna doğru kızlar, bir sandviç için kendilerini satarlar. Oğlanların büyük bölümü de."

"Yani orospuluk mu yapıyorlar.?"

"Durumu idare ediyorlar diyelim. Kendinizi onların yerine koyun. Otuz metre uzunluğundaki yatlara yemeye davet ediliyorlar...Bol bol havyar, viski ve esrar. Bir süre sonra pusulayı şaşırıyorlar. Para her şeyi çürütüyor, yozlaştırıyor, Bayım!"

11

"Ee, söyleyin bakalım çay nasıldı," diye sordu Hamilton-Price Lynch, yılışık yılışık.

"Fena değil," diye cevap veFdi Emily soran bakışlarla. "Çıkıyor musun?"

"Beş dakikalığına bara kadar gidiyorum. Gohelan bana bir şey danışmak istiyormuş."

"Danışmanlık ücretini alıyorsundur herhalde. Bize bedava oda vermiyorlar burada."

Hamilton hafiften kıkırdadı.

"Beş dakika sonra kokteyl için sizi aşağıda bekleyeyim mi, yoksa çıkıp alayım mı?"

"Rahatsız olma! Bfe. ineriz. Sarah, sevgilim, sen hangi

elbiseni giyiyorsun? Seninle aynı elbiseyi giymeye gelemem, bilirsin.*'

"Saint-Laurent'danaldığım beyazı."

"Mükemmel. Ben de Cardin'in yeşilini giyeyim."

"Ben çıkıyorum," dedi Hamilton.

Kapıyı yavaşça çekti. Sarah annesine eliyle kımıldamamasını işaret etti. Sonra ayağa kalktı, girişe doğru yürüdü, kapıyı açıp koridorda kimsenin olup olmadığına baktı. Koridor boştu. Yeniden salona döndü.

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ne?"

"Kocanla ilgili bir şey."

"Öyle ikide bir Hamilton'dan 'kocan' diye söz etmekten vazgeç. Hem sonra unutma ki senin de üvey baban."

"Ona baba dememi mi istiyorsun?., önce sana gösterecekle-rime bir göz at da..."

Dolaplardan birini açtı, Hamilton'un kazaklarının altına iliştirilmiş siyah küçük bir bavul çıkardı.

"Bu bavulun içinde ne olduğunu hiç kendisine sordun mu?"

"Ne gereği var. Birtakım kağıtları koyuyordu."

"Gerçekten içinde birtakım kağıtlar var. Ama değişik türden."

Pantolonunun cebinden küçük bir yassı anahtar çıkardı.

"Sarah!" diye itiraz etti Emily. "Bu anahtar sende ne alTyor? Buna hakkın yok!"

"Arakladım, anne. Senin için yaptım. On iki yıldır birlikte yaşadığın adamın nasıl biri olduğunu daha iyi anlayasın diye."

"Sarah, bunu yapmana izin vermiyorum! O çantayı açmanı yasaklıyorum!"

"Sadece açıp kapayalım. Bu bile aydınlanman için yeterli..."

Anahtarı kilide sokup çevirdi. Bavulun kapağı açılmıştı. Bavulu tersine çevirip içindekileri divana döktü: Açık saçık dergileri.

"Bir de şuna bak. Bu ne biliyor musun? Bir büyüteç! Dergilere büyüteçle bakıyor!"

Emily sert bir hareketle önündekileri görmemek için başım geriye çevirdi.

"Sarah, sana o bavulu kapamanı emrediyorum! Senden böyle bir patavatsızlık beklemiyordum. Hamilton benim kocam. Ama asla onun işlerine karışmayı düşünmedim!"

"Sen bilirsin, anne. Kulaklarını tıkamaya, gözlerini kapamaya

devam et. Ama ben böyle uçkur düşkünü bir sapık tarafından soyulup soğana çevrilmeyi göze alamam.

"Benim işlerime karışma," diye haykırdı Emily, öfkeden kıpkırmızı kesilerek.

"Nasıl istersen," diye cevap verdi Sarah. "Seni uyardım!"

Anahtarı cebine koydu ve odasına çekildi. Emily bir süre hiç kımıldamadan öylece hareketsiz kaldı. Elleriyle küçük bavulu sımsıkı tutuyordu. Sinirden tırnaklarını sanki bavulun içine gömmüştü. Çiçeklerle kaplı balkona açılan cam kapıdan, denizin üstünde garip sesler çıkararak daireler çizip uçuşan martıları seyretti. Kocası öldüğü gün bir daha evlenmemeye söz vermişti. Ona göre yeryüzünde Franck Burger III'ü unutturacak bir adam olamazdı. Üç yıl sonra Franck'ın yakın yardımcılarından Hamilton Price-Lynch ile evleniyordu. Onu nefizikne de moral yönden hiçbir özelliği olmadığı için seçmişti. Sürekli küçümser, emir yağdırırdı ikinci kocasına. Franck'ın bir zamanlar kendisine yaptıklarının acısını Hamilton'dan çıkarıyordu. Aynı acımasız ezme duyusu kızı Sarah'a da geçmişti. Hayatı boyunca zayıflardan nefret etmişti Emily. Onları güçlülerden daha sinsi ve tehlikeli bulurdu. Ama Hamilton ne serveti ne de kendisi için tehlikeli olacak bir tip değildi. İstese onu bir sinek gibi acımadan ezip yok edebilirdi. Bazan, sinirli olduğu zamanlar Hamilton'u yatağına çağırır ve kendisini tatmin etmesini isterdi. Hamilton işini kaybetme korkusu içindeki uşaklar gibi isteğini yerine getirir, en değişik pozisyonları, en zor aşk oyunlarını kan ter içinde kalıncaya kadar dener durur du. Var gücünü ortaya koyarak Emily'i tatmin etmeye çalışırdı. Emily'de sonunda tatmin olurdu Franck'la evliyken bu zevki bir kere bile tatmamıştı.Franck kişiliğiyle onu hep ezerdi. Hayatı boyunca Franck istediğini yapmış, onunla soluk almış, onunla hareket etmiş, onun kaprislerine, isteklerine boyun eğmişti. Hamilton'la evlenince roller değişmişti. Ne de olsa Burger imparatorluğunun dillere destan serveti artık onundu, Ve bu servet bir gün de kızının olacaktı. Kızı, annesinin bu mide bulandıran kişiliksiz iğrenç yaratıkla evlenmesine son dakikaya kadar karşı çıkmıştı. Onun Burger ailesi için bir yüzkarası olduğunu, ailenin geleceği için tehlike oluşturduğunu söylemek için en küçük fırsatı bile kaçırmazdı.Özellikle bankadaki eski dostlarının Hamilton'a yakıştırdıkları "Ham Burger" adına aklım takmıştı Sarah. Emily Hamilton Price-Lynch'in karısı değildi, herkes onun için

Emily'nin kocası diyordu, yani "Bay Burger" ya da "Ham Burger".

Ne var ki Sarah bu kez çizmeyi aşmıştı. Hayatta hiç kimse bir erkeğin özel eşyalarını karıştırma hakkına sahip olamazdı. Karısı dışında Emily bavulu aldı, kendi odasına geçti ve mücevher kutusundan çıkardığı küçük yassı anahtarla kilidini açtı. Bu yaptığı işin yabancısı değildi. Kocasının bavulunda ne olduğunu çok iyi biliyordu. Yıllardan beri en azından yüz kere bu kilidi açmış, içindekilere bakmıştı. Kocasının yeni dergilerle zenginleşen koleksiyonunu dikkatle inceledi.

Gözleri faltaşı gibi açılmış, dudakları kısılmış bir şekilde dev boyutlardaki erkeklik organlarını seyretti. Şimdiye kadar tanıdığı iki tanesiyle, Franck Burger III ve Hamilton Price-Lynch'inkilerle bunların uzak yakın ilgisi yoktu.

Rolls Royce olağanüstü tıkanıklığın içinde kendine yol açmaya çalışıyordu. Mayolu insanlar, yalın ayak yolun karşısındaki bara soğuk bir şey içmek için yürüyorlardı. Deniz topları arabaların tekerlekleri arasında dolaşıyordu.

"Sonunda Cannes'e vardık," dedi Norbert.

"Croisette burası mı?"

"Hayır. Biraz daha ilerde, sağa dönünce."

Alan birden önünde beyaz bir bina gördü. Çevresindeki çimenliğe palmiye ağaçları dikilmişti. Soylu bir görünümü vardı.

"Burası neresi?"

"Yazlık gazino. Palm Beach."

Birden içi korkuyla doldu. Akşam, bu beyaz duvarların ardında tam 500.000 dolarlık bir çek bozdurmayı deneyecekti. New York'da iyi bir yemek yedikten sonra işler ona kolay gelmişti Başaracağına inanmıştı. Bütün mesele harekete geçmek, demişti Bannister. Ama şimdi gerçeğin içindeydi. Gazino tam karşısında duruyordu. Uzansa belki dokunacaktı. Bu kadar büyük bir kredi istemeye nasıl cesaret ederdi? Bannister'e okkalı bir küfür savurdu.

"Otele daha çok var mı?"

"Croisette buradan başlıyor. Otel yolun öbür ucunda. Majestic ve Palm Beach aynı patronun.ikisinin de mücadelesi aynı. Savunmasız milyarderleri yolup kuşa çevirmek!"

"Buna karşı mısınız? " dedi Alan. Norbert'in damarına basmaktan hoşlanmaya başlamıştı.

Norbert dönüp ona baktı.

"Hepimiz aynı şeyi yapıyoruz, en başta ben."

"Ya politik görüşleriniz?"

Norbert hafifçe gülümsedi.

"Çelişkilerle dolu bir insanım ben."

Arabanın önüne fırlayan bir çocuğu zor sıyırıp ekledi:

"Ne var ki ben, başkalarından farklı olarak, bu çelişkileri üstleniyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. Yolun sağ tarafında karşılarına koca bir bina çıkmıştı.

"Carlton," dedi Norbert.

Araba Carlton'un batı cephesi boyunca uzanan dar yola saptı. Bir süre ilerledikten sonra sola kıvrıldı ve kaldırımın kenarına yanaştı.

"Majestic'e vardık mı?" diye sordu Alan büyük bir heyecanla.

Norbert isteksizce başını sailadı.

"Dinleyin Bayım,sizden bana yardımcı olmanızı rica ediyorum. Bir an için kendinizi benim yerime koyun. Bizim acentanın kuralları çok katıdır. Şapkamı giymeme İzin vermenizi, otele varmadan sizin de arabanın arka tarafına geçip oturmanızı rica ediyorum."

"Neden? Ne önemi var bunun?"

"öyle olması gerekiyor da ondan," dedi Norbert. "Majestic Otelinin müşterilerinin hangimizin şoför, hangimizin patron olduğunu anlamalarını istemez misiniz?"

"Okey," diye boyun eğdi Alan. "Ama ben sizin çelişkilerinizi üstlendiğinizi sanıyordum."

"Üzgünüm Bayım, ama söz konusu olan benim çelişkilerim değil. Sistemin çelişkileri. Bu öyle bir sistem ki, insanları zorunlu olarak belli davranış kurallarına uymak zorunda bırakıyor. Ve bu sistem içinde yaşama şansınız bu kurallara uyup uymamanıza bağlı. Bu katı yasayı tersine çevirin, o zaman da kapitalizmin hiyerarşisi diye bir şey ortada kalmaz. Evet, ne yapıyoruz?"

"Son söylediklerinizi bir kez daha tekrarlar mısınız? Ama yavaş yavaş ve tane tane," dedi Alan.

Arka koltuğa geçti. Norbert de şapkasını başına geçirdi ve motoru çalıştırdı.

Majestic Oteline indiği zaman, John-John Nevvton, altıncı kattaki dairesinden başka ayrıca bir salon ve ilk katta bir oda

kiraladı. Salon ziyaretçileri, küçük oda ise başka İşler çevirmek içindi. John-John Nevvton hayatta hiçbir şeyi şansa bırakmazdı.

Nevvton konuşacağı kişileri önce salonda kabul eder, bir ara harika bir sarışın başını küçük odanın kapısından İçeri sokardı. Oyunu en küçük ayrıntılarına kadar planlayan Nevvton şaşırmış rolü oynar, ama sarışın dilberi müşterisiyle tanıştırmaktan da geri kalmazdı. Aslında bu büyük parayla tuttuğu bir kiralık kadındı. Birkaç dakika havadan sudan konuşulur, tam o sıra Nevvton bir telefon görüşmesini bahane ederek ikisini başbaşa bırakıp dışarı çıkardı. Yarım saat sonra özür dileyerek döndüğünde plânının başarıya ulaşıp ulaşmadığını bîr bakışta anlardı.Her dört kızdan üçü görevlerini mutlaka yerine getirirlerdi. Kızlar genellikle müşterinin yakışıklılığı ve kişiliği karşısında baştan çıkmış-rolü oynarlardı. John-John Nevvton gibi güçlü ve çekici bir adamın sevgilisini baştan çıkarmanın mutluluğu içinde kendinden geçen konuğun da koltukları kabarırdı. Ve bilinç altında, iş konusunda daha esnek davranma eğiliminde olurdu.

Van Velde'nin iş gördüğü silah piyasasında milyonlar konuştuğundan, komisyondaki ufak bir oynama servet demekti. Nevvton aracı kullanmaz, müşteri ayırt etmezdi. Israilli generallerden, Suudi Arabistan Dışişleri Bakanlarından, Çin Halk Cumhuriyeti Komiserlerine kadar kim ordusunu en gelişmiş ve en yeni silahlarla donatmak istiyorsa hiç çekinmeden onunla masa başına oturup pazarlık ederdi.

İki yıl kadar önce işlerini genişletmeyi ve başka sanayii alanlarına da yatırım yapmayı düşünmüştü. Avrupa'nın ve Amerika'nın en büyük bankalarına başvurmuş, kendisine karlı yatırım alanları öğütlemelerini rica etmişti. Bankalardan bir tanesi kendisine çok kârlı bir iş teklif etmişti ama başarıya ulaşmak için mükemmel bir eşgüdüm ve büyük ustalık gerekiyordu. Bu işin başarısı ya da başarısızlığı birbirine kıl payı yakındı ve en sondabelli olacaktı. John-John Nevvton şüpheci bir adamdı. Bankacı konusunda kafa patlatmış, kesin olmamakla birlikte eyleme geçtiğinde yararlanacağı cevabı bulmuştu. İş hayatında onu en çok eğlendiren insanların birbirlerinin kuyusunu kazmalarıydı. Sağlam kalanlar en sonunda anlaşılıyordu.

Şimdiye kadar kadın numarasını beklediği adama yapmamıştı. Canı istese bile, öbürü bu tuzağa düşmeyecek kadar ince ve kuşkucuydu.

Kapı iki kez vuruldu. John-John gidip açtı. Siyah kaşmir ceketli kısa boylu adam elini uzattı. John-John bu eli yakaladı ve hararetle sıktı.

"İçeri girin, sevgili dostum, içeri girin... Ne içersiniz?"

"Hiçbir şey, teşekkür ederim. İçecek zamanım yok. Bir dakika kalacağım. Aşağıda kokteyle bekliyorlar."

Nevvton'un yüzü sevinçle parıldadı.

"Goldman'ın kokteyline mi?"

"Tanıyor musunuz kendisini?"

"Biraz ölümü isteyecek kadar ahbaplığımız var."

"Kadın meselesi mi?"

"Daha kötü Florida'da onu golfta rezil ettim."

"Büyük bir para var mıydı ortada?"

"Gururundan başka şey yoktur. Yine de buoyunona tam 20 milyon dolara patladı."

"Lütfen nasıl olduğunu anlatır mısınız?"

"Bir gün fırsat olursa anlatacağıma söz veriyorum..."

John-John'un yüzündeki gülümseme silindi.

"Yeni haberler var mı? Plan nasıl gidiyor?"

Hamilton-Price-Lynch ellerini kavuşturdu ve kendinden emin bir sesle:

"Her şey istediğimiz gibi gelişiyor," dedi "Benim görüşüme göre, keklik iyice avucumuzun içinde artık."

Alan kapının tokmağına elini yeni atmıştı ki, mavi üniformalı iki hademe kendisine kapıyı açtılar. Nice havaalanında gülümseme ve çiçekle karşılanmıştı. Burada kendisine, nedenini pek fazla kavrayamadığı kahkahalar hoşgeldiniz diyordu. Havuzu çevreleyen mimoza ve şimşirlerin arasına iki ayrı cinsten yüzlerce bacak yayılmıştı. Bacaklar birbirine öylesine karışmıştı ki,sahiplerini ayırt etmek mümkün değildi. Kızıl saçlı, geniş omuzlu, amiral kılıklı biri durumu açıkladı:

"Birkokteyl, Bayım. Ödü! töreni var."

Alan başıyla teşekkür etti. Yabancısı olduğu bu yerde nasıl davranması gerektiğini düşünüyordu.

"Bayım danışmaya kadar size refakat etmeme izin verir misiniz?"

Alan hademenin peşine takıldı, bu arada amiral kılıklının yönetimindeki hamallar, Norbert'in de yardımıyla değerli Davulları indiriyorlardı.

Amiral kılıklının adı Serge'di. On beş yıldır Majestic Otelinin kapıcısıydı. Çok insan gelip geçtiğini görmüştü. Tam bir adam sarrafıydı. Bu mesleğin inceliklerini öğretmek için yanına çırak olarak aldığı yeğenine doğru eğilerek konuştu:

"Dinle...Hiçbir zaman aldatıcı dış görünüşe kanma. Kılık kıyafet, araba, bavul bir şeyi kanıtlamaz. Önemli olan, davranış, rahatlık ve doğallıktır. Altın bir arabanın içinde bile olsa hödük hödüktür."

Yeğeni hayran hayran onu dinliyordu.

"Bu yeni gelen de hödük müydü?"

"Tam değil, ama bir kere arabası kiralık. İkincisi bavulları çok yeni. Üçüncüsü giysileri hazır alınmış. Dördüncüsü ellerine bak! Nereye koyacaklarını bilemiyorlarsa, lüks otellerden çok kamp çadırlarına alışkın olduklarını anlarsın. Ne var ne yok, Norbert?"

"Selam Serge."

"Norbert, seni tanıştırayım,yeğenim...Ona mesleği öğretiyorum da...Bu tip kim?"

"Pope. Alan Pope."

'Buraların yabancısı. Nesatıyormuş?"

"Bilmiyorum. Amerikalı."

Serge, yeğeni Antoine Bezard'a döndü.

"Gördün mü?"

Birden hareketlendi. Tam karşıdan esmer tenli genç bir adam geliyordu. Çevresini bir düzine kadar kadın ve erkek sarmıştı. Serge kasketini çıkardı ve genç adamı eğilerek selamladı.

"Haşmetmeap.."

Kafile geçtikten sonra yeniden Norbert'e ve yeğenine döndü.'

"Prens Ali, Faysal'ın yeğeni. Bu sabah Londra'dan geldi. Bir malikhane arıyor. Emlakçılar birbirlerini yiyorlar."

Antoine Bezard bakışlarıyla prensi izledi. Prens kiril ve bollaşmış bir tişört, dar ve rengi atmış bir blucin, altı ip partal keten pabuçlar giyiyordu.

"Bir sokak serserisine benziyor," dedi safça.

Serge babaca onun omuzuna vurdu.

"Bir noktayı unutuyorsun evlat...Soyluluk. Soyluluk!"

Marc Gohelan havuz başındaki büfelerin üstüne yığılmış havyarlı ve som balıklı kanapelere öfkeyle baktı. Her şeyin silinip süpürülmesi için iki üç dakika yetiyordu. Bir gören olsa davetlilerin kıtlıktan çıktığına inanırdı. Millet ucuz mal bulmuş gibi sclu.rmıştı yemeklerin üstüne, önceki akşam Gohelan

televizyonda Afrika'nın bir bölgesine inen çekirgelere ilişkin bir belgesel seyretmişti. Çekirge sürüsü geçtiği yerleri savaş alanına çeviriyor, her şeyi yok ediyordu. Bunlar da öyleydi. Şampanya şişelerini elden ele geçiren garsonlara büyük bir ürküntüyle baktı. Yanyana uzun bir sıra oluşturacak biçimde dizilmişlerdi. Gohelan onları yangın söndüren itfaiyecilere benzetti. Ama davletlilerin yangını öyle kolay söndürülecek türden değildi. Daha şimdiden yüzlerce şişe Dom Perignon tüketilmişti. Oysa kokteyl yeni başlıyordu.

Gürültülü grupların arasından güçlükle kendine yol açmaya çalıştı. Ama bu kalabalığın arasından geçmek oldukça zordu. Bazan bir tanıdık omuzuna dokunup onu durduruyor, bazan uzanan elmas yüzüklü bir eli öpmek zorunda kalıyordu. En az otuz kişiyle tokalaşması gerekti. Giysiye, yanık tene, güzelliğe, önceki akşam kumarda kazanılana, golfteki ustalığa, saç tuvaletine iltifatlar yağdırarak yürüdü. Orta yaşı da aşmış üç İngiliz matmazelinin kendisini bir türlü yatağına yatıramayıp adını vasiyetnamesine geçirmek isteyen uzun boylusundan kıl payı sıyrıldı. Kravatı bir yanda, şakakları terli, sonunda barın arkasındaki<küçük odaya ulaştı. Eğlenti bu odadan yönetiliyordu. Şiddetle kapıyı açarak içeri girdi ve yiyecek-içecek şefine var gücüyle bağırdı.

"Ettore Markoviç! Sen delirdin mİ?"

"Henüz değil. Ama birazdan delirebilirim."

Arı kovanının orkestra şefliğini yapıyordu. Ettore iki eliyle . yoğun yiyecek ve içki trafiğini yönetmekteydi.

"Ettore! Kaç kişi davetli? Kaç kişi?"

"Bize yüz demişlerdi..."

"Şu anda en az beş yüz kişi var! Ayrıca dalga dalga yenileri geliyor! Kim ödeyecek bunun parasını?"

"Bay Gazzoli'nin söylediğine göre..."

"Gazzoli mi? Nerede bu Gazzoli?"

Gohelan dışardaki insan selinin arasında şaşkın şaşkın dolaşan Gazzoli'nin açılmış alnını bir an için görür gibi oldu.

"Albert! Albert!"

Albert'ln kafası önündeki insan selinin içinde bir görünüyor, bir kayboluyordu. Gohelan sıkıntılı sıkıntılı İçini çekti. Son bir çabayla gücünü topladı ve dirsek darbeleriyle kalabalığı yararak ilerlemeye başladı.

Tramplenin tam altında Goldman, Prens Hadad'ı yakalamış,

karşılıklı derin bir konuşmaya dalmışlardı. Ödülü almasına yaklaşık kırkbeş dakika vardı.

"Yahudilerle Araplar arasındaki düşmanlık yapay ve geçicidir, dostum. Tıpkı sizin prensliğiniz gibi. Dünya değişiyor. Birgün göreceksiniz, benim tasarımın çevresinde birleşip anlaşacaklar. Hayır hayır, olanaksız demeyin. Göreceksiniz bir gün İsrail sermayesiyle Müslümanların gururu yüceltilecek, bütün zamanların en büyük klasiği Hz. Muhammedin Hayatı'm çevirme fikrim elbet hatırlanacaktır.

Prens başıyla nazikçe onaylıyordu, elinde bir soda bardağıyla. Üç adamıyla sabahın yedisine kadar viski içmiş, hâlâ kendine gelememişti. Gece işi için özel olarak kiraladıkları üçüncü katta, ü; ayrı dalga halinde gelen tam on sekiz kızı haklamışlardı. Cannes, yaz mevsiminde, pezevenkler ve kiralık kızlar için tam bir cennetti. Arap zenginleri çok cömerttiler ama malın da iyisini isterlerdi. Mesleklerini seven, numaradan inleyecek yerde gerçekten zevk alan, uzun boylu, güzel kadınlardan hoşlanırlardı. Tatmin olduklarında da koca bir elmas armağan etmekten çekinmezlerdi.

Her güzelin bir kusuru olduğu gibi, bu cömet arapların da kötü bir alışkanlıkları vardı. Bir kızla bir kez yattılar mı, bir daha onun yüzünü görmek bile istemezlerdi. Her keresinde yeni hiç görmedikleri biri olmalıydı.

Louis Goldman Hadad'ın gözlerine dikkatle baktı. Fazla içmekten göz bebeklerinde sarı çizgiler oluşmuştu. Tüm Arap zenginleri kalabalıkta yanlızca su içerlerdi. Ama Goldman özel hayatlarında yaptıklarını dakikası dakikasına bilirdi. Dairelerinden gelip geçen kiralık kızların, boşaltılan içki şişelerinin sayısını...Bir köy gibi, büyük bir otelde de olup bitenler gözden kaçmazdı, Gece çalışan garsonlar, oda hizmetçileri, hademeler ve barmenler, buralarda olup bitenlerin sağır, dilsiz ve kör tanıklarıydı. Bazan içlerinden biri dilini tutamaz, olay kat kat dallanıp budaklanarak hemen yayılırdı.

"Filmi çekmek büyük bir sorun değil. Elli milyon dolarla çantada keklik!"

Herkes gibi Goldman da, Prens Hadad'ın bir günlük gelirinin tam üç milyon dolar olduğunu çok iyi biliyordu. Hadad bu parayı herhangi bir Fransız bankasına yatırsa yılda yaklaşık 10 milyon Fransız frangı faiz alırdı. Böyle bir zenginliğe dayanılabilir miydi? Yoğurt aldırttığı garson çocuğa tam 500 frank bahşiş veriyordu.

Masörünün, yüzme öğretmeninin ve görevi sadece gazinoya gittiği zaman oturması için kendisine sandalye çekmek olan uşağın bahşişleri de bundan hiç aşağı kalmıyordu.

Ne var ki artık rakam değil, en çılgınca isteğin anında gerçeğe dönüştüğü bir şiir söz konusuydu.

"Ne dersiniz, Haşmetmeap?"

Hadad elindeki soda bardağını ağzına götürdü.

"Tasarınız oldukça ilginç."

"Hz. Muhammedin Hayatı...Peygamberin saat saat yaşantısı. Dünyanın en iyi senaryo yazarları, en ünlü oyuncuları, binlerce figüran, çöl sahneleri...En fazla altı ay içinde yatırılan para kat kat çıkar. Üstelik bir tek Arap dünyasından! Bugüne kadar Isa üzerine ne çok film yapıldı. Şu Yahudi Isa üzerine. Muhammed üzerine tek film yok. Bu büyük bir haksızlık! Prens, böyle bir tasarıya katkıda bulunur musunuz?"

Şoför kılıklı biri arkadan Goldman'a yaklaştı.

"Bayım, sizi telefondan istiyorlar...Los Angeles..."

"Görüyorsun ki meşgulum," diye adamı azarladı Goldman.

Şoförüne on beş dakikada bir gelip kendisinin uluslararası telefondan arandığını söylemesini tembih etmişti. Böylece yoğun işleri olduğu havasını veriyordu.

Mevsimlik kiralanan Mercedes 600 e Goldman'ın bindiği enderdi. Şoförü de azarlamak için tutmuştu ama bir sûre sonra bu işealışmıştı adam. Giderek patronunun hem uşağı, hem özel sekreteri, hem şoförü, hem kapıcısı olup çıkmıştı. Hollywood stüdyolarına özgürce girme hakkına sahipti. Bu küçümsenmeyecek bir ayrıcalıktı. Patronun çok ünlü bir prodüktör olması, parlama hevesiyle yanıp tutuşan yıldız adaylarının her zaman ilgisini üstünde topluyordu. Soyadı Troçki olan Leon, Goldman karşısına çıkmasa, hâlâ Pantin'deki bir fabrikada tesviyeciydi.

Askerce selam verdi, kasketini saygılı bir şekilde elinde tutuyordu. Geri döndü ve uzaklaştıYOrürken saatine baktı. Onbeş dakika sonra Godman'ı bu kez Avustralya'dan telefonla arayacaklardı.

"İşte ödülün sahibi!" diye Goldman'ı selamladı Cesare di Sogno. Yanındaki, sert çizgilerin egemen olduğu yüzünden kurnazlık okunan kısa boylu adamın elini bir an olsun bırakmıyordu. Goldman'a başlayalım mı dercesine kaşıyla işaret etti.

"Daha sonra dostum, daha sonra..." diye savuşturmaya

çalıştı Goldman. Arap Prensinin sabırsızlandığını sezmişti.

"Louis..." diye üsteledi Cesare. "Umarım Arnold Hackett'le tanışıyorsunuzdur."

"Vay, vay, vay!" Goldman kıpkırmızı kesilmişti. "Sevgili dostum, derin bir konuşmaya dalmıştık, geldiğinizi görmedim. Ben de az önce sizi arıyordum...Haşmetmeap, sizi Arnold Hackett'le tanıştırmaktan kıvanç duyarım. Arnold Hackett, Hackett Kimya Sanayinin tek adı...Prens Hadad...Cesare di Sogno, Leader ödülünün organizatörü..."

Cesare göz ucuyla Prense baktı. Eski dost olduklarım gösteren bir içtenlikle elini omuzuna koydu.

"Nasılsın Had?.."

Goldman'ın gözünde de itibarı hemen yükseldi.Yıllar önce Cesare, Prens Hadad'a dünyanın en lüks orospularını bulurdu. Aynı çirkefi paylaşmış insanlar arasında da protokola pek yer olamazdı Cesare, Hackett'e dünyanın en ünlü kişileriyle yakın dostluğu olduğunu göstermekten mutluydu...

"Hadad, ona iyi bak, bir yere kaybolmasın. Biliyorsun, belli olmaz, kayıplara karışır. Bugün onu ödüllendireceğiz!"

!

12

Asansörün kapısı yedinci katın sahanlığına açıldı. Siyah giysili danışma görevlisi Alan'ın önüne düşmüş yolu gösteriyordu. 758 nolu dairenin önünde durdu, cebinden çıkardığı anahtarla dairenin kapısını açtı.

"Girebilirsiniz..:"

Giriş koyu bir karanlığa gömülmüştü. Siyah giysili danışma görevlisi geçerken banyonun elektrik düğmesine bastı. Alan onu izlerken aydınlanan banyonun aç^k kapısından içeriye bir göz attı. Banyonun dört bir yanı parlak siyah mermerle kaplıydı.

Birden tatlı ikindi güneşi yumuşak sıcaklığıyla odanın içini doldurdu.

Danışma görevlisinin perdelerini açtığı pencereden Alan masmavi bir gökyüzü ve daireler çizerek uçuşan martıları gördü.

"Teras..."

Görünümün güzelliği karşısında dili tutulan Alan öne doğru birkaç adım attı. Sağ tarafta, batıda güneş parlak bir kızıllığın

ardında geceye karşı son direncini gösteriyordu. Tam önündeki deniz, limanda sakin sakin yatan teknelerin yelkenleriyle rengarenkti. Alan parmaklığa doğru yanaştı. Terasın tam altında ve havuzun çevresindeki kokteyl kalabalığının gürültüsü yedinci kata kadar ulaşıyordu. Gökyüzünün mavisi havuzun çevresindeki alacalı güneş şemsiyeleriyle palmiyelerin koyu yeşiliyle, selvilerin parlak koyuluğuyla, zeytinlerin grisiyle, küçük taş parçacıkları gibi yere serili lalelerin siyahıyla ve güllerin pembesiyle tatlı bir çelişki oluşturuyordu.

"öbür perdeleri de açayım.."

Croisette plajının harika görüntüsüne dalıp giden Alan onun sesini işitmedi bile. Altın sarısı doğal plaj doğuya doğru yarım daire biçiminde kıvrılarak uzayıp gidiyordu. Tepenin tam üstünde Suquet'nin toprak rengi yapıları sıralanıyordu. Kıyıdaki balık lokantalarının ışıkları bir bir yanmaya başlamıştı. Gökyüzüne baktı. Tam tepede, can çekişmekteki güneşin son parıltılarının kızıl bir şimşek gibi yansıtan bir yolcu uçağı, ardında uzun beyaz bir iz bırakarak süzülüyordu.

Temiz havayı derin derin içine çekti. Şezlongun kenarına çekinerek oturdu. Salona döndüğünde siyah giysili danışma görevlisi çoktan gitmişti.Konsolun üstünde bir demet gül duruyordu. Çiçekleri burnuna götürdü ve uzun uzun kokladı.

Ayakkabılarını ve pantolonunu çıkardı. Tam gömleğini de çıkarmıştı ki kapının vurulduğunu işitti.

Hemen banyoya daldı, eline geçirdiği beyaz bir havluyu beline doladı ve kapıyı açtı.

'Bavullarınız, Bayım. Eşyalarınızı yerleştirmesi için bir kadın göndermemi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Gerek yok...Bir dakika..."

Ceketinin cebindeki Fransız paralarını çıkardı. Yüz frangın kaç dolar olduğunu hesaplamaya çalıştı. Bir türlü beceremedi. Bavulları getiren çocuk kapıda dikilmiş onu bekliyordu. Yüzünde klasik ressamların portrelerinde okunan bir ifade vardı. Alan bir türlü karar veremiyordu. Sonunda iki yüzlük aldı, gerisini cebine koydu. Tam uzatacaktı ki Norbert'in uyarısı aklına geldi. Bir süre kararsızlık içinde bocaladı ve sadece bir yüzlük uzattı. Düzeni bozmamak gerekirdi.

Cesare kolunu Arnold'un omuzuna doladı ve onu bir kenara çekti. Tropikal iklimlere özgü hoş kokulu egzotik ağaçlar,

zeytinlerin, portakalların, limanların, mimozaların, palmiyelerin, selvilerin, iri kaktüslerin ve asırlık çınarların arasına gizledikleri ince gövdelerini, sıcak deniz suyu doldurulmuş havuzu çevreleyen çimlerin üzerine mızrak gibi saplamışlardı sanki. Hava yumuşaktı ve hafif bir rüzgar esiyordu.

"Burada karşılaşmamız olağanüstü bir rastlantı. Çok olmadı, daha geçen hafta, uluslararası seçici kurulumuzun Londra'da yaptığı toplantıda ABD'nin en dinamik firmalarından biri olarak sizin de firmanızın adı konuşulup tartışılmıştı. Haddim olmayan bir soru sorabilir miyim? Ama önceden uyarıyorum, hiçbir biçimde karşılık vermek zorunda değilsiniz... Hackett firmasının yıllık kazancı ne kadardır? Hemen cevaplamayın, önce ben bir tahminde bulunayım, yanılıp yanılmadığımı belirtin...Toplantıda 500 milyon dolar olduğunu öne sürdüm...Doğru mu?..."

"Evet," dedi Arnold, kasılarak.

Cesare içten bir hayranlıkla ona baktı.

"Ne büyük başarı! Başarınızın sırrını öğrenebilir miyim, Bay Hackett?"

"Sürekli coşku, katı işletmecilik kuralları, hayal gücü, cesaret."

"Harika...Louis Goldman'dan önce Mercedes firmasını ödüle layık görmüştük. Gelecek adayımız olmayı kabul eder misiniz?"

Hackett dudaklarını ısırdı.

"Tanrım, gerçek mi bu?"

Cesare sevinçten havaya sıçramamak için kendini güç tuttu. İhtiyar şempaze kapana kısılmıştı.

"Ama daha önce yönetim kuruluna bir danışmam gerekir..."

"Tabii, tabii! Nasıl bir ödül töreni düşündüğümü öğrenmek ister misiniz?.. Önce yeri saptayalım...Şöyle uzak, sıcak ve neşeli bir yer olsun...Acapulco gibi! Dünyanın her yerinden gelecek konukları taşımak için iki tane Boeing 747. Biri Avrupa'nın bir başkentinden kalkacak. Londra...Münih...Paris... ve kıtanın konuklarını toplayacak. Öteki Amerika'dan havalanacak..."

Hackett'in yüzünde tikler belirmişti. Cesare fazla ileri gittiğini anladı. Acele etmemeliydi. Arnold böylesine büyük bir servete sahip olduğuna göre, eli pek öylesine açık biri değildi herhalde. Onu ürkütmemesi gerekiyordu. Fazla soru sormasına da izin vermemesi...

"ödül töreni İçin ne zaman hazır olursunuz Bay Hackett?"

"ödülünüz yılda bir kez verilmek üzere konmamış mıydı?"

"Arnold..."

"Victoria... Sen i Cesare di Sogno ile tanıştırayım... Bayan Hackett, karım..."

Cesare eğilerek kadının elini öptü. Victoria'nın işaret parmağındaki yüzüğün fiyatını da kendi kendine sormadan edemedi. Victoria'nın beklenmedik gelişi onu sıkıcı bir soruyu cevaplamaktan kurtarmıştı. Hackett'e, ödül sayısının onu almaya hazır kekliklerin sayısına göre değiştiğini nasıl söylerdi? Hemen konuyu değiştirmesi gerektiğini biliyordu. Arnold'un elini hararetle sıktı.

"Bu konuşmayı bir akşam yemeğinde sürdürmeye ne dersiniz? Yarın akşama bir sözünüz var mı?"

Hackett bakışlarıyla Victoria'yı yokladı.

"Palm Beach'e gidecektik."

"Mükemmel! Benim davetlimsiniz!"

Palm Beach'de, bugüne kadar hiç kimse ona, imzaladığı senetleri ödemediğini söylemeye cesaret edememişti. En yürekli si, onu ağırlamaktan kıvanç duyduklarını Delirtebilmişti ancak.

"Özür dilerim, şimdi gitmem gerekiyor. On dakika sonra ödülü vereceğim, gazeteciler her yerde harıl harıl beni arıyoriardır. Yarın görüşürüz! Hanımefendi."

El öpüldü, bakışıldı ve Cesare uzaklaştı...

"Cesare!""

"Betty!"

Betty elli kıratlık tek taşın parıldadığı mercan rengi giysisiyle yine bütün dikkatleri üstünde topluyordu. İri yarı, bağa gözlüklü bir adamın koluna girmiş, gülümsemekteydi.Cesare adamın en az yüz elli kilo olduğunu tahmin etti. Betty kendinden emin bir hareketle insan azmanının elini tuttu ve Cesare'nin eliyle birleştirdi.

"Honor, seni Cesare di Sogno ile tanıştırmaktan -kıvanç duyuyorum... Honor Larsen..."

Betty "Larsen'i göz kırparak söylemişti.

"Memnun oldum, gerçekten memnun oldum," dedi Cesare. Kerpetenin iki ağzı arasına sıkışmış cevize benzettiği elini nazikçe kurtarmaya çalıştı. Yıllar önce Cesare ve Betty kısa bir aşk serüveni yaşamışlardı. Sadece bir iki gün kadar sürmüştü bu. O günlerde ikisi de beş parasızdı. Ayrıldıktan sonra dost kaldılar. Bu birlikteliği her ikisi de tatlı bir anı olarak sakladı, hem de artık

hiç sözünü etmeden. Cesare zengin adaylarını Betty ile tanıştırıyordu. Bu evli kodamanlar— otuz yaşını geçmiş bekâr zengin yoktur hiç— bir iki günlük kaçamak uğruna Betty'nin mücevher kutusunda yerlerini alıyorlardı. Betty de kendi çapında boş durmuyor, ilginç sevgililerini Cesare di Sogno'nun pençelerine göndermekten çekinmiyordu. Her iki taraf için de kârlı olan bu alışverişe gülerek "üçkağıtçılar derneği" adını takmışlardı.

"Dün akşam Signorelli'nin partisinde harikaymışsın. Her yerde senden söz ediyorlar!"

"Gerçekten mi?" Kısa ve sert bir cevaptı bu. Betty susması gerektiğini hatırlatmak istiyordu.

Tamam, bu konuyu Larsen'in önünde uzatmamı istemiyorsan, anladım, dercesine kirpiklerini hafifçe oynattı Betty. Yağlı kuyruğu sımsıkı tutuyordu, ama henüz erkendi, bir bakarsın kayıp gidiverirdi. Bu gece gazinoda onu sıkı bir sınavdan geçirecekti. Ünü kadar eli de açıksa çengeli takacaktı. Ama daha önce ne koparabileceğini anlaması gerekiyordu. Gerisi kolaydı. Yatakta başarılı olup olmaması vız gelirdi ona. Seviştiği adama Süpermen, Adonis, Kazanova ya da Kama-Soutra'nın yazarı olduğunu hissettirmekte üstüne yoktu nasılsa. Büyük bir zevk alıyormuş gibi şehvetli çığlıklar atarken, sevgilisinin armağımnın Hazine Tahvili, mücevher ya da altın altın olarak değerini hesaplayabilecek yetenekteydi. Bir gün bu marifetini, Palm Beach'ın oyun salonundaki barda, sabaha karşı saat dörtte, çakır keyifken açık yüreklilikle Cesare'ye itiraf etmişti.

"Herif çok çirkinse, gecenin bana ne getireceğini hesaplarım. Bu da zamanın geçmesini sağlar."

Betty dönüp Honor Larsen'e baktı. Hormon tedavisi sonucu şişmiş bir domuza benziyordu. Ama onu Nadia Fischler'in elinden kaptığı için, hayatının en değerli avı gibi sımsıkı tutuyordu. Yıllardır bu iki amansız rakibe aynı av sahalarında avlanıyorlardı: Cannes, Kenya, Monte-Corla, Portofino, Las Vegas, Los Angeles. Dünyanın en pahalı ve lüks yerlerinde mevsime göre iş tutarlardı. Bunun doğal sonucu olarak sık sık karşılaşıyorlardı. Ama ikisi de birbirini görmemiş gibi yapıyordu. Betty Nadia'nın kumar tutkusundan nefret ederdi. Onu gazinolarda, bir eliyle yolduğunu öbürüyle masaya bırakırken gördümü kan beynine sıçrardı. Nadia ise Betty'yle "kıçını beş para etmez taş parçacıkları uğruna satıyor" diye alay ederdi. Ama

geçen akşam o beş para etmez dediği taş parçacıkları peşinde koşan Betty forsunu iki paralık etmişti. Nadia Fischler akşamki yenilgisini kolay kolay unutamazdı. Betty, Signorelli'nin çağrılısı olarak salona girdiğinde kendisini karşılayan hayran sessizliği hatırladı, içine dolan gururun mutluluğuyla Orperdi.

En pişkin kodamanlar bile, zümrüt yeşili bir ipekli giysinin üstüne altı milyonluk tek taşın takıldığına her gün tanık olmuyorlardı.

"Bay Larsen," dedi Cesare. "Geçen gün Münih'teki toplantımızda tam üç saat sizden söz ettiğimizi biliyor muydunuz?"

Betty insan azmanının kolunu dürterek:

"Cesare di Sogno, Leader Ödülünün organizatörüdür," dedi.

"Oh, çok iyi!"

"Şirketinizin ne kadar dinamik olduğu malûm. Gelecek yıl Ödülü size vermeyi düşünüyoruz. Hakkınız bu."

"Ciddi mi?" diye yapmacık bir sevinçle sordu Betty.

"Ah Betty...Betty...Yânındaki insanın kim olduğunu sanıyorsun sen? Bay Larsen sana uçak sanayinin bir numaralı adı olduğunu söylemedi mi?"

"Hayır!"

Cesare'nin annesi oğlunu büyütebilmek için gündelikçilik yapmıştı. Annesinden kendisine kalan tek miras bir öğüttü: "Budalalara, ne kadar yağ çekebilirsen çek. "Cesare hayatın karmaşısı içinde bu sözün ne kadar doğru olduğunu anlamıştı. Bu aptal kodamanlar güçlerinden o kadar eminler ki, kimsenin kendilerini uyutabileceğim düşünemiyorlardı bile. Cesare şimdi bulunduğu noktaya gelinceye kadar büyük zorluklarla, ters insanlarla karşılaşmıştı. Ama zenginlere dalkavuklukta yaptığı aşırılıklara bazan kendisi de şaşardı. Onlarınsa bir şeye şaştıkları yoktu. Kendilerini öyle beğeniyorlardı ki başkasının görüşü ne kadar abartılmış da olsa, kendi kendilerine verdikleri değerin çok altındaydı.

"Ya Marcel Dassault (*) onu ne yapıyorsunuz?" diye sordu Larsen.

Cesare, Betty'ye doğru dönerek gülümsedi.

"Yakışıklı cocuk. ünlü ve alçakgönüllü kısacası mükemmel bir insan! Betty, onu ne zaman benim oraya

---

(*) *Ünlü Fransız Uçak yapımcısı. (S.N.)*

getiriyorsun?"

"Bay di Sogno. Herkes sizi bekliyor!" -

"Geliyorum," diye seslendi Cesare, haber vermeye gelen otelin görevlisine "Konuşmamdan sonra birlikte birer kadeh içer miyiz?" İyi ama şu Goldman denen herif nerede?"

Çevresine bakınırken, havuzun öbür yanından mavi, parlak düğmeli ceket giymiş birinin yanıştığını gördü. Hamilton Price-Lynch, kendi ağırlığının altında ezilmiş gibi yürüyordu. Cesare soluğunu tuttu ve talan edilmiş büfelerin çevresinde karınca gibi kıpırdaşan kalabalığın arasına daldı.

Alan çıplak ayakla iki cam kapının ayrı ayrı açıldığı dört beş metre derinliğindeki terasa doğru yürüdü. Birkaç dakika içinde dışardaki görüntü değişmişti. Güneş denizin üstünde koyu ve sert bir parıltı bırakarak tepelerin ardında kaybolmuştu. Gidip bir duş yapmalıydı. Birden daha önce yapması gereken çok önemli bir işi olduğunu hatırladı. Telefonu aldı ve yatağa uzandı. Santraldan kendisi için bir numarayı aramalarını rica etti.

"Bağlantı kurulduğunda sizi ararız, efendim."

Bir sigara yaktı. Bakışlarını tavana dikti ve bir süre öylece kaldı. Tatlı tatlı esnedi, önünü geçilmez bir uyuma isteği duydu. Kapının ziliyle yerinden sıçradı.

Kapının tokmağını eliyle sımsıkı kavradı. Sanki cesaret alıyordu. Kapıyı açmasıyla, otelin özel mavi giysili gündelikçi kadınlarından birisiyle burun buruna geldi.

"Özür dilerim, Bayım. Odaya çeki düzen vermemi ister misiniz?"

"Çeki düzen mi?"

"Yatağınızı düzeltmek, bavullarınızı yerleştirmek gibi,"dedi kadın gülümseyerek.

Alan'ın gözleri birden dehşetle açıldı. Kadının tam omuzunun üstünden, koridorda yürüyen, kısa boylu, kırmızı yazlık ceket giymiş adamı fark etmişti. Hackett Şiddetindeki tüm dairelerin duvarında bu acımasız tanrının yüzünü belki milyonlarca kere görmüştü. Evet, yanılmıyordu, koridordaki adam Arnold Hackett'in ta kendisiydi. Birkaç gündür, düşlerinde tam bir mitoloji kahramanı tavrıyla ezdiği Hackett, etten ve kemikten işte karşısındaydı.. Suç işlemişcesine bir an önce kapıyı kapamaya çalıştı.

"Daha sonra, " dedi kadına. Kadın ne olup bittiğini

anlamamıştı. "Dahasonra!"

"Peki, Bayım."

Alan kapıyı arkadan kilitledi. Sırtını dayayıp bir sûre hareketsiz bekledi. Birden irkildi. Telefon çalıyordu: Bannister!

"Sermayemiz kaynaklarını çeşitlendirmeyi ve film sanayini ekonomik faaliyetin öbür dallarına da yaymayı umuyoruz" dedi Goldman Prince-Lynch'e. *Güneşin Söndüğü Gece,. Rüzgar Gibi Geçti*'den bu yana çok para getiren film oldu.Film sonunda yatırımcılarına, yatırdıkları paranın on katını kazandıracak. Hem de en kötü olasılıkla on katını..."

Ham Burger inandığını gösterir biçimde başını salladı.

"Para sorunlarında hiç yanılmam, Bay Prince-Lynch. Rakamlar konusunda kül yutmam. Bir metre yüksek atlayacak-sam , çıtayı asla bir buçuk metreye çıkarttırmam. Ne var ki açıkça söyleyeyim, yatırılan paranın yüz katını çıkarmak bile mümkün!"

"özür dilerim ama sizi telefondan arıyorlar. Güney Afrika'dan..."

Goldman şoförünü azarladı:

"Meşgul olduğumu görmüyor musun?"

Leon Troçki özür dileyerek uzaklaştı.

"Rica ederim," diye konuşmaya müdahale etti Prince-Lynch. "Benim için rahatsız olmayın..."

"De Beers'de canımı sıkmaya başladı artık. Film işine girmek istiyorlar. Artık çok geç! Onlara hiçbir şey borçlu değilim!"

"Louis! Her yerde seni aradım." Cesare soluk soluğa yanaştı, "Haydi, sıramız geldi!"

Geldiğinden beri görmemiş rolü oynadığı Ham Burger'in varlığını yeni fark etmiş gibi:

"Onu sizden koparıp götürüyorum diye sakın kızmayın..." dedi.

Ani bir hareketle elini uzattı:

"Cesare di Sogno, memnun oldum."

"Hamilton-Price Lynch," diye cevapladı Ham Burger.

"Lou, biraz daha sallanırsan bizi linç edecekler." Telaşlanmaya başlamıştı. "Haydi, acele et!"

Küçük haykırışlar, çoşkulu kutlamalar ve alkışlar arasında kendilerine yol açtılar. Majestic Otelinin marangozlarının bu gün İçin özel olarak hazırladıkları küçük kerevete doğru birbirlerine

destek olarak İlerlediler. Kerevete önce Cesare çıktı. İlk iş olarak, biraz sonra Goldman'a vereceği ödül diplomasını yardımcılarından teslim aldı. Alnında biriken terleri sildi,sesini kontrol etti ve mikrofona eğilip İyi çalışıp çalışmadığını anlamak İçin birkaç sözcOk mırıldandı. Sözcükler büyük hoparlörlerden gök gürültüsüne dönüşerek çıktı. Cesare gülerek konuşmaya başladı. Bembeyaz dişleri—ki ona çok fiahalıya mal olmuştu—en uzaktaki davetli tarafından bile fark edil[iw]ordu.

"Bayanlar, baylar...lütfen?.."

Gürültü azalır gibi oldu.

"Lütfen," diye yineledi Cesare. Lejyonlarına hitap eden Romalı imparatorlar gibi kollarını iki yana açmış dimdik duruyordu. "Sevgili dostlarım!.. Sevgili dostlarım...lütfen, bir dakika susar mısınız?.."

Birdenbire derin bir sessizlik oldu. Bütün davetliler sanki sotuk bile almıyorlardı. Havuzun temizlenen suyunun gürültüsünden ve gökyüzünde uçuşan kırlangıçların kanat çırpışlarından başka ses duyulmuyordu.

"Teşekkürler," dedi Cesare. "Teşekkürler"

Birden garip bir olaya tanık olduğunu hissetti. Bütün başlar, anlaşmışgibi aymanda,tam arkasında bulunan ve tahminine göre terası bara bağlayan merdivenden yana çevrilmişti.

"Bayanlar, baylar..."

Yan yan kerevetin tam dibinde ayakta bekleyen Goldman'a baktı. Hayret, o da bakışlarını aynı yöne dikmişti. Cesare geriye bakmamak için bir sûre kendini zorladı, ama karşısındaki hayranlıkla açılmış gözlerde öyle bir İfade vardı kİ,sonunda dayanamadı. Yavaşça başını çevirdi. "Yavaşça, neden yavaşça," diye kendi kendine sordu. Hiç kimse kendisine aldırmıyordu kİ,sanki orada yoktu...Bir felaketti bu...Bunca yıllık emeği eriyip gidiyor muydu?.."

Bu garip büyülenmenin nedenini anladı. Kalabalıktan ilk homurdanmalar gelmeye, rastgele sinirli kahkahalar patlamaya başlamıştı. Nadia Flscher öndeydi. Siyah,sade bir elbise giymişti. Kalabalıkta şok tesiri yarattığının farkında değilmiş gibi sakin sakin yürüyordu. Tam arkasında, iki adım gerisinde, başı öne eğik halde nedimesi geliyordu. Nedimesi kızıla boyalı saçlarını aslan yelesi gibi koyvermiştl. Bu haliyle Betty Grone'un tam bir karikatürüydü. Davletliler bunu sezmekte gecikmediler. Nadia, Nedimesi Alice'e zümrüt yeşili İpek bir elbise giydirmiş

ve kadının her tarafına ne kadar mücevheri varsa takmıştı. Alice sanki yürüyen bir Noel ağacıydı. Yakutlar, elmaslar, zümrütler, pırlantalar gözleri bir ışık seline boğuyordu. Altın, elmas, pırlanta karışımı tacı kraliyet taçlarını andıracak kadar büyüktü.

Bütün yüzler ani bir refleksle Betty Groņe'a döndü. Betty, bir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu. Olay kendisini ilgilendirmiyordu sanki. Anında sararan benzine karşın, son gücünü harcayarak dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi yitirmeme peşindeydi. Elini Honor Larsen'in koluna geçirdi. Bu ani sarılmaya şaşıran Honor Larsen gülümsemek zorunda hissetti kendini. Yavaşça Betty'nin kulağına eğildi, sadece ikisinin duyabileceği bir sesle:

"Sahte.." dedi.

Oysa nedimenin tombul ve pörsük bedeninde taşıdığı servetin en az on milyon dolar ettiğini içinden hesaplamıştı bile.

"Orospunun oruspuya cevabı," dedi Düşeş de Saran dalgın dalgın.

"İki orospunun hesaplaşması" diye tamamladı kocası. "Ama Nadia'nın gösterisi çok parlak. Betty Grone da bunu hak etmişti.

"Gerçekten de hak etmişti" diye ekledi Düşes. "Size gelince , Hubert, demin söylediklerniz doğru ama ağzınıza hiç yakışmıyor. İkisi de orospu, tamam, ama bunu söylemek size düşmez. Ne de olsa ikisiyle de yattınız."

Dük yüzündeki gülümsemeyi hiç bozmadan karısının kulağına fısıldadı:

"Mandy, o çatalı masanın üstüne bırakır mısınız?" Hadi ama...Bırakın dedim size!"

Düşes elmas işlemeli çantasından çıkardığı çatalı kimseye belli etmeden masanın üstüne koydu.

"Farkına varmamıştım."

"Evde çekmeceler dolusu var."

"Bayanlar, baylar..." Cesare son bir çabayla durumu yeniden toparlamaya çalışıyordu.

Çok geç olmuştu ama. Artık herkes katıla katıla gülüyordu. Sinir krizi geçirip yerlere serilenler bile vardı. Bu kahkaha tufanı arasında Alice, hanımının iki adım gerisinde,pistte zafer turunu tamamlıyordu.

"Alan neredesin?..Oraya vardın mı? Alan!"

Alan'ın sanki dili tutulmuştu. Milyonlarca kilometre uzaktaki

Bannister[1]! dûşOnOrken içini hûzOn kaplamıştı. Şimdi küçük sıkıcı odasında olmalıydı. O odada neler hayal ederek yıllar geçirmişlerdi.

"Beni duyuyor musun, Sammy? İyi duyuyor musun?"

"Nereden arıyorsun?"

"Cannes'den...Duyuyor musun?"

"Evet..."

"Sammy...Onu gördüm!"

"Kimi?"

"Hackett'l!"

"Hackett'i mi gördün? Doğru mu?"

"Az önce, kırmızı bir ceket giymişti. Koridorda I"

"Kırmızı ceket mi? O olduğundan emin misin?"

"Benimle gırgır mı geçiyorsun?...Eh, ne yapıyorum şimdi?"

"Gözleyeceksin."

Alan telefon ahizesini var gücüyle sıktı ve atıp tutmaya başladı.

"İzleyip ne olacak. On yıl onu izlememi istemiyorsun herhalde!"

"Sakin ol...sakin ol...Şimdi orada saat kaç?"

"Hemen hemen gecenin dokuzu."

"İyi. İlk İş gazinoya gideceksin. Ne dediğimi anladın değil mi?"

"Evet, evet.."

"Çeki hemen bozdur. Her şeyden önce, çeki hemen bozdur, fişleri al. Tamam mı?"

"Sonra?"

"Beni iyi dinleAlan...Yat kalk Tann'ya dua et...Burada hava felâket, saat öğlenin ikisi, herkes terliyor, insan sokağa bile çıkamıyor. Millet sinirli. Anlayacağın korkunç bir sıcak var. Ter İçinde yüzüyorum ve sinir krizi geçirmek üzereyim! Bu seni rahatlattı mı? Çeneni kapa ve git hemen çeki bozdur. Beni duyuyor musun? Bozdur!"

"Bir şeyler atıştırayım, hemen giderim.'

"Daha sonra tıkınırsın!"

"New York'dan beri ağzıma tek lokma koymadım. Sen kahvaltı ettin, öyle değil mi?"

"iyi, tamam, tamam...Nasıl buldun?"

"Neyi?"

"Orasını, genel olarak..."

Alan gözlerini lOks odada gezdirdi, ama, duyduklarını anlatacak sözcüğü bulamadı.

"Farklı," dedi. Çok farklı."

"Beni şaşırtıyorsun, koca budala," diye sövüp saymaya başladı Bannister. "Midemi bulandıran bu fare deliğinden herhalde daha iyidir!"

"Ghrlstel'e söyledin mİ?"

"Çok kız var mı?"

"Sana Christel'e söyleyip söylemediğini sordum!"

"Tamam,tamam, bugün söylerim...Çok kız var mı?"

"Sürüyle! Hem de çırılçıplak!"

"Yalancı!"

"Sen inanma. Geldiğinde görürsün, gözlerin faltaşı gibi açılacak!"

"Patsy birazdan döner, telefonu kapatmam gerekiyor...Hey Alan..."

"Ne var?"

Budalalık yok, tamam mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

Uzun süren bir sessizlik oldu.

"Hiç. Budalalık yok. Sadece bunu söylbmek istedim."

"Anlamadım."

"Orada neden bulunduğunu hiç unutma...Sinirlerine hakim ol, her şeyi mahvetme!"

"Deneyeceğim."

"iyi. Yarın aynı saatte, bu kez ben arayacağım...Merak etme, nasıl olsa parası cebimden çıkmıyor."

"Ya benimki nereden geliyor?'

"Çok komiksin. Alan!"

"Ne var?"

"Talihin açık olsun!"

Konuşma kesildi. Alan gülümsedi. Samuel'in sesini duymak bile rahatlatmıştı onu. Birden açlıktan ölmek üzere olduğunu fark etti. Zile bastı.

"Çok utandım, gerçekten çok utandım!"

Alice bir sandalyenin üstüne çuval gibi yığılmıştı. Zafer turunun şaşkınlığı hâlâ üzerindeydi. Yüzünü elleriyle örtüyordu. Az önce hanımının taktırdığı mücevherler, yatak örtüsünün üstünde tek tek ayıklanmış meyva taneleri gibi duruyordu.

"Harikaydın! Betty hırsından çatlayacak! Yüreğim hazır mı?"

"Evet...evet... Buzdolabında."

"İyi. Hadi, sakinleş artık. Sana bir armağan vermek istiyorum..."

Yatağın üstündeki mücevherlere bir göz attı. İçlerinden birini seçti, pahalı bir yüzüktü bu.

"Al...bu senin."

"İstemiyorum!" diye haykırdı AJlce gözlerini kaçırarak.

, "Yüzüme bak, yoksa kafanı koparırım! Değeri ne kadar, biliyor musun? Bunu bir kabzımaldan kopardım."

Alice derinden iç çekti. Gözlerini yüzüğe dikmişti.

"Hiçbir zaman takamam ki. Bana göre çok güzel."

"Kim sana tak dedi. Sat j Benden başkaları geri almadan satmaya bak."

"Belki bu akşam kazanırız," dedi Alice.

Nadia Fischler'e öylesine bağlıydı k), hanımından söz ettiği zaman sürekli çoğul kullanmayı alışkanlık edinmişti, örneğin hanımı bir Lübnanlı milyonerle geceyi geçirecekse "bu adamla nasıl yatacağız" derdi. Ya da "başımız ağrıyor", "bu akşam epeyce kaybettik" gibi de konuşurdu.

Düzenli aylık kavramını, unutalı epey uzun zaman olmuştu. Nadia parası olduğu ve aklina geldiği zaman ücretini ödüyordu. Alice bu ödeme biçiminden şikayetçi değildi. Talihli bir gecenin sabahında Nadia odaya gelir, çantasına 10 000 dolar tıkıştırırdı. Ama talihi yolunda gitmediği zaman da, iki gün önce nedimesine verdiğini borç olarak geri istemekten çekinmezdi, "ödemek üzere..." deyip parayı alırdı. Birlikte otel otel dolaşıyor,merkezini yeşil çuhanın oluşturduğu parlak bir hayat yaşıyorlardı. Bir gece karun gibi zengin olan Nadia sabaha karşı gırtlağına kadar borca batar, giysilerini, mücevherlerini, kürklerini, ruhunu ve bedenini satmaya hazır hale gelirdi. Sonu gelmez koşusunu sürdüren fildişi rulet bilyası dışında onu hayata bağlayan hiçbir şey yoktu.

"O iri yarı, İsveçliyi yeniden görebilecek miyiz?"

"Larsen'i mi? Bilmem...Bugünkü gösterimizi anlayamayacak kadar aptal biri."

"Bana açıklar mısınız? Nasıl hem bu kadar zengin, hem de bu kadar aptal olunabiliyor?"

Nadia bir ana şefkatiyle elini Alice'nin boyalı saçlarında gezdirdi.

"Bilmiyorum. Ama sanıyorum bunlar ikiz kardeş. Olağanüstü

zeki bir adam tanımıştım. Meteliği yoktu. Ona ben baktım."

"Ne iş yapıyordu?"

"Zeki olmanın dışında, hiçbir şey. Git yüreğimi getir, görmek istiyorum."

Alice söz dinleyen bir çocuk gibi salona doğru yürüdü.

"Hey!"

"Efendim?"

"Yüzüğünü!"

Nadia yüzüğü ona doğru fırlattı . Yüzüğü havada kapan Alice göğsüne soktu ve omuz silkti.

"Bu akşam şansımız yolunda gitmezse, belki yarın akşam..."

"Siyah tayyörümü hazırla."

"Zaten hepsi siyah. Yüreğinizi getiriyorum."

Birkaç saniye sonra geri döndü. Elindeki havyar servisi için yapılmış özel kristal kabı Nadia'y& uzattı. İçinde, kenarları koyulaşmış, kanları hâlâ üzerinde duran küçük bir yürek vardı.

"Hayvan nasıldı?" diye sordu Nadia.

"Güzel. İri. Gri tüylü."

"Git, parayı çekmeceden al."

Alice az sonra elinde deste deste parayla geldi. Nadia paraları aldı ve tek tek kabın içindeki yüreğe sürmeye başladı. Bu iş sona erince Alice'e döndü.

"Dolaba koy yine. Santraldakilere söyle de beni rahatsız etmesinler. Telefonla arayan olursa not alsınlar. Dinlenmek, biraz kestirmek istiyorum. Gece yarısı uyandırırsın."

Nadia aynı şeyi hergün yinelerdi. Gece yarısından sonra kumara yatıracağı paraları tavşan yüreğine sürmek gibi garip bir de tutkusu vardı. Her sabah Alice, otelden bir hademeyle en yakın kasaba kadar giderdi. Onuri da hademenin yanında hazır bulunması bu garip törenin kurallarından biriydi. Alice'nin ve uşağın görevi, tavşanın besili olup olmadığını ve kasabın son dakika bayat bir yüreği sokuşturup sokuşturmadığını denetlemekti. Bir gece önceki gece kumarın kazancına göre, adam, bu zahmetin karşılığında 100 ile 200 frank arasında değişen bir gündelik alırdı. Yürek buzdolabında saklanır, Nadia kumara gitmeden önce onu alıp kendi yüreğinin üstüne bastırır, ya da plastik bir kaba koyup çantasına atar ve.öyie çıkardı.

Bugüne kadar uğurunu yanına almadan gazinoya gitmemezlik etmemişti. Yüreğin taze olması, beyaz ya da gri bir tavşandan çıkarılması ve kumar sırasında mutlaka çantasının içinde

bulunması gerekiyordu.Bir tanesi bir gece kendisine öyle büyük şans getirmişti ki, onu mumyalatıp saklamayı bile düşünmüştü. Alice'ye danıştı. Alice kesin bir dille, papazın bir kere pilav yediğini hatırlattı. Nadia de üzülerek yüreği denize atmıştı.

Giysisini çıkardı, banyoya girdi, ılık bir duş yaptı ve gecenin büyük tantanasını karşılamak İçin yatağa uzandı. Bir çocuk gibi hemen uyudu..

"Yemek listesi var mı?"

"Buyrun, Bayım. Hemen mİ ısmarlamayı düşünüyorsunuz? Et? Balık? Chambertin'de pişirilmiş som balığı, Du Barry usulü kontrfile ve Lande usulu yağda kızartılmış ördek var. "Alan yemek listesine bir göza attı. Karides kokteyli ve fırında pişmiş dülger balığı ısmarladı.

"Şarap'alır mısınız? Buyrun listeyi."

Alan eliyle listeyi itti.

"Siz ne içmemi önerirsiniz?"

"Belli bir alışkanlığınız var mı? O halde Sarart'ı öneririm, şampanya yöresinin şarabıdır."

Alan bu şarabı hiç duymamıştı. Ama şampanya sözcüğüne yabancı değildi.

"Oldu," dedi.

"Servisi terasa mı yapmamı istersiniz?"

"Lütfen. Ayrıca bir skoç viski getirebilir misiniz?"

"Buna gerek yok, Bayım. Odanızın salonunda bütün viskilerin bulunduğu bir bar var."

Garson selamlayarak çekildi. Alan havluyu attı, banyoya ğeçti ve duşun musluğunu sonuna kadar açtı.Yeniden salona döndü, bara ilerledi ve eline geçirdiği bir kadehi ağzına kadar viskiyle doldurdu. Bir yudum aldı, yeniden banyoya girdi. Elinde içki kadehiyle duşun serin sularına bıraktı kendini. Suların büyük bir hızla içki kadehine çarpışı hoşuna gitti.Serin su şiddetle bedenine vuruyor, yorgunluğunu ve gerflimini beraberinde küvetin deliğinden aşağı götürüyordu.Kurulandı, Bavullardan birini açtı. Sırtına hafif bir ipekli gömlek, altına açık renk kumaş bir bez geçirdi. Yeniden terasa çıktı. Aşağıya denizden doldurulmuş betonun üstüne sıralanmış arabalara baktı.Rolls Royce'unu farketti. Üstü açık üç ayrı Rolce Royce daha saydı. Barın çevresindeki masalar ve sol taraftaki lokanta tıklım tıklım doluydu. Havuz şimdi içinden aydınlatılmıştı.Ama az önceki

kalabalığın yerinde yeller esiyordu.İçeri girdi ve kadehe yeniden içki doldurdu. Bir şezlongun üstüne attı kendini. Otelin doğu cephesi tam karşısındaydı ve pencereleri yavaş yavaş aydınlanıyordu. Elinde olmaksızın İçerdeklerln perdelerini çekmeye gerek duymadıkları ışıklı pencerelere bakmaya başladı, insanlar perdeleri açık pencerelerin gerisinde öylesine rahat ve cüretliydiler. Alan bu rahatlığın karşısında dona kalmıştı. Bir ara kendinden bile utandı. Ama merakına yenik düştü. Bir pencereden öbürüne atlıyordu. Müşterilerin tam giysi değiştirmeye hazırlandıkları saatti. Cannes'da İnsanlar aralıksız eğleniyordu, ama her ayinin kendine özgü giysileri ve kuralları vardı.

Pencerelerin birinin önünde çırılçıplak bir genç kız, arkadaşının giysisinin fermuarını kapatmaya çalışıyordu. Onun tam iki kat üstünde, iri yarı bir adam bir koltuğun kenarına oturmuş omuzlarına mesaj yaptırıyordu. Ellerini adamın omuzlarında seri harekketlerle dolaştıran kadının sırtında sadece siyah bir sütyen vardı. Sol taraftaki dairede yaşlı bir kadın banyodan çıkıyordu. Onü açık bornozu bedenini gözler önüne sermekteydi. Alan sert hareketle beşini çevirdi, binlerce yıldızın parıldadığı sonsuz karanlığa dikti bakışlarını. Ama kendini tutamıyordu. Binanın tüm cephesini gözleriyle son bir kez daha hızla taramaya karar verdi. Sonra söz, bu İşten vazgeçecekti. Birden tüm bedeni titremeye başladı. Altıncı katta gördüğü kırmızılık aklını başından almıştı. Bu Arnold Hackett'ln parlak ceketiydi. Daha iyi görmek için yerini değiştirdi. Hackett odanın ortasında dikilmiş, yatağın üstünde yatan birisiyle konuşuyordu. Alan yataktakinin sadece çıplak ayaklarını görebiliyordu bulunduğu yerden. Bir erkek? Bir kadın? Hayır, görmesi olanaksızdı. Birden kapının vurulduğunu işitti. Garson çocuk içeriye girdi ve tekerlekli masayı İterek terasa çıkardı. Masanın üstü bir sürü gereksiz şeyle kaplıydı, ama zenginler herhalde bunlara gereksinme duyuyorlardı. Masanın üstünde gül bile eksik değildi. Yemek tabakları gümüş kapaklarla örtülmüştü.

"Şarabı tatmak İster misiniz, Bayım?"

Şişeyi açtı. Alan adamın uzattığı kadehi aldı ve dudaklarına götürdü.Şarap serin ve güzeldi. Tabakları örten kapaklardan birini açtı, balığı kokladı, parmaklarının ucuyla bir parça sosundan aldı ve emerek tattı. Uzattığı yüz frangı garson büyük bir ustalıkla kaptı.

"Teşekkürler, Bayım."

"Bahşiş olarak verdiğim yQz frank kaç dolar ediyor?"

"Yaklaşık 23 dolar," diye cevapladı garson.

"Mükemmel" diye mırıldandı Alan.

23 dolar. Bu parayla Bannister ve kendisi gidip kendilerine iki tane gömlek alabilirlerdi. Yeniden terasa döndü. Arnold Hackett'i gördüğü odanın perdeleri kapatılmıştı.

13

"Perdeleri çekebilir miyim?" diye sordu Arnold Hackett.

"Neden?" diye cevapladı kayıtsız bir tavırla Marina.

Boylu boyunca yatağın üstüne uzanmıştı. Nasılsa donunu çıkarmamıştı ama sütyensizdi.

"Pencereden bizi görebilirler.

"Ne var bunda? Siz beni görüyorsunuz ya."

Arnold yutkundu. Seni Fransa'ya kadar yanımda taşıdığım ve bütün masraflarını çektiğim için, üstünde bazı haklarım var, diyemedi. Gerçekten de, Marina'nın karşısında eli ayağına dolanıyordu. Hackett'in dilinin, mantığının, aklının yabancı olduğu bambaşka bir dünyada yaşıyordu Marina. Cannes'a gelmesini önerdiği zaman hiç heyecanlanmadan olur demişti ama. Arnold onu avucunun içine alamayacağını hissediyordu.

"Buraya geldiğine memnun musun, Marina?"

"Pöh..."

Marina gözlerini ona dikmişti, Arnold bu bakışlardan rahatsız oldu. Çünkü alışmamıştı kendisine böyle davranılmasına. Hep, karşısındaki kadından emin olması^ yüreklendirilmesi gerekirdi. Kadınların kendisine hayran olduğu yıllar geride kalmıştı şimdi. Onlardan artık ilgi, şefkat ve yakınlık bekliyordu. Poppie kendisine öyle davranırdı. Oysa Marina bir beton duvar kadar sertti. Bakışları keyfini kaçırıyordu. Gözlerinde en ufak bir duyguyu okumak olanaksızdı.

Büyük bir budalalık olduğunu bile bile, pencereye gitti ve sert bir hareketle perdeyi çekti. Marina'yı karısının bulunduğu otele getirmek hoşuna gitmişti önceleri. Ama iki gün içinde ancak iki kere fırsat bulup Marina'yı ziyaret edebilmişti. Bu iki ziyaret sırasında da Marina sanki o odada değilmişçesine davranmıştı.

Perdeler ardına kadar açık çırılçıplak dolaşmış, en özel işlerini bile onup yanında görmüştü.

"Bu akşam birlikte gazinoya gidemediğimiz için gerçekten üzgünüm.. Ama yapacak bırşey yok, resmi bir davet bu."

Marina olduğu yerde dönüp yüzükoyun uzandı.

"Ne önemi var ki?"

"Beraber olmamız hoşuma giderdi.Sizin hoşunuza gitmez miydi?"

"Pöh..."

"Bu akşam ne yapacaksınız?"

"Bilmiyorum."

"Nerde yemek yemeyi düşünüyorsunuz?."

Arkasını doya doya seyretmek için Marlna'nın sırûstü dönmesinden yararlandı.

"Yemekten sonra belki bir tur atarım." dedi. Marina.

Amold cesaretini toplayarak yatağın kenarına oturdu. Marina yerinden kımıldamamıştı bile. Çekinerek elini uzattı ve bir sûre Marlna'nın belinin tam üstünden tuttu. Elinde olmaksızın parmakları genç kadının tenine değdi. Marina başını çevirdi, bakışları karşılaştı.

Amold'un hemen oturduğu yerden doğrulmasına yetti bu. Masanın üstünde kristal vazonun İçindeki gollere baktı kimin gönderdiğini soracak cesareti bulamadı.

"Az önce kokteyldeydim..."

Marina'nın cevap vermemesine artık alışmıştı. Başladığı sözü bitirmek yine ona düşüyordu.

"ödülü bir prodüktöre verdiler. Louls Goldman. Onu tanıyor musunuz?"

"Hayır."

"Olağanüstü bir insan. Son filmine benim de ortak olmamı rica etti. Sinema sizi ilgilendirir mi?"

"Hayır."

"Artist olmayı hiç düşünmediniz mi?"

"Hayır."

"Sizi bir yıldız yapabilirim!"

"Pöh."

Amold umutsuzca konuşacak şeyler arıyordu. Poppie ile kopuştuğu zaman, genç kadın anlamasa bile onu coşku dolu bir ilgiyle dinlerdi. Poppie'nin anladığından emin olan Arnold da saatlerce konuşurdu, Ama bu..

"Daha sonra belki gazinoya gelirsiniz?"

Cevap yoktu.

"Peki yarın, yüzmeye gidecek misiniz?"

Marina'nın fısıldar gibi söylediği "evet" Arnold'a değerli bir armağan gibi geldi.

"Palm Beach'e mi?"

"Bilmiyorum."

"Yarın sizi görmeye gelebilir miyim?"

"Pöh..."

"Ah, Marina!... Marina... Sizin için öyle tasarılarım var ki!."

Marina yataktan kalktı, gerindi ve dolaptan oğlak derisi eldivenleriyle, eski hasır şapkasını çıkardı. Tahrik edici bir hareketle donunu aşağıya kaydırdı. Arnold bu hareketin bir davet olup olmadığını kestiremiyordu. Ne var ki kan beynine sıçramıştı. Kollarını uzatarak ona doğru bir adım attı. Marina onu bakışlarıyla yarı yolda durdurdu.

"Biraz beden hareketi yapmak istiyorum."

"Dinleyin Marina... Harika bir fikrim var.... Bu gece geç saatte size gelmeme, ne dersiniz?"

"Hayır."

"Neden hayır?"

"Bu gece yalnız olmayabilirim."

"Nasıl? Yalnız olmayabilir misiniz? Kiminle olacaksınız?"

"İlk hoşuma gidenle. Erkeksiz yaşamak sağlıksız. Ara sıra sevişmem gerek."

"öyle birini seçmeliyim ki, beni tanımasın ve bacaklarımdaki delice titremenin farkına varmasın." diye düşünüyordu Alan. Soğuk duştan ve enfes yemeklerden sonra yüzüne erkekçe bir ifade gelmişti. Siyah kravatı, beyaz ipek gömleği ve açık renk giysisi, dairesinin lüks dekoruyla tam bir uyum içindeydi. Perdenin ucuyla ayakkabılarının tozunu aldı.

Şimdi bütün mesele gazinodaki soru soran bakışlara dayanabilmekti. Kolay değil, Rolls Royre marka beyaz bir arabayla geleceksin ve herkesin rulete yatıracağını umduğu 500.000 doları kasadan çekeceksin, üstelik bunu da oldukça doğal birşeymiş gibi yapacaksın.Banyodaki aynanın önünden ayrıldı ve yeniden- salondaki bara doğru yürüdü. Bir bardak alkol ona gerekli cesareti verebilirdi...

Kravatının düğümünü son kez gözden geçirdi ve dairesinin

tüm ışıklarını tek tek söndürdü. "Yoksul alışkanlığı" dedi kendi kendine. 'Samuel görse pek hoşlanmazdı herhalde."

Ardından kapıyı çekip çıktı. Asansöre doğru yürüdü.

Majestic Otelinin yeraltındaki garajında bu mevsim en az yirmi tane Rolls Royce olurdu. Ayrıca Ferrariier, Maseratiler, Porscheler, Lamborghiniler, Cadillaclar ve Jaguarlar cabası. Ama Serge karşısındaki görünüme hayatında ilk kez tanık oluyordu. Üstü açık ve birbirinin tıpkısı Rolls Royce marka üç araba, otelin tam kapısında yanyana dizilmiş duruyordu. Korkunç bir kahkaha attı.

"Hey, çocuklar, bu kadar eğlence yeteri."

Üç şoför Serge'in esprisine gülerek karşılık verdiler. Serge şöförleri birbirleriyle tanıştırmaya başladı.

"Norbert, bu Richard. Bay, Hackett'ln şöförü..

"Memnun oldum." dedi Richard, elini Norbert'e uzatarak.

"Bu Angelo, Hamilton Price-Lynch'ln şöförü. Prlce Lynch, bankacı Ham Burger... Tanıyor musun?"

"Pek değil," dedi Norbert. "Patronum sizin bankanın müşterilerinden."

"Adı ne?" diye sordu Angelo.

"Pope. - Alan Pope. Bizim acentaya sizin bankanın çekiyle ödemede bulunmuş. Burger New York şubesinin çekiyle."

"Mümkündür," dedi Angelo. "Sen kendi hesabına çalışmıyor musun?."

Tam değil," diye cevap verdi Norbert. "Belki daha az kazanıyorum, ama sıkıntısı da az."

"Umarım senin patron benimki kadar cimri değildir" diye söze karıştı Richard. "Arabanın bir çivisi bozulsa gel de herifi inandır. Ya benzin! Her yolculuktan önce-ve sonra göstergeyi kontrol ederi."

"Gerçekten felaket bir adamdır" diye ekledi Serge. "Bir gün öfkeyle geldi ve arabanın içine daldı. Araba yıkanmadan yeni çıkmıştı. Toz olup olmadığını denetliyormuş! Görüyorsun ya Norbert, her çeşit tip var burada."

"Dikkat," dedi Angelo.

Telaşla seğirtti. Hamilton ve Emily Price-Lynch kapıdan görünmüşlerdi. Onların bir adım gerisinden tek mirasçıları Sarah Burger geliyordu.

"İyi geceler," dedi Serge, kasketini çıkarıp onları selamlayarak.

Birden kapıda Alan Pope göründü. Aceleyle arabanın içine daldı. Norbert direksiyona geçti. Serge^ Burger ailesinin arabaya kaçamak bir bakış yönelttiklerini gördü. Richard'a dönerek:

"Seninle bahse girerim" dedi. "Yarın Emily arabasını boyatmazsa istediğini veririmi."

"Angelo, bu beyaz Rolls Royce'a binen adam kim? diye sordu, arabayı çalıştıran şöfÖrüne Emily Price-Lynch.

"Bir Amerikalı, efendim. Adı Alan Pope. Beyefendi belki kendisini tamyorlardır. Burger Bankası'nın New York şubesi müşterilerinden biri olduğunu az önce öğrendim."

Hamilton'un yüreği hoplamıştı. Ama tek söz etmedi. Richard'ın aktardığı bilgiyi en küçük ayrıntısına kadar kafasına not etmekle yetindi.

Norbert,Alan'ın yanıbaşına ön koltuğa oturmasını hiç hoş karşıiamamıştı. Alan'ın bu hareketine karşılık, ısrar ettiği halde arayayı kullanırken şapkasını çıkarmayı reddetti.

"Buralarda beni tanırlar, Bayım. Kıskanç biri çıkar da çalışma saatlerinde dış görünüşüme önem vermediğimi acentaya gammazlarsa hiç iyi olmaz. Profesyonel hataları bağışlamazlar."

Rolls Royce, bir araba selinin ortasında, Croisette boyunca yavaş yavaş ilerliyordu. Palm Beach ilerde neon ışıklarının arasından görüldüğünde trafik birden yürümez oldu.

! "Bir kaza mı?" diye sordu Alan.

"Hayır efendim. Gördüğünüz bütün arabalar Kumarhaneye gidiyor. Sadece beş altı tane kahya olduğu için bir süre böyle beklemek zorundayız."

Alan arabadan inmek ve son birkaç metreyi koşarak tamamlamak için can attı. Ama Rolls Royce ve şöför planlarının bütünleyici parçasıydı. Alan tam giriş kapısının önüne dizilmiş iki sıra dilenci takımını görünce dehşete kapıldı. Ana kapıyı bir kahya açıyor, onun hemen arkasında duran bir uşak arabadan inen müşterilere yol gösteriyordu. Bu sırada bir başka kâhya, arkadaki arabaların rahatça girmesi için, yolu açmak üzere direksiyona geçiyor ve arabayı geniş park yerine çekiyordu. Bütün arabalar sanki sözleşmiş gibi ön taraflarda herkesin görebileceği bir yere çekilmek için yarışıyorlardı sanki. Beyaz Rolls Royce kapının tam önünde durdu. Alan başını mümkün

olduğu kadar çok omuzları arasına gömmeye çalışarak meraklı bakışlardan kurtulmaya çabaladı. Seyircilerin yarı alaycı yarı kıskanç dedikodularından kaçmaya, bir an önce salona girmeye can atıyordu. Hayatı boyunca dikkatleri üstüne çekmeyi sevmemişti. Normal zamanda bile, bir lokantaya girmeden önce gören var mı diye çevresine bakınırdı. Koşar adımlarla geçti holü. Çevresine hiç bakmıyordu. Sola kıvrıldı ve tam karşısına salondan önceki son durak olan danışma çıktı. Kahverengi giysili çok sayıda görevli bulunuyordu burada.

"İlk kez mi geliyorsunuz, efendim?"

"Evet."

"Kimliğinizi verir misiniz lütfen?."

Alan ceketinin cebinden pasaportunu çıkarttı ve memura uzattı. Danışmadaki görevli özel bir kağıdın üstüne birkaç not aldı ve birkaç rakam karaladı.

"Teşekkür ederim. İyi eğlenceler, Bayım."

Pasaportu geri verirken Alan'ı uzun uzun süzdü. Alan da arkasına bakmadan salona girdi.

"Senin yerine kasaya kim bakıyor?"

"Collard," dedi Ferrero.

Gil Houdin koca bir bardak viski doldurdu kendisine ve bir yudum içti. Ferrero anlamlı anlamlı gülümsedi ona. Patronunun kumar mevsimi boyunca ağzına bir damla bile içki koymadığını çok iyi biliyordu. Bir gecede en az yüz kere kendisiyle kadeh tokuşturmak isteyen müşterileri incitmemek için Gil Houdin iyi bir numara uydurmuştu: İçi soğuk çay dolu "Johnny Black" etiketli viski şişeleri. Böylece bir taşla iki kuş vuruyor, hem bütün gece sağlam kalmayı başarıyor, hem de müşterilerin gönlünü kırmıyordu.

"Bir saniye izin verir misin?"

"Tabii, Patron."

Houdin'in tam önünde bir sürü tuş bulunuyor, Palm Beach imparatorluğunun her köşesi bu önündeki aygıttan yönetiliyordu. Geçici çalışanları saymazsak, Palm Beach imparatorluğunda tam dört yüz elli kişi görevliydi. Her meslekten adam vardı: Elektrik tesisatçısı, marangoz, hamal, bahçıvan, yüzme öğretmeni, eğlence uzmanları, müzisyenler, yöneticiler, barmenler, sekreterler, ahçılar, garsonlar, bulaşıkçılar, havuz sorumluları, yelken, hocaları, dekoratörler, ressamlar, krupyeler, kasiyerler, muhase-

beciler, özel detektifler, şef garsonlar, kumarhane sorumluları, fizyonomistler, uşaklar, temizlikçiler, danışmanlar ve hatta şenlik programlarının son düzenlemeleriyle yûkûmlO iki öğretim üyesi.

Houdin tümünün adını aklında tutmayı başarabilen tek insandı. Onların çalışmalarını en iyi şekilde yönlendirme yeteneğine sahipti, özellikle temmuz ve ağustos aylarında kumar bütün hızıyla aralıksız sürdüğü İçin, çalışanlardan tam bir görev anlayışı bekleniyordu, öyle partiler olurdu ki, bütün gece aralıksız sürdüğü yetmiyormuş gibi, oyuncular ertesi gün ta öğleye kadar sandalyelerine mıhlanıp kalırlardı. Tabii bu süre içinde masaya yemek ve içki servisi yapmak gerekiyordu. Doğal olarak, Palm Beach personeli İçin saat kavramı yoktu. Bütün görevliler oyun sürdükçe yerlerinden ayrılmamak zorundaydılar. Ama bahşişler o kadar yüklüydü ki kimse bu durumdan yakınmazdı. Hem zaten krupyelerln greve gittikleri de duyulmuş görülmüş şey miydi?.

Houdin tuşların birine dokundu.

"Paul, sıra nede?"

"Meyvada, Patron."

"Som balığı nasıldı?."

"Bol bol övgü işittim."

"Güzel."

Bir başka tuşa bastı.

"Jacques, herşey hazır mı?"

"Evet patron."

"Senin bu donanma şenliğin ne kadar sürüyor?"

"Dokuz dakika...."

"Mükemmel."

Daha sonra sırayla, bar, lokanta, oyun salonu, mutfak ve özel sekreteriyle ilişki kurdu. İmparatorluğunun en küçük odasından büyük kumar salonuna kadar her yer elinin altındaydı ve Houdin kimseye göz açtırmazdı.

"İkimiz sonunda başbaşayız Giovanni, seni dinliyorum..."

Altı yıldır Palm Beach'ın kasa sorumlusu Giovanni Ferrero, bir kağıt parçası uzattı. Houdin tepeden göz atmaya başladı. Ferrero omuzun üzerinden eğilmiş onu izliyordu. Houdin'in her "hayır" deyişinde, elindeki kırmızı kalemle kağıttaki bir adı karalıyordu.

"Prens Ali? Kim bu?"

"Faysal'ın yeğeni."
"Nereden biliyorsun. Tam Oçyûz yeğeni var herifin."
'Majectic'den öğrendim."
"Gohelan kağıtlarını görmüş mü?"
"American Express'den adına çıkarılmış bir kart var."
"Kaç para istiyor?"
"Başlangıç olarak 100.000."
"Son sınır 50.000, anladın mı?"
"Tamam.patron."
"Bir çek iste."
"Tamam, patron. Ya Signorelll?"
"öde."
"Bir milyon istiyor.'
"Öde. Nasıl olsa kaybedecektir.Hep kaybeder."
"Kasa fişi mi isteyeyim?"
"Bize borcu var mı?"
"Hayır. Her zaman eksiksiz ödemiş."
Genellikle ne çeker?"
"En fazla 500.000."
"O zaman söyle fişi İmzalasın.Pastoralli, bu kim?
"Yirmi bir oynayan, ihtiyar."
"Hani beyaz saçları var?"
"Evet."
"Deli! Ne kadar istiyor?"
"500 frank."
"Bin franka kadar ver. Mutlaka bugün bir şeyi kutluyordur. Saatin kaç?"
"Daha on bir buçuk." dedi Ferrero, saatine bakarak.
"Tamam... tamam.... Daha başka?"
"Hepsi bu, patron."
"Okey, haydi yaylan. Collard sıkıntıdan patlamıştır!"
"Sonra görüşürüz, patron."

"Ferrero çıktı. Gil Houdin neden bu kadar soluk benizli olduğunu düşündü. Yoksa karaciğerinden mi rahatsızdı? Kendisi yorgunluk nedir bilmezdi. Altmış yaşındaydı ve günde iki saat uykuyla dimdik ayakta dolaşabilirdi.Kısa boyluydu, ama sağlam yapılıydı. Kirpi gibi kır saçları ilk bakışta tam bir teknotrat havası veriyordu ona. Ama gülmeye başladı mı, müşteriler ve iş arkadaşları ne kadar sevimli oluğunu hemen anlarlardı. Gil Houdin, kendisinin dışında, bu kadar sakin ve güçlü bir tek başka

adam daha tanıyordu. Dostu olan bir ruh doktoruydu bu kişi. Ne de olsa, bir kliniği yönetmekle bu kumarhaneyi yönetmek birbirinden pek farklı şeyler değildi.

BûtOn kumar masaları ve ruletin çevresi Qç sıra heyecanlı müşteriyle çevrilmişti. Fiş tıkırtıları, heyecanlı çığlıklar ve krupyelerin uyarıları arasında herkes elindeklni numaraların üstüne yerleştiriyordu. Alan kuruyan dudaklarını ıslattı. Derin bir soluk aldı ve kasaya doğru ilerledi. Daha önce New York'da banka kasalarının önünde tam üç kez yaşadığı yürek sıkışması burada da yakasını bırakmamıştı. Bir süre kasadaki adamların önlerindeki fişleri toplamalarını bekledi. Adamlar sonunda solgun yüzlü yabancıya hizmete hazırdılar.

"Bir çek bozdurmak istiyorum."

"Hangi bankanın, Bayım?"

"Burger New York şubesinin."

"Yanınızda kimliğiniz var mı?"

Alan o gece İkinci kez pasaportunu uzattı. Tam sol tarafında birinin varlığını hissetti. Dönüp bakmasıyla nefis bir parfüm kokusu ve İki koca menekşe rengi gözle karşılaştı. Bu gözlerde öylesine bir derinlik vardı ki Alan, bakışlarını kaçırmaya cesaret edemedi.

Kadının çıkık elmacık kemikleri, nefis bir ağzı ve küçük,kalkık bir burnu vardı. Siyah sade bir elbise giymişti, önü göğüslerini iyice gösterecek kadar açıktı. Giysisinin yakasına tek taş koca bir pırlanta iliştirilmişti.

Bayım, çek defterini görebilir miyim?" diye yineledi Ferrero.

"özür dilerim" diye mırıldandı Alan, kadının büyüsünden kendini kurtarmaya çalışarak.

Çek defterini kasanın veznesinin üstüne koydu. Ama gözleriyle tanımadığı yabancı kadını izlemeye devam etti. Güzelliği ve endamı onu büyülemişti. Artist değildi, çünkü bütün artistleri tanırdı. Kendi kendine, nasıl oluyor da bu kadar güzel bir insan artist olmuyor, diye sordu. Parmaklarını sinirli sinirli altın işlemeli küçük bir çantanın üstüne vurarak tıkırdattığını farketti.

"Ne kadar çekmek istiyorsunuz, Bayım?"

Genç kadın parmaklarını içgüdüsel olarak oynatmaktan başka en ufak bir hareket yapmıyordu. Bulunduğu yere mıhlanmıştı sanki. Gözleri sabit bir noktaya dikilip kalmıştı.

Alan'ı görmemiş gibiydi.

"Bayım!"

"Pardon " diye özür diledi Alan.

"Ne kadar para çekeceksiniz, öğrenebilir miyim?" diye yineledi kasa sorumlusu.

"500.000 dolar," dedi Alan, bir çırpıda.

Ferrero'nun solgun yOzO kasıldı.

"Tabii Fransız frangı olarak." diye vurguladı Alan. "Ne kadar ediyor?"

"Ferrero hemen akıldan hesapladı.

"2.150.000 frank. Rica ederim, bir dakika kadar beni bekleyebilir misiniz? Collard! Yerime bakıver. Hemen döneceğim."

Alan'ın çek defterini ve pasaportunu alıp dışarı çıktı. Tam o sırada;

"Giovanni," dedi az önceki bOyûleyici yabancı. "Seninle bir saniye görüşebilir miyim?"

"Collard, Bayan Fischlerle ilgilen."

"Hayır, ben seninle görüşmek istiyorum Giovanni."

Alan'ın duyduğu ses tam kumar masalarına layıktı. Alçak boğuk ve ürpertici. Az önceki anlamsız yüzü şimdi değişmişti. Ferrero'ya gülümsüyordu. Ondan önemli bir şey isteyecekti ve bunu da sadece Ferrero'nun başarabileceğini biliyor gibiydi.

"Peki." dedi Ferrero. "Bir dakikaya kadar dönerim."

Odanın dibindeki küçük kapıyı açtı ve kayboldu.

"Palm Beach'ın en fazla aranılan kişisidir Giovanni," dedi Nadia, sigarasını dudaklarına götürürken.

Bu sözlerin kendisine söylenip söylenmediğini anlamak İçin Alan çevresine bakındı. Kasanın önünde sadece ikisi vardı. Aceleyle cebinden çakmağını çıkardı ve Nadia'nm sigarasını yaktı. Genç kadın derin bir nefes çekti, öyle ki yanakları içeri çöktü. Dumanı zarif bir üfleyişle dışarı verdi, ardından gözlerini Alan'ın gözlerine dikerek konuşmaya başladı. Yüzünde alaycı bir ifade vardı.

"Pek iç açıcı ve çekici bir tip değil, ama ne de olsa mangırları o dağıtıyor."

Alan'ın sanki dili tutulmuştu. Tek kelime söyleyemedi. Sert bir biçimde başını sallayarak doğruladı kadını. Ardından sinirli hareketlerle bir sigara yaktı.

"Amerikalı mısınız?"

"Evet."

"Tatil için mi geldiniz?"

"Evet."

"Bayan Nadia." diye araya girdi Collard . "Size bir yardımım dokunabilir mi?"

"Evet. Tam on milyona ihtiyacım var!"

Ardından korkunç bir kahkaha patlattı. Yeniden Alan'a döndü.

"Bizi soyarken fazla tantana çıkarmıyorlar, ama sıra para istemeye gelince binbir hikaye! Son birkaç mevsim buraya bıraktığım parayla, bu kutsal malikaneyi tam on kez satın alırdım!"

"Yine kaybettiniz mi?" diye sordu Alan.

Nadia ne önemi var dercesine umursamazlıkla omuz silkti.

"Bir gelip, bir gidiyor., gece biraz kötü başladı... Ama daha uzun saatler var önümüzde. Ya siz?"

"Ben daha yeni geldim." dedi Alan.

"İlk kez mi geliyorsunuz?"

"Evet, ilk kez."

"İlk gecenin size talih getirmesini dilerim."

"Bay Pope..."

Giovanni Ferrero kasadaki yerini yeniden almıştı.

"Parayı size teslim etmeden önce tamamlanması gereken bir takım küçük işlemler var, Bay Pope. Birkaç dakika beklemeniz gerekiyor. Bu süre içinde bara kadar gidip, bizim hesabımıza bir içki içmez miydiniz? Sizi bara kadar götürmelerini söyleyeyim."

Alan'ın cevap vermesine fırsat bırakmadan ellerini çırparak birini çağırdı. Alan adamın bu kadar çabuk nereden bitiverdiğini çok merak etti.

"Bay Pope'u bara götürün."

Alan utangaçlığını bir kenara attı ve ne olursa olsun diyerek: "Sizi de davet edebilir miyim?" diye Nadia'ya sordu.

Nadia başıyla olumsuz karşılık verdi. Başını sallarken, kestane rengi yumuşak saçları harika yüzünün çevresinde sanki dans etmişlerdi.

"Kumar sırasında asla. Teşekkür ederim."

Alan ezilmişti.

"Daha sonra, belki?"

"Belki."

Alan üzülerek döndü ve görevliyi izlemeye başladı. Nadia

şimdi tüm dikkatini kasadaki adama vermişti.

"Giovanni, bu kadar özen gösterilen yabancı da kim?"

Ferrero bana ne dercesine omuz silkti.

"Ne kadar istiyorsun?"

"On" diye atıldı Nadia, sesini mümkün olduğu kadar yumuşatarak.

"On mu? Kendine gel Nadia. Gil Houdln'ln senin için en fazla beş dediğini biliyorsun. Daha şimdiden yirmi olmuş!"

"Ne var yani, senin paran mı?"

"Benim olmadığı için üzgünüm, ama sonunda kabak gelip benim başıma patlıyor!"

Palm Beach kumarhanesinde Giovanni Ferrero, sürekli kaybeden müşterilerin çılgınlık nöbetine son diyebilecek tek insandı. Nadia-Ferrero çekişmesi yıllardır sürüp gidiyordu. Her iki taraf da kendi silahlarıyla çarpışıyordu bu savaşta. Ferrero, duygusallıktan uzak kuralcılığı ve İyice ölçülüp biçilmiş hesaplarıyla.Nadia, güzelliği, yapmacık öfkesi, gerçek alınganlığı ve görkemli yaşantısıyla...

"Allah belanı versin, Giovanni.. Ne deme!, istiyorsun sen?"

"Kasaya ne kadar borçlu olduğunu göstermemi İster misin?"

"Bir saat içinde hepsini öderim! Haydi ver..."

"Hayır, hayır..."

"Giovanni!"

Çocuksu gözleriyle yalvarıyordu. Savunmasız bir bakireydi sanki.

Patron beni mahveder, anlamıyor musun?"

"Çabuk ol, talihimin geldiğini hissediyorum!" «

Giovanni onu duymamıştı bile.Pembe bir kağıt parçasının üstüne bir şeyler karaladı ve daha sonra beş tane fişi Nadia'ya doğru uzattı.

"İmzala."

"Ne kadar?" diye endişeyle sordu Nadia.

"Beş. O da çok nazik olduğum için."

Nadia bir çırpıda fişleri topladı.Kağıt parçasını imzaladı ve iki üç adım uzaklaştıktan sonra geri dönerek, nefret dolu bakışlarla Ferrero'yu yeni bir düelloya davet edercesine,

"Cimri!" dedi.

Gil Houdin, fazladan bir kredi elde etmek için kendisini sıkıştıran müşterileri yormak yanlısıydı. Bütün müşterileri

yakından tanır, mali durumlarını en kOçük ayrıntısına kadar bilirdi. Her müşteri İçin, gazinonun .finansman kaynaklarını tehlikeye sokmayacak biçimde bir kredi tavam saptamıştı. Giovanni Ferrero bu konuda kendisinden kesin emirler almıştı.Yapılan tüm girişimleri kaya gibi bir yüzle tersliyordu.

Talihsizlik günleri, Giovânni'nin kasasının ünü ayakta bekleyen ve Gil Houdin'in kendilerine son bir umut ışığı yakmasını dileyen tanınmış müşterilerle dolüp taşardı. Nadia Fischler'ln bu insanların dışında Özel, ayrı bir yeri vardı. Ama Nadia her gün, Houdin'in başına bir başka çorap Örüyordu. O kadar ünlüydü ve kumarı Oyle büyük bir coşkuyla oynuyordu kİ, en cimri müşteriler bile onun masasında büyük paralar döndürmekten zevk alıyorlardı. Buna karşılık, büyük kaybeden ve büyük kazanan Nadia, Palm Beachl kendi Ozeİ bankası gibi gOrmeye başlamıştı. Houdin bu Nadia sorununu yavaş yavaş ve tatlılıkla çOzmek İstiyordu. Onu kaybetmek hiç İşine gelmezdi. Çünkü onun sayesinde kazandığı paraların Monte Carlo kumarhanelerinin kasasına gitmesini istemezdi. Ama meydanı da öyle pek başıboş bırakmamalı fazla borç biriktirmesine İzin vermemeliydi. Ferrero'ya dOndü.

"Senden on fiş isteyecektir, önce biraz haşla, sonra beş tane veri ver."

"Eğer onları da kaybederse ne yapayım?"

"Gel beni gör."

"Bürosunda oturmuş, az önce Ferrero'nun getirdiği pasaportu ve çek defterini büyük bir dikkatle İnceliyordu. Hayır bunlar, sahte değildi. Gözünü kırpmadan tam 500.000 dolarlık kredi isteyen bu yabancı da kimdi acaba? Santralı aradı ve kendisini New York'da bir numaraya bağlamasını İstedi. Cannes'de tam gece yarısıydı. New York'da saat akşamın beşi olmalıydı. New York'da bankalar her ne kadar kapılarım müşterilerine saat dörtte kapatırlarsa da, personel daha iki saat görevini terketmezdl.

"Alo... Burger mi?... Abel Fischmayer'l bağlar mısınız?... Gil Houdin arıyor..."

"Burger bankasının üç yöneticisinden biri olan Fischmayer eski bir dostuydu. Abel, dostunun bu saatte kendisini merhaba demek için aramadığını çok iyi biliyordu. Mutlaka banka müşterilerinden biri hakkında bilgi alacaktı.

"Abel... Nasılsın?... Burası mı?... Evet, evet... harika... Su tam yirmi beş derece... Gelmek için daha ne bekliyorsun?...

Tabii, ben de... çok çok sevinirim. Evet... evet...Dinle Abel, dostluğuna güvenerek senden bir şey İsteyeceğim. Yalnız gizil.. Dikkat et, aramızda kalsın... Bir müşteriniz hakkında.. Elinde bankanızın çek defteri var.. Hesabının ne durumda olduğunu öğrenmek İstiyorum.. Adı mı? Pope, Alan Pope.."

Houdin "Johnny Black" şişesinden bardağına çay doldurdu.

Bankacıların en nefret ettiği şey, müşterilerinin kumar oynamasıydı. Kendileri gün boyu müşterilerinin parasını diledikleri gibi kullanırlardı. Ama önemli bir farkla. Bankacılar yasalara ve görünürde ahlak kurallarına uyarlardı.

Evet Abel, seni dinliyorum.. İyi... iyi... mükemmel... Henüz ödeme yapılmadı, anlıyor musun?... Seni aradığım için kusura bakma.. Ama biliyorsun, bu gelenektir.. Evet., evet.. Dinle Abel, emin misin?... Pek o kadar küçük bir miktar değil.. Tam yarım milyon dolar..."

Kulağını heyecandan alıcıya İyice yapıştırdığının farkında değildi.

"Gerçek mi?... Eh, bunu öğrendiğim için çok mutluyum.. Teşekkürler Abel,teşekkürler... Nasıl istersenl. Bizimkilere haber veririm... Abel, unutma, mevsim geçmek üzere, fırsatı kaçıracaksın!... Biraz geç kalırsan, uyarmadı deme ama burada hayat biter dostum.. En kısa zamanda gelmeye çalışl Evet... evet... Görüşmek üzere.. Çabuk gel. Teşekkürler."

Telefonu kapadı, önündeki tuşlardan birine bastı. Kasa karşısındaydı.

"Ferrero... Senin şu tip var ya, Alan Pope. Tamam. Bankası hesabını doğruladı. Krediyi ver!"

14

Onbeş dakikadan beri salondaki herkes Nadia Flschleriln yürekleri durduran gösterisini seyrediyordu. Oturduğu rulet masasının çevresi, bu olağanüstü şansa tanık olmak İsteyen kalabalık bir meraklı yığını tarafından çevrilmişti. Talih perisinin dürtüşüne paralel olarak ya 6 ya 7 ya da 9 numaraya oynuyordu sürekli Nadia Fischler. Ve bu numaralar masaya ikinci kez oturduğundan beri hep kazanıyordu.

Tamamdırl dedi krupye.

Fildişi topu işaret parmağıyla başparmağının arasına sıkıştırmış.tutuyordu. Bûyûk bir hızla ruleti çevirdi. Top tezgahın üstünde bir bu yana, bir öbür yana hareket etmeye başladı. İki yüz çifte yakın meraklı göz soluk almadan onun yolculuğunu izliyordu. Bakır çemberin kanatlarına doğru bir süre sonra hafiften yavaşlamaya başladı. Nadla çığlıkatar gibi:

"Dokuz numara ve komple 29 numaraya. Ne varsa!

Paralarına kıyamayan öteki oyuncular, favori numaralarını seçmek İçin son saniyeyi bekliyorlardı. Bütün gözler krupye İle, yüksekçe bir taburenin üstüne oturmuş, fişlerin masaya konmasını yöneten masa sorumlusu arasında mekik dokuyordu. Krupyenin kulağı şefindeydl. Onun işaretiyle oyuna katılmaya son verecekti.. Yeşil çuha yavaş yavaş fişlerle dolmaya başlamıştı.

"Bitti," diye bağırdı krupye. Krupyenin ağzından çıkan son sözcükle birlikte yeni bir fiş yağmuru yeşil çuhanın üstüne yağdı. "Bayanlar, baylarl... Bitti!."

Krupye son anda kırmızının üstüne 10.000 franklık bir fiş koyan yeşil smokin giymiş İri yarı bir müşteriyi öfkeyle tersledi, ve fişi itti. Adamın İtirazlarına kulak bile asmadı. Kolunu öne doğru uzatmış, son dakika kurnazlarını önlemeye çalışıyordu.

Koca lambalarla aydınlatılmış yeşil çuhanın üstüne aniden heyecanlı bir sessizlik çöktü. Fildişi top bakır kanatların arasında zıplayazıplaya ilerliyor, bir numaradan öbürüne sıçrıyordu. Uzun süre 7 İle 8 numaralar arasında gidip geldi ve sonunda iki rakamlı bir numarada yolculuğunu tamamladı.

"29!" diye haykırdı krupye." Siyah, tek. Evet baylar, yeni oyun başlamak üzere!."

Oyuna katılanlar İçlerinden söylenmeye başlamışlardı. Nadia Flschlerbu kez de kazanmıştı. Krupyelerin tırmıkları, kaybedenlerin fişleri üzerine av görmüş birer kartal gibi İndiler. Oyuna katılmayanlar bile, hiç solgk almadan, bu kadar büyük paranın bir kaç saniye içinde elden ele geçmesini büyük şaşkınlıkla izliyorlardı. Böyle korkunç bir zenginliğin bu kadar hızlı el değiştirmesi için, hayat insanoğlundan zaman, yatırım, fikir, çalışma, acı ve özellikle sabır isterdi. Kumar bunları gerektirmiyordu. Yeşil çuhanın çevresinde zaman kavramı yok olmuştu. Bu salona egemen olan gerilim, katı bir heyecan ve "evet", "hayır" sözcükleriydi. Kazanan insanlar kendilerini Tanrı'nın sevgili kulları olarak görüyorlardı. Fişleri diledikleri gibi

yerleştiren bu insancıklar, nesnelerin sadece kendilerine uymadıklarını, aynı zamanda kendilerini sevdiklerini de düşünüyorlardı. Ve bu aldatmaca, cehennem hızıyla yarım saat işinde tam otuz kez yineleniyordu.

Tam kırkbeş dakikadır, Alan, bulunduğu yerden sürekli olarak korkunç bir insan selinin arasında güçlükle seçebildiği Nadla'nın yüzüne bakıyordu.

Onun dudaklarında ve gözlerinde insanı ürperten, heyecanlandıran acımasız bir şey vardı. Cinsel birleşmedeki doyuma ulaşmaya benzer şey. Alan onu hayatında hiç bir kadını istemediği kadar İstedi. Elindeki on tane 10.000 franklık fişi yere düşürmemek için sıkı sıkı tutuyordu. Bunları az önce Ferrero'dan almıştı. Ferrero fişleri verirken ayrıca çekinin karşılığının kasada hazır beklediğini de belirtmeyi unutmamıştı. Bannister ilk kez bir hata yapmıştı. Bir iki gün oynar görün, sonra git kasadan fişlerin karşılığını çek, derken işleri biraz hafife almıştı belki. Ama suçu yoktu. Bannister hayatında gazinoya adım atmış değildi ki. Fişlerin bu kadar ağır olabileceğini düşünemezdi. Alan iki yüz tane 10.000 franklık fiş birden alsaydı, onları nasıl taşıyabilirdi ki?

Masanın üzerinde şimdi sadece Nadia Fischler'in fişleri kalmıştı. Krupye yavaş bir hareketle elindeki tırmığın yardımıyla kocaman bir fiş demetini Nadia'nınkilerin yanına doğru uzattı.

"Tam 304.500 frank," diye iç geçirdi zayıf bir sarışın kadın. Yanındaki erkeğin kulağınajstek dolu bir sesle fısıldadı:

"Böyle bir şansa hiçbir zaman sahip olamadım."

Nadia dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi. Anında en az on çakmak uzandı. Teşekkür etme ihtiyacı duymadı bile. Derin bir nefes çekti. Sabit gözlerle krupyenh tırmığıyla kendisine doğru ittiği fiş yığınına bakıyordu. İlk koyduğu parayı yeşil çuhanın üstündeki yerinden hiç oynatrr .ı. O numarayı kimseye kaptırmak istemiyordu.

"29, tamamı, karesi ve 29'un kendisi kadar."

"Oyun açılmıştır baylar," diye bağırdı masa sorumlusu. "Baylar oyun açılmıştır!."

Salonda oyunların açıldığını haber veren masa sorumlularının sesinden başka çıt duyulmuyordu. Fişler yeşil çuhaların üstündeki yerlerini yavaş yavaş almaya başladılar.

"Başka oynayan yok mu?" diye haykırdı krupye ruleti çevirirken.

Nadla ellerini masanın üstünde kavuşturmuş, öylece duruyordu. Alan gözleriyle onu yemeye devam ediyordu. Birden Nadia'nın sabit bakışlarla sadece üstü fiş dolu 29 numarayı süzdüğünü farketti. Başka hiçbir şeyin onu ilgilendirmediği açıktı. Bu kumar delisi yüze iyice hayran olmaya başladığını hissetti. Nadia'nın gözlerine garip bir tik oturmuştu. Sigarasının dumanı koyu bir sis gibi gözlerini okşayıp havaya doğru yükselirken İçgüdüsel olarak bunları kırpıyordu.

"Baylar, tamam," dedi krupye.

"Bitti" diye tamamladı masa sorumlusu, otoriter bir sesle.

Oyuncu sayısını artırmak ve fişlerin yeşil çuhanın üstüne yerleştirilmesini hızlandırmak amacıyla gerilim yaratmak için sürekli uyarıda bulunmak gazinoların geleneklerIndendi. Ama buna gerçekten gerek yoktu, çünkü yeşil çuhanın üstü zaten fişlerden görünmez hale gelmişti.

"Oyun kapanmıştır" diyerek elindeki fildişi topu gönderdi krupye.

Nadla parmaklarını sinirli sinirli oynatmaya başlamıştı. Alan, daha da kazanması için Tanrıya yalvardı. KrupyenIn yankılanan sesini güçlükle işitti:

"29, siyah, tek! Evet baylar yeni oyun başlamak üzere."

Masanın çevresinden haykırışlar yükseldi, öbür masalardaki insanlar ne olup bittiğini anlamak için yerlerinden kalkıp gelmeye başladılar. Tüm gazinoda bir saniye İçinde Nadla Fischler'In iki kez arka arkaya aynı numarayla kazandığı dedikodusu hızla yayıldı. Fişleri en küçük bir heyecan belirtisi göstermeden toplamaya başladı. Çevresini saran meraklı kalabalıktan o denli uzaktı ki. Şimdi masanın çevresini yeniden saygılı bir sessizlik sarmıştı.

"Baylaroyun açılmıştır, fişlerinizi koyabilirsiniz!."

"Sizinle birlikte oynayabilir miyiz?" diye Nadia'ya sordu, yeşil smokinli İri yarı adam.

Alan, başını çevirip adama bakmaya tenezzül etmeyen Nadia'yı şimdi büyük bir mutlulukla seyretmeye başlamıştı. Yeşil smokinli 29 numaranın üstüne tam 10.000 franklık bir fiş fırlattı.

"29 numara doludur bayım."

"Bayım, bu olanaksız" dedi masa sorumlusu. "Dolu bir numaraya en fazla 1.500 frank oynayabilirsiniz."

İri yarı adam, elindeki tırmıkla 10.000 franklık fişi önüne süren krupyeye parmağını sallayarak:

"Ne yani, yoksa benim paramı İstemiyor musunuz?" diye çıkıştı.

"Dolu bir numaraya sadece 1.500 frank, Bayım."

"Bu bırrezallettırl."

"Evet baylar, oyun devam ediyor, evet baylar" diye gürültüye vurdu krupye.

Rulet oynayanlar, şansı yakalamak için dikkatli olma gereğine inanırlar. Ama hiçbiri iki kez arka arkaya çıkan bir numaraya 10.000 frank yatırma tehlikesini göze alacak kadar enayi değildir. Oysa Nadia 29 numaranın üstündeki fişlerine dokunmamıştı bile.

"Oyun bitmiştir baylar, evet!..."

Sanki söz konusu olan kendi parasıymış gibi Alan'ın boğazı heyecandan kurumuştu. Fişleri tutan elleri ter içindeydi. Bürodaki arkadaşlarıyla çevirdikleri birkaç poker partisi dışında, Alan gerçek kumar oynamamıştı. Gerçek kumar, yani herşeyi talihe ve talihin akışına bırakan kumar. O talihin insanı bir kez yoklayacağına İnanırdı. Oysa az önce mucizenin birden fazla yinelenebileceğine tanık olmuştu. Fildişi top çember çevresindeki öldürücü yolculuğuna başladı...

Masanın çevresindeki kalabalık soluğunu kesmiş, topun dönüşünü seyrediyordu, önce büyük bir hızla turalıyordu. Gittikçe yavaşlamaya ve kanatlara çarpmaya başladı. Bir kanattan öbürüne yaramaz çocuklar gibi zıplıyordu. Masanın çevresindeki ölüm sessizliği krupyenin sesiyle bozuldu:

"29, siyah, tek. Evet baylar yeni oyun başlıyor."

Birden beklenmedik bir şey oldu. Sessizlik bir süre daha hiç bozulmadan sürdü. Ardından mutluluk haykırışları duyuldu. Masanın çevresindekilerden yayılan sevinç çığlıkları genişledi ve bütün gazinoyu sardı. Şimdi herkes coşkuyla bu olağanüstü olayı alkışlıyordu. Bazıları havalara kadar sıçrıyor, herkes Nadia'nın zaferini kutlamak için sanki yarışıyordu.

Nadia kimseye çaktırmadan eliyle bir hademeye işaret etti, ödeme yapılmasını bile beklemedi. Sandalyesinden kalktı ve önündeki fişlere dokunmadan masayı terketti. Alan bulunduğu yerde taş kesilmişti. Nadia'nın lokanta yönüne doğru yürüdüğünü farketti. Bu durumda kaçınılmaz olarak Alan'ın önünden geçmesi gerekiyordu. Yavaş yavaş yaklaşıyordu. Yolunu kapamak için öne doğru adım atan ayaklarına hakim olamadı. Nadia'nın dünyayı umursamayan bakışları birden Alan'ın üstüne

dikildi. Alan'ın elinde sıkı sıkı tuttuğu fişlere bakarak gülümsedi.

"Yanılmıyorsam, beni izliyorsunuz."

Alan onu gururlandıracak bir şeyler söylemeyi çok istedi. Ama beceremedi. Sadece anlamsız bir yüz işareti yaptı.

"Acıktım," dedi Nadia. "Bana eşlik eder misiniz?."

Alan'ın cevabını beklemeden yürümeye başladı. Alan onu geriden İzliyor, yüreği heyecanla çarpıyordu, önlerine çıkan insanlar hayran bakışlarla onlara yol açıyorlardı. Nadia geriye, Alan'a doğru döndü ve tatlı tatlı gülümsedi.

"Kazandığım zaman mutlaka acıkırım! Ya siz?"

Alan ne diyeceğini bu kez de bulamadı.

"Belki akşam yemeği yemişsinizdir, aç değilsinizdir."

"Hayır, hayır" diye telaşla atıldı Alan.

Nadia lokantayı oyun salonundan ayıran iki basamağı bir çırpıda aştı. Üç otel görevlisi görülmemiş bir hızla ona doğru yöneldiler.

"Bir masa mı, Bayan Fischler?.. Buradan lütfen..."

Daha masaya oturur oturmaz, garsonlardan biri, Dom Perignon marka şampanyayı masaya koymuştu bile. Oysa Nadia daha ağzını açmamıştı...

'Gözlerini Alan'a dikmiş onu inceliyordu. Dudaklarında hafif alaycı bir gülümseme vardı.

"Adınızı öğrenebilir miyim?."

"Pope," dedi Alan. Dudakları yeniden kurumuştu. "Alan Pope."

"Alan Pope..." diye tekrarladı Nadia. "Benim adım Nadia. Nadia Fischler. Bay Pope, Nadia Fischler 25-26 temmuz gece yarısı Cannes'da Palm Beach gazinosunda ne aradığınızı merak ediyor."

Alan şaşırmıştı.

"Sizi seyrediyordum."

"Beni seyretmek için ta nereden geldiniz?."

"New York'dan."

"Peki öyleyse, şimdi gördünüz" diye konuşmasını sürdürdü Nadia, bakışlarını biran olsun bile Alan'dan ayırmadan.

Alan'ın aklından geçenler gözlerinden okunuyordu: "Sizi kollarımın arasına almayı öyle arzuluyorum ki."

Nadia ona daha dikkatli bakmaya başlamıştı, içinden geçenleri duymuş gibi:

"Gerçekten mi? Ben de," dedi.

Bir kahkaha attı, Alan karşılık verdi. Konuşmaya başladıklarından bu yana İlk kez rahatlamaya başlamıştı. Rahatsızlığının nedeni Nadia'mn bakışları, kokusu, sesi ve varlığı mıydı, bilemiyordu. Belki de içinden geçen en gizli düşünceleri sezmesiydl.

"Nasıl bir şey istersiniz? Benim kadar aç mısınız? Sizi davet ediyorum!."

"Kesinlikle olmaz" diye cevap verdi Alan ve elindeki fişleri masanın üzerine bıraktı.

Nadia yeniden alaycı gülümsemesine dönmüştü.

"Bay Pope, bir kadın tarafından davet edilmeyi onur kırıcı mı buluyorsunuz?"

"Hayır, hayır, ama..."

"Havyar? Kızarmış ıstakoz? Tereyağlı jambonlu sandviç? Kaymaklı tatlı? Kremalı kahve? İstediğinizi seçin!"

"Sizin seçtiklerinizi yemek isterim."

"Oldu. Mario, spagetti!."

"Oldu Bayan Fiseler, hemen hazırlatırım. Tabii her zamanki gibi iyice kızartılmış domuz yağı parçalarıyla birlikte, değil mi?"

"İyice kızartılmış domuz yağı parçalarını sever misiniz?" diye Alan'a sordu Nadia.

"Ben herşeyi severim."

"Mükemmel bir insan" dedi Nadia, Mario'ya dönerek, Bay Pope iyice kızartılmış domuz yağı parçalarını seviyormuş!."

Çenesiyle masanın üstündeki fişleri göstererek:

"Çerçeveletmeyi mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Alan bir şey anlamamış gibi kadının yüzüne bakıyordu.

"Sizi oynarken görmedim," diye üsteledi Nadia. "Kumarı pek sevmiyorsunuz galiba?"

"Bugüne kadar hiç oynamadım" diye itirafta bulundu Alan, açık yüreklilikle.

"Olamaz!" diye haykırdı Nadia şaşkınlıktan açılmış gözlerle. "Peki ama, ya bu fişler?"

"Denemeyi düşünüyordum" dedi Alan yutkunarak.

"Nede kaybetmek istiyorsunuz?"

Alan tuzağa düştüğünü hissetti. Nadia sert bir hareketle ayağa kalkmıştı bile. Alan'ın elini yakaladı ve:

Gelin" dedi.

Salon girdiler. Nadia Alan'ın elini bırakmıyordu. Bir köşeye yürüdüler. Yeşil çuha serili büyükçe bir masanın çevresinde

sessizlik vardı. Biraz sonra başlayacak zorlu bir kavganın sessizliği. Alan ciddi ve önemli şeylerin döndüğünü sezdi. Ani bir hareketle elini kurtarmaya çalıştı. Nadia onun eline şimdi daha sıkı sarılmıştı. Otoriter bir tavırla Alan'ın fişlerini elinden aldı ve kulağına eğilerek fısıldadı:

"Yarı yarıya ortak, tamam mı?"

"Banko 50.000..." dedi krupye. "..50.000..."

"Banko," dedi Nadia.

Alan ellerini kavuşturmuştu. Banko sahibine baktı ve titremeye başladı. Oradan kaçmamak için var gücünü harcadı sonra. Arnold Hackett. Bacaklarının titremesine engel olamıyordu. Krupyenin uzattığı kağıtları incelemekle meşguldu Nadia. İki papaz. Hackett kurnaz kurnaz gülümsedi ve önündeki kağıtları açtı: Bir sinek dörtlüsü ve bir maça İkilisi.

Beş değerli fişinin bir anda uçup gittiğini gören Alan neredeyse kusacaktı. Beş fiş, krupyenin tırmığının ucunda bütün masayı dolaşarak Hackett'in önüne vardı. Hackett'in elleri atmaca gibi fişlerin üzerine kondu. Tanrım, bu ne kaçınılmaz adalet, diye düşündü Alan. Kaderin ettiği şu oyuna bak. Burgehn yanlışlıkla New York'ta verdiğini Hackett Cannes'da kumarda geri alıyordu.

Yeniden kağıt dağıtıldı.

"100.000 banko," dedi krupye. "100.000..." Nadia Alan'ın kolunu sertçe sıktı.

"Haydi, sıra sizde! ."

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Alan zor işitilir bir sesle.

"Banko demelisiniz!"

Alan derin bir soluk aldı ve daha sonra ne söylediğini kendisi de işitmedi.

"Banko." sözcük ağzından o kadar yavaş çıkmıştı ki, krupye yeniden sormak zorunda kaldı.

"Banko diyen kim?"

Alan'ın iki heceli. sözcüğü bir kez daha tekrarlamaya kesinlikle cesareti yoktu, sadece elini kaldırmakla yetindi. Tam sol tarafında oturan ve kasayı elinde tutan Arnold Hackett başıyla kabul ettiğini belirten bir hareket yaptı ve Alan'a iki kart uzattı. Nadia, Alan'a kağıtları avucunun içine saklayarak, sadece köşesinden bakmasını söyledi. Ama dayanamadı ve kağrtlara ilk kez bakan kendisi oldu. Dönüp Alan'ı süzdü. Gözlerinde en küçük bir ifade yoktu. Hackett kendi kağıtlarını masanın üstüne serdi.

"Kasa 8!?" diye açıkladı krupye.

"İhtiyar tilki, bu kez yenildi!" diye fısıldadı Nadia. "Ne duruyorsunuz, kağıtları açsanıza" diye Alan'a çıkıştı.

Alan yeşil çuhanın üstüne bir karo beşlisi ve bir de sinek dörtlüsü açtı.

"Karşı taraf 9," diye açıkladı krupye.

İki 50.000 franklık fiş, bu kez ters yöne, Alan'ın önüne doğru yola çıktı.

"Kasa el değiştirmiştir," diye uyardı krupye.

Kağıtların bulunduğu tahta kasa Alan'ın önüne kondu.

"Kasa şimdi sîzsiniz" diye fısıldadı Nadia Alan'ın kulağına.

Alan büyük bir panik içinde Nadia'ya bakıyordu.

"Ne duruyorsunuz, alsanıza."

Nadia bütün sermayeyi masanın üstüne serdi. İki 50.000 franklık fiş, beşde 10.000 franklık fiş.

"150.000 banko," dedi krupye. "Evet bayfar, oynayan yok mu?"

"Banko!" diye karşılık verdi. Hackett.

"İki kart ona vereceksin, iki kart kendine alacaksın." diye fısıldadı Nadia, Alan'ın kulağına..

Alan meceriksiz hareketlerle kutudan iki kart çıkardı. Krupye, tırmığıyla kartları Hackett'in önüne sürdü:

"Kart!" dedi Hackett.

Alan bir kart daha çıkardı kutudan. Hackett kağıda hemen bakmadı, önce uzun uzun süzdü. Kendisi için nasıl bir oyun hazırlıyordu bu ufacık kağıt parçası acaba? Sonunda baktı ve üç kartı da açtı:

"9!" diye bağırdı Nadia.

"Kasa 9." diye tamamladı kuriye.

Krupye iki fişi tırmığıyla Alan'ın önüne doğru sürdü. Bir yüzbin franklık, bir de elli bin frankhk fiş daha vardı, şimdi önünde. Alan içgüdüsel bir şökilde fişleri korumak için koltuk altlarına sakladı. Nadia sert bir hareketle fişleri Alan'ın koltuk altlarından çekip çıkardı ve soğukkanlılığını hiç yitirmeden daha önce kazandıklarıyla birlikte masanın üstüne koydu.

"Banko 300.000." dedi kupye.

Alan hesapladı. Tam 70.000 doları bir partide kaybetmeyi göze alıyordu şimdi. Alnına ter tanecikleri birikti.

"Bütün nefretleri üstümüze çektik." diye mırıldandı Nadia.

Yüzündeki ifadeden çok eğlenmeye başladığı belli oluyordu. Alan güçlükle yutkundu. Tam sol taraflarında oturan Hackett'in çıplak başı kırmızı ceketinin rengini almıştı. Duraksadığı anlaşılıyordu.

"Banko 300.000," diye yeniden seslendi krupye. "Baylar, 300.000..."

"Banko." diye atıldı Hackett, kararlı bir şekilde.

"Banko görüldü." dedi krupye.

"Alan kartları dağıttı.

"Banko 7." diye açıkladı krupye..

Nadia kendini tutamamıştı:

"Kasa 8!" diye haykiFdı.

Krupye bu kez tam altı tane 100.000 franklık fişi Alan'ın önüne sürdü. Daha önce kazandıklarıyla tam 600.000 frank etmişti. Yani yaklaşık 140.000 dolar.

Alan düşünceye dalmıştı. Bu kadar parayı kazanması için Hackett şirketinde tam altı yıl çalışması gerekirdi. Ve birden bir an önce buradan kaçıp kurtulma isteği duydu.

"Birazdan boğazımıza sarılırlar.."dedi Nadia. Mutluluktan ağzı kulaklarına varmıştı.

Alan ona kendisini iyi hissetmediğini söylemeyi çok isterdi, ama beceremedi. Deli gibi bütün fişleri kucakladı ve tümünü masanın üstüne sürdü.

"Banko 600.000 frank, 600.000! Baylar 600.000!"

Hackett hafifçe Hamilton Price-Lynch'e doğru eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Ham Burger, şoföründen öğrendiğine göre bankasının müşterilerinden olan genç adamı uzun uzun inceledi.

"Banko." dedi Ham Burger.

"Banko görülmüştür!.. Kart..."

Alan heyecandan terleyen elleriyle iki kart Price-Lynch'e, iki kart da kendine aldı.

"Kart," dedi Price-Lynch.

Alan ona bir kart daha verdi. Nadia oyunu izliyordu. Alan soru soran gözlerle ona baktı. Nadia karşılık olarak hafifçe gülümsedi. Price-Lynch masanın üstüne bir karo onlusuyla bir sinek altılısı açtı.

"6"--diye açıkladı krupye.

"7!" diye bir çığlık attı Nadia.

"Kasa 7," diye doğruladı krupye.

Krupyenin tırmığı Ham Burger'in önünden aldığı altı tane 100.000 franklık fişi soğukkanlılıkla Alan'ın önüne bıraktı.

"Daha kalacak mıyız?" diye Nadia'ya sordu Alan yalvaran ve zor anlaşılır bir sesle.

"Böyle bir talihiniz varken kalkmayı mı düşünüyorsunuz?."

Ardından katıla katıla gülmeye başladı. Ve bütün fişleri masaya sürdü.

"Bakalım cepleri sanıldığı kadar şişkin mi?"

"Banko 1.200.000, baylar, 1.200.000..."

Alan çaresizlik içinde çevresine bakındı. Hiç kimsenin oyuna katılma deliliğine kalkışmaması için dua ediyordu. Özel masayı meraklı seyircilerden koruyan kordonun çevresine korkunç bir kalabalık toplanmıştı.

"Banko 1.200.000" diye yineledi krupye. Oyunun başından beri bir kez olsun ses tonu değişmemişti. Arnold Hackett ve Ham Burger derin bir konuşmaya dalmış rolü oynuyorlardı.

"Bir sorum var." dedi Lou Goldman. "Sen mi oynuyorsun, beyefendi mi!"

Alan öylesine utanmıştı ki, masanın altına girmeyi korkunç arzuladı.

"Ortak kasa, hayatım." diye cevap verdi. Nadia tatlı bir biçimde." Yoksa sen mi intihar etmeyi düşünüyorsun?"

Goldman bir kahkaha attı, önünde sadece 50.000 franklık üç fiş bulunuyordu. Cebinden bir çek defteri çıkardı, üstüne bir rakam karaladı ve tam tepesinde bekleyen hademeye uzattı. Hademenin kasaya gitmesiyle gelmesi bir oldu. Masa sorumlusunun kulağına eğildi ve birşeyler fısıldadı. Hemen arkasından gelen iki uşak taşıdıkları 1.500.000 frangı Goldman'ın önüne bıraktılar. Goldman sönmüş purosunu yere attı. Yenisini yaktı.önündeki kadehten şampanyasını yavaş yavaş yudumladı. Masayı çevreleyen tüm gözlerin kendisine dikildiğinden artık emindi. Sırasıyla Alan'a ve Nadia'ya baktı. Bir takım alaycı garip sesler çıkardı ve sonunda:

"Banko!" diye haykırdı.

Alan ellerinin kendisini utandırmaması için Tanrı'ya yakarıyordu. Kutudan çıkardığı kartları önüne koydu. Krupye Goldman'ın kartlarını nazikçe kendisine uzattı.

"Kart," dedi Goldman elindekilere baktıktan sonra.

Alan kartı uzatırken ellerinin artık iyice titremeye başladığını farketti. Korka korka kendininkilere baktı. Şükür Tanrım! Alan

içinden Tanrı'ya teşekkür etti.

"9." dedi Goldman.

Alan'ın yüzü ister istemez kasıldı. Hayranlıkla dolu hafif söylenmeler yükseldi meraklı seyirci kalabalığından.

"9." diye doğruladı krupye.

Alan kendi kartlarını çevirdi.

"Kasa 9, eşitlik."

Bu kez seyircilerden hayret dolu bir aa.. çıktı.

"Kasanın son turu." diye açıkladı krupye.

Alan alnındaki teri elinin tersiyle sildi. Bu Allahın cezası oyunu bir an önce bırakmak için can atıyordu.

"Hepsine var mısın?" diye sevimli bir şekilde Goldman'a sordu Nadia.

Goldman cevap vermeye fırsat bulamadı. Nazik bir ses araya girmişti:

"Bay Goldman, izin verirseniz.."

Alan yüreğinin göğsünü parçalayıp dışarı fırlayacağını hissetti. Az önce müdahale eden adamın sert bir yüzü ve siyah ince bıyıkları vardı. Goldman eliyle adama yol açtı.

"Rica ederim, memnuniyetle prens..."

Goldman bu akşam çifte zafer kazanmıştı, Gazinonun kasasından fazla patırtı çıkarmadan kendisine tam 1.500.000 frank ödemişlerdi. Asıl önemlisi, herkesin önünde prense karşı tam bir beyefendi gibi davranıp onu kendisine gebe bırakmıştı.

"Teşekkürler." dedi prens.

Goldman'la işi sona ermişti. Hafif alaycı bir bakışla Nadla'yı süzmeye başladı. Bıraksalar Alan adamı öldürebilirdi.

"Banko" dedi prens, gözlerini bir an için olsun Nadia'dan ayırmadan.

"Dağıtmaya başlayın," dedi Nadia Alan'a dönerek.

Alan kartları kutudan çıkartıp masanın üstüne koydu. Krupye Hadad'ınkileri onun önüne sürdü. Hadad kağıtlara baktı ve başka kart istemediğini söyledi. Alan telaşlandı. Çekinerek kendi kartlarına baktı. Büyük bir umutla dokuzu arıyordu. Düş kırıklığına uğradı.

"8," dedi krupiye. "Kasa 8."

Prens kendi kartlarını soğukkanlılıkla çevirdi.

"7," dedi krupye.

100.000 franklık oniki fişi Hadad'ın önünden alıp Alan'ın önüne sürmek için tam iki kez tırmığını çalıştırdı.

"Baylar, tur bitmiştir!"

Herkes ayaklandı. Hadad masayı dolaştı, Nadia'nın yanına geldi ve yerlere kadar eğilerek selamladı. İçinden sinsi sinsi güldüğü belliydi, ses tonu çok nazikti.

"Bütün yüreğimle sizi kutlarım. Bana bir rövanş hakkı tanıyacağınızı umarım."

"Ne zaman isterseniz." diye cevap verdi. Nadia, soğuk bir şekilde. Prens Nadia'yla konuşurken dönüp Alan'a bakmaya tenezzül bile etmemişti. Nadia Alan'ın koluna girdi ve:

"Gelin," dedi.

Alan, yeşil çuhanın üstünde biriken fişleri toplamak için acemice atıldı. Nadia ona gülümseyerek:

"Geldiğimizde bıraktığımız gibi buluruz.Yeni parti onbeş dakika sonra başlayacak." dedi ve Alan'ı lokantaya doğru sürükledi.

Palm Beach'ın denizden pek uzak olmayan park yerinde üç beyaz Rolls Rayce yanyana dizilmiş duruyordu.

"Acentaya karşı neleri yapmakla yükümlüsün?" diye sordu Angelo La Stresa Norbert'e dönerek. Şoförlerin üçü de şapkalarını çıkarmış, üniformalarını sıyırmış ve kravatlarını gevşetmişlerdi.Az önce gazinonun garsonlarından biri, seyyar bir masanın üstünde onlara şampanya, soğuk dil balığı, peynir ve vanilyalı dondurma getirmişti.

"Müşterinin her ân emrine amade olmak gerekiyor/ dedi Norbert. Balık bıçağının ucuyla kestiği bir dilim soğuk som balığı parçasını çatalının ucuna aldı ve ağzına attı.

"Belirli bir saatin yok mü?"

"Kural olarak,hayır . Her zaman hazır olmam gerekiyor. Sen, kaç yıldır Prince-Lynch'te çalışıyorsun?"

"Ham Burger*de mİ? Beş yıldır."

Yaramaz bir herif galiba?"

"Üç kağıtçı. Şampanya şişesini bana uzatır mısın?.. Sağol.. Adamın ciğerini doğrarken suratına gülecek bir tip."

"Zavallı dostum." diye hayıflandı Norbert.

"Benimki daha felaket." dedi Richard Heavens. "Hackett'in bir kez bile güldüğünü görmedim. Bir nazik söz, bir teşekkür, asla. Bana sanki bir beygirmişim gibi davranır."

"Ya karısı?" diye sordu Angelo.

"Dert değil, uykuda gibidir, her söylediğini iki kez

tekrarlattırır adama. Otuz yıldır bir kere bile sevişmemiş olmalılar. Karı kocasına sadık ama, ya öteki..."

"Ne yani, bu yaşta mı?"

"Ne sandın. Onu işe diye ayda kaç kez metresinin evine taşıdığımı ben bilirim."

"Amerika'da sizin meslekte çalışanlar sendikalı mıdır?" diye sordu Norbert. "Yani, özel arabalarda şoförlük yapanlar?"

Angelo kaşlarını çatarak Richard'ı süzdü.

"Sen sendikalı mısın?"

"Bizim işkolunda sendika olduğunu bile bilmiyorum. Ne sendikası? Hem sendika ne işe yarayacak? Amerika'da eğer birinin yanında özel şoför olarak çalışmak istedin mi, iş kolay, elini salla ellisi gelsin."

"Doğru," diye onayladı. Angşlo. "Bizim meslekte bizim gibilere beyefendi derler. Bize patronlar iş vermez, biz onları seçeriz canımız istediği zaman."

"Maaşına zam mı istiyorsun, aynı şey. İki keresöylettirmezsin. Maaşın anında artırılır."

"Hackett'ten mi istersin?"

"Evet."

"Benim işim böyle değil." dedi Angelo. "Bizim evde dizginler hanımın elindedir, kararları hep o verir. Ham Burger karısı ne derse onu yapar, bunu açıkça söyleyebilirm. Dul Emily ise pek yumuşak bir insan değildir.. Üstelik cimri! Saplantı var karıda. Herkesin parasına göz diktiğine inanmış bir kere. Kızı Sarah da ona benziyor. Erkekler ne zaman kendisine kur yapmaya kalksalar, paramda gözleri var diye onları tersler."

Norbert oturduğu sandalyeden doğruldu.

"Çocuklar, olacak şey mi bu? Oto parkın ortasında XV. Louis sandalyeler!"

Başkası yok da onun için." dedi Angelo. "Ama madeni buraya koymuşlar, biz de kıçımızı biraz rahat ettirelim."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Richard, Norbert'e.

"Size harika bir amonyak tattırmak istiyorum. Arabanın buzluğunda."

"Ayağa kalkmışken, sakın sana emir verdiğimi sanma, benimkine de uğrayıp, buzluktan biraz buz getirir misin?"

"Okey," dedi Norbert.

Arabanın barından değerli şişeyi aldı, arkadaşının istediği buzları da yüklenip geri döndü. Angelo'yu hayıflanırken buldu.

"Hey, şu kahveler de nerede kaldı?"

"Doğru, söyleyeli de epeyce zaman oldu." dedi Richard, sabırsızlandığını belirterek.

"Bu AUahlık yerde servis ne kadar ağır! Gidip zile basayım."

Angelo Rolls Royce'unun yanına gitti ve klaksona üç kez bastı. İki dakika sonra, elinde gümüş tepsisiyle garson belirdi.

"Zaman kavramın yok galiba senin?" diye çıkıştı Richard.

' "Özür dilerim, Bayım... Bu gece çok sıkıştık."

"Sıkıştık, sıkıştık..." diye söylendi Angelo.

Tam o sırada Richard'ın elini cebine attığını gördü.Hemen araya girdi.

"Olmaz, dostum, olmaz! Sıra bende!"

Richard onu dinlemedi. Ve dostunu kırmayacak biçimde tam bir beyefendi nezaketiyle garsona yüklüce bir bahşiş verdi.

"AL bakalım küçük, şimdi masadan toz ol!"

Ve dönüp kasılarak Norbert ve Angelo'ya baktı.

"Hala pokere evet mi?"

"Mario!"

"Bayan Fischler?"

"Sana birşey söyleyeceğim, ama aramızda kalsın."

"Kesinlikle Bayan Fischler, kesinlikle."

Nadia çatalını isteksizce domates soslu şpagetti tabağının içine daldırdı.

"Spagettiniz bir felaket."

"Ama Bayan Fischler.. Bir dakika,hemen değiştirelim!"

Mario müşterilerin neden bu kadar zor beğenir olduklarını hayatı boyunca bir türlü anlamamıştı.Hata mutfaktakilerin değildi. Müşterilerin zevki yaradılışlarına kazançlarına, yorgun olup olmamalarına, sağlıklarına ve kayıplarına göre değişiyordu. Kumarbazlar, garip insanlardı. Geçici beğeniler, ani iştah kapanmaları hep onlara özgüydü." Bütün bunların nedenini anlamak da boşuna bir çabaydı.

Bir ruh doktoru bi!e bu yolda saçını başını yolardı. Yapılması gereken tek şey onlara karşı çıkmamak, en akıl almaz dileklerini bile yerine getirmekti.

"Mario!"

"Bayan Fischler?"

"Bunlar soğuk."

"Haklısınız. Yenisi hazırlana dursun, bir parça havyar ister

miydiniz?"

"Hayır, kalsın Mario, bir şey istemiyorum."

Mario kesin bir el işaretiyle masanın çevresinde emir bekleyen garsonları uzaklaştırdı. Kendisi de selam vererek çekildi Nadia bütün bu olanlara katlanamadı^ yüzünden okunan Alan'a döndü ve bakışlarını onun gözlerine dikerek;

"Hala spagetti yemeyi düşünüyor musunuz?"*' diye sordu.

"Ben, bilmem., gerçekten..." diye kekeledi Alan.

"Evet mi, hayır mı?"

"Nasıl isterseniz..."

Nadia ayaklandı. Peçeteyi masanın üstüne fırlattı...

"Lokantayı değiştiriyoruz. Spagettileri harika olan bir yer biliyorum."

"Cannes'da mı?" diye sordu Alan birşeyler söylemiş olmak için.

- "Roma'da." diye çevap verdi Nadla.

Alan onun şaka yaptığını sanmıştı. Nazikçe gülümsedi.

"Mario!"

"Bayan Flschler?"

Nadia'nın uzattığı birkaç yüzlüğü havada, ama nezaketle kaptı Mario.

"Hemen şimdi Alberto'ya telefon edin. Llvomlo caddesi Roma. Kendisine iki saate kadar orada olacağımı söyleyin. İki kişi geleceğimizi bildirmeyi unutmayın. Fettucni hazırlamasını istiyorum."

"Peki, Bayan Flschler."

"Nice'e telefon edip, Locajet'i bulun."

Mario gizilce saatine bakmaya çalıştı. Ama Nadla'nın gözlerinden kaçmamıştı bu.

"Canı cehenneme, uyandırın gitsin!"

"Nasıl isterseniz."

"Gidiş gellş için bir Falcon 10 tipi uçak İstiyorum. Git, rulet masasındaki ve bakaradaki fişleri topla gel. Oyun için gerekli olanı bir kenara ayır, gerisini bozdur getir. Mario!"

"Efendim?"

"Söyle, uçak en geç yarım saate kadar kalkışa hazır olsun." Alan'a doğru aöndü;

"Arabanız var mı?"

Alan şaşkınlıktan açılmış gözlerle ona bakıyordu.

"Evet."

"Mükemmel. O halde gidiyoruz!."

Alan'ın koluna girdi ve birlikte çıkışa doğru ilerlediler. Uzun holü yavaş yavaş geçtiler.

"Kazandığınız için memnun musunuz?"

"Evet, evet..."

"Bu gördüğünüz daha bir şey değil! Hele bir formda olayım, o zamangörOrsünûzbeni.Onların kasalarınıbatırırımlDahaönçe kaç kez yaptım! Araba ne tarafta?"

Bir adam koşarak merdivenleri indi ve bir arabaya bindi. Az sonra arabanın farları çalışmıştı.

"İşte 127, Beyaz Rolls Boyce..."

"127... Uğurlu rakam." dedi Nadia alaycı bir tavırla. "127'yi nasıl parçalıyorsunuz? 1 ve 27 diye mi, yoksa 12 ve 7 diye mi?"

Rolls Royce keskin bir viraj alarak merdivenlerin tarh önünde durdu. Norbert'in arabadan çıkıp kapıyı açmasına vakit kalmadı. Gazinonun iki hademesi nazik bir biçimde bu sorunu çözümlediler. Nadia arka koltuklara gömüldü.

"Üstünü kapatın, rüzgarı hiç sevmem. Nice havaalanına, dört nala!"

"Emredersiniz." dedi Norbert, bir yandan da arabanın üstünü kapatırken.

Arabayı çalıştırdı.

"Otoyoldan mı, kıyı yoldan mı?"

"Kıyı yolundan." diye atıldı Nadia." Bu saatte boştur."

Alan'ın elini avucuna aldı, omuzunu onunkine dayadı.

Şimdi, gerçekten acıktım. Alberto'yu tanır mısımz?"

"Hayır."

"Ya Roma'yı?"

"Hiç bilmem."

Nadia kıkırdadı ve Alan'a iyice sokuldu.

"New York'da ne iş yaparsınız?"

"Bir takım işler..." diye sertçe cevapladı Alan.

"Emlak alım satımı mı? Borsa oyunları mı? Sanayicilik mi? Bankerlik mi?"

"Hepsinden bir parça..."

"Hüzünlü bir haliniz var! Yorgun musunuz?"

"Hayır, hayır... Eh., ne de olsa bugün geldim. Yirmi saattir uykusuzum..."

"Bilin bakalım, uyumadan kaç saat ayakta kalabilirim?

"Kaç saat?"

"Rekorum tam yetmiş iki saat. Burada, Palm Beach'de-kırdım. Ama bir bilseniz ne oyundu!"

"Kazanmış mıydınız?"

"Hayır, kaybettim!. Beni yoldular o gece! Bu gece bizim masadaki atmacaları tanıyor musunuz?"

"Hayır."

"İlk iki el banko diyenler, Cannes'in ünlü cimrileri Arnold Hackett ve Hamilton Price-Lynch'di."

"Hackett mi?" diye umursamazlıkla sordu Alan.

"Hackett, ünlü Hackett kimya sanayinin kurucusu. Yılda tam 500 milyon dolar cirosu var. En az yetmiş beş yaşında, çekilmez bir bunak. Onunla birlikte bize karşı oynayan o sansar tipli herif de Hamilton Price-Lynch, yani öbür adıyla Ham Burger. Emily Burger'in kocası, ünlü bankacı Frank Burger III'un dul karısı Emily'nin."

Arabanın üstü kapalı olduğu halde Alan saçlarının kirpi gibi dikleştiğini hissetti.

"Burger mi?...Banka hani?., diye sordu Alan, içgüdüsel bir şekilde nabzının atışlarını saymaya başlamıştı.

"Evet. Burger Trust Limited. Hırsız alayı!"

"Siz de müşterilerinden misiniz?"

"Yeryüzündeki bütün bankaların ya müşterisi oldum, ya şu anda müşterisiyim, ya da olacağım. Sevgililerim aracılığıyla!"

Ardından bir kahkaha attı.Alan'ın kulağına eğildi ve Norbert'in ensesini göstererek:

"Sizin generalin adı ne?." diye sordu.

"Norbert."

Norbert'in omuzuna vurdu,

"Hey Norbert, canlan biraz, daha hızlı! Spagettiler soğuyacak yoksa!"

Araba hızlandı.Alan koltuğunun içine iyice gömülmüştü. Bakaradaki iki talihsiz rakibinin eski patronu ve bankasının sahibi olduğuna bir türlü inanamıyordu.

"Hani puro içen şişko vardı ya, Lou Goldman'dı o, prodüktör. Son oynayanı da mı tanımıyorsunuz yoksa? Arapbı?.. Prens Hadad. Canı isterse, gazinoyu, Cannes'ı, Cote d'Azur'ü, hatta bütün Fransa'yı satın alabilir. Hesaplamışlar, dakikada 10.000 dolar kazanıyormuş. Bir günde kaç dakika olduğunu biliyor musunuz? 1440. Çarpın bakalım ne çıkacak? Günde tam 14.400.000 dolar. Günde 14.400.000 dolar kazansaydınız ne

yapardınız?"

"Bilmiyorum." dedi Alan.

Nadia ona doğru eğildi ve alnının tam ortasına bir öpücük kondurdu.

"Sizin yerinize ben söyleyeyim. Şu anda ne yapıyorsanız onu yapardınız. Güzel bir kadını Roma'ya bir tabak fettucini yemeğe davet ederdiniz!"

Yolun sağ tarafında karanlık deniz vardı. Alan son derece hızlı gitmelerine karşın dalgaların hışırtısını seçebiliyordu. Sol tarafta birdizi bar,kahve, lokanta sıralanmıştı.Tatlı bir müzik geliyordu. Bir süre sonra Norbert havaalanına giden yola saptı. Genç bir adam onları bekliyordu havaalanında- Üstünde mavi bir üniforma, başında da Locajet şirketinin özel işaretini taşıyan bir kasket vardı.

Nadia ve Alan'ı selamladı.

"Uçak hazır."

"Sizi beklememi ister misiniz?" diye sordu Norbert.

"Hayır, sağol." dedi Alan.

"Tabii ki beklesin diye atıldı Nadia. "En geç üç saat sonra burada oluruz. Arabanın içinde biraz kestirirsiniz."

Uçak şirketinin görevlisi önde, ıssız havaalanını bir baştan bir başa geçtiler, sonra bir özel arabaya bindiler ve pistin uçuna yollandılar. Alan uçağı gördü. Bir jetti bu. Nadia gülerek uçağa girdi, telsizci olduğunu söyleyen bir adamın yardımıyla Alan onun tam gerisinden gelirken, Nadia'nın ayak bileklerinin inceliğine hayran oldu. Birden içinde korkunç bir istek duydu. O bilekleri parmaklarıyla sıkma isteği.

Pilot uçağın kapısını arkalarından iyice kapattı.

"Hemen kalkıyoruz. Lütfen kemerlerinizi bağlar mısınız."

Onlara gülümsedi ve pilot yerine daldı. Nadia ve Alan'ın içinde bulundukları bölümde tam beş geniş koltuk vardı. Nadia pencerenin yanındaki koltuğa çöktü. Bir başkasını tam karşısına aldı ve ona da ayaklarını uzattı. Alan bir robot gibi onun davranışlarını izliyordu. Nadia ile yalnız kaldığı için biraz heyecanlanmıştı. Nadia kolunu uzattı ve uçağın lambalarını söndürdü. Birkaç saniye süreyle Alan Nadia'nın harika parfümünün kokusundan başka şey duymadı. Yavaş yavaş gözleri karanlığa alıştı. Uçağın penceresinden içeriye hafif bir ışık sızıyordu. Alan koltuğa uzanmış olan Nadia'nın profilini seçti. Birden Nadia elini tuttu.

"Rahat mısınız?"

Alan Nadia'nın elini parmaklarıyla hafifçe sıkarak karşılık verdi:

"Rahatım." Ardından derin bir iç çekti.

Uçağın motorları korkunç bir gürültüyle uğuldamaya başlamıştı.

15

"Arnold, demek kaybettin!" dedi Emily Price-Lynch içtenlikten uzak bir neşeyle.

"Biraz kaybettim evet. Aslına bakarsan buna müthiş sinirlendim de..." diye itiraf etti Hackett.

Emily donuk bakışlarım kocasına çevirdi.Aynı yapmacık gülümsemeyle onu süzdü.

"Sevgilim, sen de oynadın mı?"

Ham Burgeroturduğu sandalyeye büzüldü, sesine mümkün olduğu kadar sevimlilik kazandırmaya çalıştı.

"Sadece bir iki el, o kadar. O da Arnold'u yalnız bırakmamak için."

Emily kocasını yeşil çuhanın başında görmekten nefret ederdi. Gazinoya girmesini yasaklayacak kadar ileri gidemezdi ama oyun oynamasını engellemek İçin elinden geleni yapmaya çalışırdı.

"Bir kaç el ne demek?"

Hamilton, Nadia Fischier'e karşı ortak bankolarından Emily'ye söz etmemesi için Hackett'e yemin ettirmişti.

"Önemli değil." dedi pişkinliğe vurmaya çalışarak. "Sadece birkaç fiş.."

"Ben oradaydım." dedi Sarah- gözlerini yudumladığı içki kadehinden ayırmadan.

Üvey babasını güç durumlara sokmaktan büyük mutluluk duyardı. Hamilton onun, en küçük hatalarını, en basit davranışlarını anında Emily'ye gammazladığından emindi.

"Neyse," dedi Sarah. "Size karşı Nadia Fischler'le birlikte oynayan jigolo da kimdi?"

"Jigolo mu? Jigoloların bu gazinoya' girmeleri yasaktır, dostlarım." diye araya girdi. Gil Houdin gülümseyerek.

Çok nazik bir şekilde Victoria Hackett'in ve Emily Price-Lynch'in ellerini öptü, Sarah'ın ensesini sevecenlikle okşadı ve parmaklarını şaklatarak Mario'yu çağırdı.

"Şampanya!"

"Gil dostum, oturun,lütfen oturun..." dedi Hackett.

Houdin oturdu.

"Eh... Şimdi bana herşeyi anlatabilirsin Sarah!"

"Şu Nadia ile beraber olan adamdan söz ediyordum. İkisi birlikte bakarada zavallı Hamiltonla şu talihsiz Arnold'u soyup soğana çevirdiler."

"Sadece kumarda talihsiz..." diye düzeltti Amold.

Daha ilk karşılaştıklarında Sarah'ın dikkatini çekmişti Alan. Alan'ın soluk yüzü ve kendinden emin olmayan davranışları Sarah'ın hoşuna gitmişti. Avucuna alabileceğini umduğu erkeklerden hoşlanan bir kızdı çünkü. İnsanları ezmek için elinden geleni yapardı, yani kısacası tam annesinin yolunda ilerliyordu.

"Bazan kendi kend'me soruyorum, bu orospu nasıl oluyor da başkalarının parasıyla bu kadar rahat kumar oynuyor diye." dedi Emily sinsi sinsi gülerek.

Victoria Hackett kıkırdadı. Ağzından bu kadar parlak bir cümle çıkartabilmek için servetinin yarısını verebilirdi. Emily, Houdin'le Nadia arasındaki yakın ilişkiyi biliyordu.Ve Houdin onun bu sözlerle kendisine taş attığından emindi. Bu karı neler kuruyor, diye düşündü. Belki Nadia'yla yattığımı da biliyordur? Ama kim Nadia ile yatmamıştı ki? Hayır, hayır, kötü niyetle söylememişti Emily, sadece biraz damarına basmak istemişti. Öyleyse kendisi de Emily'yi biraz hırpalayacaktı.

"Herkes ondan hoşlanıyor, sevgili Emily. Erkekleri çeken hayvansı bir özelliği var Nadia'nın."

"Sadece birtakım erkekleri."diye sertçe atıldı Emily Sinirden içgüdüsel olarak dudaklarını ısırmaya başlamıştı.

"Gerçekten erkeklerin kolay kadınlara eğilim duyduğuna inanıyor musunuz?" diye sordu Victoria Arnold'a.

"Hadi canım." dedi Gil Houdin ciddi bir şekilde. "Sadece erdem insanları baştan çıkarır, öyle değil mi sevgili Victoria?"

Birden döndü ve acımasız gözlerle Emily Price-Lynch'e baktı. Emily nefret dolu bakışlarla kendisini izliyordu. İntikamını almıştı.

Uyuyan Roma'yı Alberto'nun Fiumicino havaalanına yolladığı bir arabayla geçtiler. Livornio caddesi de ıssızdı. Ne bir ışık, ne de bir yaya. Sadece lokantanın ışıkları göz kırpıyordu onlara,. Alberto kapının eşiğinde bekliyordu.

"Nadia! Nasılsın?"

Nadia Alberto'nun kollarına atıldı.

"Alberto, ihtiyar rezil! Seni özlemiştim!."

"Ben de seni, Nadia,! Sana öyle bir fettucini hazırladım ki, hayatında bu kadar güzelini yememişsindir!"

"Alberto, Alan Pope. Alberto."

Alberto yüzyıllık dostuymuş gibi Alan'ın elini sıktı. Alan gözlerini bomboş lokantada gezdirdi. Köşelerden bir yerde bir masaya beyaz örtü örtülmüş, üzerine bir vazo dolusu gülle üç mum konmuştu. İki garson sandalyeleri çekmek için öne doğru atıldılar.

"Garsonları sizin için uyandırdım!" dedi Alberto.

Ve Alan'a dönerek:

"Roma'da Nadia için gece yarısı uyanmayacak insan yoktur. Şansınız var sinyor!" dedi.

Nadia ve Alan'ın bardaklarına şarap koydu. Tam o sırada tatlı bir müzik sesi duyuldu. Gitar eşliğinde güzel bir şarkı yükseldi. Alan, gitarlı şarkıcıyı karşısında görünce çok şaşırdı.

"Enrico bu"dedi Alberto Nadia'ya."Senin için çağırttım.Onun şarkılarını sevdiğini biliyordum!"

Nadia'nın elini tuttu, hayranlıkla öptü.

"Nadia! Tatlım!... Hemen servise başlıyorum!"

Mutfağa koştu. Alan şaşkınlık içinde Nadia'ya bakıyordu. Nadia nazik bir şekilde onun elini tuttu ve:

"Acıktınız mı?" dedi.

"Bilmiyorum."

Yolculuk sırasında telsizci onlara bir şişe şampanya açmıştı. Yolboyu Cannes'ın.Roma'nın,Amerika'nın ve gazinoların şerefine kadeh kaldırmışlardı. Alan adamdan nefret etmişti. Nadia'yla yalnız kalmak istiyordu. Belki dönüşte...

İyi misiniz?" dedi Nadia.

"Evet, çok iyiyim."

"Burasını çok severim. Burada kendimi evimde hissederim. Hayatta en çok neden hoşlanırsınız?"

"Hayatın kendisinden."

"Başka?"

"Özgür olmaktan."

"Peki, özgür müsünüz?"

"Hayır."

Nadia güldü.

Banka soymuş küçük bir çocuk gibisiniz.Hey, yoksa gerçekten banka mı soydunuz?"

"Çok beceriksizimdir. Hemen yakalanırdım."

"Evli misiniz?"

"Evliydim."

"Bende. Birkaç kez evlendim."

"Bundan aldığınız ders?"

"İnsan için tek başına yaşamak kadar, birlikte yaşamak da aynı derecede olanaksızdır."

"Sonuç?"

"Diş fırçası değiştirir gibi eş değiştirmek. Böylece hem insan yalnız kalmamış olur, hem de yorulacak zamah bulmaz."

"Fettucini hazır!" diye bağırarak geliyordu Alberto, tepsiyi taşıyarak. Garsonlara çıkıştı:

Sıcak tabak! Çabuk! Çabuk! Şu kadehlerin hali ne! İçlerinde tek damla içki kalmamış! Doldurmak için ne bekliyorsunuz?"

Alberto dört yana koşturuyordu. Alan'a gerçeküstü gelen garip birayininbüyücüsüydüsanki.Alan kadehini Nadia'ya doğru kaldırdı ve şaraptan bir yudum aldı. Hiç değilse hayatında bir kez çılgınlık yapmıştı ya!..

"Yemeğe başlayın, lütfen, yoksa soğuyacak! Costa! Git, bir şişe daha getir. Nadia, güzel mi?"

"Hımm..." dedi Nadia, dolu ağızla.

"Sinyor?"

Alan başını sallayarak beğendiğini belirtti. Aslında aç değildi. Nadia'nın varlığı iştahını kapıyor, eli ayağı kesiliyordu.

"Alan, bana şu banka işini anlatsanıza." dedi Nadia. Bir yandan da tıkınmayı sürdürüyordu.

Alan'ın çatalı havada kaldı. Şaşkınlığını gizleyemedi.

"Hangi bankâ işi?"

"Bilirsiniz canım... Hani şu soyduğunuz banka..."

Güvenlik görevlisini geçip, santral kızın bulunduğu bölüme varıncaya kadar,Hamilton Price-Lynch en az iki kez dönüp geriye bakmıştı. Sarah ya da Emily onu izleyebilirlerdi.Az önce Emily'den "ellerini yıkamak" için izin isteyip yanlarından

ayrılmıştı.

"Matmazel, New York'la görüşmek için ne kadar beklerim?"

"Hemen görüşebilirsiniz. Doğrudan bağlantı var."

Numarayı bir kağıt parçasına yazıp genç kıza uzattı.

"Hangi bölme?"

"Numara 1. Bekleyin, az sonra zil çalar."

Tanıdık yüzleri selamlamak için, Hamilton, dünyanın en ünlü kuyumcularının kreasyonlarının sergilendiği vitrinleri seyrediyormuş gibi yaptı. Gazinonun ana girişi olağanüstü kalabalıktı. Çıkışa doğru akanlar genellikle kaybedenlerdi. Yeni gelenler umut dolu, yeni diyarlarda altın aramaya çıkan kovboylar gibiydiler. Gece onlara neler edecekti kimbilir...

New York'la görüşebilirsiniz."

Hamilton bölmeye girdi ve kulaklığı kaptı.

"Ben Hamilton Price-Lynch," dedi kuru ve bankacılara özgü otoriter ses tonuyla. "Kiminle görüşüyorum?"

"Santral memuruyla, Bayım."

Hamilton saatine baktı. Sabahın biriydi.

"Abel Fischmayer hâlâ bürosunda mı acaba?"

"Bir dakika bakalım, efendim."

Çıtırtılar işitildi... Fischmayer'in kalın sesi duyuldu.

"Evet? Kiminle görüşüyorum?"

"İyi günler, Abel. Ben Hamilton!"

"Bay Price-Lynch, nereden arıyorsunuz?"

"Abel, senden öğrenmek istediğim bir şey var... Alan Pope adında bir müşterimiz var mı?"

"Alan Pope? Gerçekten şaşırtıcı bir rastlantı bu Bay Price-Lynch! Bir saat kadar önce Gil Houdin Cannes'dan telefonla beni aradı ve çekimin karşılığı olup olmadığını sordu. Dün sabah da Vlinsky ile onun hakkında tartıştık.

"Neden Abel, bu adamın ne özelliği var?"

"Bizim aptal Vlinsky büyük bir hata yapmış. Onun adını hesabı açık verenler listesine yazmıştı da..."

"Peki, öyle değil mi?"

"Olanaksız. Bizde tam bir buçuk milyon dolarlık hesabı var... Tam o kadar değilse de ona yaklaşık.."

"Gerçek mi?"

"Gerçek, çok iyi hatırlıyorum."

"Ne zamandan beri, Abel?"

"Araştırmamı ister misiniz?"

"Çok sevinirim, Abel."

"Bay Price-Lynch, bir terslik mi var?"

"Hayır, hayır.. Bilgiyi bir dostum için istiyorum."

"Şimdi gidip kontrol ederim!"

"Bir dakika Abel! Şu anda dostlarımla yemek yiyorum. Onların yanına dönmek zorundayım. Dosyasına iyice göz at ve herşeyi not et. Servetinin miktarını, kaynağını ve yaptığı işleri...Yeniden seni aramamı beklemekten sıkılmazsın, değil mi?"

"Rica ederim," dedi Fischmayer, tatlı bir sesle. "Rica ederim, Bay Price-Lynch!"

"Bir saate kadar, tamam mı?"

"Mükemmel! Mükemmel!"

"Yeniden teşekkürler Abel. Seni rahatsız ettiğim için kusura bakma. Adı iyice not ettin mi?"

"Pope! Alan Pope!"

"Tamam Abel. Bir saat sonra..."

"Bir saat sonra, Bay Price-Lynch."

Ham Burger şaşkın bir şekilde dışarı çıktı. Bir müşterinin bir milyon dolardan fazla hesabı olacak ve Hamilton o müşterinin adını bilmeyecekti ha! bu olanaksızdı.

O halde bu işte bir bit yeniği vardı.

Uçağın motorları büyük bir gürültüyle homurdandı. İyice yükseldikten sonra sağa kıvrılan uçak kıyıyı izleyerek yola koyuldu. Alan, lumbozdan Roma'nın ışıklarını seyrediyordu. Koltuğuna iyice gömülmüştü. Cevap veremediği sorular sormaktan vazgeçmiş, olayların akışını değiştiremeyecek kaygılarını bir yana bırakmıştı. Lokantadan çıkarlarken, Nadia Alberto'nun eline koca bir deste yüzlük bırakmıştı. Parayı saymamıştı bile. Palm Beach'den çıkarlarken de lokantanın müdürüne aynı biçimde davranmıştı.

"Nadia?"

"Evet?"

Uçağın içi karanlıktı. Nadia telsizciye kendilerini rahatsız etmemelerini tembihlemişti.

"Her zaman böyle mi yaşarsınız?"

"Nasıl yani?"

"Böyle her saatiniz yoğun ve dolu."

"Evet.Her zaman."

"Hiç korkmaz mısınız?"

"Neden?"

Alan verecek cevap bulamadı. Hayatında hiç bu kadar güzel bir kadına rastlamamıştı. Ne var ki hiç bu kadar moral çılgınına da rastlamamıştı. Maddi sorun diye bir kavram yoktu bu kadının hayatında. Onun için paranın en küçük değeri yoktu. Bütün değerlerini yitirmişti. Aşırı yaşama onun için tek kurtuluştu. Bir ses kulağına bu geceki olağanüstü talihinin devam etmeyeceğini fısıldıyordu. Bulunduğu yerden geriye dönmek hâlâ mümkündü. Bankaya girip bir hata yaptıklarını söyleyebilir, çektiği paraları el sürmeden geriye verebilir, ilk uçağa atlayıp New York'a dönebilirdi.Bakarada kazandığı para ona yıllarca yeterdi. Yaklaşık 300.000 dolardı payına düşen.

Üç gün önce, böyle bir serveti düşünde bile göremezdi. Aslında her şey çok basitti: Cannes'a varır varmaz gazinoya gidecek, bakarada kazandığı fişleri paraya çevirecek ve bu delilerle dolu telhikeli ülkeyi terkedip New York'a dönecek, bankaya gidip hata yapıldığını söyleyecek, hatayı düzelttirecek, kendi açığını da kapattıracaktı. Bütün bunları yapmış da kurtulmuşca6ina derin bir soluk aldı.

Birden Nadia elini Alan'ın gömleğinden içeri soktu.

"Alan, biliyor musun seni neden beğeniyorum?"

Birden Aian'ın bedenine - yüksek voltajlı elektrik akını verilmişti sanki. Heyecandan tiril tiril titriyordu.Nadia yanaştı ve Alan'ın dudaklarına doğru fısıldadı.

"Bu utangaç playboi görünüşünün altında bir köylüsün de ondan. Köylüleri severim. Ben de köylü kızıyım. Hoşuna gidiyor muyum?"

"Çok." diyebilirdi Alan. Taş kesilmişti.^

Uçak mürekkep rengi gökyüzünde 8.000 metre yükseklikten gidiyordu. Yerden çok çok uzaktaydılar, karanlığın içinde tek tük ışıklar çarpıyordu Alan'ın gözüne. İnsanlardan uzak Nadia ile bir aradaydı. Evet, kokusuyla, tatlı sesiyle Nadia çok yakınındaydı. Birine ya da birşeylere bu mükemmel dakikalar için teşekkür etme isteği duydu. Şefkate, sıcaklığa susamıştı.Nadia'yı kollarının arasına almak istedL Nadia bir el hareketiyle onu durdurdu ve soluk soluğa sordu:

"Beni istiyor musun?"

"Hem de çok Nadia, çok..."

"O halde beni düzmek için daha ne bekliyorsun?"

Alan donakalmıştı. Eteğini sıyıran Nadia'ya bakıyordu. Beyaz baldırların parıltısı gözlerini kamaştırmıştı.

"İşte, bak..."

Nadia giysisinin üstünü çekti, göğüsleri bütün güzelliğiyle dışarı fırladı.

"Sev beni,aptal, sev beni"

Alan kımıldamadan duruyor, damarlarında kan değil sanki kurşun akıyordu. Nadia başını Aian'ın bacaklarının arasına soktu. Bir yandan da kendi kendini okşuyordu. Alan buz kesilmişti. Bu okşamalara bedeni bir türlü cevap veremiyordu.Sevişmenin bu şekilde olacağını aklına bile getirmemişti. Bütün gücünü topladı ve düşünmemeye çalıştı. Üstündeki soğukluğu atmak için kendini zorladı. Birden öfkeyle Nadia'nın dudaklarından kendini kurtardı.Nadia'yı, sol eliyle iki bileğinden tutup koltuğun üstüne yıktı. Baldırlarını araladı ve bütün gücüyle'yüklendi. Birleşme süresince Nadia'nın yüzünü inceledi. Pencereden giren ay ışığı tam Nadia'nın yüzüne düşüyordu. Bu yüz kasılmış, sertleşmişti. Dudaklarının kıyısı umutsuzlukla büzülmüştü. Gözleri belirsiz bir yere bakıyordu. Alan, kendinden geçinceye kadar Nadia'nın yüzünde, kumar oynarken yakaladığı mutluluğu bulmaya çalıştı. Ama böyle bir şey göremedi.Ve o zaman anladı Nadia Fischler'in ancak bir şekilde zevkin doruğuna ulaşabildiğini. Kumar oynarken.

Hamilton Price-Lynch tehlikeli bir insandı, çünkü zayıftı Abel Fischmayer karısından ne denli korktuğunu çok iyi biliyordu. Hamilton karısının yanındayken önemli biri değildi, ama karısı olmadan da bir hiçti. Abel bazan onu bir kenara kıstırmayı düşünmemiş değildi. Bütün mesele Emily'nin yanında onu küçük düşürecek malzemeyi toplamaktı: Küçük bir kaçamak hikayesi, suçüstü fotoğrafları, adresler, tarihler, kanıtlar... O zaman sadece kendisi, Abel Fischmayer bankanın kaderini çizecekti: kızı Sarah gibi Emily de bankacılıktan pek anlamıyordu.

"Bak bakalım Vlinsky hâlâ odasında mı?.

"Hemen, efendim."

Price-Lynch'in karşısında Fischmayer bir tek şeyden korkardı: Dalgın bir anında ona Ham Burger demekten ama Price-Lynch neden birdenbire bu Alan Pope'la ilgileniyordu?.

"Oscar?... Ben Fischmayer! Bana iki gün önce bir müşteriden söz etmiştiniz. Pope, Alan Pope.. Hemen dosyasının alın ve

:

odama gelin. Evet, bir an önce, teşekkürler!"

Oscar Vlinsky odaya girdiğinde, karşısındaki cılız insanın kendisinde uyandırdığı nefret duygusunu saklayabilmek için Fischmayer oldukça büyük çaba harcadı. Oscar çok kısa pantolonlar giyerdi.Kravatı bir sicim parçasını andırıyordu. Kalın çerçeveli gözlüklerinin ardındaki miyop gözleri, kötü pişirilmiş ve sarısı beyazına taşmış yumurtalara benziyordu.

"Oturun Vlinsky... Evet... Verin bakalım şu Alan Pope'un dosyasını.."

Abel dosyayı aldı ve sayfaları hızla çevirmeye başladı.

"İyi... İyi...Demek dört yıldır müşterimiz.. Hackett şirketinde çalışıyor... Mükemmel., düzenli aylık alıyor.. "Ücreti dışında hiçbir başka gelir kaynağı yok., orta sınıftan biri..."

Oscar Vlinsky saygılı bir biçimde araya girdi.

"Birçok kez açık verilmiş, yani karşılığı hesabında olmadığı halde para çekmiş, Bay Fischmayer..."

Abel buz gibi bir bakış yönetti Oscar'a ve mırıldanmaya devam etti:

"Aylık net ücreti 1672 dolar.. Emeklilik kesintileri... Emeklilik kesintileri... ödenek aktarması..."

"ödenek aktarması" okur okumaz bir av köpeği gibi dikildi,

"ödenek aktarması, 1.170.400 dolar. 1.170.400 dolar mı? Vlinsky!"

"Buyrun efendim."

"Kes sesini! Bu para 22 Temmuz sabahı Alan Pope'un hesabına geçirilmiş.. Kimin tartından Vlinsky, kimin?"

"Bilmiyorum, efendim."

"Nasıl bilmiyorsunuz?"

Oscar giysilerinin içinde sanki eriyip gitmişti.

*Ben muhasebeye Alan Pope'un hesabındaki açığı bildirmekle yetindim. Elektronik beyin.."

"Vlinsky! Gidin, hemen o çeki bulup getirin bana!"

"Nereden bulayım, efendim?"

"Bana mı soruyorsunuz? Bulun, işte o kadar! Burası banka mı, yoksa kerhane mi?"

"Hemen gidiyorum, Bayım. Ama izin verirseniz size bir şey hatırlatmak istiyorum. Bay Pope'un bankamızdaki hesap açığının.."

"Defolun!"

Oscar birkaç dakika sonra geri geldiğinde, yüzü saydamlaş-

mıştı sanki. Bir şey söylemeden, elinde tuttuğu kağıt parçasını Fischmayer'e uzattı. Bir yandan da üzgün üzgün kafasını sallıyordu. Abel çeki onun elinden kaptı ve lambanın ışığına tutarak okumaya başladı:

"Evet, bizim bankanın çeki...Hackett şirketi hesabından çekilmiş.. Oliver Murray imzasını taşıyor..."

Vlinsky ürkek bir şekilde bazı el hareketleri yaparak onun dikkatini çekmeye çalışıyordu.

"Ne var, Vlinsky, ne var?"

"Rakama bakın, Bay Fischmayer, rakama bakın..." diyebildi Vlinsky can çekişen bir sesle. ^

Abel rakamı okudu: "11.704.00 dolar. "Garip bir şey oldu. Vlinsky'nin bembeyaz yüzü yeniden canlanmıştı. Birkaç dakika öncesine kadar cansız olan bu yüzde sanki şimdi bir kat daha fazla kan dolaşıyordu. Vlinsky sonunda üstünlüğü ele almanın verdiği coşkuyla sözlerini tamamladı:

"Bir hata olduğundan emindim! Size bunu haber verdiğim zaman, Alan Pope'a özel muamele yapılmasını emretmiştiniz, hatırladınız mı?"

"Kim, ben mi? Asla! Olanaksız!..."

"Müthiş bir hata bu, Bayım... İki sıfır fazla yazılmış..."

"Ama kim?... Kim yaptı böyle bir hatayı?..." diye bağırdı Fischmayer.

"Bir tek olasılık kalıyor, Bayım. Elektronik beyin bizi aldattı!" dedi Vlinsky umutsuzca.

Alan'ın canı sıkılmıştı. Bir gölgeye sahip oldum, diye düşündü. Nadia ile sevişmemişti. Sadece Nadia'nın bedenine sahip olmuştu, öyle bir bedendi ki bu, en akıl almaz seks oyunlarına hazırdı ama kendini asla teslim etmiyordu. Vahşi hayvanların sevişmesini andıran bu garip mücadele süresince, iki taraf da öbürünü kendi açısından bir zevk aracı olarak kullanmaya çalışmıştı. Bu birleşme iki insanın sevişmesi değil, iki insanın birbirine karşı sevişmesiydi. Yine de Nadia mutlu ve doygun görünüyordu. Gözlerini kapamış, başını Alan'ın omuzuna dayamış dinleniyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Alan onu uyandırmamak için en küçük bir hareketten bile kaçınıyordu.

Kemerlerini takmaları gerektiğini haber veren beyaz ışık yandı. Falcon havaalanının çevresinde tur atmaya başlamıştı.

Alan pencereden baktı.Aşağıda pistin dizi dizi ışıkları görülüyor, hemen yanındaki denizin köpükleri ışıldıyordu. Alan uçağın yerle gök arasında bir yerde çakılıp kalmasını diledi. Böylece hayatı boyunca havada asılı durur, gerçek hayatla ve onun acılarıyla ilişki kurmazdı. Uçağın tekerlekleri pistin asfaltına hafifçe değdi.

"Geldik mi?" diye sordu Nadia..

Tavandaki lambayı yaktı, çantasından bir ayna çıkardı ve makyajını tazeledi.

"Harikaydın." dedi Alan.

Nadia'ya, yüzünün aralarında bir şey geçmemiş gibi pürüzsüz ve duru olduğunu söylemedi. Zaten aralarında gerçekten birşeyler geçmiş miydi? Alan gizlice onun çıkık elmacık kemiklerine, şehvetli ağzına ve kirpiklerine oluşturduğu yaya baktı. Bu güzel yüz bana dokunmak yasak, diyordu sanki. Birden Alan İrkildi. Garipti ama bu yüzde artık eskisi kadar çekicilik bulmuyordu. Her türlü istek ve duygudan yoksundu şimdi Alan.

Uçağın merdivenlerinden inerlerken, Nadia her zamanki davranışını yineledi. Kendilerini selamlayan pilotun eline bir deste para sıkıştırdı.

Norbert Rolls Royce'un içinde uyuyordu. Horultusuna açık bıraktığı radyodan gelen pop müziğinin sesi karışmaktaydı. Saat sabahın beşiydi. Doğuda gökyüzü hafif bir kırmızılığa bürünmeye başlamıştı.

Nadia ve Alan kapıyı açarak içeri girdiler. Kapının açılmasıyla birlikte Norbert yerinden fırladı. Hemen uyku sersemliğini bir kenara atıp şoför kişiliğine bürünmeyi başardı.

"Otele mi, Bayım?"

"Palm Beach'e," dedi Nadia.

"Bu saatte yeniden gazinoya mı dönmek istiyorsunuz." diye araya girdi Alan.

"Şimdi tam zamanı. Yavaş yavaş sinirlenmeye, yorulmaya başlamışlardır, hata yaparlar. Göreceksiniz! Onlardan en az birkaç milyon daha toplarız!"

Elini çantasına attı. Bir süre karıştırdı. Sonunda bir küçük kutu çıkardı. Ve büyük bir özenle açmaya başladı.

"Alan, bak.."

Alan artık morarmaya başlayan yürek parçasına baktı. Yüreğin sarıldığı kağıt parçasının üstünde kahverengi kan lekeleri vardı.

"İşte benim uğurum." diye atıldı.Nadia. "O varken, hiçbir

şeyden kaygılanmaya gerek yok!"

"Bu kadın zır deli." diye düşündü Alan. Bir an önce gazinoya varıp fişlerimi toplayayım, kasadan paralarımı alayım, sonra da en kısa zamanda ortadan toz olayım. Birden Nadia ile uçakta seviştikten sonra tek kelime konuşmamalarının nedenini kavradı: Birbirlerine söyleyecekleri hiçbir şey yoktu.

"Taze bir tavşan yüreği." diye anlatıyordu Nadia.

Alan kusmamak için başını ters yöne çevirdi. Arabanın arka camından baktı. Doğu'daki saydam şerit karanlıktandaha fazla yer çalmaiya başlamıştı. Birazdan gün ağaracaktı. Alan için eğlence b'itmişti.

"Seninle bire on bahse girerim ki Hadad bizi bekliyordur. Geri döneceğimi çok iyi bilir. Bugüne kadar bana meydan okuyanı hiç karşılıksız bırakmadım!"

Sen konuşmaya devam et, güzelim., eğlendiriyorsun beni... Yarım saat sonra Atan yatağında olacak. Bu hayat onun için çok karışıktı, yorucuydu.Bannister'inde cehenneme kadar yolu vardı!

16

"Nasıl? Bir daha tekrarlar mısınız.."

Telefon kulübesinin içi ooğucuydu. Price-Lynch içeriyi kaplayan, Murattı sigarasının dumanını eliyle dağıttı. Telefon kulübesinin camından sanki bir defile seyrediyordu: Gece elbiseleri, smokinler, güneşte bronzlaşmış tenler, kırmızı yüzler. Az önce, bir saat içinde ikinci kez elini yıkamak için izin istediği zaman Emily kuşkulanmış, ona garip garip bakmıştı. Abel Fischmayer'in sesi telefondan cızırtılı geliyor, araya parazit ve başka konuşmalar giriyordu.

"Alan Pope küçük bir memur, Bay Price-Lynch. Bir hata sonucu hesabı kabarmış! Tam 1.170.400 dolar!"

"Ne hatası, Abel?"

Ham Burger Amerikalı'nın rahat bir şekilde yeşil çuhanın üstüne fişleri sürdüğünü görür gibiydi. Demek o küçük serseri Burger*in parasıyla kendisine karşı oynamıştı. Yani Hamilton'un parasıyla.

"Ödenek aktarması Hackett firması tarafından 21 temmuz günü gerçekleştirilmiş. Elektronik beyin hatası. Virgülden sonra

gelen iki sıfırı da hesaplamış. Normal olarak 11-407 dolar geçirilmesi gerekiyormuş hesabına. Bu paranın ne amaçla onun adına yatırıldığını henüz Hackett şirketinden öğrenmedik. Telefon ettik, kapalıydı."

Hamilton birden tam arkasında birinin varlığını hissetti. Başını çevirdi: Camın ardından Emily buz gibi bakışlarla onu süzüyordu. Emily hasta denecek kadar kıskançtı. Hamilton'a aşık olduğu için, herşeyiyle kendisine ait olan bir İnsanın kendi dışında soluk bile almasına kazanamadığından.

"Bir dakika, Abel.. Sakın ayrılma!..."

Hamilton'un kapiyı açıp kendisini davet etmesini beklememişti bile Emily,kulübenin içine dalmak için..

"Kiminle konuşuyordun?"

"Fischmayer'le." dedi Hamilton. Bir eliyle de ahizeyi kapatmaya çalışıyordu.

"Sahi mi? Ver şu telefonu bana, ona birşey söyleyeceğim.."

Telefonu Hamilton'un elinden kaptı, nefret dolu bakışlarla onu süzdü. Hamilton gibi önüne bakıyordu.

"Alo!..."

Emily'nin suratı asıldı. Beklediği olmamıştı, Hamilton gerçekten Fischmayer'le konuşuyordu.

"Nasılsınız Abel,. Evet, evet..."

İçerdeki duman Emily'yi tutmuştu. Kesik kesik Öksürmeye başladı ve telefon kulübesinin kapısını açtı. Kapıyı yeniden kapatmaya kalkan Hamilton'u da ters bir hareketle durdurdu.

"Evet, Abel, evet... Sizinle görüştüğüme sevindim:. Oldu.. Kocamı veriyorum. .."

Telefonu Hamilton'a geçirdi.

"Dönmek.istiyorum. Çabuk ol, bekliyorum!"

Hamilton onu kalabalığın içine karışıncaya kadar izledi.

"Bay, Price-Lynch, telefondasınız değil mi?"

"Evet, Abel."

"Hemen polise haber vereceğim."

Hamilton sesini yükseltti.

"Polise mi? Neden Delirdin mi?"

"Ama önlem almamız gerekiyor! Para şu anda Alan Pope'un hesabında! İster misiniz çeklerini kullanmaya başlaşın?"

"Kullanırsa ödeyin!"

"AnlayamadımBay Price-Lynch!Ama söz konusu olan bizim paramız!"

"Sorumlu biri varsa o da sensin! Bu haberin kulaktan kulağa yayılmasını ve herkesin Burger banka değil de yolgeçen hanı demesini ister misin?"

"Ya 1.170.400 dolar?"

"Ben halledeim! Çekleri sürmeye başladığı zaman hemen ödeyin! Vlinsky'ye söyle, ağzını sıkı tutsun ve hiçbir şeye karışmasın! Benim emirlerimi bekleyin! Anlaşıldı mı?"

"Peki Bay Price-Lynch."

"Beni iyi duyuyor musun, kimseye tek kelime söylemek yok, tamam mı?"

"Tamam."

"Mükemmel. Abel yarın tekrar ararım."

Sert bir hareketle telefonu kapadı. Alnında biriken terleri sildi ve sigarasını söndürmeden yenisini yaktı. Bir süre telefon kulübesinde hareketsiz durdu. Aslında sevinçten çığlık atmamak için kendini güç tuttuyordu. Dışarı çıktı.Kapıyı kapatmayı bile şaşkınlıktan unuttu, öbürlerinin kendisini beklediği oyun salonuna doğru yürüdü. Bira*i* talihi varsa, felaketten kurtulma olasılığı doğmuştu.

Güvenlik görevlisini selamlarken,planı ana çizgileriyle kafasında hazırdı bile.

Rölls Royce gazinonun önünde durdu.

"Palm Beach." dedi Norbert.

Saat beş buçuktu. Buna karşın bir uşak anında belirdi ve Nadia'nın oturduğu tarafın kapısını hemen açtı. Nadia arabadan indi, gerindi ve yüzünü bir süre güneşin ilk ışınlarına tuttu.

"Her gün güneşin hem doğuşunu hem de batışını gören ender insanlardan biriyim ben."

Alan'ın elini sıkıca tuttu.

"Tabii, öbür insanlar çalışırken de ben uyuyorum. Geliyor musun?"

Gecenin yorgunluğundan on küçük bir iz yoktu Nadia'nın yüzünde. İri gözlerine en ufak bir uyku belirtisi bile çökmemişti.

"Ben otele döneceğim." diyerek özür diledi Alan.

Norbert gizlice esnemek için yanlarından birkaç adım uzaklaşmıştı. Cote d'Azur'de herkes gibi o da Nadia'yı iyi tanıyordu.Patronunu birkaç saat içinde avucunun içine almasından pek hoşlanmamıştı.Buraların gediklilerine pek uygun düşmeyen davranışlarıyla bu Pope ona sevimli gelmeye

başlamıştı oysa. Müşterileri çoğu kez küstah olurlardı, sanki kıçlarını Rolls Royce'un içine yerleştirmek için para verdiler mi, herşeyi yapma hakkını kendilerinde görüyorlarmış gibi. Oysa Alan onlara benzemiyordu.Ne yazık ki Nadia Fischler'in ağına düşmüştü.İliklerine kadar soyulmak bekliyordu onu.

"Alan? Bu bir şaka!" diye haykırdı Nadiat

"Yorgunluktan öldüm." dedi Alan.

"Olaylar heyecan verici olmaya başladığı bir sırada beni bırakıp gidemezsin! Norbert!"

"Evet efendim."

"Arabayı park edin. Bekleyin bizi!"

Çantasından çıkardığı bozuklukları Norbert'in avucuna sıkıştırdı. Norbert parayı cebine sokarken:

"Peki efendim." dedi.

Sonra Alan'ın koluna girdi Nadia ve birlikte gazinonun girişine doğru yürümeye başladılar.

"Üç el oynarız! Ya ödeşiriz, ya iki katına çıkar kazancımız. Hep banko! Talihi yakaladın peşini bırakmamak gerekir!"

Oyun salonunun bütün ışıkları yanıyordu. Oysa sol köşedeki birtanesi hariç bütün masalarda oyün bitmişti. Meraklı seyirciler de ortada yoktu. Gil Houdin'in emri vardı ama, saat kaç olursa olsun, son müşteri salonu terketmeden perdeler çekilmeyecekti. İsterse öğlen olsun. Böylece gece yapay bir biçimde sürdürülüyordu. Ama ne gece! Tam düşlere, şairlere ve delilere layık bir gece! Nadia Alan'ı kasaya sürükledi. Giovanni Ferrero her zamanki gibi onları bembeyaz bir yüz ve soran bakışlarla karşıladı.

"Yine karşılaştık Giovanni! Parayı." dedi Nadia neşeli bir tavırla.

"Hepsini mi?"

"Ne demek hepsini mi? Çabuk ol Haşanı son meteliğine kadar boşaltacağım!"

Nadia yeniden doğmuş gibiydi. İnsanları baştan çıkaran canlı, lığına kavuşmuştu. Yanakları kızarmış, gözleri parıldamaya başlamıştı..

"Alan, bir kahve ister misiniz?"

Ferrero onların önüne koca bir fiş demeti sürdü,

"Uçağın masraflarını topladım. Tam 70.000 frank. Lütfen ikiniz imzalar mısınız?"

"Ben imzalayacağım!" diye atıldı Nadia. Pembe dikdörtgen

Kağıt parçasına imzasını karaladı.

Ferrero önündeki işlerle ilgileniyormuş gibi görünmeye çalıştı. Aslında şu zavallı çaylağın Nadia'nın elinden öyle kolay kolay kurtulamayacağını çok iyi biliyordu. Sonunda onu kumara oturtmayı başaracak ve o bu işin sonunda herşeyini yitirecekti.. Ferrero onun adına Nadla'dan nefret ediyordu.Bir gün iyilik meleği ona yardım edip tam 1.200.000 franklık bir sermaye sahibi kılarsa, o gün hiç düşünmeden Nadia'nın beynine bir kurşun sıkabilirdi.

"Haydi gel!"

Nadia, elinde fişlerle .bakara masasına doğru ilerledi.Masadakiler aslında onun bu saatte geri döneceğini pek bekliyor değillerdi. Nadia ortada ne kadar para döndüğünü sorma gereğini bile duymadı. Bir vahşi hayvan gibi burnundan soluyarak atıldı:

"Banko."

"Banko görülmüştür, beyler." diye yineledi krupye "Baylar banko tam 2.000.000 frank!"

Alan bulunduğu yerde taş kesilmişti. Sanki bir kurşunla canını almışlardı.Şaşkın şaşkın Nadia'yı seyrediyordu. Nadia kasanın önüne sürdüğü kartlara şöyle bir baktıktan sonra masaya açtı.

"Karşı tarafta 6, " dedi krupye.

Sıra kasanın kartlarındaydı. Prens Hadad kartlarını çevirdi.

öğleden sonra saat beşe doğru müşteriler Romano'yu yavaş yavaş terketmeye başlarlardı. Saat yediye doğru sadece birkaç eski dost kalırdı barda. Saat sekizde ise Tom kapıyı kilitleyip çeker giderdi.Tom bir yandan kapatmaya hazırlanırken, bir yandan da Samuel Bannisterle oturan ve buraların yabancısı olan adama bakıyordu. Barın en ucuna çekilmiş, başbaşa belli ki önemli şeyler konuşuyorlardı. Tom öbür adamı tanımıyordu. Yabancı iri yarı, kır saçlı ve çerçevesiz gözlüklü biriydi. Adı Cornelius Grant'dı. Avukattı ve Bannister'in üniversiteden sınıf arkadaşıydı. Samuel mesleğiyle ilgili önemli sorunları hiçbir zaman ona danışmadan edemezdi.Ama bugün konuşmanın hararetinden olağanüstü bir sorunun söz konusu olduğu belliydi.

"Sana böyle bir şey var demiyorum, Cornelius. Sadece farzet ki böyle bir şey oldu..."

"Şu hikayeyi yeniden anlat bakalım."

"Dinle. Diyelim ki bir hata yapılmış ve bu hata sonucu

adamın biri hakkı olmayan önemli bir paraya sahip olmuş. Kısacası istemediği halde kendisine yüklüce bir çek verilmiş.."

"Örneğin Hackett," dedi Cornelius. Nazik bir noktaya bastığının farkında değildi.

Samuel, Hackett sözünü duyar duymaz irkildi ve gözlerini Cornelius'a çevirdi. Cornelius ona bakmıyordu bile.

"İstiyorsan Hackett diyelim."

"Kaç paralık bir çek?"

"Çok fazla. Bir, bir buçuk milyonluk."

"Niçin veriliyor bu çek?"

"Daha önce de söyledim ya, hiçbir şey için değil. Bir hata sonucu!"

Cornelius sıkıntılı sıkıntılı Samuel'e baktı.

Saçmalamayı kessen iyi olur artık, Sammy. Hiçbir şey için adama öyle bir çek vermezler!"

"Peki, tamam. Şimdi iyi dinle. Diyelim ki beni işten çıkardılar. Şirket tazminatımı bankaya yolluyor. Diyelim ki bana tam 10 dolar ödemeleri gerek. Ben bankaya gidiyorum, bir bakıyorum hesabımda 100 dolar var. Elektronik beyin bir sıfır fazla yazmış. Ne-demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Çok iyi, evet, devam et."

"Diyelim ki çek elimin altında. O zaman ne yapmam gerekiyor?"

"Sakın dokunayım deme, hemen geri ver!"

"Bu parayı gidip çekemez miyim?"

"Hayır.'

"Neden?"

"Başına büyük belalar sararsın da ondan."

"Tam iki tane daha!" diye bağırdı Bannister, bardağının dibinde kalan son yudumu mideye indirirken.

Elinin tersiyle dudaklarını sildi. Bir anda sanki on yaş ihtiyarlamıştı. Alan'ın telefonundan beri içi içini yiyordu. Dostunu böyle acele bir şekilde sonu olmayan bir serüvene itmesinde kendi kızgınlığının payı olup olmadığını düşünmüştü sürekli. Sonunda Cornelius'a danışmaya karar vermişti. Çünkü planı kendine de biraz çirkin ve tutarlılıktan uzak görünmeye başlamıştı.

"Daha açık konuşalım." dedi Cornelius. "Yol açmadığın bir hatadan yararlanmak dolandırıcılık mıdır diye soruyorsun."

"Evet!"

Tom bardağını masanın üstüne koydu ve saatine göz atarak konuşmaya devam etti;

"Sammy, aramızda kalsın ama bu çeki sen mi aldın?"

"Hayır."

"Buna sevindim."

"Peki ama yanlış nerede? Hatadan sorumlu yararlanan kişi değil ki!"

"Belki, ama en azından hatayı biliyor. Yaklaş... Söyle, kim bu?"

"Bir dost." diyebildi Samuel. Ardından derin bir soluk aldı.

"Parayı çekmeye başladı mı?"

"Hiçbir zorluk çıkarmadılar. Bankadan hesabının tutarını bildiren bir yazı almıştı. A/ılıyor musun?"

"Peki, paraya dokundu mu, onu söyle?"

"Bannister bir süre duraksadı. Kendini çok kötü hissetmeye başlamıştı.

"Evet."

Eyvah! Benim dostum olsaydı ona ne söyleyeceğimi öğrenmek istiyor musun? Hemen iade et!"

"Ya o paranın bir bölümünü harcadıysa?"

"Tam bir felaket sayılmaz. Dalgınlığımı öne sürüp kendini savunabilir. Hayale kapılma, Sammy, er ya da geç biri şikayet edecektir. Dinle, bir milyon dolar bile söz konusu olsa, böyle birşey yapmaya kalkmadım."

Tom birkaç tabureyi gürültülü bir şekilde dizdi, artık kalkın dercesine. Bannister masanın üstüne buruşuk bir on dolar bıraktı. Grant'la çocukluk arkadaşı olmasına karşın, bu işin kışkırtıcısı olduğu itirafında bulunmaya cesaret edemedi. Cornelius sandalyesinden doğruldu ve Bannister'in omuzuna dostça dokundu.

"Boşver, kafanı fazıa yorma.Yasal açıdan benim söylediklerimi doğrulayacak bir şey yok. öte yandan, hatayı kim yaparsa sonuçlarına da o katlanır."

Samuel artık onu dinlemiyordu.Kafasında sadece bir şey vardı: Alan'a hemen telefon etmek ve planlarının suya yattığını haber vermek.

Alan oturmasına oturmuştu ama bacaklarının titremesi hâlâ devam ediyordu.Süslü koltuk ağırlığının altında hafifçe gıcırdıyordu. Bakara masasından on iki metre kadar uzakta bir koltuğa

çökmeyi yeğlemişti.Bulunduğu yer haykırışları duymak, heyecanlı mimikleri gözlemek için oldukça uzaktı. Bir dakika içinde Nadia, Prens Hadad'a tam 2.000.000 frank kaybetmişti. İstemeye istemeye koltuğundan kalktı.Ayakları onu kendisine karşın, masaya doğru sürüklüyordu. Kumar masasındaki dehşetin hem tanığı hem kurbanı olma duygusuyla büyülenmiş gibiydi. Gerilim dolu masaya doğru yanaştı. Hadad az önce kazandığı iki milyon frangı tekrar ortaya sürmüştü. Dudaklarında hafif alaycı bir gülümseme vardı.

Nadia'yı süzerken, kapana kıstırılmış fareyi seyreden bir kediye benziyordu. Nadia da ona meydan okuyan bakışlarla karşılık veriyordu.

Banko 2.000.000." dedi krupye. "Evet beyler gören var mı?"

"Masanın çevresi bir kilise sessizliği içindeydi... Birden Nadia'nın sinirli sesi duyuldu.

"Banko."

Kurpye Nadia'ya bir gözattı ve ortaya seslendi:

"Banko görülmüştür.Kartlar..."

Prens elini masanın üstünde kavuşturmuş öylece bekliyordu. Kart dağıtmak için en küçük bir davranışta bulunmamıştı.

"Hanımefendi..." diye, üsteledi Nadia'yı süzerek.

Nadia onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Bankonun karşılığı paranın masada, önünde olması gerekiyordu.Oysa sadece 400.000 frank kadar vardı.

"Bir dakika," dedi Nadia.

İri gözlerini Alan'a çevirdi ve alçak sesle fısıldadı.

"Bu adamın benimle alay etmesine izin verme! Kasada 500.000 dolarlık kredin olduğunu biliyorum! Git getir!"

Alan'ın tek kelime söyleyecek gücü kalmamıştı.Hayır anlamında başını iki yana salladı. Birden bütün bakışların üstlerinde toplandığını farketti. Masanın çevresinde korkunç bir sessizlik vardı.

"Git getir!" diye yineledi Nadia.

Prens sabırsızlandığını herkese gösterecek biçimde elleriyle masayı tıkırdatmaya başlamıştı.

"Bir saat sonra paranı iade ederim! Korkma, birşey olmaz! Haydi git getir!"

Yeniden prense döndü ve onu küstahça tepeden tırnağa süzdü.

"Bir saniye..."

Parmaklarını Alan'ın koluna geçirdi. Kasaya dönerek bağırdı:

"Giovanni! Bunun bütün parasını ortaya dök bakalım!"

Ferrero soran bakışlarla Alan'a baktı.

"Sana ne diyorsam onu yap." diye kükredi Nadia. "Kabul etti!"

Ferrero sessiz sorusunu yineledi Alan'a.

"Sağol." dedi Nadia ağzı şaşkınlıktan açık kalmış öylece duran Alan'a. "Giovanni!"

Ferrero derin bir iç geçirdi ve fişleri kasanın Önüne yığmaya başladı. Alan'la ilgilenmesi sona eren Nadia oturduğu sandalyeden kalktı, kasaya yürüdü, fişleri aldı ve kendinden emin küçük adımlarla yeniden yerine kuruldu. Ferrero yanındaki sandalyede oturan kadını seyreden Alan'a sırtını döndü. Alan boğulacak gibiydi. Terlemişti. Zayıflığını lanetledi. Yüksek sesle yinelenen "Kart." sesleri sanki bulutların ötesinde bir yerden geliyordu. Gözlerini kapadı ve içinden dua etmeye başladı. Bütün gün gözlerinin önüne gelen Bannister'in hayalini kovmaya çalıştı." Zavallı Bannister! Bugün benim başıma gelenleri görseydi, buracıkta ölüverirdi!"

Düşes Saran sadece sabah güneşine bedenini gösterirdi.. Ayrıca saydam kumaşlarla koruyarak. Her sabah erken saatlerde şoförü kendisini Palm Beach'e getirir ve denize bakan havuzun yanında bırakırdı.Havuz başındaki özel kulübelerin hepsi yirmi taneydi birini mevsimliğine kiralamıştı.Kulübeler ayrıca plaja açılıyordu. Kabinelerin içinde insan öbür .yüzücülerin meraklı bakışlarından uzakta istediğini yapabilirdi.Yemek yiyebilir, içki içebilir, çırılçıplak dolaşabilir, duş yapabilir, öğlende kestirebilir ve sevişebilirdi.

Kocası ancak öğleye doğru yanına gelirdi. Sabahın be erken saatlerinde kulübe kendisine aitti. Yüzme hocaları deniz yataklarına uzanmış müşterileri ^bekliyorlardı. Bir kaç saat sonra hangisi daha yüklü bahşiş verirse onun malı olacaklardı. Mandy ilk üç kez bu sporcuların ne mal olduklarını denemişti. Ne var ki,o biçimli bedenlerine yakışmayacak kadar başarısızdılar. Ayrıca Mandy'ye göre fazla basittiler. Gösterişli ve iri yarıydılar, ama incelik ve yaratıcılıktan yoksundular.

Plaj çantası elinde, siyah hasır şapkası başında, kara gözlükleri gözünde, kulübesine doğru yürüdü.

Tam bu sırada gördü lokantadan çıkan genç adamı. Oyun

salonunu havuzdan ayıran ıssız lokantanın kapısındaki gencin bir günlük sakallı yüzünde tam yenilgi ifadesi vardı. Oldukça yükselen güneşin 'Canlı ışığından gözleri kamaştı. Düşes büyülenmiş gibi olduğu yere çakılıp kaldı. Adam gece kokuyordu. Uykusuz bir gecenin sonunda gün ışığına bir deli, diye düşündü Düşes. Bakışları boş ve anlamsızdı. Yüzüne yorgunluğun ve üzüntünün gölgeleri düşmüştü.

"Beyefendi!"

Alan çevrede kendisinden başka biri olup olmadığını anlamak için bakındı. Yorgunluktan ölmek üzereydi. Umutsuzca, Nadia'nın nasıl olup da hem kazandıklarını,hem de 200.000 dolarlık seyahat çeklerini bir gece içinde kaybettiğini, çözmeye çalışıyordu.Ayrıca kasadaki 500.000 dolar da uçup gitmişti.Alan nasıl oldu da ona karşı çıkamadım, beni nasıl kandırdı, diye soruyordu kendi kendine. Evet, gerçekten yalan söylemişti; Nadia sadece üç el oynarız, demişti ve üç el oynamıştı.Ama öyle üç el ki, Alan'ı ölüme mahkum etmeye yetip artmıştı bile.

"Rica etsem bana yardım edebilir misiniz?"

Alan cevap vermeden kadına baktı. Kolları iki yana düşmüştü. Sabah güneşi gözlerini kamaştırmıştı. Gazinoda kumar, hâlâ devam ediyordu. - Nadia onun kalkıp gittiğini görmemişti bile. Tam holden geçiyordu ki bir perdenin aralığından yeşil ve hareli suyun parıltısını görmüştü. Perdeyi aralayıp cam kapıyı açınca karşısına koca bir salon çıkmıştı. Yağmurlu ve fırtınalı günlerde özel galaların yapıldığı ana salonlardan biriydi bu. Sağ taraftaki geniş kerevetin üstünde müzik aletleri yatıyordu. Salonun sol tarafı güneş ışınlarını tepeden alıyordu. Yüzlerce sandalye ve masa vardı içinde. Saionun tam önünde havuz bulunuyordu. Havuzu geçtikten sonra deniz kıyısına varmıştı.Masmavi gökyüzüne ve denizi yarıp geçen yelkenlilere bakarken işte bu uzun boylu yüzünde hiçbir anlam taşımayan ve saydam giysili kadınla karşılaşmıştı.

"Lütfen beni izleyin, fazla uzak değil..."

Alan o kadar yorgundu ki düşünecek gücü bile kalmamıştı. Robot gibi kadını izliyordu. Kafasında bir tek şey vardı: Bu yemyeşil suya kendini atmak, dibe dalmak, kendini suların akışına terkederek sonsuzluğa doğru yola çıkmak, gitmek, gitmek ve sonunda boğulmak. Önündeki yabancının yumuşak ve dans eder gibi oynayan kalçasına ölü gözlerle bakıyordu.

"İşte, geldik..."

Üstü açık, çevresi hasırlarla kapatılmış bir kulübeye girdiler. İçerde iki yatak, bir masa-, iki sandalye, bir .duş ve bir güneş şemsiyesi vardı.Mandy plaj çantasını yere koydu,bir süre içini karıştırdı ve bir güneş yağf şişesi çıkardı.Alan onun ne yapmak istediğini bir türlü anlayamamıştı. Şaşkın şaşkın bakıyordu. Birden kadının üstündeki saydam giysiyi sıyırıp attığını gördü. Gördüğü şey karşısında donakalmıştı.Kadının bedeninde koca koca çürükler vardı. Mandy onun şaşırdığını anlamıştı, morartıların seviştiği muslukçudan kalma olduğunu Alan'a açıklama gereği duymadı. Güneş yağı şişesini Alan'a uzattı.Alan hiç konuşmadan onun istediklerini yapıyordu. Mandy yatakların birinin üstüne yüzükoyun uzandı. Sûtyenini çıkardı, külotunu sıyırdı. Şapkasını ve gözlüklerini çıkarmamıştı.. Alan kadının adını bile bilmiyordu.Zaten şimdiye kadar ağzım açıp tek söz etmemişti. Önemli olan kadının çırılçıplak önünde yatmasıydı. Daha fazla düşünmeye ne gerek vardı.

"Yağı omuzlarıma sürün."

Alan şişenin kapağını açtı. O kadar beceriksizce boşalttı ki, şişenin yarısı kadının sırtına döküldü.

"Masaj yapın."

Alan yağı dağıtmak için parmaklarının ucunu kadının derisi üzerinde hafif hafif gezdirmeye başladı. '

"Daha sert."

Alan'ın elleri yağ içinde kalmıştı. Kravatının düğümünü gevşetmeye çalışırken bu kez gömleği yağ içinde kaldı.

"Daha sert, daha sert! Canım acır diye endişelenme!" ,

Mandy gerinmeye, yatağın üstünde gidip gelmeye ve kıvranmaya başlamıştı şimdi. Kesik kesik çığlıklar atıyor, bir vahşi hayvan gibi debeleniyordu. Olanca yorgunluğuna karşın, ılık bir zevk dalgasının yavaş yavaş benliğini sarmaya başladığını hissetti Alan. Yağlı elleri şimdi kadının baldırlarında dolaşmaya başlamıştı.Mandy birden geriye döndü. Bacaklarını açıp onun beline sardı. Yağ şişesini Alan'ın elinden kaptı ve geri kalanını onun gömleğinden içeri döktü. Alan sanki suya düşmüştü. Mandy başını Alan'ın gövdesine-yanaştırdı ve yavaş yavaş göğsünü yalamaya başladı. Bu arada uzun-parmşkları sinirli sinirli Alan'ın en nazik yerlerinde geziniyordu.

Mandy seri hareketlerini sürdürürken Alan başım gökyüzüne kaldırdı. Güneşe baktı. Birden bütün evrenin kapkara kesildiğini „ hissetti.Artık hiç bir şey düşünemiyordu. Kendini yatağa attı.

Yağ içinde kalan giysilerini tek tek çıkardı, odanın bir köşesinde kurutulmaya bırakılmış bir mayoyu kaptı ve ayağına geçirdi. Mandy'ye bakmadan kulübeden dışarı fırladı. Deli gibi koşuyordu. Bir tahta şezlongu devirdi. Voleybol alanını geçtikten sonra kıyıya vardı. Çıplak ayakları kaynayan kumlara gömüldükçe hayvansı bir keyif alıyordu. Bir bomba gibi suya daldı ve kayboldu.

17

Uyumak olanaksızdı. Sabahın saat üçünde, Bannister hâlâ salondaki koltukların birine gömülmüş, vicdan azabı ve kaygı içinde kıvranıyordu. Corneiius'la yaptığı kısa görüşmeden sonra işlerin bundan sonra kötü gideceğine kesinirkle inanıyordu. Hackett şirketine karşı duyduğu nefret nedeniyle en yakın dostunu tehlikenin tam göbeğine yollamıştı. Bir bardak viski daha devirdi. Bu beşinciydi. Kendi kendine hep aynı 'soruyu soruyor, cevabını bulamıyordu. Ne yapıp edip bu boktan işten yakayı sıyırmalıydılar? Ama bu noktadan nasıl geriye dönebilirlerdi? Belki bir yerlerden borç para bulup, şimdiye kadar yaptıkları masrafları kapatabilirlerdi. Zararın neresinden dönülürse kârdı. Sonra gidip Murray'ı görmeli ve polise haber vermemesi için onu ikna etmeliydiler.

"Samuel..."

Bannister bu sesle öylesine irkilmişti ki, bardaktaki viskinin yarısını üstüne döktü. Oysa Christel'in sesi öyle tatlıydı ki... Bannister onda bir değişiklik olduğunu hemen sezdi. Alan'la buluşmaya gittikten sonra kısa bir konuşma geçmişti aralarında.

"Seni terkediyorum," demişti kendisi.

"Canın cehenneme!" diye karşılık vermişti Christel de.

O akşamdan beri misafir odasında yatıyordu. Yatağı karısına bırakmıştı. Christel en küçük bir soru sormaya bile kalkmamıştı. ' Akşamları birlikte yemek yiyorlardı, ancak ağızlarını sadece Christel'in hazırladığı yemekleri yutmak için açıyorlardı.

Christel çekine çekine kocasının tam karşısındaki koltuğa oturdu. Başka zaman olsa, sabahın saat üçünde yatağın dışında ne arandığını sorar, çıkışırdı. Oysa bu kez kocasının adını yinelemekle yetindi.

"Samuel..."

"Evet?"

"Kaç yıldır evliyiz, Samuel?"

"Bilmiyorum... Yirmi beş... Yirmialtı yıldır."

"Yirmi beş. Sana demek istiyordum ki..."

Dudaklarını ısırmaya başlamıştı. Samuel'e bakmadan mırıldandı:

"Geçen akşam için gerçekten üzgünüm... Kafan Pope ile meşguldü. Bense sinirliydim..."

Samuel bu alışılmamış ses tonunun gerisinde nasıl bir oyunun yattığını anlamak için gözlerini Christel'e dikti.

"önemli değil..."

"Hayır, önemli, hem de çok. Yanlış davrandım! Sana destek olmam, yardımcı olmam gerekirdi... Oysa ben..."

"Önemli değil, Christel, lütfen bu konuyu kapatalım..."

Bannister yavaş yavaş yelkenleri suya indirmeye başlamıştı bile.

"Uykun mu kaçtı?"

"Hayır. Düşünüyordum."

"Hâlâ gitmek istiyor musun?"

"Hayır."

Oysa Alan'a geleceğine dair söz vermişti. Şimdi Cannes'a gitmek bir yana, biran önce Alan'ı geri çağırmayı düşünüyordu. Olağanüstü serüven sadece bir plan halinde kafalarında kalacaktı.

"Onu kovmuşlardı, anlıyor musun?.."

"Anlıyorum."

Samuel doğal bir şekilde, bugüne kadar karısından sakladığı ve söylemeye cesaret edemediği şeyi ağzından çıkardı:

"Bir şeyi daha bilmen gerekiyor Christel. Beni de, Hackett beni de kapı dışarı etti."

Alan denizden çıktı, kızgın kumların üstünde bir-iki adım attı ve duşun musluğunu çevirdi. Buz gibi tazyikli su soluğunu kesti. Buna karşın suyun altında birkaç dakika dayanmayı becerdi. Az önce çok açılmış, epey yorulmuştu. Ama deniz ve duşun buz gibi suyu gecenin uyuşukluğunu üstünden atmıştı. Ve ne yazık ki, dün gece nasıl bir çamura battığım açıkça anlayacak kadar bilinci yerine gelmişti şimdi. Bu felaketi Bannister'e nasıl haber verecekti? Üşümeye başlamıştı. Plaj görevlilerinden birine yanaştı ve

kendisine bir kulübe verilmesini istedi.

"Olanaksız, bayım. Bütün kulübeler dolu."

Alan adama tiksintiyle baktı.

"Boş göründüklerine bakmayın, saat daha on. Müşteriler henüz gelmedi. Bir yıllığına kiralanıyor bu kulübeler. Havuz başına bir şilte sermemi ister misiniz?"

Alan hemen otele dönmek istemiyordu. Odasındaki karanlığın kendisine bu felaket dolu geceyi yeniden anımsatmasından çekiniyordu. Bütün istediği güneşin altında biraz uyumaktı. Sonra polise gidip gitmemeye karar verecekti. Saat farkı nedeniyle Sammy'yi öğleden sonra saat dörtten önce arayamazdı. Ne yapalım, o saate kadar beklerim, dedi. Gözleri yorgunluktan kıpkırmızıydı. Ayrıca denizin tuzu da feci şekilde yakmaya başlamıştı. Vestiyerin bulunduğu bodruma İndi. Genç bir sarışın kasada oturuyordu. Alan bir siyah gözlük ve deniz mavisi bir mayo seçti.

"Kabine numaranız kaç?"

"Kabinem yok."

Kadın şaşırmıştı.

"önemli değil. O zaman giderken ödersiniz. 280 frank."

"Dinleyin..." dedi Alan. Mümkün olduğu kadar kendinden emin bir havaya bürünmeye çalışıyordu.

Gazinoda, o kadar çok para kaybetmişti ki, gözlük parasını ödemek içinden gelmiyordu.

"Adım Alan Pope. Az sonra şoförüm gelir ve parayı öder."

Yeniden güneş ışığına çıktı. Pantolonunun cebinde birkaç yüzlüğün kaldığını hatırladı. Ama pantolonu ve sırtındaki geri kalanlar yağ içinde o ırzına geçen isterik kadının kulübesinde kalmıştı. O kadınla yeniden karşılaşmaktansa beş parasız dolaşmayı yeğledi. Ama birden dürüstlüğü tuttu. Kulübeden aldığı mayoyu geri verme isteği duydu. Yeniden vestiyere döndü, küçük odalardan birine daldı, ıslak mayoyu çıkardı, yenisini giydi ve yeniden havuz başına çıktı."

"Şilteniz hazır, bayım."

Garson elindeki havluyu Alan'a uzattı.

"Güneş şemsiyesi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler... Dinle, dışarda bir arabam var. Gidip şoförüne buraya gelmesini söyler misin?"

"Tabii! Ne marka?"

"Beyaz Rolls Royce. Üstü açık. Şoförümün adı Norbert." Alan

yorgunluktan artık güçlükle konuşabiliyordu.

"Şimdi gidiyorum!"

"Ayrıca koyu bir kahve ve yiyecek bir şeyler bulabilir misin?"

"Memnuniyetle! Ne arzu edersiniz?"

"Yumurta, jambon, biraz da kırmızı şarap..."

"Hemen!"

Elinde ıslak mayo, kulübelere doğru yollandı. Bütün kulübeler birbirinin aynıydı. Ama her kulübenin önünde bir direk ve onun da üstünde farklı devletlere ait bayraklar vardı. Az önceki isterik karının kulübesinin üstündeki bayrak kırmızı fon üzerinde bir beyaz haçtan oluşuyordu: İsviçre bayrağı. Ses çıkarmadan yanaştı, ıslak mayoyu sarmaşık dallarının üstünden içeriye attı. Koşarak döndü ve kendini şezlongun üstüne bıraktı.

Majestic Oteli'nin üç dairesi yıl boyunca Prens Hadad'a ayrılırdı. Yaz mevsimindeyse bu dairelerin sayısı on sekize çıkardı. Bunları otelin her katına düzenli bir şekilde yerleştirmek görevi özel sekreteri Halil'indi. Halil bu düzenleme işini öylesine ustaca yapardı ki, prensin değişik çevrelerden ve katlardan gelen akrabaları, tanıdıkları birbiriyle karşılaşmazlardı bile. Halil, prensin her şeyiydi. Gereğinde danışmanı, gereğinde özel elçisi, gereğinde eğlence düzenleyicisi. Halil'in en önemli yeteneği, daha efendisi açıklamadan onun ne istediğini keşfetmesiydi. Halil'i bu yere getiren de korkunç sezgisiydi. Nitekim dördüncü kattaki beş daire gelip geçici ziyaretçilere ayrılmıştı. Burada ağırlanan lüks orospulara avuç dolusu para ödenirdi. Aslında bunların aralarında iyi eğitim görmüş, ölçülü davranmasını bilenler vardı ve bir büyükelçi karısı olmayı bile başarabilirlerdi. Verilen para karşılığında görevleri beklemekti. Bazan ertesi gün öğleye kadar süren kumar partisinden yorgun dönen Hadad, uyumadan önce bir tanesiyle nefsini körletirdi.

Beşinci katın tümü son karısına ayrılmıştı. Karısı, üç çocuğu, yarım düzine görevli ve hizmetkâr bu kattaki odaları paylaşırlardı. Yedinci kattaki daireler prensindi. İki tanesi Halil ve özel berberi Gonzalez'e ayrılmıştı. Berber Gonzalez yirmi dört saatin yirmi dördü ayakta göreve hazır beklemek zorundaydı. Prens ona istediği kadar harcama yapma izni vermişti. Gonzalez nadide yemeklere düşkündü çünkü. Bütün gününü güneşlenmekle, yemekle, pahalı şaraplar içmekle, televizyon seyretmekle, Hadad'ın karısı prenses Ayşe'nin saçlarını yapmakla, çocukları

güldürmekle, Halil'i tırnaklarına pedikür yapmakla ya da orospulardan biri hoşuna giderse onun saçlarını düzenlemekle geçirirdi. Prens Hadad tembel bir İnsandı, orospuları denemesi için sekreteri Halil'e yalvarırdı bile. Sekreter de kendini bu zevkten pek yoksun kılmazdı hani.

Tabii bu lüksün bir bedeli de yok değildi. Prens gazinodan döndüğünde tüm adamlarının kendisini hazır beklemelerini isterdi ve bu konuda hoşgörüsü yoktu. Halil saatine baktı, sabahın dokuzu olmuştu. Uzun uzun esnedi ve divanın üstünde uyuklamakta olan dört kıza dönerek:

"Kendinize çeki düzen verseniz İyi olur. Prensin daha fazla gecikeceğini sanmam," dedi.

Kızlardan üçüne bir not vermişti. Finlandiyallya 12, Almana 14, Fransıza 13. Aslında bu not verme işinden müthiş hoşlandığı halde, dördüncü kız için böyle bir şey yapmamıştı. Kızın kanı çok karışıktı, hangi ülke uyruğundan olduğunu ortaya koymuyordu. Adı Karina idi.

"Karina!... Çabuk ayağa kalk! Ne dediğimi duymadın mı?"

Karina çok uzun boylu, ince, sarışın bir kızdı. Beyaz keten bir tayyör vardı üzerinde. Hafifçe gülümsedi, gerindi, bu hareketi yaparken göğüslerinin uçları belirginleşti. Halil gözlerini dikmiş onu inceliyordu. Oldukça ilgisini çekmişti.

"Yorgun musun?"

"Biraz..."

"Al öyleyse..."

Rulo halinde bir tomar parayı kadına doğru fırlattı. Karina eğildi, paralan topladı, diliyle dudaklarını yaladı ve paraları yiyormuş gibi yaptı.

"Mımmm... Çok tatlıymış!"

"Sahiden yermişin?"

"Hem de nasıl!" dedi Karina. *

"Bahse var mısın?" diye bağırdı Halil.

"Varıml Ama nesine?"

"Nesine olsun kızlar," diye öbürlerine dönerek sordu Halil.

"Her yediğinin karşılığında bir tane," önerisinde bulundu Fransız.

"Ama daha büyük para vereceksiniz," diye atıldı Alman.

"Her yediğim için 500 frank, tamam mı?" diye kestirip attı Karina.

Halil cebinden koca bir deste para çıkardı. Hadad gibi onun

için de bu paraların en küçük bir anlamı yoktu. Her gün çarçur ettiği parayı düzgünce yığarsa bir olimpik havuzu doldururdu.

"Başlıyor muyuz?"

"Tamam," dedi Karina. "Ben hazırım."

Finlandiyall ellerini çırparak bir çığlık attı:

"Olağanüstü bir oyun bu!"

"Yut!" diye bağırdı Halil ilk banknotu uzatırken.

Karina parayı gülerek aldı, katladı ve yuttu.

"Tamam mı!"

"Nasıl, tadı güzel mi?"

"Harika! Evet ikinci!.."

Karina büyük çantasını açmış, üstün yeteneğinin karşılığını anında içine gönderiyordu. Onuncu banknottan sonra, Karina tekniğini değiştirmeye başladı. Paraları artık çiğnedikten sonra yutuyordu. Onbeşincide yüzü yeşile dönmeye başladı. Son bir çabayla bunu da yuttu. Artık paralar ancak şampanyanın yardımıyla mideye inebiliyordu. Karina'mn alnını ter kaplamıştı.

"Yirmi!" diye haykırdı Alman kız.

Gözlerinde hafif bir gurur parıltısıyla Karina parayı kıvırdı, bir yudum şampanya içti, başını geriye doğru attı ve parayı açık dudaklarının arasına götürerek yuttu.

"Yirmi bir!"

Yirmi beşinciyi yuttuktan sonra perişan bir halde banyoya koştu ve kustu. Halil umursamaz bir tavırla orr\uz silkti.

"Paranın mutluluk getirmediğini söylediğim zaman kimse bana inanmıyor bir de."

"Beni çağırtmışsınız, bayım."

"Evet, Norbert", dedi Alan gözlerini açarak. "Elbiselerimin başına küçük bir kaza geldi. Herifin biri üstüne ketçap döktü..."

"Otele kadar gidip yenisini getirmemi İster misiniz?"

"Sana zahmet olacak... Çok naziksin... Bir pantolon, bir gömlek, ayakkabı.. Dolap kilitli değil."

"Başka bir şey?"

"Yanıma para almadan çıkmışım. Otele gittiğinde danışmadan bir miktar para alıp getirir misin? Otelde hesabım var, kaydetsinler."

"Ne kadar alayım?"

"Bin frank."

Norbert elini cebine attı ve iki tane beşyüzlük çıkardı.

"Ben size verebilirim."

Alan şaşırmıştı. Alıp almamak arasında kararsızdı.

"Belki de daha fazla istiyorsunuz?" dedi Norbert. Elini ikinci kez cebine daldırmaya hazırlanıyordu.

"Hayır, hayır, sağol, bu kadar yeter!"

"Peki efendim. Hemen dönerim."

Alan'a dostça gülümsedi. Kasketini başına geçirdi ve dönüp yürümeye başladı. Gece, öbür iki Rolls Royce'un şoföründen pokerde tam 8.000 frank almıştı.

Ama Alan'dan farklı olarak bu parayı Nadia Fischler'e kaptırmamıştı.

Alan düşünceli bir şekilde onun uzaklaşmasını seyretti. Geriye Sammy'nin "yol masrafı olur" diye zorla çektirdiği 20.000 dolardan başka para kalmamıştı. Başka yerde ve başka zaman Alan için bu küçük bir servetti. Ama burada, Cannes'da, hızla felâkete doğru sürüklendiği bir sırada bu para bahşişlere yeter mi, yetmez mi, onu bile bilmiyordu.

*

Gözcü olarak bırakılan aşçı yamağı büyük bir öfkeyle mutfağa daldı.

"Gidiyor!"

Yarı uykulu personel birden canlandı. Mario papyonunun düğümünü düzeltti ve aceleyle oyun salonuna daldı. Saat sabahın onuydu. İlerde eliyle kendisine işaret eden prensi gördü. Kumardan her kalktığında Hadad aynı töreni yineliyordu. Oyunda acıkan Hadad, garip bir alışkanlıkla sadece Palm Beach'de hazırlanan yemekleri yerdi. Ne var ki gazinonun lokantasında değil, Majestic Oteli'ndeki odasında. Dört aşçı gözünü kırpmadan onun emirlerini beklerlerdi, kumar ne kadar sürerse sürsün. Turizm sezonu topu topu üç ay sürüyordu. Ama Hadad'ın verdiği bahşişler onlara on iki ay yetip artıyordu bile."

"Prens?"

"Mario, ne önerirsin?"

"Balık ya da et, prensim.'"

"Balık olsum Izgara, sadece ızgara balık İstiyorum. Bir de krep."

Mario prensin sufle istemediğine dua etti.

"Meyve?"

"Nasıl istersen. Onbeş dakika sonra odamdaki masamda hazır olsun hepsi."

"Emredersiniz!"

Mario oyun salonunu koşarak geçti, mutfağa dalmasıyla birlikte emirleri yağdırmaya başladı. Mutfakta şimdi herkes korkunç bir hızla çalışıyordu. Palm Beach Gazinosu'nun servis kapışının tam önüne bir kamyonet yanaştırılmıştı. Hazırlanan yemekleri soğutmadan Majestic Oteli'ne götürmekle yükümlüydü. Hemen belirtelim ki Gil Houdin bu gibi masraflar için fatura kesmezdi. Böyle müşteriler için gazino elinden gelen her şeyi yapmaya çalışırdı. Tam dört milyon dolar nakit para ile otele temmuz ayında inen bir adamdan 1000 frank istemek kadar anlamsız ve gülünç şey olamazdı.

Ayrıca Hadad ayrıntılarla ilgilenmekten nefret ederdi. Yemekleri dairesine taşıyan Mario'ya her keresinde tam 10.000 frank bahşiş verirdi. Mario bu parayı mutfaKtaki aşçılar ve kamyonet şoförü arasında mevkiye ve kıdeme göre paylaştırırdı. Kaç kişinin yemek yiyeceğini ne Prens ne de Mario bilirdi. Ama yemekler genellikleoniki kişilik hazırlanırdı.

Hadad'ın keyfi yerindeydi. İki üç banko ile Nadia'yı son meteliğine kadar soymuştu. Geçen yıl Halil'i gönderip kendisiyle yatmak istediğini söylemişti. Korkunç bir sürpriz olmuş, Nadia onunla yatmayı reddetmişti. Ne var ki prens her kadının bir fiyatı olduğunu bilecek kadar deneyimliydi. İlk kez reddediliyorau. O gün Nadia'ya başka türlü sahip olacağına yemin etmişti. Hadad havuz başında bir tur atıp öyle gitmeye karar verdi. Hayatta onu en çok mutlu eden şey, son karısından olan üç çocuğunun yüzmelerini seyretmekti. Veletler babalarını uzaktan görür görmez yaygarayı koparıyorlardı. Havuzun başında durdu ve bir süre onları seyretti. Büyük oğlana yakalanmıştı:

"Baba, bize küçük gemiler yapsana!"

Hadad gülümseyerek cebini karıştırıp arıyormuş gibi yaptı. Her gün on dakika mutlaka çocuklarıyla oynar, daha sonra otele dönüp yemek yer, ardından sevişir ve uyurdu.

Alan ciğerlerine bol hava çekti ve kendini havuzun suyuna bıraktı. Üç metre derinlikteki havuzun t? dibine indi. Havuzun mavi seramik tabanının üstüne boylu boyunca uzandı, mümkün olduğu kadar fazla suyun içinde kalmaya çalıştı. Daha sonra bir deniz yosgnu gibi süzülerek suyun yüzeyine çıktı. Havuzun kenarına tutundu ve derin bir soluk aldı. Gözlerini kapatmıştı. Birden çevreden yükselen çocuk kahkahalarıyla kendine geldi.

Yüzünü hedef alan kâğıt gemilerden güçlükle kurtulabildi. Kahkahalar daha da yükselmişti. Gözlerini açtı. Çevresi üç veledin kâğıt gemilerinden görünmez olmuştu. On yaşında kadar olan en büyük, eline geçirdiğini Alan'ın yüzüne fırlatıyordu. Tam gerisinde birkaç dadı ve prens Hadad hiç karışmadan ona bakıyorlardı. Kâğıt gemilerin bir tanesi tam Alan'ın burnuna isabet etti. Alan öfkeyle kâğıt gemiyi kaptı, ama gördüğü şey karşısında aklını kaçırdığını sandı. Filonun öbür gemileri gibi, bu geminin hammaddesi de yepyeni bir beşyüzlüktü.

"Ahmet!" diye oğluna seslendi Hadad. "Beyefendiden hemen özür dile. Üzgünüm!"

Alan güçlükle kendini havuzun kenarına çekebildi, başını salladı ve kaydı. Suya düşmesine engel olmak için Hadad koluna yapıştı. Alan bu kez dengesini yitirdi ve düşmemek için Hadad'ın omuzlarına sarıldı. Ne olup, bittiğinden habersiz seyirciler, kendilerini yavaş çekilmiş içten bir kucaklaşma sahnesinin karşısında sandılar.

"Kazandığınız banko için kutlarım," dedi Hadad Alan'a bakarak.

Alan'ın kolunu hâlâ bırakmıyordu.

"Ne yazık ki" diye devam etti —bu arada üzgün rolü oynamaya başlamıştı— "İkinci partiyi ben kazandım. Ortağınızın neyi var nesi yok hepsini aldım."

"Bu kumardır," dedi Alan yeşil çuhaların eski kurtlarındanmış gibi.

"Sizinle tanışalım. Ben Hadad. Prens Hadad."

"Alan Pope."

"Memnun oldum. Size bir rövanş şansı tanımaktan övünç duyarım."

Alan, Samuel'in cümlesini anımsadı: "Her zaman gerçek bir zenginmiş gibi davran."

"Teşekkürler," dedi. "Nedon olmasın?"

Yeniden el sıkıştılar. Alan şiltesine doğru yürürken beş metre ilerde, suyun önüne kadar getirdiği küçük gemileri ayak parmaklarının ucuyla geriye gönderen sarışın kadını görmedi. Prens Hadad'ın gözleri bembeyaz bacakların harika kıvrımlarına takıldı birdenbire. Sarışın dilber havuzun kenarına oturmuş, ayaklarını suyun içine sallandırmıştı. Yüzünü güneşe çevirmiş yakmaya çalışıyordu. Hadad birden şok geçirdi: Marilyn Onun bütün filmlerini on kez seyretmişti. Onun için özel bir sinema

salonu yaptırmıştı, öyle bir salon ki, tavan ekran görevi yapıyor, seyirciler ve kendisi dört metrekare genişliğinde kuştüyü bir yatağa serilip Marilyn'in filmlerini seyrediyorlardı. Marilyn prensin gecelerini dolduran kadındı. Ve işte tam karşısındaydı. Bir prens hiçbir zaman bir kadınla doğrudan konuşmazdı. Onunla tanışmak isterse genellikle aracı kullanırdı ve bu kişi de çoğu zaman Halil olurdu. Ama Halil şu saatte Majestic'de uyku ilacı orospularla kendisini bekliyordu. Gonzalez desen o da oteldeydi. Mario ise mutlaka şimdi yürüyen fırın haline dönüştürdükleri kamyonete atlamış otelin yolunu tutmuştu.

Hayatında İlk kez Prens İlkelerini ayaklar altına alıyordu. Yabancıya doğru yanaştı. Carışın kadın sırtını ona çevirdi. Prens yavaşça ensesine doğru eğildi ve düzgün bir İngilizceyle fısıldadı:

"Ben Prans Hadad. Küçük gemilerimden hoşlandınız galiba?"

Alan kendisini uykudan uyandıranın kâbus mu, yoksa bir gölge mi olduğunu hiçbir zaman anlayamayacaktı.'

"Hello!"

Bir insan karaltısı Alan ile güneşin arasına girmişti ve Alan onun ayrıntılarını göremediği için kim olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Yanındaki madeni masanın üstünde ısmarladığı yemek kapları duruyordu. Üstleri kapatılmıştı. Alan bir parmağını yumurtanın içine daldırdı. Hâlâ sıcaktı. Demek ki garson getireli en fazla bir-iki dakika olmuştu.

"Beni tanıyor musunuz?" diye sordu az önceki ses. "Dün gece bir ara karşılıklı bakara oynamıştık."

Adam bir adım daha öne çıktı. Alan, gözleri güneş ışınlarından kamaşmasına karşın adamın sırtındaki mavi bermuda şortla tenisçi tişörtünü görebildi. Başını biraz kaldırdı. Hindi boynunu andıran bir boynun üstünde Hamilton Price-Lynch'in yüzü pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Alan hemen yerinden doğruldu.

"Rica ederim sevgili dostum, lütfen yerinizden kalkmayınız. Yemeğe devam edin. Yumurtalar soğuyabilir!.. Ben Hamilton Price-Lynch, tanıştığıma sevindim."

"Pope... Alan Pope..."

"Amerikalı mısınız?"

"Evet."

"Doğu yakasından mı?"

"New York'tan."

"Ben de! Yemeğinize devam edin, devam edin..."

Alan aç kurt gibi yumurtalara saldırdı. Yumurtaları sanki sert et parçalarıymış gibi çiğniyordu. Ama nafile, boğazından bir türlü geçmiyordu.

"Tatilde misiniz?"

"Evet," diye mırıldandı Alan. Bir süredir umutsuz bir şekilde çiğnediği yumurtayı sonunda yutmaya karar verdi.

"Ne güzel bir ülke, değil mi?... On yıldır karımla birlikte hep buraya geliriz. Nerede kalıyorsunuz?"

"Majestic'de."

"Biz de!"

"Ne zaman geldiniz?"

"Dün."

Alan artık kesinlikle emindi. Polisler tam arkasında bir köşeye saklanmış, onun itiraf etmesini bekliyorlardı.

"Ne işle meşgulsünüz, Bay Pope?"

Alan ister misiniz dercesine şarap şişesini gösterdi.

"Zevkle," dedi Price-Lynch. "Umarım sizi rahatsız etmiyorum?"

Aian bir yandan ellerinin titremesine engel olmaya çalışırken bir yandan da az önceki sorunun cevabını kendisine öğretmediği için Samuel'e içinden küfür ediyordu. Sonunda Hamilton'un kadehini doldurmayı başardı.

"Rahatsız etmek mi? Yok canım," diye kestirip attı.

Hamilton içkisini dudaklarına götürürken sorusunu yineiedi:

"Harika bir şarap. Mükemmel... Bay Pope, nasıl bir işle meşgulsünüz?"

Alan önündeki tereyağlı tatlıya dalmış gibi yaptı.

"Çeşitli işlerle..."

Hamilton pek anlamamış gibi bakıyordu.

"İlgi çekici!" '

Price-Lynch bir süre bekledi. Daha sonra önemsiz t..- şeyden sözedercesine sürdürdü:

"Ben bankacıyım. Belki tanıyorsunuzdur... Burger Bankası."

Alan birden boğulur gibi olduğunu hissetti. İçtiği şarap bir anda sirkeye dönüşmüştü.

"Otuz kadar şubemiz vardır."

Alan bütün dikkatini, yağın içinde yumurta parçalarının yüzdüğü tabağa yoğunlaştırmıştı. Çatalının ucuna bir ekmek

parçası takmış, öfkeyle kalıntıları sıyırmaya çalışıyordu. Başını kaldırıp Hamilton Price-Lynch'e bakacak cesareti yoktu.

"Yumurtayı çok seviyorsunuz galiba?"

Bu budalaca oyunu sürdürmenin gerçekten anlamı yoktu. Yine de Alan içinden geçenleri açıkça söyleyemedi: "Okey, Price-Lynch, bu budalaca oyunu bırakalım. Yenilgiyi kabul edip teslim oluyorum. Hadi beni deliğe tıktırın!"

"Ortağınız dün akşam bir türlü doymak bilmiyordu. Onun peşinden gitmek için insanda gerçekten manda gibi yürek olması gerekir. Böyle insanlara şapkamı çıkarırım! Onun için tam bir intihar komandosu derler. Kaybetmeyi seviyor. Bay Pope, siz de kaybetmeyi sever misiniz?"

Alan cevap vermedi, Hamilton konuşmasını sürdürdü:

"Ben sevmem. Kazanmaya bayılırım!"

Ayaklandı ve başıyla Alan'ı selamladı.

"Şarabınız enfesti, Bay Pope. Çok yakında yeniden görüşeceğimizi umuyorum. Sizinle tanıştığım için çok mutluyum!"

Büyük çoğunluğu yavaş yavaş dolmaya başlayan şezlongların arasında kayboldu. Güneş bütün şiddetiyle kavurmaya başlamıştı. Alan havlusuna sarıldı. Üşümüştü.

"Gazeteyi gördün mü?" diye sordu Cesare di Sogno, Goldman'a.

Nice-Matin gazetesini göstererek böbürleniyordu. Dördüncü sayfada üç sütunluk bir fotoğraf vardı. Majestic Oteli'ndeki kereveti gösteriyordu. Altına da şöyle yazmışlardı: "Cesare di Sogno, Leaderödülü'nü Louis Goldman'a verirken."

"Bu sadece bir başlangıç," dedi Cesare. "Sen Paris gazetelerini ve dergileri bekle hele!"

Her ne kadar Majestlc'den ayrılırken Marc Gohelan'a yakalanma talihsizliğine uğramışsa da, servis kapısından tûymeyi başarmıştı.

Gohelan açık yüreklilikle, tören masraflarının kendi hesabına mı, yoksa prodüktörün hesabına mı kaydedileceğini sormuştu.

"Goldman!" demişti Cesare teklemeden.

Cesare bir an Goldman'ın cevabının da kendininki gibi olmasından korkmuştu doğrusu: "Cesare di Sogno!"

"Tam bir zafer Lou... Bir zafer!.. Bu gece yemeğe birilerlne davetli misin?"

"Ya sen?"

"Her yerden çağırıyorlar. Ama can sıkıcı! Bilirsin, insanları kırmak istemem. Sizin masada kimler var bu akşam?"

"Bir sürü insan..." dedi Goldman.

"Neden masaları birleştirmeyelim?"

"Kimlerle?"

"Hackett'ler, Burger'ler, Dük ve düşes Saran..."

"Dükü tanıyor musunuz?" diye hararetle sordu Goldman.

"Benim çok çok eski dostumdur! Karısı Mandy candan bir arkadaştır!"

Cesare, Goldman'ı yakaladığı köşeye iyice sıkıştırmaya niyetliydi. Bunun için her şeyi göze almıştı:

"Dostlarınızla ve karınızla bu gece bize katılın... Tamam mı, benim davetlimsiniz!"

"Kesinlikle olmaz!" diye karşı çıktı Goldman. Aslında bu gece kendini hiç kimseye davet ettirememişti. "Kabul ederim, yalnız bir şartla. Siz benim davetlimsiniz!"

Sanayici ile bankacıyı aynı masada yakalama f:rsatı kaçırılır mıydı? Ne de olsa sonunda Güneşin Söndüğü Gece vardı.

"Dostlarım beni bağışlamayacaklar ama neyse," diye yapmacıktan çıkıştı Cesare. "Peki, oldu, her şeyi ayarlamayı bana bırak!"

Bara doğru yürüdü. Beyazlar giymiş, tenisçiler gibi boynuna bir havlu dolamıştı. Ama işin garibi, kimsenin davetlisi değildi.

Alan yeşil çuhaların üstünde delice koşuyordu. Her yanını düzinelerle kumar masası sarmıştı. Şimdi de bir rulet topu olmuş, kırmızı ve siyah renkleri aşıyordu. Kendisini iri pembe fişlerin arasına fırlatmak isteyen krupyenin tırmığından umutsuzca kaçıyordu. Ama artık çok geçti. Sıfır üstünde hareketsiz kaldı. Sıfır kendi kaderinin rakamıydı.

"Hello..."

Alan gördüğü kâbusun etkilerinden güçlükle kurtulabüdi.

"Biraz daha güneşin altında kalırsanız turp gibi kızaracaksınız."

Sevimli bir sesti bu ve İngilizceyi düzgün konuşuyordu. Alan sesin kime ait olduğunu bilmeden, kendisini kâbustan kurtardığı için minnet duydu. Elini gözlerine siper ederek baktı.

"Adım Sarah. Sarah Burger."

Alan'ın tüm kasları gerildi.

"Yerinizden kımıldamanıza gerek yok. Ben sadece bir elçiyim."

Ama sonunda şiltenin kenarına oturabildi.

"Pope... Alan Pope..."

Sarah tam yânına oturdu.

"Biliyorum. İki aile adına sizi bu akşamki yardımsever galasına davet etmeye geldim."

"Hangi aileler?" diye mırıldandı Alan.

"Burger ve Hackett aileleri. DOşman aileler demek daha doğru.

Sarah ne güzeldi ne de çirkin. Ama onda bir uyumsuzluk göze çarpıyordu. Tek tek ele alındığında, bedeninin her parçası mükemmeldi. Bacaklarına, iri kahverengi gözlerine, kumral saçlarına, alaycı ağzına, ellerine, omuzlarına tek kelimeyle söz söylenemezdi. Ama bir bütün halinde sırıtıyordu bunlar. Doğa mükemmel olan bu parçaları birleştirirken bir hata yapmıştı anlaşılan.

"Evet, tamam mı?"

Alan kendisini birden Hamilton Price-Lynch ve Arnold Hackett'in ortasında hayal etti ve korkunç bir paniğe kapıldı.

"Size itiraf edeyim, bu galalar hep uykumu getirir ve ayrıca yardımseverlik denen şey de,midemi bulandırır. Köpek düşkünü yaşlı kadınlar bana göre değil. Köpek sever misiniz?"

"İrilerini," dedi Alan.

"Peki yaşlı kadınları?"

"Pek azını tanıyorum."

"Yazık. Acımasızlıkta hepimizi yaya bırakan bir ustalığa sahiptirler. Başkalarının gençliği onları daha da saldırgan yapar. Kalleşlikte büyük yetenek sahibidirler. Aslında kalleşliği se-verim. Ama sizi sevimli buluyorum. Zararsız bir insana benziyorsunuz. Hamilton sizin Suudi Arabistan'la önemli işler çevirdiğinizi sanıyor. Ben buna pek inanmadım. Ne var ki, Prens Hadad sizden çok hoşlanıyor gibi. Hiç kimseyle sizinle olduğu gibi hararetli bir şekilde kucaklaştığını görmedim!"

Siyah gözlüklerinin ardında Alan'ın gözleri ilgiyle açılmıştı.

"Hamilton'u tanıyor musunuz?" diye sözü değiştirdi Sarah..

"Hayır."

"Haydi, haydi! Dün akşam bakarada onu yolduğunuzu gördüm. On dakika önce de karşılıklı oturmuş gevezelik ediyordunuz. Küçük adam... O annemin cüce fino köpeğidir.

Annem onunla evlenmekle akıllılık ettiğini sanıyor. Kadifeden korse içincfe çelikten bir kadındır annem. Hamilton size neler anlattı?"

Alan anlamamış gibi başını salladı.

"Eminim size bir şeyler anlatmıştır o. Sadece çıkarı oldu mu insanlarla sohbet eder üvey babam. Bay Pope, lütfen açıklar mısınız... Hamilton Burger sizden negibi bir çıkar umabilir?"

"Bilmiyorum."

. "Hamilton bir alçaktır. Hem de şimdiye kadar yeryüzüne gelmiş alçakların en iğrenci."

Alan tedirgin olmuştu, duruşunu değiştirdi.

"Gözlüklerinizi çıkarın. Gözlerinizi görmek istiyorum. Çıkarın şunları!"

Alan kızın isteğini yerine getirdi, ışığın şiddetinden gözlerini kırpıştırarak.

"Saf bir insanın bakışları var sizde! Bir öğüt ister misiniz? üvey babam size ne önerirse, reddedin! Bu gece, elinizden tutacağım ve sizi mahvetmesine izin vermeyeceğim t"

Alan yeniden gözlüklerini taktu .

"Ama bu akşam boş değilim."

"Yalancı! Randevu saat tam dokuzda Majestic'in girişinde. Birlikte gideceğiz. Kabul ettiğiniz için teşekkürler. Geç kalmayın!"

Kendinden emin bir şekilde uzaklaştı. Alan şaşkına ■ ■önmüştü. Güçlükle havuza kadar yürüdü ve boş bir çuval gibi ; endini suya bıraktı.

18

Vlinsky, sen bir eşeksin!"

Evet, Bay F'schmayer."

"Meslekî hataların en önemlisini yaptın!"

"Ben mi?"

"Evet sen. Bundan böyle, meslek hayatının devamı konusunda sana güvence veremem."

"Fakat, Bay Fischmayer..."

"Kes sesini. Müşterinin tekine tam 1.170.400 dolar ödüyoruz ve senin bundan haberin bile olmuyor. BurgeFde ne işe yararsın sen?"

"Çok özür dilerim, Bay Fischmayer, hesapta açık olduğunu size önceden haber vermiştim!"

"Hiçbir şeyi haber vermedin, anladın mı? Hiçbir şeyi!"

Artık bu kadarı da fazlaydı. Vlinsky karşı çıkmak cesaretini buldu.

"327 dolar, Bay Fischmayer! Yemin edebilirim! Burada, sizin büronuzda, hatırladınız mı?"

"327... 327!" diye söylendi Fischmayer. "Sen başka söz bilmez misin?"

Bir sûredir telefonun çaldığını sonunda farketti. Hemen açtı. Bu arada parmağını Vlinsky'e sallayarak onu tehdit etmeye devam ediyordu.

"Burada yokum!" diye kükredi gözlerini Vlinsky'den biran bile olsun ayırmadan.

"Burnumuzun ucundan bir milyon dolardan fazla parayı götürüyorlar, sen dönmüş bana 327 dolardan söz ediyorsun! Pope! Kim bu adam, bir yabancı! Aklına kuşkulanmak bile gelmemiş!"

Yeniden telefon çaldı...

"Size burada olmadığımı söyledim, duymadınız mı?..." diye öfkeyle bağırdı Fischmayer telefonu yeniden kaparak.

Vlinsky birden patronunun taş kesildiğini ve can kulağıyla karşıdaki sesi dinlemeye başladığını gördü. Telaştan gözleri yuvalarında fırıl dönüyordu. Eliyle ahizeyi kapatarak:

"Vlinsky, toz ol!" dedi.

"Bay Fischmayer, son bir söz-..."

"Dışarı!"

Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Vlinsky konuşmayı sürdürmenin bir yararı olmayacağını kavradı. Asker gibi ayaklarının üstünde geriye çark etti ve çıkarken ardından kapıyı yavaşça kapattı.

"Nasılsınız, Bay Price-Lynch?" dedi Fischmayer. Şimdi ses tonu değişmişti.

"İyiyim, Abel, iyiyim... Vlinsky ile konuştun mu?"

"Siz telefon etmeden önce, Bay Price-Lynch."

"Ona güvenebilir miyiz?"

"Kesinlikle!"

"Bankaya hiç Alan Pope'un imzaladığı çeklerden gelen oldu mu?"

"Henüz gelmedi."

"Gelirse ne yapacağınızı biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet, Bay Price-Lynch. ödüyoruz."

"Mükemmel. Abel, şimdi beni iyi dinle... Bu müşteri hakkında bazı ivedi emirler vereceğim..."

Abel Fischmayer kulaklarını açıp dinlemeye başladı. Price-Lynch konuştukça şaşkınlıktan çenesi düşecek gibiydi.

Bütün masalar öğle yemeği için hazırdı. Garsonlar yiyecek dolu servis arabalarını dolaştırmaya başlamışlardı bile. Yaşlı kadınlar son kez suya dalmaya hazırlanıyorlardı. Yüzme öğretmenleri tramplenin üstünde kasılarak poz atıyorjardı. Kadınların havuz başında mayolarının üstünü çıkartıp dolaşmaları kural olarak yasaktı. Ne var ki, onaltı yaşından elli yaşına kadar bütün kadınlar göğüsleri açık geziniyordu. Tanrı'mn verdiğini Tanrı'nın kullarından saklamaya ne gerek vardı. Estetik ameliyatından geçen bazıları o kadar dik ve iriydi ki, onları taşıyanın duruşu ne olursa olsun, göğüs kafesiyle tam doksan derecelik bir açı çiziyorlardı. Yattıklarında bu göğüsler sanki gökyüzüne çevrilmiş birer mermiydi. Ve ayaktayken de yerçekimi yasasına meydan okuyorlardı. Soyunanlar doğru havuzun bulunduğu yere çıkarlardı ve en önemli şey yaratılan ilk etkiydi. Yüzlerce, göz yeni gelenleri soluk almadan izlendi. Utangaç olanlar yerlerine gidene kadar bornozlarını çıkarmazlardı. Güzelliklerinden emin olanlar ise, büyük bir rahatlık ve güvenli adımlarla havuzun çevresinde volta atarlardı.

Kaçamaklar, bozulup tazelenen ilişkiler boldu.. Hayat çok hızlıydı havuz başında. Buluşmajar akşam üstü olur, çoğu kez aynı gece vedalaşılırdı. Tutkular geçiciydi, aşk açısı diye bir kavram yoktu. Palm Beach'in havuz başında verilen sözler de çabucak unutuluveriyordu.

Norbert Testore havuz başında ilerlerken bütün dikkatleri üstüne toplamakta gecikpnedl. Siyah üniformasının yanısıra, Cannes'daki şef garsonlar dışında tek kravat takan insan oydu.

Çıplak bedenlerini güneşe serenlerin alaycı bakışlarına aldırmadan havuzun çevresini dolandı.

"Bayım..."

Müşterisinin üstüne eğildi ve onun uyumakta olduğunu gördü. Başından kasketini çıkardı ve:

"Bay Pope," diye ikinci kez seslendi.

"Evet." dedi Alan uyandırılmamn verdiği sersemlik içinde.

"Her şey tamam. Giysilerinizi getirip vestiyere bıraktım.

Dükkâna uğrayıp satın aldıklarınızın parasını da ödedim."

"Sağol Norbert, sağol..."

"Bana kalırsa, güneşin altında uyumanız doğru değil. Neden otele dönüp güzelce bir kestirmiyorsunuz?"

"Saat kaç?"

"On bir."

"Bir kez daha suya gireyim, olur mu?"

Norbert saygılı bir şekilde gülümsedi.

"Kapıda sizi bekliyorum."

Aynı ağırbaşlılıkla geriye döndü, uzaklaştı.

"Merhaba Bay Pope. Nasıl, su gecenin yorgunluğuna iyi geldi mi?"

Alan karşısındaki iri yarı adama baktı. Kendine güvenen bir hali vardı. Öne doğru fırlamış koca göbeğini gururla taşıyordu. Ağzında koca bir sönük puro vardı.

"Louis Goldman!"

Alan'ın elini yakaladı ve hararetle sıktı.

"Dün gece beni oldukça terlettiniz. Sahi, daha sonra neler oldu?"

"Oldukça kötü şeyler," dedi Alan.

"İzin verir misiniz?"

Goldman, Alan'ın şiltesine oturdu.

"Nadia kumar oynarken kendini kaybeder. Onunla uzun zamandır mı tanışıyorsunuz? Canı ne isterse onu yapar... Yıllarca onu film çevirsin diye kandırmaya çalıştık! Ama nafile! Büyük bir şöhret olmayı kendi isteğiyle reddetti!"

Goldman yanlarından geçen garsona seslendi.

"Soğuk İstakoz var mı?... Karnım aç da," dedi Alan'a dönerek. "Siz de ister misiniz? Ayrıca bir de Dom Pârignon getir!"

Cannes'daki herkes gibi Alan da Goldman'ı tanıyordu. Ama Goldman'ın kendi adını nereden bildiğini merak etti.

"Yeni mi kalktınız, yoksa hiç mi uyumadınız?"

"Uyumadım."

"Kötü, dostum, kötü. Bu akşam yeniden talihinizi denemek istiyorsanız, uykunuzu almak zorundasınız! Kumar ya da boks ringi, ikisi de aynı şeydir. İçki yok, kadın yok. Sürekli dinlenmek ve kültür-fizik yapmak zorundasınız! Ne iş yaparsınız?"

"Çeşitli İşler..."

"Hadad'la aranız çok iyi. Onun için çok sert adam derler. Kendisiyle iş yaptınız mı?"

"Hayır," dedi Alan.

Goldman bir süre daha havadan sudan konuştu, genel olarak sinema sanayiinden söz etti. Yeni film tasarısını Alan'a da açtı.

"Dün gece kanıtladığınız cesaretinizle tam bir prodüktör olacak tipsiniz aslında! Nasıl, bu esprimi beğendiniz mi? Ha evlâdım, şöyle bir kenara koy onları!"

Garson şampanya şişesini açtı ve İçinde İstakoz bulunan tabağı Aian'ın şiltesinin tam yanındaki madenî masanın üstüne koydu. Goldman kırk yıl aç kalmış gibi saldırdı ıstakozlara. Birkaç lokmada tabağı sildi süpürdü. Doldurduğu şampanya kadehini Alan'a uzatırken:

"Bu akşamki galaya davetli misiniz?" diye sordu.

"Gitmeyeceğim. Daha dün geldim ve Amerika'dan bu yana gözümü kırpmadım."

Dolu kadehi hâlâ elindeydi. Oysa şişe yarıya inmişti bile. Goldman nasıl oluyordu da bu kadar hızlı içebiliyordu?

"öğleden sonra biraz uyuyun ve akşam davetimiz olun! Karım sizinle tanışmaktan mutluluk duyacaktır. Bu akşam davetlimsiniz!"

"Teşekkür ederim," dedi Alan. "Ama pek sanmıyorum."

Goldman son kadehini de içti ve ayağa kalktı.

"Cannes'a hoşgeldiniz, dostum. Şoförüm sizi otelden alır."

Eliyle selamladı ve hemen uzaklaştı. Saat oldukça ilerlemiş, havuz başındaki bütün şilteler dolmuştu. Yarı çıplak bir dilber havuza atladı. Alan, Norbert'i fazla bekletmek istemiyordu. Biran önce havuza dalmak İçin davrandı. Bir-iki adım atmıştı ki, az önce servis yapan garson yolunu kesti.

"özür dilerim bayım. Bay Goldman'ın ıstakozları ve Dom Perignon şampanyası sizin hesabınıza yazılacak değil mi?"

Düşes Armande de Saran, adını bile bitmediği yabancının kulübesinde bırakıp gittiği yağlı giysileri atma gereğini bile duymamıştı. Boylu boyunca uzanmış garip bir güneş banyosu alıyordu. Tüm bedenini saydam giysinin altına gizlemiş, sadece bacak arasını güneşe açmıştı. Bir haftalık güzellik dergisinde bu duyarlı bölgenin ültraviyole ışınlarına sunulmasının kan dolaşımını hızlandırdığını ve belleği canlı tuttuğunu okuduğundan beri haftada iki gün kadınlık organına bu özel güneş banyosunu yaptırıyordu.

Düşesin belleği genellikle yüzleri ve adları unuturdu. Buna

karşılık yediği dayakların tûmûnü eksiksiz kaydederdi. En büyük dayağı da Paris'teki evinde yemişti. İki serseri onu elektrik telleriyle banyodaki bideye bağlamış, hem dövmüş, hem ırzına geçmişlerdi. Ayrıca kolunu kırıp iki milyon dolar değerindeki mücevherlerini de araklamışlardı. Koldaki kırık kaza deyip geçiştirildi ama çalınan iki milyon dolar tutarındaki mücevher düşesin başına oldukça büyük bela açtı. Anlatılan hikaye sigorta şirketinin görevlilerini pek ikna etmemişti. Derinlemesine bir araştırma yapacaklarını söyleyerek düşesi tehdit ettiler. Düşes, kocası dük Hubert'in de rızasıyla, bir rezalet çıkmasından korktuğu için zararı sineye çekip olayı unutturmayı yeğledi. Ama bu kaba insanlara kızdığı İçin, siğorta işlerini bir rakip firmaya verdi.

Ayrıca çalınan mücevherlerinin elindeki sahte benzerlerini takmaya başladı. Bunu herkes de öğrenmişti. Düşesin gururu zedelendi ama güvenliği sağlama alındı. Kimse sahte mücevherler çalmak için üzerine saldırmazdı artık. Ama kocasıyla kendisinden başka kimse de bilmiyordu taktığı mücevherlerin aslında gerçek olduğunu.

Böylece Mandy, Cote D'Azur kıyılarında değeri çok büyük mücevherlerle volta atıp bunların sahte olduğunu söyleyen —aslında tersini yapanlar çoğunluktaydı— ender kadınlardan biri oldu.

"Armande..."

"Hubert..." diye mırıldandı Düşes duruşunu değiştirmeden. "Bugün erkencisiniz."

"Bu giysiler de kimin?"

Mandy, cevap yerine gülmeye başladı.

"Mandy, cevap istiyorum!"

Karısını başka bir erkekle cinsel ilişkide bulunduktan sonra her yakalayışında Dük'de büyük bir değişiklik olurdu.

"Mandy, kimdi?"

"Biri. Ne bileyim kim. Sakin olun."

"Mandy, yalvarıyorum..."

"İşte havuz başında monokini giymeyen iki güzel kadın!"

Cesare tatlı tatlı gülümsüyor, parmaklarının ucuyla Sarah'ave annesine öpücükler gönderiyordu. Daha sonra Arnold Hackett'le Hamilton'un ellerini kırk yıllık dostlarıymış gibi hararetle sıktı.

"Böyle dinç ve zayıf kalmanın herhalde bir sırrı vardır. Bu sırrı

satmaya hazırsanız hemen alıyorum! Anlayamıyorum, yemek mi yemiyorsunuz, yoksa spor mu yapıyorsunuz?"

Sonra döndü ve Victoria Hackett'in elini öptü. Victoria kadınlar içinde tek mayo giymeyendi.

"Bayan Hackett, harika bir kocanız var.Her kadın sizin yerinizde olmaya can atıyor!..

'Bir içki alır mısınız?" diye sordu Ham Burger.

"Yemekten önce asla! Bu akşam için sanırım bir masa ayırtmışsınızdır. Mükemmel! O halde iptal edin. Benim davetlimsiniz!"

"Ama Bay Cesare." diye itiraz etti Victoria.

"Evet, evet, itiraz istemem! Bu gece Cannes'in en sevimli insanlarını bir araya toplamaya çalışıyorum. Dostlarım dük-ve düşes de Saran'ı tanıyorsunuz değil mi?Onlar da sizi görmekten mutlu olacaklardır!"

"Yani..." Hackett konuşmasını sürdürmeden önce dönüp Emily Price Lynch'e baktı. Duraksadığı belliydi. "Bu akşam'için biz altı kişilik bir masa ayırmıştık.. Ayrıca bir de fazladan konuğumuz var.."

"Ne kadar fazla çılgın olursa o kadar fazla güleriz." dedi Cesare, neşeyle.

"Size katılmaktan mutluluk duyarız." diye araya girdi Ham Burfer. "Ama neden biz değil de siz davet etmiş olasınız?"

"Rica ederim, Bay Price-Lynch. Davetimi kabul etmeniz bile benim için büyük bir onur!"

"Ben de Hamilton'un düşüncesine katılıyorum." dedi Hackett. "Ortak masaya kabul ama sizin ve dostlarınızın bizim davetlimiz olması koşuluyla!"

"Dostumuz Goldman ve karısı Julie de bizimle olacak. Çok tatlı bir kadındır! Anlaştık.. Şimdi hemen gidip haberi Dük ve Düşese yetiştirmeliyim."

Geniş adımlarla kulübelere doğru ilerledi.

"Bu herife bir türlü tahammül edemiyorum." dedi Sarah.

"Ben de" diye ekledi annesi.

"Neden?" diye sordu Victoria. Farkında olmadan az önce Cesare'nin öptüğü ellerini siliyordu. "İlgi çekici bir adam. Çok da kibar."

"Tam bir jigolo!" diye atıldı Sarah. Bu arada üvey babasına aşağılayıcı bir bakış yöneltmeyi de unutmadı.

"Sarah!" diye bağırdı Emily.

"Dünyanın her yerini gezip görmüş." dedi Ham Burger Hackett'e. Sarah'ın bakışını görmezden gelmişti.

"Leader Ödülü de oldukça büyük yankı yaptı." dedi Arnold.

"Size bir itirafta bulunacağım." diye araya girdi Victoria bütün saflığıyla. "Arnold'un onlan davet etmesine hiç kızmadım. Hayatımda ilk kez gerçek bir Dük ve Düşesi bu kadar yakından görme fırsatı bulacağım."

"Araptan başka herşeye benziyorsunuz."

"Anlamadım."-dedi Prens. "Neden?"

"Çünkü gözleriniz mavi." diye karşılık verdi Marina.

Hadad zevkten dört köşe oldu. Karşısındaki kadın sadece Marylin'in bir kopyası değil, ama aynı zamanda davranışlarında çok açık ve ağzına geleni söyleyecek kadar dürüst bir yaratıktı.Kadın bedeninde bir çocuk ruhu dedi kendi kendine. Oysa Hadad, ruhları yıpranmış ve ihtiyarlamış pek çok çocuk bedenine sahip olmuştu.

Cadillac Çroisette boyunca yavaş yavaş akıp gidiyordu. Marina dizlerinin üstündeki beşyüz franktan yapılmış küçük kayıklardan biriyle oynuyordu.

"Cannes'da yalnız mısınız?"

"Evet."

"Genel olarak günlerinizi nasıl geçiriyorsunuz?"

"Hiçbir şey yapmıyorum. Zaten birşey yapmayı da bilmem.. Ya siz?"

"Sizin gibi ben de hiçbir şey yapmıyorum. Dostlarınızla mı geldiniz?"

"Hayır. Bir ihtiyar davet etti.Yol paramı da ödedi."

"İhtiyar mı?.. Nasıl ihtiyar?" diye sordu Prens güvensizlikle. Bu da öbürleri gibi küçük bir oruspu olabilirdi.

"Belki yetmiş... belki seksen yaşında. İğrenç bir moruk sapık. Bir arkadaşımla, Poppie'yle yaşıyormuş."

"Peki ama neden sizinle Cannes'a geldi?"

"Herşey beş dakika içinde oldu.Poppie dairesinin anahtarını bana vermişti."

"Kendi daireniz yok mu?"

"Yok."

"Peki nerede oturuyorsunuz?"

"Her yerde. Birlikte yaşadığım erkeklere bağlı. Aian diye biriyle yaşıyordum, beni kızdırdı, terkettim. Harry'ye gittim. Daha

sonra o da canımı sı «maya başladı. Yeniden Alan'a döndüm.. Ama evde musluklar akmıyordu, suyu kesmişler. Ben de Poppje'ye gittim. İhtiyar ben oradayken geldi. Daha sonra biletimi yolladı."

"Aynen böyle mi?"

"Aynen böyle."

"Sapık olduğunu söylediniz. Neden?"

"Spor yaparken beni seyretmeyi seviyor."

"Ne sporu? Tenis, golf?"

"Beden. Beden hareketleri yaparım."

"Peki, bu ihtiyar şimdi nerede?"

"Burada. Majestic Oteli'nde. Karısıyla birlikte."

"Herhalde sizin hesabınızı da o ödeyecek?"

"Biri ödeyecek ama herhalde ben değil. Çünkü meteliğim yok!" dedi Marina.

"Dinleyin Marina, dün geceden beri hiç uyumadım. Birkaç dostumla birlikte yemek yiyeceğim. Davetlim olur musunuz?"

"Hayır.Sadece gidip şapkamı almak istiyorum. Otelden çıkarken odamda unutmuşum."

"Bu akşam yardımseverler bir gala var. Davetlim olmayı kabul eder misiniz?"

"Nasıl bir kıyafet gerekiyor?"

"Gece giysisi. Uzun bir tuvalet."

"O halde yattı. Benim sadece bir blucinim, bir de etekliğim var."

"O sorunu çözümlemek kolay." dedi Hadad. "Şoförümü ve _ özel sekreterimi yanınıza katacağım. Ne isterseniz Onu satın alın ve gerisine karışmayın."

"Gerçek mi?"

"Gerçek! Yanında mücevher var mı?"

"Marina katıla katıla gülmeye başladı.

"Niçin?"

"Mücevher takmasını sevmiyor musunuz?"

"Boşver. İnsanı yaşlandırıyor."

"Bulduğunuz en değerli parçaları seçin. Van Cleef'den, Gerard'dan, Boucheron'dan, nereden isterseniz. Yeter ki seçme sıkıntısına katlanın. Bu akşam bir kraliçe kadar güzel olmanızı istiyorum."

"Marina'nın elini tuttu ve hafifçe öptü.

"Çok garip, ne kadar da Marylin Monroe'ya benziyorsunuz."

Marina sert bir hareketle elini kurtardı.

"Allah kahretsin! Siz de mi? Artık bu işten gına' geldi! Tanıştığım herkes ilk bunu söylüyor.

Cesare kulübenin kapısını hafifçe tıkırdattı.

"Mandy?... Ben Cesare di Songo. Çıplak mısınız? İçeri girebilir miyim?"

"Çıplağım, ama farketmez, girin."

"Bir dakika." diyen Hubert'in sesi geldi içeriden.

Yıldırım gibi bir hareketle karısının üstüne bir havlu örttü. Mandy omuz silkti.

"Cesare benim bedenimi sizden daha iyi bilir..."

"Bu onu çıplak karşılamanız için bir neden değil." diye kızgınlıkla bağırdı Hubert. "Girin!"

"İşte Cote d'Azur'un en güzel çifti! Sevgili Dük, sizi on'yıldır tanırım. Her yıl en az iki yaş gençleşiyorsunuz. Mandy'ye gelince, onun için söylenecek söz bulamıyorum.."

Cesare eğildi ve Mandy'nin ensesini dostça sıktı.

"Mandy, biliyor musun ki ne kadar çok kadın seni güzel olduğun için kıskanıyor.En güzel olduğun için!"

"Doğru mu? Kimler, Cesare, kimler?"

"Bu gece söylerim. Galaya geliyor musunuz?"

"Signorelli'lerin masasında olacağız."

"Nasıl yaparsınız bunu Hubert, nasıl yaparsınız? Bütün gece sıkıntıdan patlayacaksınız! Çekilmez insanlardır!.

"Peki senin önerin ne?" diye sordu Mandy.

"Bir de soruyorsun? Cannes'ın en neşeli ve sevimli insanlarını bir araya getiriyorum bu gece."

"Kimleri?"

"Goldman, ünlü prodüktör..."

"O yahudi, olmaz." diye endişesini belli etti Dük.

"Sevgili dostum, hiç kimse mükemmel değildir." dedi Cesare. "Ayrıca yahudilik salgın- hastalık değil, bulaşmaz. Üstelik zeki bir insan ve ne de olsa beyaz ırktan! Ayrıca Hackett'ler, Price-Lynch'ler ve ünlü uçak sanayicisi Honor Larsen davetli..."

"Signorelli'lerin davetini geri çevirmek için artık çok geç..."

"Hubert!" dedi Mandy. "Bütün yıl onların yüzünü görmekten bıktım. Arada sırada çevremdeki yüzlerin değişmesinden hoşlanırım!"

"Aslında erkeklerin değişmesinden hınzır karı.' diye içinden söylendi Cesare.

"Gidip onlara baş ağrımın tuttuğunu söyleyin" dedi Mandy.

"Ama sevgilim, akşam aynı yerde olacaklar."

"Hayat kısadır, sevgili dostum. Üstelik yazın herşey çabuk unutulur." diye araya girdi Cesare. "Hubert, isterseniz bu işi bana bırakın. Onlara uzun süre önce benim davetlim olmayı kabul ettiğinizi söylerim. Anlayış göstereceklerdir!"

"Dinleyin, Cesare." dedi Dük. "Bu gece sizlerle birlikte olmayı isterim, ancak bir koşulla:Hepiniz benim davetlimsiniz!"

"Asla! Olanaksız. Bu akşam sizi masamda görme mutluluğundan yoksun kalmayı yeğlerim!"

"Ne kadar eski kafalısınız, Habert! Kimin ödediğinin ne önemi var? Asıl olan birlikte olmak ve eğlenmek!"

"Düşes haklı." dedi Cesare. "Signorelli sorununu çözümlemem için açık kart veriyor musunuz şimdi?"

"Evet,, evet, evet!" diye kestirip attı Mandy.

"Ayağa kalktı ve duşun altına girdi. Havlu üstünden kayıp gitmişti. Cesare, Düke ayıp olmasın diye başını öbür tarafa çevirdi.

"Tamam," diye teslim oldu Hubert de Saran. Ama, diye ekledi Cesare'nin kulağına eğilip alçak bir sesle, "hesabı ödemeyi bana bırakacağınıza söz veriyor musunuz?"

"Söz veremem." diye cevap verdi Cesare, gülümseyerek.

"Cesare, söz mü?"

"Bu gece saat 9.30'da! Sizi Beach'in holünde bekleyeceğim, iyi günler, Mandy."

Bir daha geriye dönüp bakmadan çıkıp gitti.Mandy onun tipi değildi. Onunla her yattığında erkekliğinden bir şeyler gittiği izlenimine kapılmıştı. Öte yandan, bir kadın dövmek ağırına gidiyordu. Yaşı ilerlemişti, artık yumuşaklıktan, tatlılıktan hoşlanıyordu. Tramplenin arkasından geçti, havuz başındaki sayısız tanıdığı eliyle selamladı,, barın terasını aşıp Betty ile iriyarı Honor Larsen'in birlikte yemek yedikleri masaya saldırdı.

"İşte Akdeniz'in ızgara yayını. Ta Dieppe'den geliyor. Aslında Dieppe'den de değil. Orası sadece bir transit merkezi. Ta Dakar'dan geliyor. Soğutucu depoları bulunan gemiler içinde. Eh... nasılsınız bakalrm?"

Betty'yi alnından öptü, bir zeytin tanesini mideye indirdi, kendine bir bardak şampanya doldurdu ve ondan sonra elini

Larsen'e uzattı.

"İtiraf edeyim ki az önce size söylediklerimin tûmû yalan. Zaten, Cannes'da herşey yalan ya da yapmacıktır. Bazı günler, kendi kendime gerçek olup olmadığını sorarım hatta Betty, dinle, bu gece benim masama davetlisiniz! En küçük itiraz kabul etmiyorum! Sen ve Honor'un bizim masamızda oturduğunuzu duyunca öbür dostlarım da davetimi kabul ettiler: Dük ve Düşes de Saran, Lou Goldman, Arnold Hackett, Hamilton Price-Lynch, karıları ve dostları... Sen bu sabah kendini nasıl hissediyorsun, şekerim?"

Betty İngilizce birkaç kelime konuştu Larsen'le.

"Gelmek istiyor." dedi Cesare'ye. "Yalnız bir koşulla. Hesabı o ödemek istiyor. Yani hepinizi o davet ediyor."

"Bu olanaksız, hesabı ben ödüyorum!"

Betty dudak bükerek Cesare'ye ne zamandan beri dercesine baktı.

"Haydi Cesare, numarayı bırak..."

"Bu kez kararım kesin! Ona de ki..."

"Sen bana bırak! Burada mı buluşuyoruz?"

"Beach'in holünde. Saat 9.30 da. Tamam mı?"

"Son bir şey var Cesare.." dedi Betty. Şimdi ses tonu değişmiş, donuklaşmıştı." Fischler denen karı bu gece galaya gelip boy gösterirse, sana önceden haber veriyorum ki büyük bir rezalet çıkaracağım!"

"Ben de!" dedi Cesare sertçe.

Şu ana kadar işler mükemmel gitmişti.Herkes hesabı ödemeye can atıyordu. Son bir zeytin tanesini ağzına attı, Betty'nin tabağından çatal ucuyla bir parça balık alıp mideye indirdi.

"Akşama görüşürüz!"

"Çok, çok sevimli," dedi Honor Betty'ye dönerek. Cesare epey uzaklaşmıştı. "Çok iyi dostsunuz galiba?"

"Aynı yerlerde geziyoruz. Tabii her zaman aynı insanlarla değil. Beni çok eğlendiriyor."

"Leader Ödülünü kabul edeyim mi dersiniz?"

"Çok büyük bir onur bu, Honor!"

Bir saat kadar önce Betty, amansız düşmanı Nadia'nın önceki gece inhisarına aldığı gencin hararetli bir şekilde prens Hadad'la kucakiaşıığını görmüştü.

"Honor, şu genci görüyor musunuz? Hani şu aşağıda şilteye

uzanmış olanı canım. Yeşilli esmerin solundakini... Gidip onu bu akşam galaya davet eder misiniz?"

"Tanıyor musunuz?" diye kuşkuyla sordu Larsen..

"Hiç tanımıyorum. Ama Prens Hadad'ın candan bir dostu. Ortadoğu'da önemli işler çeviriyor. Sizi düşündüğüm için bunu önerdim. Honor."

Larsen peçeteyi masanın üstüne bıraktı, iri bedenini doğrulttu ve Betty'nin elini öptü.

"Betty, sevgilim, herşeyi düşünüyorsunuz! Hemen gidiyorum."

Yüzmek her ne kadar İyi gelmişse de Alan büyük bir yorgunluğun altında ezildiğini hissediyordu. Eğer Beach'de bir dakika daha kalırsa, bir köşede sızacak ve en az sekiz gün aralıksız uyuyacaktı.Güçlükle doğruldu, havlusunu aldı, son bir çabayla vestiyere uzanmak niyetindeydi. Norbert'in getirdiği giysileri giyip otele kaçacaktı. Ama dağ gibi bir gölge yolunu kesti.

"Honor Larsen." diyerek elini uzattı.

"Alan Pope."

Elini kurtarmaya çalıştı, boşunaydı çabası.

"Ortak bir dostumuz var: Prens Hadad. Bu gece galaya geliyor musunuz?"

"Hayır. Uyumak zorundayım."

"Bay Pope, şunu iyi bilin ki Cote D'Azur'de uyku yoktur. Burada ayakta ölünür! Yatağa uzanılacaksa sevişmek İçindir!"

Bu felsefe kendisinin de hoşuna gitmişti, gülmeye başladı.

"Sevgili dostum, bu gece bana davetlim olma zevkini verir misiniz?"

"Honor! Beni dostunuzla tanıştırır mısınız lütfen..."

Alap karşısındaki kızıl saçlı dilberi şaşkınlıkla süzdü.

"Alan Pope." dedi Larsen. "Betty Grone."

Kadın sarıyı andıran açık renk dar bir elbise giymişti. Bedenini olduğu gibi ortaya koyuyordu bu giysi Alan hayatında bu Kadar iri yeşil gözler görmediğini düşündü. Belki bir tek Nadia'nın menekşe rengi gözleriyle kıyaslanabilirdi bunlar.

Kadın gözlerini Alan'a dikmiş, yiyecek gibi bakıyordu.

"Bu gece bizimle birlikte olacağınızı umarım."

"Çok isterdim... Ne yazık ki..."

"Pek neşeli dostlarla birlikte olacağız." dedi Larsen. "Bu mutluluğu benden esirgemeyin! Ayrıca göreceksiniz, çok gOzel kadınlar da var! Nerede kalıyorsunuz?"

"Majestic'de."

"Şoförümün sizi almasını ister misiniz?"

"Hayır, hayır..."

"O halde saat 9.30 sularında Palm Beach'in holünde buluşmak üzere," diye araya girdi Betty. "Sizi kabul etmiş sayabilir miyiz?"

"Az önce beyefendiye de söylüyordum..." diye mırıldandı Alan.

"Bay Pope, bu iş tamam. Randevu burada. Honor ve ben sizi aramızda görmekten büyük mutluluk duyacağız. Honor, geliyor musunuz?"

Alan'ın ayakları birbirine dolanıyor, bütün bu insanlar delirdi mi ne, diye soruyordu kendi kendine. New York'da onu kapı dışarı etmişlerdi. Cannes'daonu davet etmek için yırtınıyorlardı!.

Marina bir çocuk gibi eğleniyordu. Eliyle her işaret ettiği şeyin üstüne anında satıcılar saldırıyor ve hemen paket haline dönüştürüyorlardı. Paketler Halil'in emriyle tam arkalarında bekleyen iki muhafız tarafından anında kapının önüne park etmiş iri Cadillac'ın bagajına taşınıyordu.Gerçek bir peri masalıydı bu. Marina değerli giysiler almakla bütün bu zenginliklere sahip olmakla ilgilenmiyordu bile. Onun için önemli olan va ona büyük zevk veren bu büyük ilginin merkezi olmaktı.

Yeni bir giysi seçtikçe Halil birkaç tane daha almasını öğütlüyordu. Gerçek şu ki Marina'nın bütün bunlara ihtiyacı yoktu. Aldıklarını belki bir kere bile giymeyecekti. Ama Halil bakıp usanmadan ona yeni şeyler almasını, yeni şeyler beğenmesini söylüyordu. Ve bu korkunç büyüleyiciydi. Croisette'in en ünlü modacıları Ingiltere Kraliçesiymiş gibi davranmışlardı kendisine

Şimdi ünlü kuyumcu Van Cleef'in dükkanındaydılar. Marina ne alması gerektiğini bilmiyordu bile. Müdür mücevher kutularını bir bir Marina'nın önüne koyuyor, Marina hayatında ilk kez gördüğü bu nesnelerin ne kullanılacağı yeri ve ne de fiyatını biliyordu.

"Şu elmas kolyenin güzelliğine bir bakın hanımefendi...Taşları pürüzsüzdür! Ayrıca buna uygun küpeleri de var.."

Marina dudak büktü. Bironbeşinci Louis koltuğa oturmuştu. Koltuğun rengi kaçmış mavisi her yanı yama içindeki blucinini andırıyordu.Eski hasır şapkasını hâlâ başından çıkarmamıştı.

Dükkan personeli yarım ay oluşturmuş Marina'nın tam karşısında, ayakta emirlerini dört gözle bekliyorlardı. Marina'nın en küçük hareketini bile kaçırmayacak kadar dikkatliydiler.

"Daha ilgi çekici bir şeyiniz yok mu?"

"İlgi çekici mi? Acaba nasıl bir şey bu, hanımefendi?"

"Buldum." diye haykırdı satıcı gençlerden biri. Siyah bir alpaka elbise vardı sırtında "Bir dakika, izninizle..."

Müdürün kulağına eğildi ve birşeyler fısıldadı. Sevinçten ve sabırsızlıktan ellerini oğuşturuyordu. Müdürün aklı da söylediklerine yatmıştı.

"Git getir! En son kreasyonlarımızdan biri, hanımefendi. Seveceğinizi umarım."

Satıcı genç hemen döndü, elindeki kutuyu vitrinin camının üstüne koydu.

"Ama bu..." diye hayranlıkla haykırdı Marina.

"Evet, gördüğünüz gibi! Bir köpek tasması. Platin üzerine tam 21 parça elmastan yapılmıştır. İzin verir misiniz?"

Kolyeyi Marina'nın boynuna taktı. Anında üç ayrı satıcı üç ayrı noktadan ayna tuttular.

"Bunu alıyorum! Evet harika!"

"Size çok yakıştı, efendim. Şimdi yüzükleri görmek ister misiniz?"

Halil kuyumcuyu bir kenara çekip kulağına fısıldadı.

"Prensin eşi bu kolyeyi çok beğenecektir. Aynından bir tane daha hazırlayabilir misiniz acaba?"

Alan'ın odaya girmesiyle kendini yatağa fırlatması ve derin bir uykuya dalması bir olmuştu.Israrla çalan telefonun sesiyle uyandı. Bir küfük sallayarak ahizeyi kaptı ve aynı anda saatine baktı. Dördü gösteriyordu. Sabahın dördü mü? Öğleden sonranın dördü mü? Bilmiyordu.

"Alo." diye mırıldandı isteksizce.

"Alan?... Ben Sammy!."

"Sammy! Saat kaç?"

"New York'da sabahın dokuzu. Uyuyor muydun, yoksa sızdın mı? Alan, şimdi beni iyi dinle. Çok önemli! Uzun uzun düşündüm. Bu oyundan vazgeçiyoruz!.

Alan'ın Bannister'in söylediklerini anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekiyordu. Dostunun ne demek istediğini tam olarak kavrayamamasına karşın sordu:

"Neden vazgeçiyoruz, anlamadım?"

Dün avukat bir dostumla görüştüm. Çok büyük bir salaklık yapmışız, Alan. Harcamaları hemen durdursan çok iyi olur! Bugüne kadar yaptığın masrafları ödemenin bir yolunu bulacağız! Beni duyuyor musun?"

Alan'ın damarlarına kurşun dolmuştu sanki

- "Parayı-bankaya iade edersek, kabul ederler! Bu işte, senin suçun yok, senden hesap sormayacaklarından da eminim! Gidip hatayı onlara itiraf edersen, işler düzelecek! Yeni bir iş bulur, para kazanır, borcunu ödersin. Böylece olay kapanır gider."

"Bir küçük ayrıntıyı bilmiyorsun. Sammy..." dedi Alan sönük bir sesle.

Bir süre bekledi ve sonunda ağzından baklayı çıkardı:

"Para filan kalmadı."

"Nasıl?"

"Para filan kalmadı!" diye kükredi Alan." Dolayısıyla, iade edemem! Anladın mı?"

"Hayır." diye kekeledi Bannister.

"Bitti, yolundum, hepsini yitirdim! Gidip çeki bozdurmamı söylemiştin. Ben de öyle yaptım. Ama hepsini kumarda elimden aldılar!"

"Alan, bu bir şaka mı? Beni korkutmak için böyle söylüyorsun?"

"Meteliğim kalmadı!"

"Sâna inanmıyorum! Alan, yemin et..:"

"Canın cehenneme!"

"Alan, iik uçağa atlayıp oraya geliyorum!"

"Ne istersen onu yap!"

Alan sinirden kendini kaybetmişti. Sert bir hareKetle telefonu kapadı.Kapı çalınıyordu. Yataktan fırladı, deli gibi kapıya koştu. Sammy'den, Nadia'dan, ama özellikle kendinden nefret ediyordu. Kapıyı açtığında siniri burnundaydı.

"Günaydın."

Betty Grone eşikte duruyordu. Az önceki giysisini çıkarmış, yerine siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti.

"Girebilir miyim?"

Alan vana çekilerek ona vol verdi. Bettv'nin Darfümü ournunu

okşadı.

"Kötü haberîer aimış bir insana, benziyorsunuz. Yoksa yanılıyor muyum?"

Alan kapıyı kapattı. Odanın boşluğu bir anda onları sardı. Şimdi sadece karanlık ve Betty'nin parfümü vardı ortada...

'Honor'a berbere gideceğimi söyledim."

Betty kendini yatağın üstüne bıraktı, kıvrılıp büzüldü ve kollarıyla dizlerini sardı.

"Yanıma oturun. Çok sevimli bir insansınız. Canınızı sıkıyor muyum?"

"Hayır."

"Üstünüzdeki kattayım.Honor az sonra dönebilir. Fazla zamanım yok."

"Duruşunu değiştirdi, uzun uzun gerindi ve yatağa uzandı. Alan şaşkınlık içinde onun pantalonunu çıkarmasını seyrediyordu.

"Yardım eder misiniz?"

Alan beceriksizce kadının istediğini yerine getirdi. Bir an yüzyüze geldiler. Betty onu kendine çekti ve doyumsuzlukla dudaklarını buldu.

19

Abel Fischmayer'in Oliver Murray'a karşı özel bir değer verdiği yoktu. Murray küçük bir memurdu, kendisi büyüktü. Murray cimriydi, oysa kendisi cömert olmakla övünürdü.' Çok ender olarak meslekî konularda fikir danışmak için karşılıklı yemek yerler ve Fischmayer, Murray'ın hödüklüğünü, kabalığını, görgüsüzlüğünü yüzüne vurmamak için kendini güç tutardı. Ne yazık ki, Hackett Burger'in en önemli müşterisiydi. Her ayın sekizinde Hackett şirketinde çalışan altmış bin işçi ve memurun maaşını dağıtmak yükümlülüğü Burger Bankası'nındı. Bu da yaklaşık 120 milyon doların her ay düzenli olarak el değiştirmesi demekti ve bu işlemi banka adına Fischmayer, Hackett şirketi adına da Murray denetliyordu. Kısacası Fischmayer, ne kadar basit görürse görsün, karşılaştıklarında Murray'ın elini sıkmak zorundaydı. Yine de telefonun tuşlarına dokunurken içinde belli bir tiksinti vardı.

"01 iver! Nasılsınız?.. Ben Abel Fischmayer. Evet, evet... Sizden bilgi almak için aramıştım. Şirketinizde Alan Pope adında bir memur çalışıyor mu?"

Murray'ın kaynana zırıltısını andıran sesi dişlerini gıcırdatmasına yolaçtı.

"Çalışıyordu, Bay Fischmayer, çalışıyordu."

"Nasıl, anlayamadım?"

"O memur şirketimizden dört gün önce ayrılmıştır. Kesin tarih istiyorsanız, 22 Temmuzda."

Gerçek mi? Hangi nedenle?"

"Personel fazlalığından dolayı. Uzun bir temizlik listesinin başındaydı. BOtûn bu soruların anlamı nedir, Bay Fischmayer?"

"önemsiz bir şey, Ollver, önemsiz... Karınız nasıl?"

"Çok iyi, teşekkürler."

"Bu Pope denen adam hangi bölümde çalışıyordu?"

"Mali şubelerin birinde şef yardımcısıydı." '

"Şu anda banka fişi tam önümde. Neden ona birdenbire 11.704 dolar verdiğinizi düşünüyordum."

"İşten çıkarılma karşılığı tazminatı o kadar tutuyor. Dört yıllık kıdemi vardı, ihbar tazminatı da üç ay . Etti yedi ay. 11.704 dolar yedi aylık maaşının karşılığı."

"Oldu sevgili dostum Ollver. Yardımınıza teşekkürler. Sizin işler iyi mi?"

"İyi Bay Fischmayer."

"Mükemmel Oliver, Mükemmel! Yakında görüşmek üzerb,' yeniden teşekkürleri."

Telefonu kapattı. Bu kez santraldaki kızdan Cannes'daki Majestic Otelini aramasını istedi. Hamilton Price-Lynch, ne kadar önemsiz bir kişinin paralarını alıp gittiğini mutlaka öğrenmek isteyecekti.

Alan Pope kadınları her zaman sevmişti. Bazı kadınlar da ona karşılık vermişlerdi. Erkek delisi çok kadın da tanımıştı. Ama kendini hiçbir zaman onların elinde bir eşya gibi görmemişti. Buna karşılık Cannes'a vardığından bu yana ilişki kurduğu üç kadın da onda acı bir tad bırakmıştı. Nadia Fischler,Betty Grone ve adını bile bilmediği o kulübedeki yabancıyla sevişmemiş, sanki döğüşmüştü. Hem de öylesine bir döğüş ki, kadın ve erkek birbirine giriyor ama üstünlüğün kimde olduğu kestirilemiyordu. Aslında kadın seçiyor elde ediyor ve sonra bir kenara atıyordu.

Bu kadınlarda kendini erkeğine bırakma diye bir duygu yoktu. Sevgi ye şefkatten uzak. Darmadağın odaya baktı. İçerde hala Betty'nin kokusu dalgalanıyordu. Çarşaflar yerlerde sürünüyordu, şilte açıktaydı, yastıklar dört bir.yere savrulmuştu. Sevişme sadece yatağın üstünde sürmemiş, Betty'nin tatmin olması için üç ayrı koltukta alt alta üst üste boğuşmak zorunda kalmışlardı. Betty sevişirken öylesine gürültülü sesler çıkarıyordu ki, güvenlik görevlilerinin odaya gelmelerinden korkmuştu Alan.

Yorgunluktan bitmişti genç adam, bedeni tırnak ve diş izlerinden morarmıştı. Dudakları kanıyordu. Savaştan çıkmış gibiydi. Garipti ama uykusu kaçmıştı. Banyoya girdi ve uzun süre duşun altında durdu. Yeniden yatağa uzandı ve umutsuzca uyumayı denedi. Olanaksızdı. Bir sigara yaktı. İçinde bulunduğu durumu düşündü. Olaylara artık egemen değildi. Olaylar onu yönetiyordu. En iyi olasılıkla birkaç saat sonra polis gelip tutuklayacaktı. Neyle suçlayacakları da oldukça açıktı: Dolandırıcılık karşılıksız çek bozdurma-Burger hatasını anlayacak, Alan'ın çeklerini karşılıksız bırakmaya başlayacaktı- sahtekarlık. Kaybedecek bir şeyi kalmamıştı. Burada ya da başka yerde nasıl olsa içeri tıkılacaktı. En iyisi soğukkanlılıkla burada polislerin gelmesini beklemekti. Doğruldu, perdeleri çekti, cam kapıyı açan düğmeye dokundu ve terasa çıktı. Saat öğleden..sonra beş dolaylarında güneş de hala tepedeydi, özgürlüğünün son saatlerinde gündüz gözüyle bu güzellikleri seyretmek arzusuyla doldu taştı. Her şey o kadar güzel ve uyumluydu ki, Burnuna dolan koku hayatın ta kendisiyle. İlerde göz alabildiğine uzanan plaj mayolu insanlarla tıklım tıklımdı. Bir sürü kişi Croisette boyunca büyük bir huzur içinde volta atmaya başlamıştı bile. Çocuklar havuzda gülüşerek oynuyorlardı. Ortalığı hala kavuran güneş havuzun suyundan yansıyan ışınlarıyla Alan'ın gözünü aldı. Açıklarda yelkenliler, arkalarında beyaz köpükler bırakarak denizi yararak süzülüyorlardı.

Alan yeniden odasına döndü, ayağına bir pantolon sırtına bir ceket geçirdi ve 165 numarayı çevirdi.

"Kapı görevlisiyle mi görüşüyorum? Ben Alan Pope. Daire 751. Garajdaki çocuklardan birine söyleyin arabamı hazırlasınlar."

Cezaevi hücresini boylamadan önce Rolls Royce'uyla şöyle bir saat kadar tur atmak hiç de fena fikir değildi. Bitkin düşen Norbert uyumaya gitmişti. Şimdi düşünde ya Nietschze'yi ya da

Kant'ı görüyordur, diye içinden geçirdi Alan. Otelin girişi güzel kadınlardan .köpeklerden spor giysileri içinde gülünç görünüşlü milyonerlerden ve hırpani blucinli gençlerden geçilmiyordu.

"Serge emirlerinizi bekliyor, Bay Pope. Şoförünüzü çağırmamı ister misiniz?"

Alan siyah gözlüklerini taktı ve direksiyona geçti.

"Hayır istemez. Teşekkürler."

"Bay Pope!"

Alan kendisine seslenen adamı ilk kez görüyordu.

"Ben MarcGohelan, otelin müdürüyüm. Aramıza hoş geldjniz demek fırsatı bulamadığım için üzgünüm."

Orta boylu, siyah gözlü, sarı saçlı ve sevimli bir insandı.

"Herhangi bir şeye ihtiyacınız olduğu zaman hiç çekinmeyin. Burada kaldığınız sürece mutlu olmanız bizleri sevindirir."

Alan başıyla selamlayarak teşekkür etti. Arabayı çalıştırdı. Yola çıktı, sola kıvrıldı ve Çroisette'e daldı. Rolls Royce o kadar sessiz çalışıyordu ki, bu Alan'a hayvansı bir zevk vermeye başladı. Kendisini bekleyen onca felaket varken, böylesine büyük bir zevki nasıl duyduğuna aslında kendisi de şaştı. Palm Beach'in. önünden geçti, bir süre deniz kıyısını izledi, sonra sağa döndü ve "Juan-Les-Pins" yoluna saptı.

Yarı çıplak yollara dökülmüş bronz tenli genç kızlar o geçerken dönüp uzun uzun arkasından bakıyorlardı. Ah gerçeği bir bilselerdi.

New York'u kasıp kavuran öldürücü sıcağa karşın, adamın sırtında gri bir üniforma vardı. Ceketin yakasına koca bir "B" harfi işlenmişti.

"Bu "B" de nesi oluyor?" diye sordu kapıcı.

"Burger'in "B"si. Bankanın yani."

Adam elinde tuttuğu mektubu uzattı.

"Unutmar Bay Pope'a elden vereceksin."

"Oldu, görürsem veririm."

Haberci selam verdi ve binanın önündeki kaldırıma park ettiği arabasına atlayıp uzaklaştı.

Günlerden 26 Temmuz'du. Pope dairesinin kirasını hala bankaya yatırmamış, üstelik 23 Temmuz gününden bu yana dairesine ayak basmamıştı. Kapıcı uzun süredir kaygı içindeydi. Sakın bu Pope denen herif evdeki eşyaları ondan habersiz başka yere taşımış olmasındı? Kapıcı elindeki mektuba merakla

bakıyordu. İçindekini öğrenmek benim görevim dedi ve kararını verdi. Mutfağa daldı. Ocağın üstünde su kaynatıyordu çay yapmak için. Mektubu bir süre buhara tuttu. Kıvamına geldiğini anlayınca çekti. Yumuşayan zamklı bölümü jiletle yavaş yavaş kazıyarak zarfı açtı. Dörde katlanmış kağıdı zedelemeden açmayı başardı. Kağıtta ne yazılı olabileceğini aşağı yukarı kestirebiliyordu. İlk okuyuşta bir şey anlamadı. Yeniden okudu. Birden katır tepmiş gibi külçe halinde masaya yaslandı kaldı.

Tam bir düzine kadardılar, büyük ada çamlarının gölgesindeki bir bankın çevresine toplanmışlardı. İçlerinden kızıl saçlı ve iri yarı olanı elindeki gitarı tıngırdatıyordu. Boynuna kızıl bir atkı dolamıştı. Bir başkası boylu boyunca yere uzanmış, tam karnının üstüne yerleştirdiği boş bidona avucuyla vurarak arkadaşının gitarına eşlik ediyordu. Birkaç genç kız bir şarkı mırıldanıyordu. Hepsi on sekizle yirmi beş yaş arasındaydılar. Gelip geçenler biraz durup müziklerine kulak kabartıyor, sonra yollarına devam ediyorlardı. Cote d'Azur bu mevsim Avrupa'nın her yerinden güneşte yanmak için gelen öğrencilerle dolup taşardı. Ekmek pahalı değildi. Meyve de, domates de ucuzdu. Açık havada yıldızların altında yatarlardı. Görünümü seyretmek ve sevişmekten para alınmıyordu. Gökyüzü ve deniz de herkesin malı değil miydi?

"Provokasyon," diye tembelce çıkıştı Hollandall genç. Birkaç metre ileriye park eden beyaz Rolls Royce'u nefret dolu bakışlarla süzüyordu.

"Sonradan görme," diye karşılık verdi yanındaki kız arkadaşı.

"Celep olmalı."

"Böyle bir aletle dolaşır mısın?"

"Bana mı sordun?"

"Kırkı buldun mu, aynısını edinmek için kıç yalarsın sende."

"Neden hemen parçalamıyoruz?"

"Hans, bomba yanında mı?"

"Sırt çantamda."

"Aptallık yapmayın arkadaşlar! Başımıza neden bela açalım?"

"Keyfimizin kahyası mısın?"

"Rahat battı sonunda..."

"Hans, git getir!"

Hans çantasından bombayı andıran bir silindir çıkardı.

"Ne yazmamı istiyorsunuz?"

"Kapitalist, go home!"

"Budala. Kimi kimin evinden kovuyorsun. Burası onun yeri. Hem çok uzun. Bilirsin, tembelimdir."

"Zengin domuz... Nasıl fena mı?"

Hans, Polis, Royce'un yanında diz çöktü. Elindeki silindirden siyah boya bembeyaz Rolls Royce'un üzerine fışkırdı. Arkadaşları kahkahadan kırılıyordu. Yoldan geçen meraklılar da arabanın çevresine doluşup gülenlere katıldılar.

Hans gerçekten işinin uzmanıydı. Geceleri bütün nefretini kamu kuruluşlarının duvarlarına kusardı. Siyasal partileri yeren, çevre kirlenmesine karşı çıkan, atom santrallarını ve resmi kuruluşları eleştiren yazılarla süslerdi geçtiği yerleri.

"Ben emekli bir albayım ve bu yaptıklarınızı protesto ediyorum." dedi seyircilerden biri.

"Araba bizim." dedi gitar çalan. "Ne hakla boyamamıza engel olursunuz albayım?"

Yeni bir kahkaha tufanı koptu. Hans "zengin" sözcüğünün "g' harfindeyken elindeki boya kutusunu uzun boylu sarışın bir kıza uzattı.

"Terry, sen devam et. Yoruldum...."

Terry oflaya poflaya işi bitirdi. Alkışlar yükseldi, seyircilerin biri boya kutusunu Terıy'nin elinden kaptı ve Rolls Royce'un henüz el değmemiş öbür tarafına koca bir "PIG' (*) yazdı. Hans yeni ressamın karşısında yerlere kadar eğilerek Selam verdi ve göğsüne madalya takar gibi yaptı. Yeni gelen zafer naraları arasında Hans'tan kurtuldu, boya kutusunu yeniden Terry'ye uzattı, arabanın kapısını açtı, direksiyona oturdu, anahtarı kontağa soktu ve motoru çalıştırıp uzaklaşmaya başladı. Kahkahalar anında kesilmişti. Şimdi uçuşan martılarla ilerde top oynayan çocukların gürültüsünden başka şey duyulmuyordu. Bir de yakındaki kentin uğultusu ve müzik sesleri onlara kadar gelmekteydi.

"Bok herif! diye bağırdı Hans. Az önceki neşeli havayı geri getirmeye çalışıyordu.

Rolls Royce yirmi metre kadar uzaklaşmıştı ki birden fren yaptı. Geri geri geldi ve tam onların önünde durdu. Terry, elinde boya kutusuyla aptal gibi olduğu yerde duruyordu. Arabayı

(*) *İngilizce domuz(Ç.N.)*

kullananın'kendisine seslendiğini gördü.

"Gelsenize!"

Terry bakışlarıyla dostlarından yardım diledi. Ama kimse kılını kıpırdatmıyordu. Alan, Rolls Royce'un kapısını açtı.

"Korkuyor musunuz?"

Sorunun karşısında ezilen genç kız, kendini ispatlamak için Alan'ın yanındaki koltuğa çöktü.

"Hey! Şu şalak herif bizim kızı kaçırıyor be!" diye bağırdı Hans, İçgüdüsel bir şekilde gözleri arabanın numarasını okudu.

Rolls Royce çamlarla kaplı alanı geçmiş ve yola çıkmıştı bile.

"Adın ne?" diye sordu Alan.

"Terry."

"Ingiliz misiniz?"

"Size ne?"

"Doğru."

Alan çok sakin ve ruhsuz bir sesle konuşuyordu. Genç kız yan gözle ona baktı, ama siyah güneş gözlüklerinin gizlediği bakışını seçemedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Juan-LesPins'i geçmiş ve şehirlerarası yola varmıştı. Direksiyonu sağa kırdı.

"Sevimli olduğunuzu mu sanıyorsunuz?" diye sordu Terry.

Cevap alamadı.

"İnmek istiyorum."

"Sizi tutan yok."

Ne var ki Alan bir yandan gaza basıyordu. Kız omuz silkti ve deri koltuğa iyice yayıldı.

"Hiç gülünç değilsiniz."

Alan bu kez arabayı sola saptı. Şimdi bir tepeye tırmanan dar bir yolda gidiyordu.

"Arabamdan ne istediniz?"

"Çok gösterişli. İğrenç! Buna binecek kadar yaşlı da değilsiniz üstelik."

Şimdi görünüm değişmişti, zakkum ağaçlarının arasından süzülüyorlardı. Ara sıra ağaçların arasından çevresi çiçeklerle kaplı villaların damları görülüyordu.

"Daha çok gidecek miyiz?"

Alan arabanın stereo teybine bir kaset yerleştirdi.

"Hey, dinleyin!" diye atıldı. Terry. "Bu numaralardan artık

sıkılmaya başladım! Arabanızı kirlettik, tamam! Ama'bunu bu kadar uzatmaya gerek yok! Rolls Royce satın alabilen bir kimsenin herhalde onu yeniden boyatacak kadar da parası vardır! Durunartık!"

Alan frene bastı, arabayı yolun kenarına çekti ve kontağı kapattı. Terry arabadan çıktı. Alan ona engel olmak için en küçük bir davranışta bile bulunmadı.Genç kız kararlı adımlarlaters yöne doğru ilerlemeye başladı. Alan arabayı yeniden çalıştırdı. Olduğu yerde geri döndü. Terry'nin yanından geçti ve elli metre kadar İlerde yeniden durdu. Bu kez arabadan inip onu beklemeye başladı. Sırtınıbir villanın taş duvarına verdi. Hava o kadar saydam ve temizdi ki... Ta uzaklarda deniz parıldıyordu. Rengarenk bir halıya benzeyen vadi dalga dalga denize saldırır gibiydi. Terry onun yanından geçerken başını ters yöne çevirmişti. Alan iki adım atarak onâ yetişti ve kolundan yakalâdı.

"Şimdi size iyi bir dayak atsam?"

"Hele bir deneyin!"

Alan genç kızı öfkeyle sarstı, ama sandığı kadar hırslanamıyordu.

"Peki zararımı kim ödeyecek şimdi?"

Genç kız ona kötü kötü baktı.

"Öderiz pis paranızı."

"Ne zaman?

Terry birden korkmaya başladı. Ya bir deliyle, bir seks manyağıyla, bir gangsterle karşı karşıyaysa?

"Bırakın beni!"

Alan onu bıraktı, gözlüklerini çıkardı, tembel tembel gözlerini oğuşturdu, geriye döndü, yürüdü gitti ve bahçe duvarına sırtını yeniden dayadı.

Terry kızaran bileklerini oğuşturuyor, bulunduğu yerden Alan'ı süzüyordu. En fazla yirmi beş, otuz yaşlarında olmalıydı. Cebinden açılmamış yeni bir paket sigara çıkardığını ve bir teme de yaktığını gördü.Bileklerini bıraktığından bu yan? Alan bir kez bile dönüp ona bakmamıştı.

"Hey..."

Alan duymamıştı bile.

"Dinleyin, gerçekten çok üzgünüm... Ama amacımız kötülük yapmak değ i İd i. Sadece şakayd ı. "

Alan omuz silkti ve sigarasından derince bir nefes çekti.

"Bana kızgın mısınız?"

"Ne soru?" diye sertçe cevap verdi Alan. Dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı.

Terry artık onu daha yakından incelemeye başlamıştı.

"Bütün bu olanlardan sonra beni geri götüreceğinizi hiç sanmıyorum"

"Haklısınız, böyle bir şey düşünmüyorum."

"Peki. Ben de yürüyerek giderim."

Ayakta iki yana sallandı.

"Adınızı öğrenebilir miyim?"

"Alan."

"Garip..."

Terry bahçe duvarının üstüne oturdu ve aynı yöne baktı.

"Böyle bir arabayla neden dolaşıyorsunuz? Sizin yaşınız hiç de sevimli değil doğrusu."

Alan konuşmadı.

"Öyle değil mi?" diye devam etti Terry. "Amerikalı mısınız?"

"Evet."

"Ne iş yapıyorsunuz?"

"Çeşitli işler. Her telden çalıyorum."

"Ben öğrenciyim."

"Ne öğrenimi yapıyorsunuz?"

"Hayatı öğreniyorum."

"Bu da mı ders programına dahil?"

Alan başını ona çevirdi. Bir blucin ve çok bol gelen haki bir gömlek giymişti. Altın sarısı saçları çok güzel gri gözleri vardı. Elleri küçük ve inceydi, çocuk elleri.

"Bana bir sigara verir misiniz?"

"Yanımda esrar yok, kusura bakmayın."

"Neden bunu söylemek ihtiyacını duydunuz?"

"Yanındakiler hippi değil mi?"

"Onlar da sizin yaşınızda. Ama sizden çok daha gençler."

Çenesiyle Rolls Royce'u işaret etti. Alan arabaya şöyle bir baktı, paketten bir sigara çıkardı, kendininkinin ateşiyle yaktı ve Terıy'ye uzattı. Genç kız sigarayı aldı. Bir an bakışları karşılaştı. Alan genç kızın bakışında kendi yüzünün yansımasını gördü. Başını çevirdi.

"Gidiyor muyuz?"

Arabanın kapısını açtı. Terry içeri girdi.

"Büyüyünce ne yapmak istiyorsunuz?"

"Çocuk kalmak. Ya siz?"

Alan birinci vitese geçirdi ve yavaş yavaş gaz verdi.

"Yaşlanmaya çalışmak."

"İyi yoldasınız. Eminim, bir de özel şoförünüz vardır."

"Tabii."

"Buradaki otellerin birinde de'genişçe bir daireniz."

"Kesinlikle."

"Ve de geceleri kravat, takıp bir takım palavracılarla birlikte yemek yiyorsunuz?"

"Smokingle, tabii."

"Bütün bunlar hoşunuza gidiyor mu?"

"Bayılıyorum."

Terry katıla katıla gülmeye başladı.

"Peki öyleyse, neden bunları yapmaya devam ediyorsunuz?"

"Siz hayatta hep hoşunuza giden şeyler mi yaparsınız?"

"Evet. Her zaman."

"Talihiniz var." dedi Alan, gülümseyip iç çekerek.

"Talih malih değil. İnsan talihini kendi yaratır, isterse."

"Ya da yürekli olma talihliliğine ermiştir."

"Peki sizde yüreklilik yok mu?"

"Genellikle çok az."

"Yaşu.sıra?"

"Hiç yok."

Terry dikiz aynasına vurdu.

"Neyiniz var, neyiniz yok satın. Bütün eski alışkanlıkları denize fırlatın gitsin. Vebaşka şeyler yapın!"

Alan önündeki dönemeci oldukça sert aldı.

"Nerede oturuyorsunuz?"

"Golfe-Juan'da, Bir arkadaşımla birlikte oda kiraladık."

"Bir doksan boyunda sakallı bir arkadaşla mı?"

"Elli beş kilo ve göğüs ölçüsü 90 olan bir arkadaşla. Yaşlı bir kadın mı besliyor yoksa sizi?"

"Evet. Tam yüz üç yaşında. Ve de çok kıskanç. Günüme onun köpeğini işetmekle başlıyorum."

Juan yoluna saptıkları zaman Alan birden kendisini bekleyen felaketi unuttuğunu hissetti. Bu kısa gezinti sırasında sanki serin bir pınara girmiş ve bütün kaygılarından arınmıştı. Hatta arada sırada kahkaha atarak gülebiliyordu bile,

"Kaldığınız yerde telefon var mı?"

Terry onu soran bakışlarla süzdü.

"Neden bir de mermer banyosu olmasın? Musluk sahanlıkta,

üstelik canı istediğinde akıyor. Görmek ister misiniz?

"İsterim."

Rolls Royce, Golfe-Juan'ın sakin bir sokağında durdu. Sokakta top oynayan çocuklar arabanın üzerindeki garip yazıları görünce katıla katıla gülmeye başladılar. Terry alaycı çığlıkları duymuyormuş gibi davrandı. Alan ise bakışlarını başka yere dikmişti.

"Burası." dedi Terry.

Chez Tony adlı küçük bir lokantanın yanındaki sundurmanın altından geçtiler.

"Fiks menü 27 frank. Taze sardalya, yeşil salata, peynir ve meyva."

Sonra dönüpAlan'a hafif hafif gülümsedi.

Daha ne olsun? Oda dördüncü katta. Oraya kadar tırmanacak gücünüz var mı?"

"Denerim," dedi Alan.

Sarmal merdiveni önce Terry tırmandı. Ayakları basamaklara öyle hafif dokunuyordu ki, gören uçarak çıktığını sanırdı.

"Çok sıkıştım, Prensim. Hükümetin benden teslim tarihini en geç kırk sekiz saat içinde bildirmemi istiyor. Yetkililer malı uzun süre askeri bir alanda tutmak niyetinde değiller."

"Mal nelerden oluşuyor," diye sordu Hadad.

"100 uçak 40 tane Draken, 35 tane Viger ve 25 tane 105 tipi" dedi Honor Larsen. "800 milyon doları bir hangarda belirsiz bir tarihe kadar bekletemem."

"Peki ama bu işlemleri yürütmeyi yabancı ülkelerdeki kuruluşlarınızdan birine devretseniz?"

"Olmaz. Bütün gözler üzerimize çevrilmiş durumda, hem bir tek İsveçlilerinki değil."

Görüşme Majestic Otelinin. dördüncü katında, prensin dairelerinden birinde geçiyordu. Prens Hadad ve Honor Larsen uzun yıllardan beri tanışmalarına karşın herkesin önünde birbirlerine yabancı gibi davranırlardı. Çevirdikleri dolaplar her ikisinin de ağızlarını kesinlikle çok sıkı tutmalarını gerektiriyordu. Çağımızda politika ve ekonomi öylesine birbirine girmişti ki, normal koşullarda bir iş yapma olanağı yoktu. Amerikan hükümetiyle aralarındaki ticari anlaşmalar uyarınca Hadad ordusunu donatmak için gerekli askeri malzemeyi başka yerden

alamazdı. Ne yazık ki, İsrail'i sonuna kadar desteklelyen ABD'nin bir Arap Emirine silah satması güç işti. Hadad da Fransa'ya, İsveç'e, Ingiltere'ye ve İtalya'ya başvuruyordu. Ama oralarda da aynı sorunlarla karşı karşıya kalmıştı. Gerek askeri ittifaklar, gerek siyasal ilkeler nedeniyle bu devletler de ABD tarafından geri çevrilen bir Emire askeri malzeme satmaya pek yanaşmıyorlardı. Kıcacası devletten devlete resmen silah alma olanağı yoktu. Bu güçlüklerin üstesinden gelmenin de tek yolu kalıyordu: Aracı kullanmak. Aracı ticareti devlet adına değil, kendi adına yürütüyordu. Böylece ticaret devam ediyor, görünüş de kurtarılmış oluyordu. Bugüne kadar İsveç'le Emir Hadad arasındaki uçak alışverişi Ervvin Broker aracılığıyla gerçekleşmişti.

"Ervvin'in başına gelenlere bir türlü anlam veremiyorum." dedi Honor Larşen.

"Havaya uçmuş" diye karşılık verdi prens.

"Evet. Ama neden? Onu havai fişeklerin bulunduğu dubaya bağlayıp karnına da bir dinamit yerleştirmekte kimin çıkarı olabilir?"

"Ne kadar komisyon alıyordu?"

Honor prense baktı.

"Yüzde iki" dedi.

"Yani 16 milyon dolar." dedi prens içini çekerek.

Larsen kendini güç tuttu. Bu alışverişten Hadad'ın aldığı payı yakından biliyordu. Emirlik adına yaptığı anlaşmalardan Hadad'ın aldığı komisyon yüzde sekizdi. Bu seferki payı tastaman 64 milyon dolardı. Prens iş ilişkilerinde çok titizdi. O sadece kadınlarla beraberken çocuksu ve cömertti. Alışverişe geldi mi, yüksek voltajlı elektrik verilmiş gibi kafası bir elektronik beyin örneği çalışmaya başlardı.

"Korkarım aramızdaki alışverişi bozmaya yönelik bir komplo ile karşı karşıyayız. Elinizin altında aracı olarak kullanabileceğimiz başka biri var mı?"

"Hayır. Ya sizin?"

"Benim de yok."

Derin düşüncelere daldılar. İki gün içinde bu tür işlerin altından kalkabilecek ciddi bir adam bulmak çok zordu. Çünkü herhangi biri, her ikisi için de çok verimli olan bu alışverişi tehlikeye atabilirdi.

"Prens, sizi bu zavallı Ervvin'le tanıştıran kişilerle ilişkileriniz

hala sürüyor mu?"

"Hayır," dedi Prens. Aslında yalan söylemişti.

Cesare di Sogno'nun kendi işlerine uzaktan yakından karıştırılmasım istemiyordu. Çok gezen, çok sözü edilen, başkalarından çok söz eden bir insandı Cesare. Dört yıl önce kendisine Ervvin Broker'i tanıştırmakla iyi bir iş yapmıştı. Oysa bugün Ervvin Broker öldürülmüştü ve Hadad'ın içinden yükselen bir ses Cesare'ye fazla güvenmemesini söylüyordu. Pezevenkliğine diyecek yoktu, ama ciddi işlere gelindi mi uzak tutulmalıydı.

"Yazık," diye hayıflandı Larsen. "Bu gece galaya geliyor musunuz?" diye sordu birdenbire.

"Yardımseverlerin galasına mı? Evet," diye cevap verdi Prens.

"Dostlarınızdan birini masama davet ettim,' dedi Larsen.

"Kim bu?"diye telaşla sordu Hadad. Hayatı boyunca o kadar parası olduğu için asla dost sahibi olmamıştı.

"Alan Pope."

Hadad kaşlarını çattı.

"Sizinle çok sıkı fıkı olduğunu söylediler," diye açıklama yaptı Larsen. "Bu sabah havuz başında onunla uzun uzun kucaklaştığınızı görmüşler."

Prens belleğini yoklayarak hatırlamaya çalıştı. Birden sabah oğlunun yaptığı şey için özür dilemeye gittiğinde, ayağı kayınca düşmesin diye tutunduğu genç adamı hatırladı. Aynı adam, gece de Nadia Fischer'le ortaklaşa kendisine kafa tutmaya kalkışmıştı.

"Onu tanımıyorum," dedi. "Ne demek istiyorsunuz, Bay Larsen?"

"Hiçbir şey, Prens. Sadece merak ettim. Birini arıyorum. Eğer karşılaştığımız soruna kırk sekiz saat içinde bir çözüm bulamazsak, 800 milyon dolarlık alışveriş suya düştü demektir."

"Kirişe dikkat, kafanızı eğin!"

Alan iki büklüm daldı içeriye. Terry ardından kapıyı kapattı. Odanın penceresi ardına kadar açıktı. Pencerenin tam önünde yer alan iki sardunya saksısının gerisinden televizyon antenlerinin sivrisinekler gibi konduğu kent damları görülüyordu. İnsan biraz çaba harcasa ta ilerdeki denizi bile seçebilirdi. Beyaz kireç badanalı duvarlardan birinde Davld Bovvie'nin bir posteri yer alıyordu. Masadaki porselen tabağın içinde de bir muz, iki elma, bir greyfurt ve üç portakal vardı.

"Sizinki hangisi?'' diye sordu Alan beyaz pike kaplı yatakları göstererek.

"Soldaki, öbüründe Lucy yatıyor. Kahve içer misiniz?"

"Gerçekten yapabilir misiniz?"

"Neskafeye karşı özel bir alerjiniz yoksa evet."

"Suyunuz olmadığına inanmıştım."

Terry biraz ilerledi ve odanıvbir köşesindeki mavi muşamba örtüyü tiyatro sahnesinin perdesini açar gibi kaldırdı. Odanın bu girintisine bir duş, bir lavabo ve bir de ocak yerleştirilmişti.

"Bana inandınız mı?"

"Matisse'in tablolarına benziyor."

"Ne?'"

"Odanız, renkler, açık pencere."

Terry çok şaşırmışa benziyordu.

"Demek Matisse'i biliyorsunuz? Hem zengin, hem kültürlü. İşte bu harika!"

"Demek o kadar cahil bir görünüşüm vardı ha?"

"Çağımızda para, kültürün, inceliğin, sevimliliğin, aklın yerini aldı da. öyle ayakta dikilip durmayın, sinirlerimi bozuyorsunuz!"

"Nereye oturayım?"

"Benim yatağın üstüne." dedi Terry olağan bir tavırla.

"Yatağın üstüne yerleşirsem, uzanır kalırım."

"Engel olan mı var?"

"İki yüzyıldır uyumamış gibi hissediyorum kendimi."

"Ayakkabılarınızı çıkarın. Rahatınıza bakın!"

Alan biran, Nadia, Betty ve Palm Beach'deki o isterik kadınla yaşadığı sahnenin tekrarlanmasından korktu.

"Eğlenti uzun mu sürdü?"

"Dün gece Roma'daydım."

"İş için mi?"

"Spagetti yemek için" diye cevap verdi Alan açık yüreklilikle.

Büyükçe bir fincanın içine iki kaşık neskafe attı Terry.

Fincanı daha sonra musluktan sıcak suyla doldurdu.

"Şeker?"

"Lütfen. Bir tane. Siz içmiyor musunuz?"

"Neskafeden nefret ederim. Lucy seviyor bunu. Ben köşedeki barda ekspresso içerim."

Fincanı Alan'a uzattı onu süzdü ve birden katıla katıla rülmeye başladı:

"Neden güldüğünüzü sorabilir miyim?"

"Size gülüyorum. Cezalı kalmış kolejli çocuklara benziyorsunuz. Galiba sizi bu kadar üzen de dışardaki Rolls Royce."

Alan hiç kımıldamadan onu izlemeye başlamıştı. Terry elindeki bardakla pencerenin kenarındaki sardunya saksılarını suluyordu. Çok genç, zarif, sağlıklı, çevik ve doğaldı. Çok güzeldi. Onda herkeste olmayan çok değerli birşeylerin varlığını hissetti. Bugüne kadar hiç böyle bir duyguya kapılmamıştı. Ama kaderin kendisine ne gibi darbeler hazırladığını bilmediğinden, belki onu iyice tanıma fırsatını hiç bulamayacaktı. Terry gömme dolaptan bir kase yoğurt çıkardı, masaya koydu, boşalan neskafe fincanını yıkadı ve işi bittikten sonra gelip Lucy'nin yatağına oturdu.

"Bana neden öyle bakıyorsunuz?"

Bir süre gözgöze bakıştılar. Alan gözlerini bir türlü kaçıramadı ondan. Terry de hareketsiz kalmıştı. Yoğurt kasesini üzerine koyduğu dizleriyle dudakları arasında bir yerde donup kalmıştı sanki kaşığı. Odanın sessizliği sokakta oynayan çocukların gürültüsü ve karşıki binadan gelen müzik sesleriyle doluyordu. Ama gene de yoğun bir sessizlik vardı içerde. Çünkü hiçbir şey bu sessizliği kırıp geçemez, hiçbir sözcük şu anda gözleriyle birbirine anlattıklarının yerini tutamazdı. İkisi de olayların bu kadar hızlı ve bu kadar kendilerinin dışında gelişmesinin verdiği şaşkınlık içindeydi.

"Terry?"

"Evet?"

Az önce donan hayat akışına yeniden başlamıştı. Aslında çok kısa sürmüştü bu, ama ikisine de bitmeyecekmiş gibi gelmişti. Alan onun da duyduklarının eşini duyup duymadığını sormak için can atıyordu. Terry hafifçe bakışlarını kaçırdı.

"Yarın sizinle olmaktan büyük mutluluk duyacağım. Birlikte yüzmeye gidebilir miyiz?"

Terry'nin hayır diyeceğinden emindi. Kabul etse bile yarın Terry ile buluşamayacaktı ki. Belki de bu güzel anların bitmesine birkaç saniyeden daha az kalmıştı.

"Saat kaçta?" diye sordu Terry.

"On iyi mi?"

"Oldu."

"Burada mı?"

"Burada."

Tek uçan Terry değildi. Alan da merdivenleri inerken sevincinden neredeyse uçmaktaydı. Hiç öfkeye kapılmadan çocukların ön koltuğa bulaştırdıkları çukulatalı dondurmaların kalıntılarını temizledi. Arka cam ise bir yemek listesini andırıyordu. Zeytinli, ançuezli ve domatesli bir pizza yapıştırmışlardı buraya. Üstündeki yazılarla birleşince araba Rölls Royce'den çok çöp tenekesini anımsatıyordu.

20

Lucy merdivenleri dörder dörder çıktı, anahtarı kilide soktu ve kapıyı açtı.

"Evde miydin? Harika! Seni bulamayacağım diye korktum ki!"

Terry onu rastgele selamladı. Boylu boyunca yatağa uzanmıştı. Ellerini başının altında kavuşturmuş tavana bakıyor, düşünceli düşünceli sigara içiyordu. Bacaklarını yataktaki çamaşır yığınının üstüne yerleştirmişti.

"Hazırlan! On dakikaya kadar gidiyoruz."

Lucy büyük hasır çantasının içine bir diş fırçası, bir elma, bir diş macunu tüpü, bir çile kırmızı yün, bir mayo ve bir tişört tıkıştırdı.

"Hayatında görebileceğin en güzel evi göreceksin. Selvilerin ve zeytinliklerin arasında rüya gibi bir havuz, kemerli odalar, harika bir müzik salonu ve müthiş bir mutfak!... Hazır mısın? Araba rıhtımda bizi bekliyor!"

Lucy sonunda Terry'nin yerinden bile kımıldamadığını farketti.

"Hey, dediklerimi duymadın mı yoksa? Biraz acele et! Düşün, geceyi Mac Dermott'larda geçireceğiz! Saint-Paul'un yukarısında! Sana sözünü etmiştim! Bizi bekliyorlar! Terry!... Neyin var? Hasta mısın?"

"Kusura bakma, gelemeyeceğim" dedi Terry. "Yarın sabah bir randevum var."

"Kiminle?"

Terry sigarasından derin bir nefes çekti.

"Bir adamla," dedi sonunda. Aklı sanki odanın dışında bir yerdeydi.

"Hangi adamla?"

"Alan'la."

"Ben tanıyor muyum?"

"Hayır."

Lucy'nin daha iyi anlayabilmesi için tek tek heceledi:

"Alan."

"Tamam Terry, anlaşıldı, yarın sabah Alan'la randevun var... Bunu arabada uzun uzun anlatırsın, ama şimdi hazırlan, gidiyoruz!"

"Harika bir insan,," diye mırıldandı Terry. Lucy'nin söylediklerini dinlemiyordu bile. "Yarın sabah onda gelip beni alacak."

"Tamam anladık, yarın sabah alacak! Bu bir şey değiştirmez! \ Şimdi gideriz, akşam yemeğini Mac Dermott'larda yeriz, gece orada kalırız, yarın sabah bizi getirirler! Oradaki herkes seni tanımak istiyor! Buraya sırf seni almak için geldim. Çok değil, topu topu bir saatlik yol! O kadar güzel ki! Tabloları bir görsen! Klee, Mondrian, Miro, Chagall ve Giacometti'nin eskizleri! Hadi ama, hazırlan artık!"

Lucy yatağın üstüne atladı ve Terry'yi kendine gel dercesine sarsmaya başladı. Terry hiç kımıldamadan öylece duruyordu.

"Lucy, canım hiç istemiyor. Sen yalnız git."

"Asla! . Sana söz veriyorum, sabah ondan önce seni getireceğiz! Geliyorsun değil mi, geliyorsun!"

Duşun bulunduğu küçük girintiye doğru koştu ve Terry'nin eşyalarını kendi çantasının içine doldurdu.

"Haydi, hop, gidiyoruz. Bana olanları yolda anlatırsın!"

Lucy arkadaşını merdivenlere doğru sürükledi ve arkalarından kapıyı çekti. Kilitlemeye bile gerek duymamıştı. Anahtarın ne önemi vardı ki? Sahip oldukları tek ve en değerli şeyi, gençliklerini, nasıl olsa hiç kimse çalamazdı.

Majestic Otelinin önünde Rolls Royce'u park ettiğinde Alan'ı ilk gören Norbe/t oldu. Tam karşısında şaşkınlıktan ağzı bir karış açık duruyordu. Alan o kadar mutluydu ki, Norbert'in telaşının nedenini anlayamadı.

"Arabanın halini, gördünüz mü" diye kekeledi Norbert kapıyı açarken.

"Ne var, ne olmuş?" diye kayıtsızca sordu Alan.

O sırada Serge yaklaştı ve dehşetten açılmış gözlerle arabanın iki yanındaki'yazıları okudu.

"Alçaklar!" dedi. "Bunların gücü saç parçalarına geçiyor!"

"Benim de başım derde girecek," dedi Norbert.

"Juan-Les—Pins'de oldu" diye ae>Wddı Alan. "Bir sigara almak için tütüncü dükkanınao*«*fgım sırada..."

Norbert,acentenin araüayı her zaman kendisinin kullanması gerektiği yolında talimatı bulunduğunu söylemeye cesaret edemedi. Rolls Royce'u müşteriye teslim etmek mesleki bir hata sayılıyordu. Yine de bu olayda küçük bir fark vardı: Alan arabayı alıp giderken Norbert'den izin almamıştı.

"Arabayı bu haliyle kullanamazsınız bayım. Onarılması için garaja götüreyim."

"Bütün masraf bana ait," diye atıldı Alan. Hem bir yandan hata yapmış olmanın ağırlığını hissediyor, ne var ki bir yandan da hemen yukarı çıkıp Terry'yi düşünmeyi arzuluyordu.

"Sigortalıyız bayim. Benim kaygım yeniden boyanmasının uzun zaman gerektirebileceği."

"Yağlı boya," diye fikrini belirtti Serge, tırnaklarının ucuyla yazıları kazımaya çalışırken. "Suluboya kullanacak değiller ya. Tanrım, ne dönemde yaşıyoruz!"

"Acentede aynı arabadan yoksa, ne yapmamı istersiniz?"

"Ben onlara hemen- telefon ederim," dedi Serge, telefona doğru uzaklaşırken.

"Üzgünüm Norbert, gerçekten üzgünüm," dedi Alan.

"Önemi yok, bayım. Çok daha ciddi şeyler olabilirdi."

Norbert'in ağzından çıkan sözler aslında Alan'ın içinde bulunduğu durumu mükemmel özetliyordu. Bu oyun bir süre sonra mutlaka bitecek ve onu tutuklayacaklardı. Alan'ın yürekten istediği tek şey vardı:Hiç olmazsa Terry ile yarın sabah buluştuktan sonra yakaianmak.Onu bir kerecik kollarının arasına alıp sarabilse herşeye'katlanabilirdi! Norbert'in omzuna dostça dokundu ve odasına çıkmak için asansöre doğru yürüdü.

Hans sürekli çağdaş gençliğin giysileriyle dolaşırdı. Rengi uçmuş bir blucin, bir zamanlar mavi olduğu zor anlaşılan bir tişört, blucinine' uygun bol bir yelek, yüksek topuklu çizmeler.Sırt çantasında da boya kutusu ve bir çift temiz çorap olurdu. Henüz yirmi iki yaşındaydı ve La Haye Mimarlık Fakültesinin en parlak öğrencilerinden biriydi. Ama onu rahatsız eden, yeteneğini çürümekte ve yozlaşmaktaki bir toplumun hizmetine sunmak zorunda oluşuydu. Orta Çağı, Mısır sanatını,Yunan mimarisini öğrenmek ne işe yarayacaktı? Sonunda ruhsuz koca domuzların finanse ettiği o yüksek beton yığınlarını inşa etmeyecek miydi nasılsa? Oysa o birbirine eşit insanların fabrikalarda çalışmanın bitkinliğinden uzak yaşayacakları ışıltılı kentler inşa etmek isterdi. Piramitleri anımsatan toplu yapılar, Babil türü asma bahçeleri, müzik dinlenen büyük

açık hava salonları, özgürlük ve dostluk ilişkileri düşlerdi. Diplomasını aldığı zaman ya jş hanları ya da zenginlerin ısmarladığı villalar yapmak zorundaydı Düzeni yıkmak,bu iğrenç mekanizmayı parçalamak için mücadele eaebilirdi bir de. Aslında fazla zamanı kalmamıştı. Bunun için, fırsat buldukça kendisine benzeyen dostlarıyla sağa sola yazılar yazıyor, kavga çıkarıyor, zenginlere saldırıyor, böylesine silik ve budala bir çağda dünyaya gelmiş olmasının acısını çıkarıyordu. Psikolog dostlarından biri ona "davranışlarının altında büyük bir sevgi isteği yatıyor" demişti. Zavallı budala! Hans bir tek duyguyla, nefretle dolu olduğunu sanıyordu, bir gün benzemekten korktuğu insanlara karşı duyduğu nefretti bu.

Sonra Terry çıkagelmişti.Bir sabah cinsellik dahil her türlü mülkiyet duygusuna düşman olan gruplarına katılmıştı. Gözleri Hans'ı büyülemişti. Terry de onun elini tutmasına izin veriyordu, hatta sıcak dostluk günlerinde Hans'ın başını omuzuna dayamasına ses çıkarmıyordu. Bir gece Hans'ın kendisini öpmesine de izin vermişti. Hans kendini tutamamış, ellerini Terry'nin kalçalarına götürmüştü. Terry onu nazik bir şekilde itmişti. Yanlış anlaşılması olanaksız bir davranıştı bu. O domuzun Rolls Royce'una binip uzaklaştığını görünce de Hans'ın yüreğine anlatılmaz bir sızı dolmuştu. Üstüne kustuğu şeylerden birine yenik düşmüştü. Terry'i götüren herif ya korkunç zengin bir domuz ya da bir pezevenk.

Eşiğe vardı, eliyle kapıya vurdu. Aslında içerde kimsenin olmadığını bile bile talihini bir kez daha denemek için kapıyı tıkırdattı. Gerçekten de iki saat önce Terry, Lucy ile birlikte Saint-Paul'daki bir dostlarının evine gideceklerini söylemişti. Yine de Kıskançlık içini kemiriyordu. Basamakların birine oturdu ve derin düşüncelere daldı. Sonunda kararını verdi. Ne olursa olsun, kim ne derse desin Terry dönene kadar yerinden kımıldamayacaktı.

"Neden sanki bu geceyi benimle geçirmesini istemedim?"Alan sürekli olarak kendi kendine bu soruyu soruyordu. Çok az zamanı kaldığından kesinlikle emindi. Belki de onu yeniden görme olanağını bir daha hiç bulamayacaktı. Göz kapakları uykudan yarı yarıya kapanmış halde banyodan çıktı ve uzun uzun kurulandı. Büyük ve alçak yatak bir sevgili gibi kucaklamak için onu bekliyordu. Kendini onun üstüne fırlattı. Gözlerini kapadı ve Terry'nin yüzünün ayrıntılarını anımsamaya çalıştı. Terry'nin yüzü o kadar büyük bir güçle göründü ki o güne kadar tanıdığı bütün kadınların yüzünü unutuverdi. Onun yüzünü her anımsayışında bugüne kadar yaşadığı hayatın ne kadar anlamsız ve boş olduğunu yeniden kavrıyordu. Terry'nin varlığı Bannister*-

in yolaçtığı büyüklük düşlerinin ne kadar budalaca olduğunu kafasına dank ettirmişti. Kişiliğini yeniden bulmasını sağlayan bir dalga gibi gelip geçmişti hayatından. Ayağa kalktı. Bara doğru ilerledi ve bir bardağa viski doldurdu. Yatağın kenarına oturup yudum yudum içmeye başladı. Saatine baktı, sekiz oluyordu, Otel şimdi bu geceki galaya hazırlanan müşterilerin telaşıyla yerinden oynuyordur, diye düşündü. Dün gece yaşadıklarının, havuz başındaki tanışmaların gerçek olup olmadığını sordu kendi kendine. Gerçekten Roma'ya gitmişmiydi? Ne zaman bir düşünce belli belirsiz bir şekil almaya başlasa, Terry'nin gri gözleri hemen araya giriyor ve bunu kovuyordu. Onun anlamlı yüzü herşeye egemen olup çıkmıştı. Bardağı birden elinden düşüp yerde parçalandı. Telefonun ziliyle kendine geldi.

"Ben kapıcı, Bayım. Burada sizi görmek isteyen biri var. Görüşmek ister misiniz?'

"Kim" dedi Alan heyecandan gebererek.

Ama kapıcı onu duymamış gibiydi. Şimdi hatta yeni bir ses vardı. Kalın ama sıcak bir ses. Korkunç bir İngilizce konuşuyordu.

"Bay Pope? Ben kaptan Le Guern. Geminiz sizi bekliyor."

"Gemi mi? Ne gemisi?" diye hayretle bağırdı Alan.

"Victory II. 26 Temmuz tarihinden itibaren size kiralanmış. Bugün ayın 26'sı. Harekete geçmek için emirlerinizi bekliyorum."

Alan şaşkınlıktan ne cevap vereceğini bilemedi. Cannes'a vardığından bu yana başından geçen garip serüvenler nedeniyle bir yat kiraladığını kesinlikle unutmuştu.

"Bay Pope, beni duyuyor musunuz?"

"Evet kaptan."

"Gemide herşey hazır. Sadece sizin gelmenizi bekliyoruz. Hemen denize açılmaya karar verdiyseniz, tayfalara söyleyeyim de gelip eşyalarınızı yata taşısınlar. Ahçıya da, sizin için bir akşam yemeği hazırlattım.

Alan'ın içinden evet diye haykırmak geldi. Denize açılmak, uzaklara gitmek ve herşeyi unutmak... Kendi kendine yatın kirasını New York'ta ödeyip ödemediğini düşündü. Bir türlü anımsayamadı.

"Kaptan, nereye demirlediniz?"

"Eski limana, kışlık gazinonun tam karşısına ve dalgakıranın tam ucuna. Unutmayın, *Victory II.* Bir arabam var. İsterseniz hemen sizi götüreyim."

"Bir dakika beni dinleyin kaptan," diye söze başladı Alan, ama gerisini getiremedi. Cümlesi havada kaklı. Kaptana günlerdi uyumadığını nasıl açıklayabilirdi? Ama bir gemi... Koskoca bir gemi! Bir süre için sadece kendinin olan bir gemi! Onu bir an

önce görmek isteğiyle yanıp tutuşmaya başlamıştı.

"Kaptan, aşağıya iniyorum."

"Holde sizi bekliyorum."

Alan garip bir telaş içinde pantolonunu giydi.

"Günaydın" dedi Bannister. "Beni tanırsınız. Alan Pope'un dostuyum."

Kapıcı anlamsız bakışlarla onu süzüyordu.

"Ona gelen mektup falan varsa almak için uğradım."

"Neden? Kendisi burada yok mu? Bana bir şey söylemedi."

"Görevli olarak yolculuğa çıktı." diye kestirip attı Bannister. Şiddetli bir öksürük nöbetine yakalanmıştı. "Size haber verecek zamanı yoktu..'

"Çok kalacak mı?"

"En fazla birkaç gün daha... Mektup filan var mı?"

"Madem ki yakın dostusunuz, lütfen temmuz ayı kirasını onun adına ödeyebilir misiniz?"

"Nasıl unuttu mu? Gerçekten mi?"

"Evet. Bugün ayın yirmi altısı. Beni anlayın...Ona güvenim olmadığını söylemek istemiyorum ama... durumu düzene sokmak zorundayım. 285 dolar."

Samuel bir beyefendi tavrıyla çek defterini çıkardı.

"Hemen ödeyeyim."

Alan'ı sürüklediği büyük felaketin yanında bu paranın sözü bile olmazdı. Yalnız bir sorun vardı:Hesabında bu kadar para olup olmadığını Bannister bilmiyordu.Çünkü karısıChristel ay başında bütün maaşını alır, kendisine sadece yetecek kadar cep harçlığı verirdi.

"Böylece az içmiş olursun" derdi.

"Kapıcı bütün dikkatiyle çeki dolduran Bannister'i izliyordu. Bannister çeki ona uzattığında ilk iş olarak rakamın doğru olup olmadığını kontrol etti. Çeki ikiye katladı ve cüzdanına yerleştirdi.

"Evet bir mektup var," dedi yarım ağız. "Ama kendisine teslim etmemi söylediler. Bankasından."

Bir anda kanının beynine çıktığını hissetti Bannister, Bej zarfı kaptı, kapıcıya teşekkür etti ve binadan ayrıldı. Binanın köşesine kadar kendini zor tuttu. Hemen bir kapı aralığına daldı. Suçluluğun ezikliği içinde titreyen elleriyle zarfı açtı. İçindeki iki satır yazıyı bir çırpıda okudu ve yere düşmemek için bütün gücüyle duvara dayanmak zorunda kaldı.

"Belli bir programınız var mı?"

Kaptan Le Guern bu soruyu aslında iş olsun diye sormuştu.

Önceden planlanmış bir program çerçevesinde gezmek diye bir zorunluluğu yoktu müşterinin. Oysa Alan'ın da tekneyle açılması olanaksızdı. Yine de oyunu sürdürmek hoşuna gitti.

"Henüz yok. Siz ne önerirsiniz?"

"Akdeniz'de kalabiliriz. Korsika, Sardunya ve İtalya. Portofino, Rapallo, Santa-Margherita... Ya da Capri, nasıl isterseniz. Elbe adası da olabilir. Çok davetliniz var mı?"

Alan düşüncelerini paylaştığını belirten bir bakış yöneltti ona.

"Hayır. Şimdilik yok."

Kaptanın tipik bir deniz kurdu havası vardı, mavi gözleri, kır sacları, derin çizgilerin belirdiği yüzü ve yanık teniyle. Araba Saint -Pierre rıhtımına girdi.

"Kaptan, nereden geliyorsunuz?"

"Korsika'dan. Müşteriler sualtı balıkçılığına meraklıydılar."

"Çok balık tuttunuz mu?"

"Bay d'Almeida davetlilerini ve mürettebatı avladığı balıklarla doyurau... Bayım, geldik..."

Arabayı tam merdivenin önünde durdurdu.

Alan yata bakmaya cesaret edemiyordu. Kaptana döndü ve:

"Bu akşam sadece keşfe geldim." dedi.

İnsanoğlunun ancak düşlerinde yaşadığı ender anlardan biriyle karşı karşıyaydı Alan. Elinde olmaksızın düş kırıklığına uğramaktan korkuyordu. Derin bir soluk aldı ve ne olursa olsun dercesine gözlerini kaldırıp baktı. Harika! Beyaz yat denizin üstünde bir dansöz gibi oynuyordu. Düşlediğinden de güzeldi! Merdivenin ucunda iki tayfa onu bekliyordu. Alan tekneye tırmandı, tayfaların elini sıktı ve arka güverteye ilk adımını attı.

Rıhtım boyunda volta atmaya çıkan tipler hayranlıkla uzun uzun yatları seyrediyorlardı. Alan birden sıradan ölümlüleri, ayrıcalıklı olanlardan, zenginliği yoksulluktan, gerçeği hayalden ayıran şeyin 'yatı kıyıya bağlayan merdivenden başka şey olmadığını anladı. Yolculuk etmeyi düşleyenler rıhtımdaydılar, yolculuk edenler ise onlardan iki metre yukardaki güvertede.

"Salon" dedi Le Guerrveliyle Alan'a yol göstererek.

Maun ağacından duvarlar, bir köşede bar, alçak masalar, televizyon, duvarlarda deniz gravürleri.

"Yemek salonu üst güvertede. Kamaranızı görmek ister misiniz?"

Alan özel kamarasının tam önünde kendisini selamlayan bir temizleyici kadınla iki kamarot tarafından karşılandı. Özel

kamarasına girdiğinde birden soluğunun kesildiğini hissetti. Yatak en az altı metre kare vardı. İçerinin lüksü insanı eziyordu. Kamara o kadar genişti ki insan rahatlıkla bisiklete binip gezebilir» di burada.

"Kaç tane daha kamara var?" diye sordu Alan sakin bir sesle.

"Altı, Bayım. İki tanesi geniş, öbürleri daha küçük."

"Mürettebat?"

"Ben ve ikinci kaptan dışında sekiz kişi ve ayrıca İki de ahçı," dedi Le Guern.

"Her türlü donanıma sahibiz değil mi?"

"Evet, dünya turu yapabiliriz," diyerek gülümsedi Le Guern. "Gerçekten iyi bir gemidir!"

Herşeyin mümkün olabilmesi için biraz para yeterliydi. Düşünceler, düşler para sayesinde gerçekleşiyordu. Evet, bu kadar basitti. Alan kendini bir süredir sarmaya başlayan aldatıcı sarhoşluktan sıyrılmaya çalışarak:

"Artık dönmem gerekiyor, kaptan. Birkaç telefon bekliyorum. Yarın görüşürüz." dedi.

"Emirlerinizi bekliyorum. Yine de bir gün yitirdiğiniz için üzgünüm." •

Le Guern onu arabayla Majestic'e bıraktı. Alan hemen dairesine çıktı. Tarif edilmez duygular içindeydi. Bu sahte durum, kaygı, Terry'ye bir anda aşık olması, az önce sahibi olarak ziyaret ettiği olağanüstü oyuncak, Nadia'nın elinde eriyip giden parası, Bannister, Norbert, Hackett, Hamilton, debdebe, bildiği yasaların geçerli olmadığı yabancı bir gezegende yaşayan bütün o insanlar... Zorlu duygular birbiriyle çatışıyordu. Bunları sıraya koyması, çözümlemesi, yasalarını bulup çıkarması haftalar gerektirirdi. Ondan başka kişiler bu üstünlüklere doğuştan sahiptiler. Ama hayat düşünü görenler kadar bunlardan yararlanabiliyorlar mıydı?

Perdeleri kapadı, giysilerini çıkardı ve yatağa attı kendini. Bir an önce uyumalıydı... Telefon.

"Ne haber, hazır mısınız? Saat dokuz! Ben Sarah!"

"Gelemeyeceğim Sarah, gerçekten! Çok üzgünüm..."

"Bir daha tekrarlayın bakayım! Masada yeriniz hazır. Benim sağımda oturuyorsunuz."

"Sarah, beni dinlemenizi istiyorum..."

"Alan sizi uyarıyorum! On dakikaya kadar smokini giyip holde olmazsanız yukarı çıkıp kapınızı kırdırıyorum!"

Sarah telefonu kapadı. Alan onun hakkında çok az şey biliyordu. Ne var ki söylediğini yapacağı da kesindi. Yenik düşmüştü daha savaşmadan. Zile basıp garsonu çağırdı.

"Bana hemen bir kahve lütfen. Çok koyu olsun!"

Banyoya geçti, boş gözlerle kendine baktı, duşun altına girdi ve sıcakla soğuğa bıraktı kendini. Dolaptan ipekli bir beyaz gömlek çıkardı ve çıplak bedenine geçirdi. Aynaya baktı, beğendi. Başını salladı ve gömleği çıkardı. Tam giyinmeye hazırlanıyordu ki, telefonun sesi yeniden çınladı.

"Bay Pope, sizi New York'dan arıyorlar..."

Alan yerinden fırladı:

"Bannister!"

"Alan, telefonu sakın yüzüme kapama, ben Sammy!"

"Cehenneme kadar yolun var!"

"Budalalığı bırak Alan! Seni artık anlayamıyorum!"

"Ben de!" diye bağırdı Alan.

"Ürküntü verici! Senin eve. mektup var mı diye bir uğramıştım. Ne buldum biliyor musun?"

"PoMsleri mi?"

"Alan, kendine gel artık! Burger'dan bir mektup!"

Alân telefonun başına yığıldı kaldı.

"Alan hesabına yeni bir para geçirmişler! Tam iki milyon dolar! Alan, ben deliriyorum artık. Senin adına iki milyon dolar daha!"

"Yalan söylüyorsun!" diye haykırdı Alan. "Korkudan yalan söylüyorsun!"

"Yemin ederim Alan! Tam iki milyon! Kağıt şu anda elimde!"

"Çöplüğeat onu, istemiyorum!"

"Alan, rica ederim..."

"Yeter yeter, yeter!"

Alan telefonu öfkeyle kapattı. Başını ellerinin arasına aldı. Sinirden titriyor, odanın içinde herşey dönüyordu. Bir şeyin anlamı kalmamıştî. Alan korkuyordu. Yeniden telefon çaldı.

"Ben Sarah! Alan, yukarı çıkıp sizi almamı mı istiyorsunuz?"

Alan bir küfür sallamamak-için kendini güç tuttu.

"Şimdi iniyorum."

"Çabuk!"

Kapı bir iki kez vuruldu ve garson içeri girdi.

"Kahveniz"

Alan kahveyi bir yudumda ilaç yutuyormuş gibi dikti.

Papyonunun düğümünü düzeltti, ayakkabılarını giydi. Yeniden telefon çaldı.'

"Bayım, ben kapıcı. Sizi kapıda bekliyorlar..."

"Geliyorum!" diye haykırdı Alan.

Bannister'in verdiği haberin şaşkınlığı hala üstünden gitmemişti. Kendine bir bardak viski doldurdu. Buz koymadı ve bir yudumda içti. Kapıyı ardından sertçe çekerek dairesinden çıktı. Çok sayıda insan gece giysileri içinde asansörün yukarı gelmesini bekliyordu. Alan asansöre en son girdi. Daracık çelik kutunun içini saran parfüm kokusundan midesi bulandı. Otelin holü insan selinden geçilmiyordu. Gözleriyle Sarah'ı aradı. Göremedi.Dışarı çıktı. Serge telaşlı adımlarla geliyordu.

"Bay Pope, nihayet geldiniz! Bu beyefendiler sizi bekliyorlardı..."

Alan otelin tam önüne dizilmiş dört arabaya şaşkın şaşkın baktı. Biri madeni gri koca bir mercedes 600'dü. Tepesindeki Televizyon antenleriyle kirpiye benzemişti. Öbür üçü Rolls Royce'du Üstleri açıktı.İkisi beyaz, biri nar'rengindeydi. Dört şoför aynı anda nazik bir şekilde, üstüne çullandılar. Alan bu dörtlü içinden sadece birini tanıyordu, kendi şoförünü.

"Bayım" dedi Norbert"Bir yanlış anlaşılma olmuş herhalde. Bu arkadaşlar da sizi almak için bekliyorlar. Angelo La Stresa, Bay Price-Lynch'in şoförü...Leon Troçki, Bay Goldman adına sizi bekliyor ve Enrique Capiello. Bay Honor Larsen'in şoförü..."

Alan üç şoförün de kapılarını açmış kendisini beklediklerini farketti.

"Boyandı mı?" diye sordu Norbert'e. Çenesiyle beyaz Rolls Royce'ları göstererek.

"Hayır. Ama acentanın elinde aynı varmış."

"Ah! İşte gelebildi!" diye atıldı Sarah neşeli bir şekilde. "Bir de her zaman kadınların geç kaldığını söylerler! Angelo, gidebilirsiniz!"

Tam bir ev sahibesi edasıyla Alan'ı Rolls Royce'unun içine soktu.

Küçük lokanta gençlerle tıklım tıklımdı. Patron Tony masalar arasında gezinen garson çocuklara emirler yağdırıyordu. Ellerini önlüğüne sildi, yumruklarını masaya dayadı, Hans'a dönerek konuşmaya başladı.

"Bilgi edindim, Rolls Royce Antibes sokağındaki bir

acentenin, "Carlux'Qn malıymış. Bir Amerikalıya kiralanmış. Alan Pope. Majestic Otelinde kalıyor."

Hans sandalyesini iterek doğruldu.

"Sinirlenme dostum, sinirlenme. Kimse senin küçük Terry'ni kaçıramaz! Hem sen söylemedin mi, kendi isteğiyle arabaya bindi diye."

"Sağol, Tony!"

Hans yıldırım gibi fırladı ve dışarda motoru çalışır durumda bekleyen motosikletin arkasına atladı.

"Yürü, Eric! Cannes'a gidiyoruz!"

Motosiklet şahlandı ve füze gibi fırladı. Arkadaşının omuzlarına yapışmış, kulakları rüzgarla dolu, korkunç bir yakıp yıkma duygusu içindeydi Hans. Terry'nin merdiveninde iki saat geçirdikten sonra eyleme geçme kararı vermişti. Tony yörede herkesi tanıyordu. Petanque (*) oyunundaki ustalığı herkesin saygısını ve sevgisini kazanmasını sağlamıştı. İki yıl polislik yapmıştı, lokantasını açmadan önce. Poliste çok tanıdığı vardı. Hans Rolls Royce'un numarasını ona vermiş, üç telefonda Tony kime ait olduğunu bulmuştu.

"Hızlan, Eric!"

Hans onu da masadan kaldırmıştı.

"Motosikletine ihtiyacım var. Geliyor musun?"

Hırs dolu iki genç... Birkaç gün önce Juan-les-Pins caz festivalinde tanışmışlardı. Hans yüreğindeki isyanı duvarlara dökecek birkaç gönüllü bulmakta hiç güçlük çekmemişti. Yirmi yaşında olmanın pasaport yerine geçtiği, giysi benzerliğinin koşulsuz bir yardımlaşmayı beraberinde getirdiği bir kalabalıkla doluydu her yan.Uyumak, esrarlı bir sigara içmek, ucuz karın doyurmak için herkes birbirine adres veriyordu. Hans gibi bazıları, öğrenci ya da ailelerinden kopmuş liselilerdi. Aralarında düzene karşı çıkan, çürümüş burjuva değerlerini reddeden, motosiklet düşkünü, herşeye hayır deme tutkunu olanlar da vardı. Bir de yeri belirlenemeyip "özerk" adı verilenler. Demir çubuklara, kasaturaya düşkün, kendilerini küçümseyenleri korkutmak zevki uğruna kavga çıkarmaktan çekinmeyen yersiz yurtsuz delikanlılardı bunlarda.

(*) *Oûney Fransa'da çok tutulan ve iribilyalarla oynana bir oyun* (Ç.N.)

Motosiklet Antibes sokağını bir çırpıda geçti, iki kez sola kıvrıldı ve Croisette'e çıktı.

"Tamam, burası, dur! Beni bekle," dedi Hans. "Az sonra dönerim."

Hans yağlı saçlarını parmaklarının ucuyla şöyle bir düzeltti. Majestic'e giden son metreleri yürüyerek geçmeyi yeğlemişti. Babası ne de olsa Amsterdam'da savcıydı.

Üstü açık ana avluyu kendinden emin adımlarla geçti., Küstah bakışlarla ihtiyar kodamanları 'süzüyordu. Hans otuz yaşının üstünde hayatın bittiğine inananlardandı. Moruk karılar incilerini sergilemek için gülünç giysilerin altına gizlenmişlerdi. Ne korkunç bir çirkinlik diye düşündü Hans. Neden Ferrari gihi arabalara, sürmesini bile beceremeyecek insanlar sahip oluyordu? Smokin ve gece kiyafeti giymiş kalabalığın arasından çaktırmadan sıyrılıp geçti. İşleri başlarından aşmış kapıcılar ona dikkat bile etmemişlerdi.

"Lütfen Bay Alan Pope ile görüşmek istiyorum."

"Az önce galaya gitti, Bayım."

"Yalnız mı?"

"Bir bayanla."

"Gala, Palm B'each'de değil mi?"

"Evet"

Mavi üniformalı görevli konuşurken dönüp Hans'a bakmamıştı bile. Aynı anda on kişiyle birden ve belki. de on dilde konuşuyordu. Hans otelden çıkarken kıskançlıktan deli gibi olmuştu. Alan'ın galaya götürdüğü Terry'den başkası olamazdı. Sadece Rolls Royce'u olduğu için kendisini birakıp tanımadığı birisiyle gitmişti Terry.

"Şimdi nereye?" diye sordu Eric.

"Juan'a dönüyoruz."

"Ya senin küçük?"

"Sen kendi işine bak. Hadi yürü!"

"Onu buldun mu?" diye diretti Erîc.

"Serserinin teki onu bir yere götürmüş, Şimdi dostlarımızı almaya gidiyoruz. Sonra... biraz da biz eğlenelim, değil mi?"

"Nerede?"

"Palm Beach'de!"

21

Sarah var gücüyle Alan'ın koluna asıldı. Fotoğrafçıların flaşları dört yanda patlıyor, yeni gelenlerin tıkadığı ağaçlı yolu açmak için görevliler koşuşup duruyor, boşalan arabaları otoparka çekiyorlardı. Güvenlik önlemlerine karşın, kendilerini uzak tutmak için dikilen madeni tahtaperdeleri aşan bir sürü meraklı ortalığı kaplamıştı. Amaçları ünlü kişilere yakın olmaktı. Gelenlerin her birinin yüzünde ya bir ad, ya bir banka hesabı ya da ünlü bir ürünün markası vardı. Bir başka görevli grubu davetlileri içeri götürüyordu. Sarah başına taktığı değerli taşlarla süslü tacı eline almıştı şimdi. Ama yirmi metre ötede, kırmızı su bitkilerinin kapladığı küçük havuzları ve fıskiyeleriyle Palm Beach'in holü, inanılmaz bir sessizlik ve sakinlik içindeydi.

Bu hol terasa giden salonlara açılıyordu ve oraları da büyük bir kalabalık dolmuştu. Sarı perükalı, eski zaman giysili hademelerin uzattığı meşalelerin ışığında davetiyeler denetleniyor, yine de bir sürü insanın birikmesi engellenemiyordu. Hayatı boyunca Alan böyle gürültülü bir giriş yapmamıştı. Kendini göstermekten çok gizlenme eğiliminde olduğu için, harekatı yönetmeyi Sarah'a bırakmıştı. Sarah onun eline yapıştı, mücevherlerin ışıl ışıl parladığı yanık göğüsleri ve omuzları üzerindeki nişanların ve madalyaların tangırdadığı smokinleri yardılar, son engeli geçtiler, koştular ve çiçeklerle süslenmiş ağaçlardaki binlerce mumun aydınlattığı terasa çıktılar: Burada bir Brezilya orkestrası bossa-nova'lar çalıyor, kolları şampanya şişeleriyle dolu şef garsonlar dört yana koşuşup duruyorlardı. Lokantanın müdürü Paul hemen Sarah'ın yanına geldi.

"Hanımefendi, masanız bu tarafta..."

Öne geçti ve yolu gösterdi. Yüzlerce göz büyük bir açgözlülükle onlara yiyecek gibi bakıyordu. Koskoca Burger kuruluşunun tek mirasçısı Sarah birçok kişinin gözünde yeryüzünün en yağlı lokmalarından biriydi. Peki ama yanındaki kimdi?

"Şimdiye kadar elbisem için dönüp tek söz söylemediniz." dedi Sarah Alan'a dönerek. Terasa çıktıklarından beri onları izleyen meraklı gözlerden hiç rahatsız olmamış gibi davranıyordu.

Alan'ın elini bırakıp bu kez koluna girmişti. Ağır ve güvenli adımlarla yürümeye başlamıştı. Şimdi bazı insanlara görülmekten Alan'la birlikte görülmekten büyük zevk aldığı belliydi. Yollarının üstündeki tanıdık kişileri selamlıyor, önemlerine göre gülümsemesinin dozunu ayarlıyordu.Alan çok rahatsız olmuştu. Tasması başkalarının elinde olan bir köpek gibi hissediyordu kendini.

"Hadi Alan, beğenmediniz mi?"

Alan ne cevap vereceğini bilemiyordu, gülümsemek istedi ama beceremedi.

"Her zaman sonuncu!" diye seslendi Cesare di Sogno neşeli bir şekilde.

Ayağa kalktı ve Sarah'ın elini öptü. "Artist gibisin!"

Alan büyük bir korkuya kapıldı. Şimdi sıra ona gelecek, bütün davetlilerle tek tek tanıştırılacaktı. Arnold Hackett elini hararetle sıktığı zaman herşeyi bırakıp kaçmamak için kendini güç tuttu. Ama Cesare işine ciddi bir şekilde devam ediyordu:

"Buradaikilerin tümünü tanıdığınızı umarım...Dük ve Düşes de Saran, Bâyan Hackett... Hamilton Price-Lynch ve eşi... Honor Larsen ve sevgili Betty Grone... Julie ve Louis Goldman... Herhalde hepsi tamam! Unuttuğum oldu mu? Yok, o halde buyurun oturun, şenlik az sonra başlayacak!"

Alan'ın eli onca eli sıkmaktan oldukça terlemişti. Kendisine sunulan sandalyeye oturdu.Solunda Sarah,tam sağında ise Düşes de Saran oturuyordu. Masada herkes şimdilik içki içiyor ve havadan sudan konuşuluyordu. Alan yan gözle tam sağında oturan kadını incelemekteydi. Bir zamanlar adını sayısız dergide okumuştu, onun uzak ve sedef rengi güzelliğiyle etkilendi. Düşes olması ününe ün katıyor, her yıl dünyanın eh iyi giyinen on kadını arasında onun adı mutlaka yer alıyordu.

Alan dönüp kadına bakmaya cesaret edemiyordu ama onun

bakışlarının üstünde yoğunlaştığını hissetmeye başlamıştı. Düşes hafifçe gülümsedi ve eğilip kulağına fısıldadı:

"Giysilerinizi temizlettim. Yarın sabah dairenize getirecekler."

Alan kıpkırmızı kesildi. Daha o sabah kulübede doyumsuzluk'a üzerine saldıran, her yanı morartıyla kaplı yabancı kadın ve bu havalı yaratık arasında en ufak ilgi bulunmadığından onu tanımamıştı. İçgüdüsel bir şekilde Dûk'e baktı. Dük'ün gözleri de kendi üzerine dikilmişti. Alan hemen başını başka tarafa çevirdi. Ne var ki bu kez kendisini ürküntü verici biçimde süzen Hamilton Price-Lynch'in bakışlarına yakalandı. Masaya havyar servisi yapılmaya başlanmıştı.

"İran'daki son olaylardan sonra nasıl oluyor da hala havyar bulabiliyorlar," diye espri yapmaya yeltendi Arnold Hackett yüksek sesle.

"Bugünün insanları delirmiş," diye sözlerine devam etti, ekmek dilimine iki santim kalınlığında havyar sürerek, "Bütün bu delilikler ihtilale yol açıyor, sonuçta kimse çalışmak istemiyor! İşçiler patron olmak, yoksullar zengin olmak istiyorlar."

önündeki ekmek diliminin yarısını yuttu.

"Aynı sorunla sinemada da ben karşı karşıyayım," diye söze girdi Goldman. "Figüranlar daha ilk filmlerinde yıldız olmak istiyorlar. En yeteneksiz teknik adam kendini Orson Welles sanıyor!"

Hackett parmağını Alan'a doğru salladı.

"Size bir şey söyleyeceğim bayım, çünkü gençsiniz! Benim işimde kurallara saygıyı korumak için ne yaptığımı biliyor musunuz? Her yıl yaz aylarında tasfiyeye gidiyorum. Üzülerek bir düzine kadarına yol veriyorum, öbürleri sustalı maymun gibi oluyorlar!"

"Acımasız olduğu kadar aptal bir insandır" dedi Sarah Alan'ın kulağına eğilerek. "Beklemeyin yemeğe başlayın."

"Oysa ben yirmi yaşındayken" diye sürdürüyordu Hackett, "Ekmeğimi taştan çıkarmak, kendime bir yer yapabilmek için ölesiye çalışırdım!"

"Arnold, her zaman yirmi yaşındasınız ve hep yirmi yaşında kalacaksınız!" diye atıldı Cesare, elindeki kadehi kaldırarak. "Kadehimi her zaman yirmi yaşındaki insanların coşkusunu koruyanların şerefine kaldırıyorum!"

"Aramızda daha uzun süre kalacak mısınız?" diye merakla

sordu Mandy de Saran, sahte bir kayıtsızlıkla.

"Birkaç gün daha tahmin ediyorum..." dedi Alan.

"Mutlaka teknemize gelmelisiniz."

"Alan, beni dansa kaldırır mısınız?"

Sarah ayaklanmıştı bile. Alan sandalyesini itip doğruldu. Sarah elini tuttu ve piste çekti.

"Gözlerime bakın ve cevap verin. Biraz önce size bir soru sordum.Cevapsız bırakılan soruları sevmem. Giysimin rengi ne? Sehtekar! Baktınız! Hoşunuza gitti mı? Belki ae siz, kolları arasında tuttuğu kadınfn ne giydiğine önem vermez görünen erkeklerdensiniz?"

Sarah iyice Alan'a sarıldı, yanağını yanağına dayadı ve kulağına fısıldadı: —

"Çok çekici bir erkek olduğunuzu biliyor musunuz? Geldiğinizden beri Düşes gözleriyle sizi yedi bitirdi. Onun için külotunu gözlükleri kadar rahatlıkla çıkarır derler. Hoş gözlük taktığı da yoktur ya. Zavallı Hurbert... Fransa'nın en soylu kişilerinden ve bir orospunun oyuncağı...'

Sarah tırnaklarının ucuyla Alan'ın ensesini hafif hafif tırmalamayabaşlamıştı.

"Hiç evlendiniz mi?"

"Evet," dedi Alan.

"Çok uzun sürdü mü?"

"Bir daha evlenmeyi isteyecek kadar."

Sarah birden Alan'ın kendisine değil, omuzlarının arkasındaki birine baktığını sezdi, başını çevirdi ve Betty Grone'un bakışlarıyla karşılaştı..

"Hoşunuza gidiyor mu?"

"Kim?"

"Baktığınız kadın. Larsen'le dans ediyor. Betty Grone."

, "Ona bakmıyordum."

"Yalancı! Harika gözleri ve hala çekici kalıntıları var. ÇeyreK yüzyıldır hayvancılık yapmak için orospuluk ediyor. 7a Avustralya'nın tüm ineklerinin sahibi olmuştur ya da fiyatı düşük tuttuğundan bir yere varamamıştır. Orospuları sever misiniz? Ha unutmadan söyleyeyim, yarın sabah adalara gideceğiz. Sakın geç kalmayın!"

"Yarın doluyum" dedi Alan.

Sarah başını Alan'ın göğsüne gömdü.

"Sizi çok beğeniyorum," dedi alaycı bir sesle. "Irzına

geçilmesinden korkan genç bir kız gibisiniz. Alan, bugüne kadar hiç ırzınıza geçildi mi?"

"Geçildi."

Sarah, Alan'a biraz daha sokuldu.

"Bu beni hiç şaşırtmadı. Bütün kadınların peşinizde olması sizde nasıl bir etki yapıyor?"

Birden bir grup çingene dansöz ve kemancı ortaya fırladı. Slâv müziğinin çılgın temposuna uyarak dansçtmeye başladılar. Sayıları elli kadardı. Dans eden çiftler masalarına çekildiler.

"Dans etmek isterdim," diye ortaya seslendi Düşes de Saran.

Sarah elini Alan'ın elinin üstüne koyarak anında ona sahip çıktı:

"Daha önce bana söz verdi."

"Sarah, bu dansi bana lütfeder misiniz?"

"Ama Arnold, Alan'la dans edecektim!"

"20 yaşındakilere öncelik tanımak gerekir."

Sarah isteksizce yerinden doğruldu. Alan'a döndü ve destek ararcasına baktı. Sonunda zıplayıp duran Hackett'e bıraktı kendini. Alan, Ham Burger'in bakışlarının yine üstünde olduğunu ikinci kez farketti. Rahatsız oldu ve başını çevirdi. Bu kez kendisini açıkça davet eden Betty'nin bakışlarını yakaladı.

"Geçe hoşunuza gidiyor mu, Bay Pope?"

Larsen yerinden kalkmış ve gelip Sarah'ın yerine oturmuştu.

"Bay Pope, neyle meşgul olduğunuzu öğrenebilir miyim?"

Alan eliyle belirsiz bir hareket yaptı. Konuyu değiştirmek amacıyla bir kadeh şampanyayı dikti.

"Bay Pope, bugüne kadar hiç tutuklandınız mı?"

Şampanya Alan'ın boğazında kaldı, neredeyse ağzındakini püskürtüyordu. Larsen sırtına vurdu, ama öyle güçlüydü ki vuruşları, Alan'ı daha beter öksürttü."

"Hayır!" diyebildi sonunda.

"Benim kim olduğumu biliyor musunuz" diye terbiyelice sordu Larsen. "Sekandier uçak sanayiinin en büyük hissedarı-yım ve hisse senetlerinin çoğuna sahibim. Sizinle özel olarak bir. görüşme yapmak istiyorum. Mümkün mü? Ne zaman ve nerede? Kusura bakmayın, çok acele etmem gerekiyor!"

"Honor, ya sandalyemi boşaltın, ya da dizlerinizin üstüne oturacağım," dedi Sarah.

Larsen telaşla yerinden doğruldu, Aian'ın kulağına eğildi ve alçak sesle fısıldadı: "Bu gece sizi göreceğim."

"Neler kaynatıyordunuz bakalım?" diye sordu Sarah. "Betty'nin fiyatı hakkında size danışıyor muydu yoksa? Bu Hackett denen ihtiyar baykuş ayaklarımı ezdi durdu!"

"Sarah!..."

"Hayır teşekkürler," dedi Sarah nazikçe Cesare di Sogno'ya. Ardından tabağındaki İstakoza saldırdı.

"Yenecek gibi değil.İstemiyorum."

Eliyle tabağını itti.

"Alan, gittiğiniz her yerde merkez haline geliyorsunuz. Nasıl yapıyorsunuz bunu?"

Alan cevap verecek zaman bulamadı. Hubert de Saran nazik bir tavırla Sarah'ın elini öptO.

"Slovu çok severim. Lütfeder misiniz?"

Sarah onun ardından piste yürüdü.

"Dans etmek isterdim" diye az önceki isteğini yeniden ortaya âttı Düşes de Saran.

Alan yerinden kalktı ve onu dansa davet etti. Kadın onun kadar boyluydu ama o kadar yumuşak dans ediyordu ki, insan kollarının arasında biri olup olmadığını farketmiyordu bile.

"Hoşunuza gitti mi?"

"Ne?"

"Bu sabahki."

Düşes Alan'a iyice yapıştı.

"Kocanız bize bakıyor."

"Ona herşeyi anlatırım. Danstan sonra tuvalete gideceğim. Arkamdan gelin."

Alan yanlış işittiğini düşündü. Düşesin dudaklarında kendinden emin ve kayıtsız bir gülümseme vardı. Dimdik ve uzaktı.- Bir tek karnı ayrı bir canlı gibiydi, Alan'ın karnına yapışmış inatçı bir hareketle sürtünüp duruyordu.

"Sizi bekliyorum," dedi yüzündeki uzak ve soğuk ifadeyi değiştirmeden.

Alan onu masaya kadar götürdü. Düşes altından örgü çantasını aldı ve kimsenin yüzüne bakmadan çıkışa doğru ilerledi. Lou Goldman yerine oturmayâ hazırlanan Sarah'ın koluna yapıştı. Hamilton Price-Lynch, Düşes'ten boşalan yeri hemen kaptı ve Alan'a dönerek:

"Sizinle konuşmak gerekiyor, Bay Pope," dedi.

Alan hapı yuttuğunu düşündü.

"Burada mı?" diye mırıldandı.

"Bu gece odanızda olun! Sizi arayacağım."

Hamilton tam karşılarında oturan karısına sevgiyle gülümsedi. Emily, yanında oturan Victoria Hackett'in saçmalıklarına kulak kabartmış gibi görünüyorsa da bütün dikkatiyle kocasını süzüyordu.

Birden tüm ışıklar söndü. Erkekler içgüdüsel bir şekilde yanlarındaki kadınlara sarıldılar. Ama sevecenlikle değil de uygunsuz ellerin karanlıktan yararlanıp mücevherlerini aşırmalarına engel olmak için. Birden projektörlerin ışığında muzaffer bir komutan gibi ortaya fırladı Gil Houdin.

"Sayın başkan... Dük hazretleri... Haşmetmeap... Bayanlar... Baylar..."

"Sirk başlıyor," dedi fısıltıyla Sarah. "Hamilton sizden ne istiyormuş?"

Cesare masaya geri getirdiğinde Julie Goldman'ın elini saygıyla öptü. Alan kendisini tuvalette bekleyen Mandy de Saran'ı düşünüyordu.

"Alan, ne düşünüyorsunuz?"

"...onları unutmadığınız, onlara yardım ettiğiniz için çok teşekkürler... bu büyük özveri..." diye konuşmasını sürdürüyordu Gil Houdin "...bu cömertlik...Az sonra açık artırma başlayacaktır... Şimdiden acı çekenler adına teşekkürler... teşekkürler..."

Alan ilk kez gözlerini Sarah'ın gözlerine dikti. Nasıl olsa herşeyini yitirmemiş miydi? öyleyse korkmasının bir anlamı kalıyor muydu? Sarah artık onu korkutmuyordu. Ne o, ne de başka biri.

"Düşündüğümü söylersem şok geçirirsiniz," dedi Alan.

"Şok mu geçiririm? Hadi canım! Sahtekarlık yapmayın!"

"Hiçbir şey. Gerçekten hiçbir şey düşünmüyordum... Hiçbir şey!"

"...İşte karşınızda Chagall'in en ünlü tablolarından biri... 50.000 dolar... Bu büyük eser... evet 60 dediler... Artıran yok mu?

...70! Teşekkürler sayın başkan... 801...901... Yeryüzündeki tüm müzeler bu esere sahip olmak için can atmakta...100!"

Sarah masanın altından Alan'ın elini tuttu.

"Alan, garip birçocuksunuz... Şaşırtıcı..."

"120.000! Sayın başkan 120.000! Evet prenses, 150.0001..."

"160" diye bağırdı Hackett gök gürültüsünü andıran bir sesle. Aslında resim kültürü şirket adına bastırılan takvimlerin üstünü

süsleyen manzara görünümlerinden öteye gitmezdi.

Betty Honor Larsen'in dirseğini dürttü.

"Sıra sizde!"

Honor Larsen onun ne demek istediğini anlamamış, aptal aptal yüzüne bakıyordu.

"Bu bir yardım! Cömertliğinizi gösterin!"

"Ne kadar olsun?"

·200·

"200!" diye bağırdı Larsen elini kaldırarak.

"Evet 200!" diye ortalığı kızıştırıyordu Gil Houdin. "Evet, yok mu artıran?"

Birden ana giriş yönünden birtakım fısıltılar yükselmeye başladı. Bir yığın dostu ve yardımcısının ortasında Prens Hadad salona girmişti. Lokantadaki bütün başlar içgüdüsel bir şekilde anında o yana döndü.

"Evet baylar, evet! Bu harikaChagall için! ...200...200... Evet artıran yok mu?... Yok mu 210 diyen?..."

"Arabistan'ın tüm kokuları..." dedi Sarah.

Orada bulunan herkes gibi Alan da bu geç kalan grubu incelemeye başlamıştı. Prensin kolunda beyaz giysili, her tarafı elmas ve değerli taştan pırıl pırıl, harika bir sarışın vardı. Sarışının yüzünü görmesiyle birlikte Alan yüreğinin durduğunu hissetti: Marina!

Tam karşısında oturan Hackett de aceleyle gözlüğünü takıyordu:Marina!

Meşale taşıyan görevlilerin öncülüğünde Prens ve maiyeti salonun en önünde kendilerine ayrılan büyük masaya varmak üzereydiler. Alan düş gördüğünden emindi. Ama Marina gelip on metre kadar önündeki masaya oturduğu zaman elinde olmadan kolunu kaldırıp onu selamlamaya çalıştı. Aynı anda bütün projektörler Alan'ın üstüne çevrildi.

"210.000!" diye bağırdı Gil Houdin. "İşte 210.000 diyen yardımsever karşınızda!"

"Chagall'ı bu kadar sevdiğinizi bilmiyordum," diye aiay etti Sarah. Aslında bu alaycı tavrın ardında şaşkınlığını giziemeye çalışıyordu.

"Pardon?"

Marina onu görmeden sürtünerek geçti.

"210.000, Baylar, 210.000 dolar!"

Kimsenin eli kalkmadı. Houdin göz ucuyla hala yerleşmeye

devam eden Prens ve maiyetinin bulunduğu masaya baktı. Hadad'ın gelişi açık artırmanın havasını bozmuştu. Salon korkunç sıcaktı. Gil Houdin birden bu iş bitsin de buradan kurtulayım diye düşündü.

"210.000, baylar... Evet, artıran- yok mu?... Chagall...Evet yok mu?...Sayıyorum... Bir...İki...Üç.... Sattım!"

Terastan korkunç bir alkış tufanı yükseldi.

"Lütfen, gelir misiniz? Buraya gelir misiniz? Yaklaşın!"

Sarah Alan'ın bacağına bir diz attı:

"Hala ne bekliyorsunuz, gitsenize!"

"Nasıl?"

Alan hala kendi kendine bu projektörün neden üstüne çevrildiğini soruyordu. Mavi üniformalı iki sarışın masaya yaklaştı ve herbiri bir elinden tutup Alan'ı sahneye doğru götürdü. Projektörün yoğun ışığı altında önünü bile göremeyen Alan, arkadan itilerek sahneye çıktı.

"Sizi yürekten kutlarım" diyerek sıcak bir şekilde Alan'a sarıldı Gil Houdin. Anında en az on flaş patladı. Mikrofonlar uzatıldı. Gil Houdin Alan'ın elini hala bırakmamıştı. Sarışın dilberler Chagall'ı asılı olduğu yerden indirdiler. Houdin şöyle bir tozunu alır gibi yaptı. Alan'a uzattı. Alan projektörün ışığında elinde tablosuyla tam bir budalayı andırıyordu. Yeniden alkışlar koptu. Sarışınlar tabloyu Alan'ın elinden aldılar. Houdin yavaşça kulağına eğilip fısıldadı.

"Çekinizi herkesin içinde doldurur musunuz?... Bütün davetlilerin görmesini istiyorum!"

Alan yalvaran gözlerle ona baktı. İşte tam o anda üç motosiklet korkunç bir gürültüyle terasa yıldırım gibi daldı. Yeni bir gösteri sanan davetliler altın yüzüklerle süslü parmaklarının ucuyla alkışlamaya başladılar. Ama bu kez deniz yönünden on motosikletli daha daldı içeri. Hızlarını azaltmadan terasın çevresinde dört dönüyor, önlerine çıkan masaları deviriyor, yollarının üstündeki herşeyi ezip parçalıyorlardı. Bardaklar, tabaklar paramparça ortalığa saçılıyordu. Teras şimdi egzos borularından çıkan gazın mide bulandırıcı kokusuyla dolmuştu. Motosikletlilerden biri bir köşede şaşkın duran uşaklardan birine yanaştı ve elinde tuttuğu özel hazırlanmış koca çikolatalı pastayı kapıp bir amiralin üstüne fırlattı. O ana kadar bunun bir oyun olup olmadığını düşünen davetliler sonunda durumun ciddi olduğunu kavradılar.

"Çabuk, polis çağırın!" diye bağırdı Gil Houdin olay yerine henüz gelmekte olan güvenlik görevlilerine.

Şimdi tam yüz tane delifişek motosiklet son hızla masaların arasında gi tip geliyordu. Garip miğferleri onlara ortaçağ savaşçılarının görünüşünü vermekteydi. Naralar atıyor önlerine ne çıkarsa kırıp döküyorlardı. Ellerindeki demir çubuklarla öfkelerini masalardan alıyor, masa örtülerini de çekip sürüklüyorlardı. Arkalarında kırılan tabakların, vazoların, şampanya şişelerinin kulakları sağır eden gürültüsünü bırakmaktaydılar.

"Çabuk çingeneleri çağırın." diye bağırdı. Gil Houdin. "Müzik!"

Az önceki çingene grubu tam takım halinde kargaşanın içine daldı. Kemanlar bütün güçleriyle canlı Macar müziğinin yabancıl ezgisine geçtiler. Kadınlar çığlık çığlığa kaçışıyor, mücevherlerini kurtarmaya çabalıyorlardı. Davetliler ilk anın şaşkınlığını üstlerinden atmışlardı. Ne olsa bileğine güvenen çoktu aralarında geçirdikleri sandalyeleri, sanki parçalanan kovanlarından dışarıya uğramış arılar gibi dört yana saldıran motosikletlilerin üstüne atıyorlardı, iri yarı ve perükalı görevlilerin de yetişmesiyle denge Palm Beach'dekilerden yana bozulmaya başlamıştı. Kafasına sandalye yiyen saldırgan havaya uçuyor, boş kalan motosiklet büyük bir hızla tüze ğibi ileri fırlıyordu.

"Oyun salonuna!" diye bağırdı motosikletlilerden biri.

Elli kadar motor arkada korkunç bir gürültü bırakarak hızla koridora girdiler ve kendilerini engellemeye çalışan güvenlik görevlilerine karşın yıldırım gibi ana kapıdan içeri daldılar. Güvenlik görevlileri bir topta devrilen tahta çomaklar gibi koridora serilip kalmışlardı. Oyun salonunda otuz-kırk kişi vardı. İlk motosikletlinin dalmasıyla birlikte korkunç bir panik başladı. Herkes kendi fişlerini kurtarmaya çalışıyor, fırsat bulursa komşusununkileri de yürütmeye bakıyordu. Krupyeler ellerindeki tırmıklarla masalarını korumaya çalışıyor, şef garsonlar motosikletlerin dengesini bozacak ya da onları yaralayacak nitelikteki ellerine geçirdikleri herşeyi, tabakları, fincanları, tencereleri, yemek artıklarını saldırganların üstüne fırlatıyorlardı. Atletik yapılı komiler çapulcuların üstüne atılıyor ve onları yere devirmeye çalışıyorlardı. Yirmi kadar motosiklet bara ulaşabildi. Ellerindeki demir çubukları büyük bir öfkeyle raflarda dizili duran

şişelere indiriyorlardı. Şimdi barın hemen gerisindeki mutfağa doğru yönelmişlerdi. Mutfakta ahçılar, garsonlar, yamaklar ellerinde kürek ve leğenlerle genişçe bir büfenin arkasına sipere yatmış barbar saldırganları karşılamayı bekliyorlardı. Yerlere saçılan meyva jölelerinin oluşturduğu birikintiye dalan motorlar kayıyor ve denetimden çıkıyordu. Burada korkunç bir kargaşalık oldu, herkes birbirine girdi.

Yerlere saçılan krem şantiye tencerelerinin dibinde domates salçalarının içinde kıran kırana dövüşülüyordu.

Terasta da kargaşa bütün şiddetiyle devam etmekteydi.

"Havai fişeklerini ateşleyin" diye avaz avaş bağırdı Gil Houdin.

Gökyüzünde patlayan binlerce küçük güneşcik Palm Beach'ı gündüz gibi aydınlattı. Paramparça smokinleri içindeki en yürekli davetliler gruplar halinde terasın çıkışını masaları devirerek kapatmaya çalışıyorlardı. Eski dünya motosiklet şampiyonlarından biri olan davetli, sürücüsü bir kan gölü içinde yerde yatan boş motora atladı ve arkasına da görevlilerden birini aldı. Adamın kayan perukasının altında kalın ensesi ortaya çıkmıştı. Motosikletli deli gibi gidiyor, elindeki demir çubuğu savuran görevli de saldırganların safında büyük gedikler açıyordu.

"Polisler.!"

Polis arabalarının canavar düdükleri duyuldu. Motosikletler şaha kalktılar, masaların üstüne çıktılar, sahneye giden basamakları yıldırım gibi tırmanıp şeref salonuna daldılar. Holden oyun salonuna geçtiler ve lokantadan dört bir tarafa yayılıp kaçtılar. Sağlam kalan motosikletlerden birinin üstünde Hans vardı.Palm Beach'de Terry'nin izine bile rastlamamıştı. Az önceki saldırı öfkesini hiç geçirmemişti. Bir ıslık çaldı ve motorların korkunç gürültüsünü bastıran bir sesle bağırdı.

"Sıra Monte Carlo'da! Herşeyi kırıp dökeceğiz!"

IV.KİTAP

22

“Ben yatıyorum.’ die seslendi Emily.

Hamilton anında içinden bu sözün çevirisini yaptı: “Hamilton, gel ve sen de yat!”

“Geleceğim, hayatım.” dedi Hamilton, sevimli bir şekilde gülümseyerek. "Senin portakal suyunu hazırlıyorum.”

Tam on beş yıldır aynı şey yaşanıyordu yatak odasında. Hamilton iki yada üç portakalı eliyle sıkıyor, Emily de uyumadan önce bunu içiyordu. Hamilton’un çilesi bununla da bitmiyordu. Emily dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi mi, kocası anında ona ateşini uzatmakla yükümlüydü. Birlikte nereye giderlerse gitsinler, bütün kapıları ardına kadar açık tutmak da Hamllton’un görevleri arasındaydı. O konuştuğu zaman susmalı, sustuğu zaman da kaygılanır rolü oynamalıydı. Emily’nin müzmin baş ağrılarıyla ilgilenmeli, karısının gardrobunu İtirazsız onaylamalı, Sarah’ın zehir yüklü suçlamalarını sessizce geçiştirmen, bütün zamanını karısına ayırmalıydı. Bu boyun eğmenin karşılığında, güç ve zenginlik sergileme hakkını elde etmişti.

"Hamilton, daha ne bekliyorsun?”

“Sen yatağa gir karıcığım, şimdi geliyorum."

Az önceki kargaşadan bir köşeye sığınarak kurtulmayı başarmışlardı. Ne de olsa onların dünyasında gemisini kurtaran kaptandı. Hamilton yatak odasına doğru yürüyen karısına baktı. Elli beş yaşında olmasına karşın hâlâ bir genç kız gibi inceydi Emily. Onu tanıyan çok erkek Emily’yi hâlâ çekici bulurdu. Ne yazık ki hiç bir zaman Hamilton’un hoşuna gitmemişti.

Emily Franck Burger III’ün karışıyken Hamilton sadece

bankanın önde gelen bir yöneticisiydi. Oysa şimdi yönetim kurulu başkanı olmuştu. Ama devamlı hoşa gitmek koşuluyla. Ve de üvey kızı Sarah kendisini atıp yerine geçinceyekadar.Bu geçici olduğu kadar rahatsız durum herşeyi yitirme pahasına harekete geçmeye itmişti onu.

Buzdolabının kapağını açtı ve üç iri portakal seçti. Güzelce sıktı ve bardağa boşalttı. Parmaklarının ucuna basarak yürüdü. Açık kalan giysi dolabının aynası yatak odasını olduğu gibi yansıtıyordu. Emily tuvalet masasının başındaydı. Yüzüne kahverengi renkte iğrenç bir krem sürüyordu. Hamilton salona döndü, cebindeki bir kutudan üç tane hap aldı ve portakal suyuyladolu bardağa attı. Erimelerini kolaylaştırmak için kaşıkla uzun uzun karıştırdı.

"Hamilton!"

"Geldim!"

Emily beklemekten nefret ederdi. Bardağı aldı ve karısına götürdü. Emily kağıt mendille yüzünü siliyordu.

"Sen soyunmuyor musun?"

"Bir dosyayı incelemem gerekiyor."

Bardağı başucu masanın üstüne koydu.

"Sabahın saat üçünde mi?"

"Fischmayer acele cevap bekliyor. Fazla sürmez. Sadece . yirmi dakika. Çok sarsıldın mı?"

"Neden?"

"Palm Beach'e saldıran şu serserilerden canım."

"Hamilton, biraz sinirli olduğumu hissediyorum."

Emily yorganın altına girdi. Uzanıp bardağı aldı ve bir dikişte içti. Hamilton yatağın kenarına oturdu. Emily'nin elini tuttu ve sevecenlikle öptü.

"Çok sinirliyim." diye yineledi Emily..

Hamilton karısının alnını okşadı, iyi geceler dileyerek salona geçti ve kaygılı bir yüzle divana oturdu. John-John Nevyton'un tüm parası iki gün önce New Ycrk'a gelmişti. Bankanın yöneticilerini huylandırmamak için Hamilton bu parayı Chase Manhattan'da tutmuş ve bu kısa vadeli mevduat karşılığında %12 gibi büyük bir faiz koparmıştı, işler planladığı gibi yürürse dört günü vardı. Ne yazık ki Broker'in ölümü hesapları altüst etmişti. Başka çare olmadığı için Namilton onu öldürtmüştü.Broker onlara şantaj yapabilirdi. Emily bu iş hakkında en ufak bir şey duysa, yıllar boyunca büyük bir sabırla ve en küçük ayrıntılarına

kadar planladığı kurtuluş umudu sona ermiş demekti. Hamilton bu plan sonucu karısından kurtulmayı, özgürlüğüne kavuşmayı, tek mirasçı Sarah yasal haklarını öne sûremeden Burger'i ele geçirmeyi düşünüyordu.

Derin bir iç çekti ve İçinde bulunduğu durumun ciddiyetini yüreğinde duydu. Birkaç saat sonra John-John Nevvton ondan hesap isteyecekti. Eğer ona aracı olabilecek bir ad bulup söyleyemezse Newton cayacak ve Hamilton için büyük felaket kapıyı çalacaktı. Bu noktada, son kurtuluş şansı, bir hata sonucu hesabına geçirilmiş parayı cebine İndirip onu uyutacağını sanan küçük memur parçasındaydı.

Saatine baktı. Beş dakikaya kadar Emily'nin portakal suyuna attığı uyku hapları etkisini göstermeye başlardı.O zaman da Alan Pope'u ziyaret edebilirdi.

"Alan, harikaydınız!"

"Hadi canım yerimden bile kımıldamadım."

"Birini harcadınız ama!"

"Sadece masanın üstünden geçerken örtüyü çektim, o kadar.Dengesini kaybedip düştü. Aslında kafama bir demir çubuk yemekten korkmuştum."

"O sırada üvey babam annemi kalkan gibi kullanıyordu, biliyor musunuz?"

Polislerin gelmesiyle Sarah Alan'ı bu kargaşalığın içinden çıkarıp dışarı sürüklemişti. Arabaya binmemiş, Alan'ın koluna girip itfaiye arabalarıyla cankurtaranların acı çığlıkları arasında Croisette boyunca yürütmüştü onu.

"Neden ondan bu kadar çok nefret ediyorsunuz?"

"Bayağı, basit ve üçkağıtçı bir insandır."

"Anneniz böyle dOşünmüyordur belki?"

"Anneme paspas görevi yapıyor. Aslında annemden nefret eder!"

Felix'in önünden geçiyorlardı.Ilık bir geceydi. Gündüzleri insanların boş masa bulmak için yarıştığı teras bomboştu. Sadece bir masanın çevresindeki iki kızla bir erkek sandalyelerine ata biner gibi oturmuş, bir tef eşliğinde alçak sesle şarkı söylüyorlardı. Alan acı acı, şu koluna asılan ve kendini biraz fazla koyveren genç kızın, yeryüzündeki en büyük özel bankalardan birinin tek mirasçısı olduğunu düşündü. Üstelik bu banka başına gelen bütün felaketlerin de tek sorumlusuydu.

"Sarah, hiç evlendiniz mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Bana hükmedecek erkeği bulamadım."

Gözucuyla Alan'ın gülümsediğini gördü.

"Gülünç mü?"

"Evlilikten bir güç dengesi gibi söz ediyorsunuz!"

"Öyle değil mi?"

"Karşılıklı güven olduğu zaman değil."

"Siz insanlara güvenir misiniz?"

"Evet."

"Peki bundan pişmanlık duyduğunuz olmadı mı?"

"Evet, aşağı yukarı her keresinde."

"Yine de insanlara güvenebiliyor musunuz?

"Bu benim yaradılışımda var."

Acaba Ham Burger onu bu gece mi, yoksa yarın mı hapse tıktıracaktı? Kendisini o gülünç durumdan-buraya geldiğinden beri karşılaştığı sayısız gülünç durumdan biri kurtardıkları için o serseri sürüsüne ne kadar teşekkür etse azdı. Olmayan parasıyla satın almadığı bir tabloya para ödemesi gerekecekti yoksa. Marina'nın Hadad'ın kolunda terasa girmesi onu sersemletmişti. Son birkaç saati yaşamamış olsaydı bu olay, onu yıkardı. Neyse ki bu arada Terry'ye rastlamıştı. Birkaç dakika içinde nasıl olmuştu da koca iki iri göz ve altın sarısı saçlar Alan'a her şeyi unutturuvermişti. Ama anlayamadığı bir nokta vardı. Bugüne kadar Fransa'nın varlığını bile bilmeyen, ayağını bir kez olsun Greenvvich Village'ın dışına atmamış, olan Marina ki sekiz gün önce New York'daydı nasıl oluyordu da Cannes'a gelebiliyor ve Hadad'ın kolunda bu geceki yardımseverler galasına katılabiliyordu?

"İşte suçüstü yakalandınız, Alan! Nerelere dalıp gittiniz?"

"Buradayım."

Bir an için Alan ona herşeyi anlatmayı ve yardımını istemeyi düşündü. Gerçekte nerede olduğunu, ne yaptığını, bütün bunların ne anlama geldiğini ve nasıl bir çirkefin içine battığını bilmiyordu. Gözleri karanlık mendireğin ucuna kaydı. Işıklar içindeki bir yolcu gemisi açıklara doğru yollanmaktaydı. Şu anda Bannister mutlaka terliklerini ayağına geçirmiş, sofraya oturmaya hazırlanıyordu. Ona sert davrandığı için pişmanlık duydu. Sammy'nin tek suçu yaşayamadığı şeyleri bir dostu için

düşlemesiydi.

Sarah Alan'ın kolunu sıktı.

"Bana son bir kadeh içki ısmarlar mısınız?"

Larsen ve Price-Lynch şu anda kapısının önünde bekliyor olabilirlerdi.

"Üzgünüm Sarah. Çok yorgunum. Birkaç saat uyumazsam ölebilirim."

"Nasılsa bir gün öleceksiniz."

Majestic'in avlusuna girdiler. Büyük heyecan geçiren milyonerlerle dolu son model arabalar Palm Beach'den tek tek dönüyorlardı.Konuşmalara bakılırsa olaylar sırasında hepsi gerçek bir kahraman gibi davranmıştı.Bazıları kargaşalık sırasında şişen gözlerini büyük bir kasılmayla gösteriyor, şaşkın ve hayran bakışlarla kendilerini dinleyen otel kapıcılarına olayları telleyip pullayıp ballandırarak anlatıyorlardı.

"Alan?..."

"Hayır, Sarah, hayır.. Üzgünüm. Ayakta duracak halim yok. Bana kızıyor musunuz?"

Sarah alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Unutmayın! yarın adalardayız! Tam saat on birde holde buluşuyoruz! Öğle yemeği orada yenecek!"

Sarah asansöre doğru yürürken dönüp bakmadı bile. Alan, ertesi gün öğle yemeğini kuşkusuz Grasse tutukevinde yiyeceğini düşündü.

Saat akşamın sekiziydi,az sonra sofraya oturacaklardı. Samuel, Christel'in mutfakta olmasından yararlanarak odasına geçti. Dolabı açtı ve hangi giysilerini yanına alacağını uzun uzun düşünmeye başladı. Kolay değildi.. Bugüne kadar Cote d'Azur denilen yere hiç gitmemişti. Dışarıya kulak kabarttı. O alışagelmiş tekdüze tabak ve çanak gürültülerinden başka şey duyulmuyordu. İşten atıldığını itiraf ettiği geceden bu yana Christel'in kendisine karşı davranışında en küçük bir değişme bile olmamıştı. Samuel hâlâ çocukların odasında yatmaya devam ediyor, Christel eskisi gibi davranıyordu. Ne var ki yirmi beş yıl süren sessiz evliliklerini alt üst edenbir şeyler olduğunu, ikisi de hissediyorlardı. Birbirlerine çok az şey söylemişlerdi, yine de bu kasvet dolu evlilik ilişkilerinde hayırlı bir çatlağın oluşmasına yetmiş de artmıştı.

Yolculuk haberine nasıl bir tepki gösterecekti acaba?..

"Samuel..."

"Christel?"

"Yemek hazır."

"Geliyorum."

Samuel bavulunun kilidini son kez kontrol etti, dolabı kapatıp mutfağa geçti.

"Masaya otur, yemekler soğuyacak."

"Çok güzel kokuyor..."

Samuel fırında kızartılmış tavuk buduna aç kurt gibi saldırdı. Ayrıca haşlanmış mısır ve bir tutam da makarna vardı tabağında.

Christel tam karşısına oturmuştu. Bir şişe bira ve bir şişe coca-cola açtı.

Hiç konuşmadan yediler.Birbirlerine söyleyecek şeyleri yoktu. Sessizlik uzadıkça, Samuel yolculuğa çıkacağını ona nasıl söyleyeceğini daha büyük bir kaygıyla düşünüyordu. Sonunda kararını verdi, yutkundu ve söze başladı:

"Christel..."

"Evet." diye cevap verdi. Christel. Başını kaldırıp kocasına bakmamıştı bile.. Tırnağıyla dişlerinin arasına sıkışıp kalan mısır parçalarını temizliyordu.

"Bugün öğleden sonra Alan telefon etti. Kötü durumda olduğunu söyledi.. Çok kötü!"

Karşı tarafta en ufak bir tepki yoktu. Samuel bira şişesinin yarısını bardağa boşalttı.

"Onun bu durumundan biraz da ben sorumluyum, anlıyor musun?"

"Neden?"

"Benden çok genç. Hackett'de bir parça onun koruyucusu gibiydim."

Christel tavuğun kanadına girişmişti şimdi.

"Bana korkunç ihtiyacı olduğuna inanıyorum."

"Sen zavallıların yardımına koşan iyilik perisi misin?" diye homurdandı, dişlerini gevşetmeden Christel. Ama konuşmuştu işte. Bu fırsattan yararlanmak gerekiyordu.

"Birkaç gün burada olmayacağım."

"Seni tam işten attıkları bir sırada mı?"

"Bir hafta tatil hakkım var."

Christel elindeki yarılanmış mısır koçanını büyük bir öfkeyle fırlatarak bağırdı:

"Tatilini nerede geçireceksin? Kiminle geçireceksin? Benimle

mi? Yooo! Pope! Pope!. Her zaman bu Pope denen herif karşıma çıkıyor[1] Sen bu herifle mi evlisin?"

"Christel söz konusu olan sadece..."

"Tam elli yaşında işsiz kaldın. Karının beş kuruş parası yok ve sen tutmuş tatile çıkmaktan söz ediyorsun. Hem de kiminle? "Pope'la! Peki ya ben, benim tatil yapmaya hakkım yok mu?"

Samuel peçetesini yavaşça masanın Ostûne bıraktı ve omuzlarını bOzdO. Alan'ın kendisini terslediği telefon konuşmasından sonra Patsy'ye rica etmiş, kendisine Nice için bir uçak bileti aldırmıştı.Ayrıca Alan'ın hesabına iki milyon dolar geçirildiğini belirten Burger'in yeni mektubuyla da allak bullak olmuştu. Artık bir an önce Alan'ın yanına varmaktan başka bir şey düşünmüyordu.Christel ne derse desin yarın gidecekti.

"Beni iyi dinle Samuel! Yarın akşam yemeğe gelmezsen, bir daha zahmet edip görünme! Çünkü beni bulamayacaksın!"

Samuel karısının sözünü tutması için dua etmeye başladı.

Alan çoktan yorgunluğun uyumaya olanak tanımayan sınırını aşmıştı.

Bir koltuğa gömülmüş, elindeki viskiyi yudumluyordu. Bu garip yolculuğun sonuna geliyordu artık. Ham Burger az sonra felaketi haber vermek için damlayacaktı. Kapının vurulduğunu duydu. Acaba Larsen miydi gelen? Açtı: Price-Lynch.

"Çok uzun kalamayacağım, bay Pope. Oturabilir miyim?"

"Siz beni tanımıyorsunuz ama ben sizi iyi tanıyorum. Otuz yaşındasımz.Hackett şirketindeki işinizden yeni atıldınız. Ve burada, Cannes'daki tüm masraflarınızı benim bankamın, Burger'in bir hata sonucu hesabınıza geçirdiği parayla karşılamayı umuyorsunuz. 1.174.400 dolardı tam olarak, yanılmıyorsam."

Alan bir şey söylemedi, en ufak bir hareket yapmadı.

Birkaç gündür yaşadığı gerilim o kadar güçlüydü ki neredeyse ferahlamıştı. Birkaç saat sonra hapiste olacak ve Terry 'yi bir daha hiç göremeyecekti.

"Cote D'Azur'de milyonerler gibi bir tatil geçirmenize elim kolum bağlı seyirci kalacağımı düşünmüyorsunuz herhalde?"

Alan elindeki içki kadehini sinirli sinirli döndürüyordu. Cama çarpan buz parçalarının çıkardığı gürültüden başka ses duyulmaz oldu içerde.

"Bana bütün söyleyeceğiniz bu mu, Bay Pope?"

Alan bitkin bir şekilde omuzlarını silkti.

"Sizi hapse attırabilirim. Bunu biliyorsunuz. Bu daireden sonra hücre pek tatlı gelmez herhalde." Alan sessizliğini koruyordu.

"Dikkat ederseniz attırabilirim dedim, attıracağım demedim. Sizin gibi genç bir insanın uzun yıllar cezaevi köşelerinde çürümesi budalaca bir şey. Belki daha iyi bir çözüm bulabiliriz..."

Alan yavaşça başını kaldırdı ve Ham Burger'in bakışlarıyla karşılaştı, ölüm habercisinin pek iri olmayan ela gözleri vardı. Yapay gülümsemenin gerisinde buz gibi gözler.

"Uzun süre bu davranışınızın anlamını bulmaya çalıştım. Kendimi sizin yerinize koydum. Akıllı bir insanın nasıl böylesine aptalca bir işe girişebileceğini düşündüm. Aptalca, çünkü sonunda başarısızlık kaçınılmaz. Hatanın anlaşılması en fazla birkaç gün alır. Sonunda bir tek cevap bulabildim, Bay Pope: Nefret ve intikam duygusu. Sizi haksız yere işten çıkardılar, siz de öc almak istediniz. Öyle mi?"

Price-Lynch, Alan'ın yüzünde beiiren şaşkınlığı anlamamış gibi davrandı.

"Ne yazık ki siz Hackett'i vurmak isterken karşınıza ben çıktım. Sizin yararlandığınız hata benim bankamın hatası. Bu geceki galadan önce Arnold Hackett'le tanışıyor muydunuz?"

"Hayır."

"İnsancıl değerlere önem vermeyen katı bir insandır. Onun için sadece yıl sonu bilançoları vardır. Ona karşı duyduğunuz nefreti çok iyi anlıyorum. Sakın bu akıllıca olmayan davranışını hoş görmeye çalıştığımı sanmayın. Sadece sizi bu deliliğe iten nedenleri bulup çıkarmaya çalışıyorum.Şimdi size bir sorum var: Hala ondan intikam almak istiyor musunuz?"

"Artık bir şey istemiyorum."

"Hackett'in size yaptıklarından sonra da mı?"

"Benim kim olduğumu bile bilmiyor."

"Ya ondan intikam alma fırsatını verirsem size?"

"Beni ilgilendirmiyor."

"Ama sizi işten atan, yolsuzluk yapmaya iten kişi oi"

"Benim için bir şey değişmez. Polisleri çağırabilirsiniz.

"Saçmalamayın, Bay Pope."

Ham Burger gözleriyle bir şeyler aradı ve Alan'ın sessiz sorusuna yine kendisi karşılık verdi.

Alan onu süzdü, bardan bir şişe viski ve buz aldı.

"Sağlığınıza, Bay Pope."

Bir yudum içti, dudaklarını şaklattı.

"Size dost olarak geldiğimi söylesem?"

Son cümle Alan'ı bulunduğu yere mıhlamıştı. Ham Burger kollarını kavuşturmuş, bütün dikkatiyle onu süzüyordu. Aslında hiçbir özelliği olmayan bu çapsız zavallıyla işbirliği yapmak midesini bulandırmaktaydı.

"Hayatınızı yıkan bu adamı mahvetmek istemez misiniz?"

Söylediklerini iyice sindirmesi için Alan'a zaman bırakmak amacıyla bir yudum viski daha içti.

"Önerim çok ciddi. Size ondan intikam alma olanağı tanıyorum, ayrıca bankaya yaptığınızın üstüne de sünger çekeceğim. Ne var ki daha ileri gitmeden önce kesin olarak kabul edip etmediğinizi bilmem gerekiyor. Anlıyorsunuz değil mi?'

'Evet," dedi Alan. Bu işi biran önce bitirme isteğiyle, ufukta beliren küçük umut arasında gidip gelmeye başlamıştı.

"Tamam mı?"

Alan sıkıntıdan dudaklarını ısırdı.

"Mükemmel, Bay Pope. Kartları açık oynayalım. Bu sabah bankadaki hesabınıza iki milyon dolar daha geçirdim."

Demek Bannister doğru söylemişti!"

"Umarım size bir tuzak hazırladığımı düşünmezsiniz."

"Peki, bu para niçin?" dedi Alan.

"Kötü durumdasınız, Bay Pope. Size yardım atmek istiyorum. Ayrıca bizim çevrelerde adı olan bir kişiyle bir iş çevireceğim. Ama adımı kullanmam olanaksız."

"Nasıl bir iş?"

"Hoşunuza gidecek bir iş."

"Benden istediğiniz nedir?"

"Hackett Şirketini satın almak."

Alan oturduğu yerden ok gibi fırladı.

'Ne?'"

"Hackett Kimya Sanayini satın alacaksınız," diye yineledi Price-Lynch sakin bir sesle.

"Delirdiniz mi?"

"Karar sizin."

"Hackett en az 200 milyon dolar eder!"

"Merak etmeyin, parayı bulacaksınız."

"Şirkette küçük bir memurken atıldıktan birkaç gün sonra şirketi satın alabileceğime kimse inanmaz!"

Ham Burger kamana zırıltısını andıran bir sesle pis pis güldü.

"Siz parayı ödeyip satın aldıktan sonra ister inansınlar, ister inanmasınlar, ne önemi var? Bırakın, geçmişinizle ne kadar alay ederlerse paranızın kaynağıyla da o kadar alay etsinler."

"Ya Arnold Hackett? Peki o ne olacak? Onu nasıl atlatacaksınız?"

"Hackett'le siz değil biz ilgileneceğiz."

"Bu işin gerçekleşmesi olanaksız."

"Benim işim değil bu, sizin işiniz, Bay Pope! Her şey çok basit. OPA'nın ne anlama geldiğini biliyorsunuzdur sanırım. Açık Satış önerisi. Yarın, kendi adınıza Hackett şirketinin hisse senetlerini satın almak için açık öneride bulunacaksınız."

"Ama Bay Price-Lynch, küçük hisse sahipleri kendi hisselerini elden çıkarsalar bile, nereye varabiliriz ki? En büyük hissedar Arnold Hackett'in kendisi. Hisse senetlerinin yaklaşık yüzde altmışını elinde tutuyor! Üstelik bu gerçeği de herkes biliyor!"

"Bay Pope," dedi Ham Burger sertçe. "Piyasadaki bazı şeylerin ne kadar ettiğini ve kimin nelere sahip olduğunu benim kadar bilseydiniz, yerime siz Burger'in başında olurdunuz. Ben de, pek parlak olmayan sizin yerinizde. Siz şimdilik sadece söylediklerimi yapmakla yetinin ve çok rica edeceğim sakın benim yerime düşünmeye kalkmayın. Yardımınızın karşılığı olarak, bu işin sonunda tam 20.000 dolar alacaksınız. Bana iade edeceğiniz 1.170 400 dolardan bu parayı düşersiniz.

İade sözünü duyar duymaz Alan'ın beti benzi atmıştı.

"Yalnız bir sorun var, Bay Price-Lynch. Geri vermem gereken para artık yok."

"Nasıl, anlamadım?"

"Dün gece sizinle hangi parayla kumar oynadığımı sanıyorsunuz?"

"Ama kazandınız," diye bağırdı Ham Burger.

"Size karşı evet. Ama Prense karşı değil."

"Hadad'a karşı da mı oynadınız?"

"Ben değil. Ortağım, Nadia Fischler. Ve bütün parayı kaybetti."

"Bu palavraya kanacağımı mı sanıyorsunuz?"

"Palavra değil gerçek. Gazinoda bulunan herkes gördü. Gidip sorabilirsiniz."

"Hırsız! Alçak! Yalan söylüyorsunuz! Paramı İsterim! Beni

yolunacak kaz mı sandınız?"

Ham Burger öfkeyle ayağa fırlamıştı, Yumrukları sıkılıydı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

"Sizi polise teslim edeceğim! En az on yıl hapse tıktıracağım! Benden aşırdığınız parayı geri vermeniz için size yarın sabah saat ona kadar süre tanıyorum! İşittiniz mi? Sadece saat ona kadar! O orospuyla ne yaparsanız yapın ama parayı bulun! Ha, son bir öğüt daha! Sakın kaçmaya kalkışmayın! Sizi sürekli gözaltında tutuyorum!"

Önünde duran ve az önce viski içtiği bardağı elinin tersiyle yere devirdi ve çıktı. Alan olduğu yerde taş kesilmişti. Bir süre delice çarpan yüreğinin atışlarının yatışmasını bekledi. Daha sonra düşünmeye, kafasını toplamaya çalıştı. Price-Lynch gerekenden de fazla şey anlatmıştı. Tehlikeli olduğu kadar işine yaramayacak—gidip Hackett'e haber verse neye yarardı?— bir sırrı öğrenmişti. Ham Burger'in sözleri kulaklarından hiç çıkmıyordu. "Sizi sürekli gözaltında tutuyorum. " Gerçekten de gözaltında tutulup tutulmadığını öğrenmenin tek yolu Ham Burger'e karşı gelmekti. Eline geçirdiği bir çantanın içine bir blucin, bir iki gömlek ve birkaç tuvalet eşyası sokuşturdu. Saat sabahın üç buçuğuydu. Yaklaşık yedi saat sonra Terry'yl almak üzere kapısını çalacaktı. Demir parmaklıkların ardına düşmeden önce yapması gereken bir tek iş vardı: Terry'le buluşmak. Hiç kimse ondan bu saatlerin mutluluğunu çalamazdı. Otelden çıkabilirse geceyi geçirecek bir yer bulması gerekiyordu. Birden kiraladığı yat aklına geldi. Orada kendisini aramak hiç kimsenin aklına gelmezdi. Kapıya doğru yürüdü, tam açmak üzereyken kapı üç kez vuruldu.

Düşes de Saran kocasını kaçamaklarına alıştırmıştı, ama yine de Hubert de Saran kaygı içindeydi. Evet, iyi hatırlıyordu, Palm Beach'deki kavga başladığı sıra Mandy yakınlarında bir yerdeydi. Motosikletlilerden birinin üstüne fırlatmak için bir şampanya şişesi kaparken ortadan kaybolmuştu. Aslında şişe de hedefini bulmamıştı ya. Polislerin gelmesiyle başlayan temizlik hareketi sırasında da hiç kimse Düşesin kaybolduğunu fark etmemişti, herkes kendi yaralarıyla ve dertleriyle meşguldu. Kimi kaybolan mücevherlerini tarif ediyor, bazıları da yırtılan ceketlerinin hesabını soruyordu. Dük karısının yine o delice serüvenlerinden birinin peşine düştüğünü düşünmüş ve ortalığı velveleye verme

gereği duymayarak otele dönmüştü. Bir duş yapmış, pijamasını, üstüne de armalı sabahlığını giymişti. Şimdi telefonun önünde ayakta duruyor, polisi arayıp aramamayı düşünüyordu. Birden anahtarın kilitte döndüğünü işitti. Dönüp baktığında Düşeş salona girmişti bile.

"Mandy, neredeydin? Meraktan öldüm!"

Dük biraz da şaşkınlıkla karısının siyah muslin giysisinin paramparça olduğunu gördü. Ayakkabılarından birinin topuğu yoktu. Berberde yaptırdığı saçları darmadağın olmuş, leke İçinde kalmıştı.

"Mandy!"

Mandy eliyle susmasını işaret etti. Sırtını duvara dayati[1], gözlerini kapattı, ıslığa benzer sesler çıkararak hafif hafif soluk aldı. Göğsü kalkıp iniyordu. Dük karısına yaklaştı.

Mandy'nin bedeninden yoğun bir yağ ve sis kokusu yükseliyordu.

"Mandy, size ne yaptılar?"

"Hubert, bırakın da biraz soluk alayım..."

Dük karısını daha dikkatli incelemeye başladı. Mandy'nin boynunda koca koca kırmızı lekeler vardı. Biri sanki onu boğmak istemişti. Mandy, kocasının soran bakışını gördü.

"Bunlar bir şey değil," dedi. Kendi sesini artık kendi` de tanımıyordu. "Bakın..."

Düşes paramparça gece elbisesinin eteğini kaldırdı. Hubert tenindeki kızıl izleri görünce sapsarı kesildi.

"Beni kamçıladılar, Hubert"

Dükün gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Bakışlarını bir türlü karısının kan damlacıkları sızdıran kızıl çizgili uzun sedef rengi bacaklarından ayıramıyordu.

"Irzınıza da geçtiler mi?" diye sordu titreyen bir sesle.

Düşes başıyla doğruladı.

"Motosikletlerinin üstünde."

"Kaç kişiydiler?"

"Bilmiyorum."

'Polise haber vereceğim!"

"Öyle bir budalalık yapmayın," diye itiraz etti Mandy. Güçlükle konuşabiliyordu.

Artık Düke bakmıyordu. Gözleri bir noktaya takılıp kalmıştı, şehvet dolu bir iniltiyle:

"Harikaydı, Hubert...Harika!" diye mırıldandı.

Honor Larsen eşikte belirdi. İri yarı gövdesi kapıyı tümü} le kaplamıştı. Alan'ın elindeki çantayı gördü.

"Çıkıyor muydunuz?"

"Henüz değil."

Larsen smokinini hâlâ çıkarmamıştı. Alan, Palm Beach'deki saldırı sırasında onun motosikletlilerle yumruklaştığını görmüştü. Ne var ki Larsen yine de sağlıklı ve tertemizdi.

"Biliyorum, konuşmak için biraz garip bir saat. Ama için zamanı yoktur, bekletmeye gelmez."

Honor viski şişesine açgözlülükle bakıyordu.

"Buzlu mu, buzsuz mu?" diye sordu Alan.

"Buzsuz! Buz alkolün tadını bozuyor!"

Alan içinden sabırsızlanmaya başlamıştı. Her geçen dakika kaçıp kurtulma şansını alıp götürüyordu. Soran bakışlarla Larsen'i süzdü.

"Bay Pope," diye konuşmaya başladı sonunda dev cüsseli Larsen. "Size bir önerim var. Ama daha önce birkaç soru sormama izin verir misiniz? Birleşik Amerika uyruklusunuz, değil mi?"

"Evet."

" Oturduğunuz yer?"

New York."

"Bir şirketiniz var mı?"

"Hayır."

Honor Larsen bu cevabı biraz şaşırarak karşılamıştı.

"Sizin önemli işler çevirdiğinizi sanıyordum."

"Üç gündür işsizim," diye itiraf etti Alan.

"Harika!"

Alan kuşkuyla adama baktı: "Herhalde gecenin bu saatinde gırgır geçmek için kendisini rahatsız etmemişti?"

"Bütün bunların anlamı ne, Bay Larsen?"

Larsen biran duraksadı.

"Aracılık yapmak ister misiniz, Bay Pope?"

Alan'ın şaşkınlığını olumsuz yorumladı.

"Bunun karşılığında önemli bir komisyon alacaksınız."

"Daha açık konuşun. Ne komisyonu, nasıl bir aracılık?"

"Bir malzeme siparişi için."

"Ne malzemesi?"

"Ne sattığımı çok iyi biliyorsunuz, Bay Pope."

"Uçak mı?"

"Evet.

"Yani sizin uçaklarınızı satın almamı mı istiyorsunuz?" diye kekeleyerek sordu Alan, şaşkınlıktan irileşen gözlerle.

Honor Larsen başıyla doğruladı.

"Peki ne yapmam gerekiyor?"

"Satış adınıza gerçekleştirilecek, bu kadar."

Yarım saat içinde tam ikinci kez Alan'dan paravana olması isteniyordu.

"Bay Larsen, neden beni seçtiniz?"

"Çünkü her zamanki aracımızın başına bir felaket geldi. Oysa işletmelerin en geç kırk sekiz saat İçinde tamamlanması gerekiyor. Şu anda elimin altında kimse yok. Nasıl, ilginizi çekti mi?"

"Kaç uçak?"

·100·

Belki de yorgunluktan, Alan dizlerinin büküldüğünü hissediyordu. Oturmak zorunda kaldı.

"Bay Pope, sipariş belgesini imzalamaktan başka şey yapmayacaksınız. Uçaklar size adını sonradan kararlaştıracağımız bir ülkede teslim edilecek ve gerçek alıcı da gelip uçakları orada teslim alacak. Başka bir şeyle ilgilenmeyeceksiniz. Bütün bu zahmetinizin karşılığında, alışveriş tutarının binde beşini komisyon olarak alacaksınız, Nasıl yeterli mi?"

Alışverişin tutarı ne kadar?" diye sordu Alan son gücünü kullanarak.

"800 milyon dolar."

Larsen sinirli sinirli güldü.

"Rakamın doğru olduğunu göreceksiniz. Nasıl olsa, kaçınılmaz bir şekilde satış bordroları elinizden geçecek."

Honor Larsen daha fazla açıklama yapmaktan kaçındı. Aslında Alan üstelese, pazarlık halinde yüzde ikiye kadar çıkmayı göze almıştı. Oysa bu farkı şimdi cebe indirecekti. Az para da değildi, 12 milyon dolar kadardı. Bu parayla Cote d'Azur'deki tatili bir süre daha uzatabilir ve tatlı Betty'ye birkaç armağan daha sunabilirdi.

"İlginç," dedi Alan, heyecanlandığını göstermemeye çalışarak.

Öneri Alan'ın beynine bir kurşun gibi girmişti: 4 milyon dolar! Bu parayla her şeye sıfırdan başlayabilirdi. Burger'in parasını iade eder, borçlarını temizler, bu kâbusa bir son verirdi. Ama

Ham Burger parayı iade etmesi için kendisine gerekli zamanı tanıyacak mıydı? Sabah ona kadar süre tanıdığı halde bir sözle yetinecek miydi?

"Satışı ne zaman gerçekleştirmeyi düşünüyorsunuz, Bay Larsen?"

"En kısa sürede. Bugün."

"Tamam oldu. Bay Larsen. Acaba New York'taki bir bankada hesabıma yatıracağınız parayla anlaşmamızı perçinleyebilir miyiz?"

İsveçli önce Alan'ın hissesini artırmayı düşündüğünü sanıp kaygılandı.

"Tabii! Acaba komusyonunuzun yarısı sizin için yeterli mi?"

Ve yanlış anlaşılmayı önlemek istercesine rakamı ağzından çıkardı:"Yani iki milyon dolar"

"Evet, yeterli," dedi Alan. "Ne var ki imzayı attığımda para hesabıma yatırılmalı. Önceden teleks çekebilirsiniz. Paranın geri kalanını ne zaman alacağım?"

"Mal alıcıya teslim edildikten sonra. Yani en fazla on Deş gün içinde. Zaten bundan ilk siz haberdar olacaksınız, çünkü sizin ikinci imzanız olmadan satış yapılamaz."

"Anlaşmayı saat kaçta imzalayacağız?"

"Bu sabah sekizde, iyi mi?"

"Yani dört saat sonra. Oldu, sizce bir sakınca yoksa Majestic Otelinin dışında bir yerde olsun."

Larsen irkildi.

"Neresini öneriyorsunuz?'"

"Benim yatımı. Tam karşıda, eski limanda demirli. *Victory II."*

23

"Ya Emplre State Building, onu da satın alabilir misiniz?" diye sırnaştı Marina.

"Orası zaten benim," diye cevap verdi Hadad, ciddi ciddi.

"Gerçek mi?"

"Hayır yalan. Ne işime yarar o bina?"

"Amma adamsınız..."

Marina kıkırdadı. Sarhoşlukla zilzurna olma arasındaki sınırın

tam üzerindeydi. Uzun zamandan beri bu geceki kadar olağanüstü bir gece geçirmemişti. Hele o son perde, Palm Beach'ın motosikletliler tarafından talan edilmesi yok mu? Beyaz gece giysisi o kargaşalığa pek dayanamamış, berbat olmuştu. Şimdi divanın üstünde paramparça, şarap lekeleriyle kaplı, öylece yatmaktaydı. Tam yanında da uzun topuklu ayakkabıları vardı. Onları da daireye girerlerken fırlatıp atmıştı Marina.

"Arapların alkol kullanmadığını sanıyordum?"

Hadad kadehini kaldırarak cevap verdi:

"Herkesin içinde asla."

Hadad gizlemeye gerek duymadığı bir hayranlıkla Marina'yı seyrediyordu. Beyaz dantelli küçücük külotundan ve sûtyeninden başka şey yoktu üzerinde. Ama Marina çıplaklığına aldırmıyordu hiç. Bedeninin varlığına ve bu bedenin çekiciliğine tümüyle kayıtsızdı, öğleden sonra satın aldığı mücevherleri İade ettiğinde Hadad'ın gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı.

"İstemiyorum, tenimin üstünde hiçbir şeyin varlığını istemiyorum! Lütfen alın!"

Böyle bir kayıtsızlık Prensi şaşırtmıştı. Marina'nm karşısında o kadar kendinden geçmişti ki, ayaklarının dibine döktüğü servetin ürünlerini toplamak henüz aklına bile gelmiyordu. O ana kadar bir kez bile ona yaklaşmayı, onu kucaklamayı denememişti. Sadece seyretmekle yetiniyordu. Marina'nın kadehine şampanya koyduğunu, kadehin kenarlarında kalan damlacıkları pembe diliyle yaladığını, kadehi masanın üstüne bırakıp parmaklarını içine daldırdığını gördü.

"Çok serin..." dedi Marina. "Bu şampanyanın İçine dalmak isterdim."

Hadad hemen telefona sarıldı.

"Kat servisi mi? Daireme hemen on kasa Dom Perlgnon gönderin."

Ahizeyi avucuyla kapatarak Marina'ya döndü ve sordu:

"Belli bir yılın ürününü ister miydiniz?"

"Yıllanmış ya da taze farketmez. Şampanya her zaman şampanyadır..."

"Nasıl İsterseniz."

Kat görevlisiyle konuştu yeniden:

"Yılını siz seçin. Bekliyorum," dedi.

"Ne kadar tatlısınız!" dedi Marina. "Aman, gün doğuyor! Jimnastik saatim! Bekler misiniz?"

"Nereye gidiyorsunuz Kİ?"

"Hemen dönerim. Günlük beden hareketlerimi yapmak için gereken eşyayı alacağım."

Hadad canının sıkıldığını belli etti.

Sekreterimi yollayıp aldırırım!"

"Sakın ha!" diye itiraz etti Marina. Yerinden güçlükle doğruldu ve sallana saltana kapıya doğru yürümeye başladı.

"Marina! Bu kılıkta dışarıya çıkamazsınız. Hiç olmazsa elbisenizi giyin!"

"Odam bir kat üstte," dedi Marina. "Ne farkeder ki?"

Islık çalarak odadan çıktı. Yirmi saniye sonra da bir sürü garson ellerinde şampanya kasalarıyla kapıda belirdiler.

"Şişeleri küvetin içine boşaltın," diye emretti Prens Hadad.

Garsonlar itirazsız emri yerine getirmeye başladılar. Şimdi art arda patlayan şişe mantarlarının sesinden başka şey işitilmiyordu. Bütün şişeleri boşaltma İşlemi sona erdiğinde küvetin dörtte üçü dolmuştu. Hadad her zamanki gibi yüklüce bahşiş dağıttı garsonlara. Tam odadan çıkarlarken Marina göründü. Ayaklar; çıplaktı ve otelin beyaz havlularından birine sarınmıştı. Hadad'ın önünden geçti. Yüzünde ciddi işler yapmaya kararlı insanların ifadesi vardı. Yatağın üstüne oturdu. Bedenini sardığı havlunun içinden yapma kiraz taneleriyle süslü eski bir hasır şapka çıkardı ve başına geçirdi.

"Benim yaptıklarımın aynını tekrarlamanızı istiyorum," dedi. Bir yandan da oğlak derisi siyah eldivenlerini giymeye çalışıyordu. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Hadad. Bu iş hoşuna gitmişti. Gülümsedi.

Marina havluyu çekip attı. Hadad onu çırılçıplak gördüğünde boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Ne bekliyorsunuz?" diye sordu Marina.

"Önce ne yapacağımı söyleyin."

"Kollarımızdan destek alarak eğilip kalkacağız. Soyunun!"

Eğilip kalkmanın ne olduğunu Hadad bilmiyordu. Ama Marina'ya ikinci kez aynı şeyi söyletmedi. Marina ise ayaklarını yatağın tahtasına dayamış, ellerinden destek alarak yüzükoyun duruyordu.

"Sıra sizde!"

Prens onu taklit etmek istedi ama halının üstüne çuval gibi yığılıp kaldı. Yıllardan beri spor yapmamıştı. Marina bir kahkaha attı ve hareketlerine devam etti. Kırk yedide de pes etti.

"Haydi duşa," dedi Hadad. Az önceki gösterinin kendisinde uyandırdığı heyecanı artık gizleyemiyordu. Marina'yı elinden tuttu, banyoya sürükledi. İçeri girdiklerinde de eğildi ve küvetin içindeki sıvıdan uzun uzun içti.

"Tadıverin!"

Marina çekinerek dilini küvetin İçine daldırdı.

"Şampanya!" diye bir çığlık attı. Sevinçten çocuklar gibi ellerini çırpıyordu.

Küvete daldı, kendini şampanyanın İçine bıraktı ve şapırtadarak içmeye başladı.

"Saat kaç?"

Yarı uykulu Alan'ın ilk söylediği sözler bunlar oldu. Daha gözlerini bile tam olarak açmamıştı. Nefis bir kahve kokusu hafifçe burun deliklerinden içeri doldu.

"Yedi buçuk, bayım."

Tam karşısında açık mavi üniformalı genç bir çocuk vardı.

"Siz kimsiniz?"

"Costa, bayım. Şef garsonunuzum."

Alan yatağın içine oturdu. Gözlerini oğuşturdu, çevresine bakındı. Odanın büyüklüğü ve lüksü yeniden gözlerini kamaştırdı. Sonunda kendine gelebildi. Şu anda *Victory* //'deydi ve eğer gece düş görmediyse az sonra Larsen gelecek ve anlaşmayı İmzalayacaklardı. Gece geç saatlerde yata vardığında nöbetçiyi inandırması çok güç olmuştu. Adam nuh demiş peygamber dememişti. Sonunda tayfalardan birine kaptan Le Guern'i uyandırmasını söylemiş, uykulu uykulu merdivenin başına gelen kaptan binbir özürle Alan'ı içeri almış ve odasına kadar götürmüştü. Alan o dakikadan sonra sadece kendini yatağa attığını anımsıyordu. O kadar derin uyumuştu kİ, düş bile görmemişti.

"Kusura bakmayın, size sormadan aşçıya yağda yumurta pişirmesini söyledim. İster miydiniz?"

"Harika," dedi Alan.

Alan, Costa'nın getirdiği geniş gümüş tepsiye bir göz attı: Portakal suyu, kızarmış ekmekler, ay çörekleri, yağlı çörekler, reçeller. Dört saat bile uyumamasına karşın kendini çok dinç hissediyordu. Çok da acıkmıştı. Kahvaltıya öyle bir saldırdı ki gCtren günlerdir yemek yemediğini sanırdı. Dört bir yanı mermer kaplı banyoya daldı ve uzun süre duşun altına bıraktı kendini.

Banyonun lumbozundan siyah bir teknenin yelkenleri görülüyordu. Daha ileride eski limanın sakin suları güneşin altında kavrulan Saint-Pierre rıhtımının yosunlu taşlarını tembelce dövüyordu. Yeniden üst güvertedeki odasına döndü, perdeleri açtı, geniş camları da. Uzun uzun gerindi ve ciğerlerine temiz sabah havasını çekti. Yedi elli beşte salondaki yerini almıştı. Honor çok dakikti. Mürettebattan birinin eşliğinde kapıdan içeri girdiğinde saat sekizi bir bile geçmiyordu.

"Bay Pope, çok güzel bir geminiz var. Sizin mi?"

"Kâğıtlar yanınızda mı?" dedi Alan.

Larsen ağır bir evrak çantasını masanın üstüne koydu ve içinden birkaç dosya çıkardı.

"Buyurun inceleyin... Yapacağınız şey sadece bunları imzalamak."

Alan dosyaları okumaya daldı. Kâğıtlardan anladığı kadarıyla Cobra tipi 100 savaş uçağının, 40 Viking'in, 25 tane "105"in, 35 tane de Victor'un sahibi oluyordu.

Uçakların teslimi deniz yoluyla, Senegal başkenti Dakar açıklarında ve uluslararası sularda yapılacaktı.

"Ya sonra?" diye sordu Alan, Larsen'e.

"Sizin adınıza temsilcileriniz yükü teslim alacaklar, daha sonra kararlaştırılan yerde yükü asıl sahibine teslim edeceksiniz."

"Kime?"

"Bu sizi ilgilendirmez, Bay Pope. Rolünüz sadece malzemeyi satın almak ve yeniden satmak, o kadar."

"Müşterinin kim olduğunu öğrenmek zorundayım."

"Nedenini sorabilir miyim?" dedi yüzü birden asılan Larsen.

"Kalan iki milyonu kesin teslimden sonra alacağım da ondan."

"Merak etmeyin, alacaksınız."

"Peki ama kim garanti ediyor. Kesin teslimin nerede ve kime yapılacağını bilmiyorum."

"Sözüme güvenin, Bay Pope. Hem bu aşamada ben de sizin sözünüze güvenmek zorundayım. Daha fazla soru sormayın."

Alan belgeleri yeniden okudu, Larsen'in uzattığı dolmakalemi aldı.

"Bay Larsen, dün gece bu imzanın karşılığı olarak hesabıma tam iki milyon dolar yatıracağınızı konuşmuştuk. Bu sorun halledildi mi acaba?"

Larsen imza töreninin uzamasından sıkılmışa benziyordu.

"Bay Pope, sorunu aynen konuştuğumuz gibi çözümledim."

Cebinden buruşuk bir kâğıt parçası çıkardı ve Alan'a uzattı.

"İşte New York'dakl First National Bankası'nın teleksi. Az önce bana ulaştı."

Alan kağıtta yazılanları okudu ve bu olağanüstü haber karşısında çığlık atmamak için kendini güç tuttu: First National iki milyon dolarlık bir hesabın sahibi olduğunu kendisine bildiriyordu.

"Parayı İsviçre ya da Bahama Adaları'nda bir bankaya yatırabilirdim, ama madem siz Amerika'yı istediniz öyle olsun... Bay Pope, bir nokta daha dikkatimi çekti. Neden parayı bloke ettirdiniz? Size güvenim var. İsterseniz parayı şu an çekip kullanabilirsiniz."

Alan yutkundu ve uzun zamandır sormak istediği soruyu sonunda sordu:

"Bana neden güveniyorsunuz, Bay Larsen?"

İsveçli ilk kez oldukça canayakın gülümsedi.

"Kesin olarak şuna inanmanızı istiyorum, Bay Pope. Bir insanın hayatı ne kadar eder, bilmiyorum. Ama sizinki de dahil, hiçbirinin 800 milyon dolar etmeyeceğinden kuşkum yok."

Alan başını önüne eğdi ve İmzayı bastı.

Bir türlü gözüne uyku girmiyordu. Hamilton yavaşça yataktan kalktı ve göz ucuyla karısına baktı. Emily kütük gibi uyuyordu. Acaba uyku İlacını fazla mı kaçırmıştı? Salona geçti, bir bez pantolon giydi, kravat taktı. Geceki fiyaskodan sonra Nevvton'la nasıl konuşacaktı? Pope'a sinirlenmekle büyük aptallık etmişti. Şimdi kendisini köşeye sıkıştırılmış hissediyordu. Nevvton, Açık Satış Önerisi için kendisine verdiği parayı daha fazla bekletemezdi. Duvardaki aynaya yansıyan görüntüsüne midesi bulanarak baktı. Ayna çirkinliklerini tek tek dile getiriyordu sanki. Çenesini tutamamıştı. Bir anlık budalaca öfke yüzünden yerini, evliliğini ve 70 milyon doları yitirecekti. Yeni bir çözüm yolu bulmak için çok geç kalmıştı. Kesin olarak yapması gereken şey, Pope'la yeniden ilişki kurmak, onu işbirliği yapmaya kandırmaktı. Ne isterse verecekti ona. öte yandan Hackett şirketinin eski memurunun da başka seçeneği yoktu nasıl olsa. Parayı kumarda yitirdiğine göre, geri vermesi diye bir şey sözkonusu olamazdı. Sonuç olarak da kendi insafına kalmıştı. Birden midesi bulandı

Hamilton Price-Lynch'm. Pope'daonun açığını yakalamıştı. Dün gece ağzından kaçırdıklarını söylese, Hamilton Price-Lynch hapı yutardı. Erwin Broker'i şantaj yapmaya yeltendiği için öldürtmüştü. Ne var ki Pope da aynı şeyi yapmaya kalkabilirdi. Ceketini giydi, altıncı katın holüne çıktı. Kapıyı gürültüsüz kapamaya büyük özen göstermişti. Dördüncü katın holünde karşılaştığı kahvaltı artıkları taşıyan bir garson dışında kimseye rastlamadı.

Saat tam sekizdi. John-John Nevvton'un daire kapısını tıklattı. Onca tedirginliğine karşın, iyi haberler getiren serinkanlı bir insan havasına büründü. Newton onu gülümseyerek karşıladı.

"Ne var ne yok? Her şey ayarlandı mı?"

"Her şey," dedi Ham Burger. "Birkaç küçük ayrıntı için bir-iki güne ihtiyacım var..."

Nevvton'un bakışları birden donuverdi.

"Bay Price-Lynch, Hackett Şirketi'nin en büyük hissedarı olmadan da çok iyi yaşayabilirim. Sizse sürekli güçlük çekiyorsunuz sanki. Böyle devam ederse, beni unutmanızı rica edecek ve paramı hemen çekeceğim!"

"Ama sevgili dostum, hiçbir sorun yok!"

"Tam bir hafta geçti. Şimdiye kadar aracının adını çoktan bana bildirmeniz gerekirdi. Size faizsiz yatırdığım paranın miktarını hatırlatmama bilmem gerek var mı?"

Ham Burger zoraki gülümsedi.

"Sinirli olmanızı çok iyi anlıyorum, ama kendinizi bir an benim yerime koyun. Cannes'da Arnold Hackett ile aynı otelde birlikteyim. Onun bankacısıyım. Durumum çok kritik, başarısızlığa uğrarsam biterim. Kesin darbeyi indirene kadar en küçük ayrıntıları bile dikkate almak zorundayım. Anlıyorsunuz değil mi?"

"Bu gecikme anlaşmamızda öngörülmemişti. Param gerçek amacına yönelik olarak kullanılmadığı sürece faizini sizden istemek zorunda kalacağımı üzülerek belirteyim."

"Sizin paranızla herhalde kısa vadeli işler çevirdiğimi düşünmüyorsunuzdur."

"Sürüncemede kalan işleri sevmem. Kırk sekiz saat içinde iktisat gazetelerde bizim Açık Satış önerisi'ne ilişkin en küçük bir ize rastlamazsam paramı çekiyorum."

"John-John," diye serzenişte bulundu Ham Burger yapmacık bir gülümsemeyle. "Her şeyin daha önce gerçekleşeceğini

kesinlikle siz de biliyorsunuz!"

"Umarım," dedi Nevvton soğukça.

Ham Burger koridora çıktığında bembeyaz kesilmişti. Asansöre binmedi, servis merdiveninden yedinci kata çıktı. 751 no.lu dairenin zilini ısrarla çaldı: Alan Pope dairesinde değildi.

Her zamanki gibi saygılıydı Serge. Sinekkaydı tıraş olmuş, kasketini tam gözlerini güneşten koruyacak biçimde oturtmuştu kafasına. Arnold Hackett'e bir iki adım attı.

"Arabanızı ister misiniz, Bay Hackett?"

"Hayır, hayır, teşekkürler. Sadece terasa çıkacağım."

"Oğlum!" diye seslendi Serge. "Bay Hackett için terasa bir masa!"

Harika bir gündü. Çocuklar havuz başında dadılarının ve muhafızlarının sıkı denetimi altında oynamaya başlamışlardı bile. Hackett sabah çaylarını yudumlayan İngiliz kocakarılarının işgal ettiği iki masanın arasındaki masaya kuruldu. Açık yeşil gömlekle ceket arası bir şey giymişti mor kareli şortunun üstüne. Her zaman saat altıda kalkmak gibi bir alışkanlığı vardı Hackett'in. Hatta, dün gece olduğu gibi saat dörtte yatsa bile. Hâlâ taze mürekkep kokan *Herald Tribüne*'nun sayfalarını karıştırmaya başladı. Gözleri tam o sırada incecik bikini giymiş ve havuza atlamaya hazırlanan iri yârı bir Kuzeyli genç kıza takıldı.Gençkızın gözlerinde olağanüstü iri siyah gözlükler vardı. Victoria'nın yine başağrısı tutmuştu ve en erken öğleden sonra uyanırdı. Arnold Hackett başını sol tarafa çevirdi ve otelin batı cephesini taramaya başladı. Katları sayarak yükseldi, tam Marina'nın penceresinde durdu ve camların kapatılmamış olduğunu farketti. Dün geceki saldırıdan çok, Marina'nın o iri yarı Arabın kolunda galaya gelmesi Arnold Hackett'e koymuştu.

Acaba geceyi de mi Prensle geçirmişti? Bu durumda hâlâ onun otel parasını ödemesinin bir anlamı kalmıyordu. Birden Poppie geldi aklına. New York'da yalnız ve üzgündü mutlaka. Arnold yanında olmadığı zaman sıkıntıdan patladığını en az yüz kez yinelemişti. Marina ise, tam tersine, onun varlığından bile habersiz davranıyordu. Bir domates suyu istedi. Karısı yanında olmadığı için "içine azıcık da votka," diye ekledi.

İngiliz leydilerinden biri elindeki gazeteyi göstererek sordu:

"Bugün haberler nasıl?"

Otuz yaşını aşkın kadınlar Arnold Hackett'in hiç mi hiç ilgisini

çekmiyordu. Oysa bu meraklı kadın en aiz altmış yaşında vardı.

"Kötü," dedi. "Kötü."

Larsen yattan ayrılınca gerçek tüm açıklığıyla Alan'ın başına dank etti. Artık zengindi ve bütün sıkıntıları sona ermişti. Sadece Burger'a parasını iade etmekle kalmıyor, ayrıca First National'daki tam 800.000 doların da sahibi oluyordu. Honor Larsen'in söz verdiği gibi on beş gün sonra eline geçecek olan iki milyon dolar dacabasıydı.

Tayfaların şaşkın bakışları arasında koşarak merdiveni indi, iskeleye atladı ve var gücüyle koşmaya başladı. Madem ki borcunu ödeyebilirdi, öyleyse gizlenmesine artık gerçekten gerek yoktu. Hiç kimse gidip Majestic'de hesaplaşmasına engel olamazdı.

"Otelde teleks var mı?" diye sordu kapıcıya.

"Tabii efendim."

Soluk soluğa teleks odasına daldı ve elindeki kâğıdı teleks görevlisine uzattı. First National Bankası'na çekilecekti: "Burger Trutst Limited Şirketi'ne 1.170.400 dolar yatırın. Alan Pope. Majestic Oteli. Cannes. Fransa."

Alan sevinçten havalarda uçuyordu. Asansöre ihtiyaç bile duymadı. Otelin merdivenini dörder dörder tırmandı ve yıldırım gibi daldı salona. Hemen telefona sarıldı ve Hamilton Price-Lynch'in dairesinin numarasını çevirdi. Hamilton karşısındaydı.

"Ben Alan Pope."

"Nerelerdesiniz? Sizinle hemen konuşmam gerekiyor!"

"Ben de sizinle. Daireme kadar gelebilir misiniz?"

"Hemen."

Otuz saniye sonra Ham Burger odadan içeriye dalıyordu. Alan ağzını açma fırsatını bulamadan Hamilton hararetle eline sarılmıştı.

"Dün gece için üzgünüm, gerçekten üzgünüm! Aşırı yorgunluk, o serserilerin saldırısı... Biraz sinirliydim. Kusura bakmayın."

Alan şaşırmıştı. Sonunda elini Hamilton'un elinden kurtarmayı başardı.

"Size iyi bir haberim var, Bay Price-Lynch. Şu anda bana bir hata sonucu vermiş olduğunuz parayı iade etmiş bulunuyorum."

"Anlamadıtı?"

"Yani, kısacası size tek kuruş borcum kalmadı. Şu anda First National tam 1.170.400 doları size iade etmekle meşgul."

Ham Burger'in rengi atmıştı.

"Ama bu olanaksız! Bana tüm parayı kumarda kaybettiğinizi söylemiştiniz!"

"Evet, yalan söylemedim. Ama başka yerden parayı buldum. Tam söz verdiğim gibi. Saat henüz on olmadı. Dokuz buçuk. Ben sözümü tuttum, Bay Price-Lynch. ödeştik."

"Bir saniye, Bay Pope. Beni gelişmelerden haberdar ettiğiniz için teşekkür ederim. Ama bütün bunlar işbirliği yapmamız ve planımızı gerçekleştirmemize engel değil."

"Hackett işi mi?"

"Hackett, evet."

"Üzgünüm, Bay Price-Lynch. Ama Hackett beni artık hiç ilgilendirmiyor."

"Haydi haydi..." diye babacan bir tavırla itiraz etti Ham Burger. "Dün gece oldukça sert sözler ettim, biliyorum. Ama gerçekten İstemeden oldu... Onları unutalım... önerim hâlâ geçerli. Tam 20.000 dolar."

Saat tam onda Terry'yi almak üzere juan-Les-Plns'de hazır olmak zorundaydı Alan. Tatlı bir sıcaklık, yüzünü kaplamaya başlamıştı.

"Hayır, olmaz. Gerçekten üzgünüm, ama olmaz. Son sözüm bu."

"Bay Pope... Biliyorum, şimdi koşullar değişti. Dün bana bir milyondan fazla borcunuz vardı. Oysa şimdi bu parayı bulup iade ettiğinizi söylüyorsunuz..."

"Soruşturabilirsiniz."

Ham Burger elleriyle gerek yok anlamında bir hareket yaptı.

"Size inanıyorum! Mutlaka borcunuzu ödediğinizden eminim! İşte bu nedenle yeni önerim artık 20.000 dolar değil, tam 30.000 dolar."

Alan sabırsızlanmaya başlamıştı. İkide bir saatine bakıyordu. Biraz daha oyalanırsa geç kalabilirdi.

"Çok teşekkür ederim Bay Price-Lynch, 100.000 bile verseniz hayır!"

"Evet, tam 100.000 veriyorum," dedi Ham Burger sakin bir sesle. Alan'ın kesinlikle blöf yapmadığını, ciddi olduğunu görüp paniğe kapılmak üzereydi.

Hamilton pek başarıya ulaşacağından emin değildi, ama

başka seçeneği de kalmamıştı. Artık para konuşacaktı.

"Evet, cebinize yûz bin dolar koyuyorum, ayrıcà da Hackett'den intikam alma olanağı sağlıyorum size."

Alan'ın dikkatle kendisine baktığını farketti. Gülümsemeye çalıştı.

"Dün gece kabul ettiğinizi söylemiştiniz, anımsadınız mı?"

"Bay Price-Lynch, lütfen beni iyi dinleyin. Bir bekleyenim var."

"Dün gece size açıkladığım sırlardan sonra böyle rahatlıkla çekip gitmenize izin vereceğimi mi sanıyorsunuz? Biliyorsunuz ki bu gibi işlerde gizlilik esastır."

"Bana güvenebilirsiniz..." diye adamı rahatlatmaya çalıştı Alan.

"Bana daha şimdiden ihanet ettiniz. Dün gece evet demiştiniz, şimdi hayır," diye Alan'ın dikkatini çekti nazikçe Ham Burger. "Bu koşullarda size inanmamı nasıl istersiniz?"

"Hackett'in de, ona karşı hazırladığınız bütün komploların da canı cehenneme," diye patladı sonunda Alan. "Bütün konuşmalarımızın üstüne birsünger çekiyorum. Şimdi çok özür dilerim ama gerçekten gitmem gerekiyor."

Price-Lynch'in yüzü sanki taştan bir maskeye dönüşmüştü.

"Fiyatınız?"

Alan ne demek istediğini anlamamıştı. Şaşkın şaşkın Hamilton'un yüzüne baktı.

"Size son sözümü söyledim..."

"Fiyatınız, Bay Pope. Her insanın bir fiyatı vardır. Sizinkini de öğrenmek istiyorum!"

"Size önerinizi reddettiğimi söyledim!"

"Artık geri dönmek için çok geç kaldınız, Bay Pope!"

"Çok mu geç? Ne demek istiyorsunuz?"

"Bankamın geleceğini dûn söz verip bugün geri alan bir insanın kaprisleri uğruna tehlikeye atmayı göze alamam!"

"Bankanız da, Hackett de beni zerre kadar ilgilendermiyor! Dün gece söylediklerinizi de zaten unuttum! Çıkın!"

"Son kez soruyorum, ne kadar?"

Alan, Hamilton'u eliyle kenara itti ve banyoya daldı. Mayosunu alıp kapıdan hızla dışarı fırladı. Ham Burger odanın ortasına çakılıp kalmıştı.

"Bay Pope!" diye haykırdı arkasından.

Sahanlığa çıkıp merdivenleri uçar gibi inen Alan'ı sonuna

kadar izledi. Birkaç saniye yerinden hiç kımıldamadıl Sanki bedeni felç olmuştu. Sadece plan suya düşmekle kalmamıştı, ayrıca küçük budala bu davranışıyla kendi ölüm fermanını da imzalamıştı!

Karanlıkta gözleri açık durmaktan yorulmuştu Bannister. Sonunda başucundaki lambayı yaktı. Kendini bütün insanlara karşı suçlu hisse'diyordu. Başta Christel'e ve Alan'a karşı.Oysa bütün yaptıkları onların mutluluğu içindi. Yatakta bir o yana bir bu yana dönmeye başladı. Saat sabahın üçüydü. Bannister sonunda uyumamaya karar verdi. Uçağı yedide kalkacaktı. Yataktan kalktı, çıplak ayaklarını sürüyerek mutfağa yürüdü ve buzdolabından çıkardığı soğuk suyu kana kana içti. Yeniden parmaklarının ucuna basa basa odaya döndü, Christel'i uyandırmamak için yavaşça dolabı açtı, bavulunu çıkardı ve birkaç parça giysiyi içine yerleştirdi. Yatağın kenarına çöktü. Kolları çaresizlikten yana düşmüştü. Dün geceki kavgadan sonra karısını terketmeyi hiç istemiyordu. Onu uyandırıp Alan'ı böyle tek başına bırakamayacağını söylemek istedi. Aslında Christel'in varlığına güçlükle katlanıyordu, ama yine de karısından birkaç gün ayrı kalacağını düşündükçe yüreği daralıyordu. Yirmi beş yıllık evlilik vazgeçilmez alışkanlıklar yaratmıştı. Acaba Alan'ın hesabına Burger'e yatırılan bu yeni para da mı bir elektronik beyin hatasıydı? Öyle olsa bile bu değirmenin çarkı böyle ne kadar dönecekti? Perdelerini yavaşça açtı. Dışarda kara ve boğucu bir gece vardı. Yüreğinin sıkıştığını hissetti, banyoya geçti, traş oldu, duş yaptı, giyindi, son kez pasaportunun ve Nice uçağının biletinin cebinde olup olmadığını denetledi. Bu ağır sessizliğe daha fazla dayanamadı, bavulunu kaptı, sahanlığa çıktı ve kapıyı ardından gürültü çıkarmasın diye büyük bir özenle kapadı. Daha sonra, havaalanından Christel'l arayacak ve telefonda ona veda edecekti. Asansörü çekmek için düğmeye bastı. Nedenini kendisinin de bilmediği derin pişmanlıklar içindeydi.

"Biraz daha hızlı gidebilir misiniz? Çok geç kaldım."

Şoför omuzunun üstünden hoşgörülü bir bakış yöneltti Alan'a,

"Adımın Albert olduğu kadar iyi biliyorum, acele etmek hiçbir

şeye çözüm getirmez. Eğer sizden hoşlanmadıysa zaten çekip gitmiştir, yok eğer size tutkunsa bir yıl geçse de bekler!"

Üstüne bir tişört ve blucin giymiş olması ve takside arkaya değil yanma oturması şoförün Alan hakkındaki düşüncesini belirlemişti: Mutlaka ilk randevusuna giden genç bir öğrenci. Alan derin bir iç çekti. Bakışlarını sabahın ilk saatlerinde Sarah'la gezindiği Croisette'de gezdirdi. Rolls Royce'a binmek yerine bir taksi tutmayı yeğlemişti. Rolls Royce'a binerse Terry tarafından bu davranışının bir hata olarak karşılanacağını düşünüyordu. Hamilton Price-Lynch'in tehdit ve nefret dolu bakışım tedirginlikle anımsadı. Bugüne kadar körtemeden içinde debelendiği serüvenden kendisini kurtardığı için Tanrı'ya şükretti.Bankacının ısrarı Alan'ı fazlasıyla tedirgin etmişti aslında. Arnold Hackett'e hiçbir özel sevgisi olmadığı halde, özel bankacının ona ihanete hazırlanmasını aklı almıyordu. Eğer zenginliğin bedeli buysa, yoksul olmak bin kez daha iyiydi.

"Juan'ın neresine bırakayım s izi?'

"Deniz kıyısını izleyin. Ben haber veririm. Beş dakika beni bekler misiniz?"

"Sonra nereye gideceğiz?"

"Şimdilik bilmiyorum. Görürüz. .."

Saatlerdir bu anı bekliyordu. Terry ile buluşmaktan başka şey düşünmemişti. Onunla geçireceği gün dışında, bu güneşli günden başka hiçbir şey artık onu ilgilendirmiyordu. Onu nereye götürmeliydi acaba?

Cesare di Sogno gözlerini açar açmaz tam yanında yatan kadını hayretle farketti. Onu hiç tanımıyordu. Harika bir sarışındı. Saçlarının boyalı olup olmadığını anlamak için yavaş yavaş çarşafı sıyırdı. Kadın gerçekten sarışındı. Belli belirsiz birtakım şeyleri anımsadı. Ortalık yatışıp hesap gelmeden, kargaşalığı fırsat bilip Palm Beach'den tüymüştü.

Dostlarıyla dolup taşan gece kulüplerini dolaşmış, üstelik içkiyi de karıştırmıştı.

Yanındaki kadının yüzünü ve bedenini anımsamadığına göre bir yığın insanla karşılaşmış olmalıydı. Nereden kaldırmıştı acaba bunu? Hafifçe sarstı.

"Hey..."

Kadın homurdanarak sırtını döndü ve başını yastığın altına gömüp uyumaya devam etti. Cesare bu kez kaba etlerine hafifçe

vurdu.

"Artık kalk!" dedi nazikçe.

Yastığın altından gelen ses hiç de tatlı değildi. Yarı uykulu olmanın da verdiği sersemlikle garip bir Fransızca konuşuyordu.

"Neden?"

"Adım Cesare."

"Bana ne?"

Cesare ne diyeceğini şaşırdı.

"Kahve, portakal suyu, yağda iyice pişirilmiş beykınlı yumurta istiyorum," diye devam etti kadın.

"Peki adınız ne?"

"Marion."

"Tanışıyor muyuz?"

"Sanmam. Sizi daha önce hiç görmedim."

"Size bir şeyi söylememe izin verin, şu anda yatağımda bulunuyorsunuz."

"Lütfen nazik olun, bana bir kahve söyler misiniz?"

"Beni dinleyin. Neden gidip kahvenizi barda içmiyorsunuz? Çok işim var. Birkaç da randevum...Banyo yanda..."

"Kahveden sonra biraz daha uyumak istiyorum. Uykum var."

Cesare kalktı, gidip perdeleri sonuna kadar açtı. Güneş dalga dalga odaya doldu.

"Marion, gerçekten odama ihtiyacım var. Konuklarımı bekliyorum. Marion!..."

Sert bir hareketle çarşafı Marion'un üstünden çekip aldı. Kadının bedenini görünce, yararlanmış olsa ondan epey tat alacağını düşündü.

"Bakın, Marion...Siz ve ben?"

Cesare kadının yüzünü avuçlarının içine alarak dikkatle incelemeye başladı. Hayır, hayır, gerçekten de onu daha önce hiç görmemişti. Bu yüz ona hiçbir şey anımsatmıyordu.

"Bırakın beni, uyuyacağım. Çok yorgunum."

Bir sorum var. Dün gece seviştik mi?"

Telefonun zili soruyu karşılıksız bıraktı. Cesare hemen yerinden fırladı.

"Alo?"

"Cesare?"

"Evet."

"Beni tanıdınız mı?"

"Hamilton Price-Lynch!"

“Evet dostum.”

“Buyurun.”

“Sizden bir ricam var.”

"Dinliyorum."

“Son keresindeki gibi, anımsadınız mı?”

Cesare iç çekti, bir süre cevap vermedi.

“Evet.”

“Kurban dün gece bizim masamızdaydı. Hani şu resim meraklısı. Çıkardınız mı?”

“Tabii. Ne zaman?"

“Hemen! özellikle biran önce!”

“Ben ilgilenirim. Merak etmeyin. Elimden gelen herşeyi yapacağım.”

Cesare telefonu kapattı.Tam başka bir numarayı çevirecekti kİ yatağın ucunda tortop olmuş yatan Marion’u gördü. Az önceki yirmi saniyelik telefon konuşması o kadar önemliydi ki, onun varlığını unutturmuştu. Kadını siyah muslin gece elbisesini, yüksek topuklu altın sarısı pabuçlarını, minik ve saydam külotuyla sütyenini yerden aldı. Hepsini dertop edip kadının yüzüne fırlattı.

“Pilini pırtını topla ve defol!”

“Kahve” diye söylendi Marion gerinerek.

Cesare onu sertçe kolundan kavradı ve yere çarptı.

“Toz ol! Yapacak İşim var!”

Marion aptala dğnmüş, gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı. Düşerken yatağın kenarına çarptığı dizini oğuşturuyor ve kaygılı gözlerle Cesare’ye bakıyordu.

"Delirdiniz mi?”

“Defol! Bunu nazik bir şekilde söylemek istedim ama sen anlamadın.”

“Serseri!”

Ayağa kalktı. Elbisesini giydi. Sandalyenin üstüne oturup ayakkabılarını ayağına geçirirken gözlerini Cesare’den bir an bile ayırmıyordu.

“Giyinmeye koridorda devam edersin...” dedi Cesare. Marion’un elini yakaladı, sürükledi, kapıyı açtı ve kadını dışarı itti.

Yeniden odaya döndüğünde hemen telefona sarıldı.

“Marco?...Ben Cesare. Majestic’de bir müşteri var senin için ...Alan Pope...Evet...BugünlHemen! Bekliyorum.”

Telefonu kapattı ve banyoya girdi. Duşun musluğunu açarken şu Maricndenenyosmayla sevişip sevişmediğini asla öğreneme-yeceğini düşünüyordu.

24

Porselen meyva tabağının içinde hâlâ bir greyfurt, üç elma ve iki portakal vardı. Odanın pencereleri yine açıktı. Saksılardaki sardunyaların parlak yapraklarının arasından ve kiremit damların üstünden deniz görülüyordu. Odanın tam ortasında, ayakta karşılamıştı Terry kendisini, beyaz bir pantolon giymiş, bol bir gömlek geçirmişti sırtına. Elinde bir kitap vardı.

"Ee... ne bekliyorsunuz, girsene! Kafanıza dikkat!"

Alan sonunda içeriye girme cesaretini buldu. Kapıyı arkasından iterek kapattı. Boğazına bir şeyler tıkanıp kalmıştı. Çocukluktan kalma görünüme, ya da çok sevilen ve yitirildiği sanılan bir insana yeniden kavuşmuş gibiydi.

"Tam saatinde geldiniz. Bir ara unutup unutmadığınızı düşünüyordum."

Alan hayır, böyle bir şeyi nasıl düşünürsün, diye haykırmak istedi ama sözcükler bir türlü dudaklarının arasından çıkamadı.

"Ne okuyorsunuz?" demeyi başardı sonunda.

"Anais Nin. Günlük. Adını duymuş muydunuz?"

"Hayır."

Kitabı yatağın üstüne fırlattı Terry.

"Kahve ister misiniz?"

"Hayır, sağolun."

"Uyuyabildiniz mi bari?"

"Biraz. Çok değil."

"Yorucu bir tatil geçiriyorsunuz."

Alan dudak büktü.

"Bir önerim var" dedi Terry. "Bir tekne var.Aslında benim filan değil. Arkadaşım Lucy'nin dostlarının. Tekneyi bugün kullanmayacaklarmış. Nasıl tekneyle dolaşmak hoşunuza gider mi?"

"Harika!"

"Mayonuz var mı?"

"Evet, üzerimde."

Terry bir hasır zembilin içine bir şeyler tıkıştırdı.

"Tekne Cannes'de, Canto rıhtımında."

"Aşağıda bir taksi bizi bekliyor."

"Gidelim öyleyse!"

Merdivenleri hızla indiler. Terry'yi görür görmez şoför Alan'a göz kırptı:

"Nasıl, söylememiş miydim?"

"Cannes'a dönüyoruz" dedi Alan soğuk bir şekilde. "Caton rıhtımına."

Araba yola koyulduğunda Terry Alan'a doğru dönerek:

"Ne demek istedi?" diye sordu.

"Sizi almaya gelirken yolda kadınlar ve sabırlılık üstüne teoriler geliştirmişti de."

"Peki sonra?"

"Ben size açıklayayım" diye araya girdi, en küçük bir sözcüğü bile kaçırmadığı anlaşılan şoför. "Kadınlar buluşacakları kişi biraz gecikince gitmezlerse on yıl bekleyebilirler! Küçük hanım, haksız mıyım yani?"

"Haklısınız" diye onayladı Terry.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?" diye coşkuyla sordu Alan.

"Hayır. Lucy, Mac Dermott'iarda kaldı. Harika bir evleri var. İnsanın canı oraya kapanmak ve hiçbir yere kımıldamamak istiyor. New York sizi yormuyor mu?"

"Yoruyor."

"öyleyse milyoner olmak ne işinize yarıyor? Sizi orada tutan ne?"

Alan sabahki mucizeyi anımsadı. Büyük felaketten yakayı sıyırmıştı, üstelik First National'da tam 800.000 doları yatıyordu!

"Hiçbir şey" diye karşılık verdi gülümseyerek. "Artık hiçbir şey!"

"İşte Canto rıhtımı" diye geldiklerini haber verdi şoför.

"Burada aradığımız bir tekneyi nasıl buluruz?" diye sordu Terry.

"Adını biliyor musunuz?"

"Hayır."'

Ya sahibinin adını?"

"Mac Dermott."

"Gidip liman başkanlığına sorarız."

Araba insanların düşlerini süsleyen harika yatların dizildiği

rıhtımlar boyunca yavaş yavaş ilerledi.

"Bir saniye beni bekleyin" diyerek uzaklaştı ve büyükçe bir binaya daldı şoför.

Alan yatları seyrederken Terry'nin yüzünü inceliyordu. Ona bir de kendi yatı olduğunu söylemeye cesaret edememişti. Rolls Royce serüveninde olduğu gibi pot kırmaktan çekiniyordu. Zenginliğinin onda kötü etki yaratmasından ürkmüştü.

"Teknenin adı ne biliyor musunuz?" diye neşe içinde geri döndü şoför. *"La Fete!*(*) İyi eğlenceler!"

. Arabayı çalıştırdı ve iki yüz metre kadar gittikten sonra beyaz boyalı, üzeri kırmızı çizgili bir sürat teknesinin önünde durdu. Bir gemici teknede bir şeylerle uğraşıyordu. Onları görür görmez karşılamak için iskeleye atladı.

"Biz Ronald Mac Dermott'un dostlarıyız." dedi Terry.

"Biliyorum, önceden bildirdiler.Benim adım Gwen. Sizi bekliyordum."

Başıyla şoförün parasını vermekle meşgul olan Alan'ı selamladı. Şoför bahşişi görünce bir sevinç ıslığı çaldı.

"Teşekkürler! Eğer bana yeniden ihtiyacınız olursa... her zaman Majestic Otelinin önündeyim. Albert'i sorarsanız yeter!"

Alan bir sıçrayışta *La Fete*'in güvertesindeki Terry'nin yanına ulaştı. Terry soyunmuştu bile. Gwen de tekneyi iskeleye bağlayan halatları çözmekle meşguldu.

"Nereye gitmek istersiniz?"

"Açığa!" diye neşeyle haykırdı Terry.

Gwen gülümseyerek direksiyona geçti ve motoru çalıştırdı.

"Sevgili kocan günlük koşusunu mu yapıyor?"

Sarah aşağılayıcı bir sesle söylemişti bunu. Yumurtasının üstüne karabiber serpiyordu. Masada ayrıca tereyağlı ekmek de vardı. Öğlen oluyordu neredeyse, ama anne kız daha yeni oturmuşlardı kahvaltıya. Yüzünün büyük bir bölümünü kalın siyah gözlüklerinin arkasına gizleyen Emily Price-Lynch fincanına çay doldurdu. Kızının sürekli olarak kocasını aşağılaması onu kızdırmaya başlıyordu artık.

Aslında kızı bu saldırılarında haksız değildi, söylediklerinin

---

V) Eğlence (Ç.N.)

tümü gerçekti, ama Sarah'ın başka konu bulamayışına içerlemekteydi.

"Bugün yüzmeye gideceğim, tekneyi alıyorum. Sen Palm Beach'e mi gidiyorsun?"

Başım ağrıyor" dedi Emily. "Dün gece beni mahvetti."

"Oysa ben çok eğlendim. Motosikli bir grup serseri yardımseverler galasında. Cannes dışında hangi kentte böyle bir şey mümkün olabilirdi?"-

"Dünyanın her yerinde serseri var."

"Evet ama yardımseverler galasında değil. Otele Alan Pope'la geldim."

"Kim?" diye sordu merakla Emily. Elinde bir ketçap şisesi tutuyordu. Yarısını içtiği çayın içine kırmızı salçayı yavaş yavaş dökmeye başladı.

"Pope. Tam senin karşında oturan genç. Dikkatini çekmesi gerekirdi. Masada oturanlar arasında bunamamış olan tek kişi oydu."

"Evet, tamam, şimdi anımsadım..." diye cevap verdi Emily. Başını kaldırmış altıncı katın balkonlarından birinde aşağıya bakması gereken birini aranıyordu. Peki ama şu Hamilton nerelerdeydi?

"Anne, beni dinliyor musun?"

"Evet, evet..."

"Seninle konuştuğumda hep sinirleniyorsun."

"Çok iyi duydum. ...Pope...Alan Pope. Peki ne var? Bu adamın özelliği ne?"

Sarah eline aldığı bir gülü didiklemeye başladı, annesine meydan okurcasına baktı ve sonunda baklayı ağzından çıkardı:

"Onunla evleneceğim."

Her ikisi de teknenin kıçına yüzükoyun uzanmış güneşleniyorlardı. Rüzgar çıplak bedenlerini kamçılıyordu. Kıyıdan çok uzaklaşmışlardı. Cannes'dan Nice'e kadar uzanan kıyıyı mavimsi bir sisin ardında olduğu gibi görebiliyorlardı. Tekne büyük bir hızla sürekli kıyıdan uzaklaşmaktaydı, arkasında beyaz köpükten bir İz bırakarak. Adaların çevresinde süzülen yelkenlileri geride bırakmış, başka motorların yanından geçip gitmişlerdi.

"Yüzelim mi?" diye bağırdı Terry motorun gürültüsünü bastırabilmek için.

“Evet!" diye bağırarak karşılık verdi Alan.

Yerde emekleyerek ilerleyen Terry Gwen’in yanına gidip omuzuna dokundu. Motor stop ettiğinde tekne sulara gömülecekmiş gibi olduğu yerde bir iki sallandı, sonra suyun üstünde hareketsiz kaldı. Şimdi kendini dalgaların beşik gibi sallamasına bırakmıştı. Kıyı bulundukları yerden çok zor seçiliyordu. Ufukta gri bir çizgiydi sanki. Alan ve Terry herkesten uzak hissettiler kendilerini, yeryüzünde sanki sadece ikisi kalmıştı. Gvven onların bu duygularını sezmişçesine sırtını döndü, bir sigara yaktı. Denize ilk atlayan Terry oldu.Alan yumuşak kulaçlarla onun uzaklaşmasını seyretti. Belli belirsiz pembeleşmiş teniyle kendini pek salak buldu. Sonra o da kendini denize bıraktı. Su ılıktı. İyice derine indi, gözlerini açtığında Terry’nin yanık bedeni tam tepesindeydi. Suyun yüzeyine doğru ve tam Terry'nin yanında beliriverdi. Kahkahalarla güldüler.

“Ya Gvven bizi burada bırakıp giderse?” dedi Terry.

“Beni kıyıya kadar çekeceğinizi umarım.”

Terry suya daldı ve Alan, bir saniye süreyle boşluğun ne olduğunu anladı. Sonra iki elin ayak bileklerine yapıştığını duydu, ancak soluk alabildi ve suya gömüldü. Böylece yanyana yüzerek, birbirlerine sürtünerek oynaştılar ve bir ara karşı karşıya geldiler. İlk hareketin kimden geldiği anlaşılmaksızın dudakları birbirini buldu. Terry Alan'ın elini tuttu, hafifçe sıktı. Sonra tekneye doğru yüzmeye başladı. Gvven’in yardımını istemeden çevik bir hareketle kendini çekti.

“Acıktım” dedi.

Gvven çaresizliğini belirten bir hareket yaptı.

"Bay Mac Dermott bu konuda bana talimat vermedi."

"Adada bir lokanta yok mu?” diye sordu Alan.

“Bir tane vardı, ama içerisi tıklım tıklım doludur.”

“Ne yapalım, biz de dönüşte veriz” dedi Terry.

Sonra Alan’a dönüp ekledi:

‘Kalabalığa girmek istemiyorum.”

“Kabul ederseniz,” diye çekinerek konuştu Gvven, “kendim için birkaç sandviç hazırlamıştım...Onları paylaşabiliriz...Ayrıca iki şişe kırmızı şarabım da var.”

Terry ve Alan birbirlerine baktılar ve ardından katıla katıla gülmeye başladılar.

“Oldu" dedi Gvven. O da onların neşesine katılmıştı.

Teknenin ön tarafından bir şişe şarap çıkardı.

"Adalar arasına gitmek ister misiniz?"

Bardaklarına şarap koymak istediğinde, ikisinin de dış dünyadan kopuk, kaskatı durduklarını gördü. Kendisini unutmuşlardı. Dudaklarında belirsiz bir gülümseme birbirlerine bakmaktaydılar.

Marco Majestic Otelinden çıktı. Aradığı kişi otelde değildi. İçlerindeki para babalarını indirmek için Majestic'in önünde durup kalkan lüks arabaları seyretti bir süre. Cesare di Sogno en geç akşama kadar işin bitirilmesi gerektiğini söylemişti. Ama adam kayıplara karışmışsa o ne yapabilirdi? Serge'e yanaştı.

"Bir dostumu arıyordum. Alan Pope. Dairesinde yok da."

"Az önce çıktı," diye cevap verdi Serge. İçi geçmiş İki yaşlı kokonanın birbirlerine saldıran köpeklerini ayırmak için atıldı. Yeniden Marco'nun yanına döndü sonra:

"Ona bir taksi çağırmıştım."

"Nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Taksi durağındakilere sorun. Tam otelin karşısında. Sanıyorum Albert götürdü onu."

"Teşekkürler."

"Bir şey değil, Bayım."

Köpekler havlayarak yeniden birbirlerine saldırdılar.Sahipleri çığlık çığlığa onları durdurmaya çalışıyorlardı. Marco döndü, avluyu geçti, yolun tam karşısındaki taksi durağında karşılaştığı ilk şoföre yanaştı.

"Bay Albert'l arıyorum."

"Benim," dedi Albert.

Marco sevinçle gülümsedi.

"Bugün talihim yolunda gidiyor."

Cebinden bir ellilik çıkardı ve Albert'in eline tutuşturdu.

"Otelin kapıcısı dostlarımdan birini arabanıza aldığınızı söyledi. Alan Pope."

"Evet. Bugün Majestic'den aldığım tek müşteriydi o. Az önce Canto limanına bıraktım onları. Bir tekneye binip denize açıldılar. Kırmızı çizgili beyaz bir sürat motoru. Garip bir adı var... La *Fête!*

"Çok çok teşekkürler. Şimdi bütün mesele tekneyi nerede bulabileceğim..."

"Nereye gidecekler? Büyük bir olasılıkla adaların çevresinde-dirler! Bu mevsim herkes orada olur genellikle!"

"Theoule'a çek. Kayıkhaneye gidiyoruz. Acele et biraz!"

Dodge ileri fırladı. Yolda fazla trafik yoktu. Bu saatte turistler plajlarda yanmakla meşguldüler. Araba son hızla Eski Liman'ın çevresini dolaştı ve Napoule'a doğru denizi izleyerek ilerledi. Marco bir sigara yaktı.

"Balığa mı gidiyoruz?'diye merakla sordu Salicetti.

"Evet," diye mırıldandı Marco. "Ama çok değerli bir balık tutmaya."

"Gündüz gözüyle balığa çıkmak biraz tehlikeli değil mi?" diye kaygısını belirtti Salicetti.

"Boşver...Bu mevsim denizde o kadar çok kaza oluyor ki...Tekneleri deli gibi kullanan bunca acemi olduktan sonra..."

"Doğru, bak buna aklım yattı," diye onayladı Salicetti.

Ardından bir kahkaha attı.

"Her zaman söylüyorum! Denizle havai fişeklerinden daha tehlikeli bir şey yok."

Marco sigarasının dumanını burun deliklerinden ağır ağır koy verdi.

"Ne var ki yine de havai fişek işindekinden daha dikkatli olmamız gerekiyor."

On dakika kadar sonra Dodge bir demir parmaklığın önünde durdu. Çevresi kalın ve yüksek duvarlarla çevrili, kaya üstüne oturtulmuş bir villaya girdiler. Dodge kapıdan girdikten sonra Marco İndi ve demir parmaklıklı kapıyı İyice kapattı. Villanın tam altında kaya içine oyulmuş kocaman bir kayıkhane vardı. Marco kayıkhanenin sürgülü demir kapısını açtı. Salicetti İle birlikte içeriye daldılar.

"Böyle bir şeyi hayatımda görmedim," dedi Salicetti.

Kaçakçılık için özel olarak yaptırılmış, bıçak gibi sivri bir tekneydi bu. Hiçbir polis teknesi ona yetişemezdi. Kenarları koyu maviye, üstü koyu yeşile boyanmıştı. Gündüz gözüyle bile denizin üstünde ancak yüz metre yaklaştıktan sonra fark edilebiliyordu. Teknenin ön tarafını uzman teknisyenler çelik bir zırhla kaplamışlardı. Bu zırh öylesine güçlüydü ki, tekne 120 kilometre hızla giderken önüne çıkan bir ağaç gövdesini ikiye bölebilirdi. Teknenin hızıysa 150 kilometreye kadar ulaşabiliyordu.

"Atla," dedi Marco.

Direksiyona geçti ve motorları çalıştırdı. Kayıkhanenin içini korkunç bir gürültü kapladı.

"Halatları çöz..."

Salicetti tekneyi kıyıya bağlayan halatı çözdü.

"Marco, nereye gidiyoruz?'

"Adalara doğru şöyle küçük bir gezinti yapmaya."

Marco hafif hafii gaz vermeye başladı. Teknenin ürkütücü burnu mağarasından çıktı.

Güneş ışınları Terry'nin bedeninde oynaşıyordu. Terry teknenin kıçına uzanmış, mutluluk dolu yüzünü yakıcı güneşe çevirmiş, kollarını iki yana açmıştı. Alan onu seyretmekten usanmamıştı. Onun yanında yatıyor, denizdeyken dudaklarını birleştiren o kaçamak davranışı yinelemekten çekiniyordu. Terry'nin eli on santim kadar ilerde hareketsizdi. Bu eli yakalamak için aradaki on santimi aşacak cesareti bile yoktu. Şimdi resimli bir dergiyi okuyan Gwen'le birlikte sandviçlerini yemiş, şaraplarını yudumlamış, arada denize girip serlnlemişlerdi. Sainte-Marguerlte ve Saint-Honorat adalarının arasındaki daracık deniz şeriti yatlar ve teknelerle doluydu.

Su öylesine saydamdı ki insan sekiz metre derinlikte İnci gibi parlayan sedef renkli minik kabuklu hayvanları görebiliyordu. Çevrelerinde küçücük balıklar bıkıp usanmadan dolanıp durmaktaydı. Tam öğlen uykusuna yatılacak saatti. Çevredeki teknelerden müzik sesleri yükseliyordu. Huzur...güneş...ve ışık...Alan'ın eli hissedilir biçimde Terry'nin eline yaklaştı. Arada bir milimetre kadar kaldığında birdenbire durdu. Yeniden kaygılanmaya başlamıştı. Oysa tam zamanıydı bunun. Ne var ki Alan bu eşsiz anı bozmaktan çekiniyordu. Ama Itiliml ağır bastı. Parmaklarının ucuyla Terry'nin parmaklarını tuttu, aynı anda genç kızın da kendisine cevap verdiğini hissetti. İki el birbirini aradı, buldu, kavuştu, bitmek bilmez ten tene bir öpüşmeyle kenetlendi. İkisi de, beş metre kadar yanlarından ağır ağır geçen koyu mavi ve yeşil tekneyi fark etmediler.

"Gwen," dedi Terry, Alan'ın elini bırakmadan. "Bizi adanın öbür yanına götürür müsünüz?"

Gwen resimli dergiyi bir kenara fırlattı ve direksiyona geçip motoru çalıştırdı. Sakin denizin temiz suları üstünde beşik gibi sallanan yüzlerce yatın arasından ilerledi. Tekne kalabalığını geçtikten sonra sola kıvrıldı ve son hızla yol almaya başladı.

Renkleri denizin renkleriyle kaynaşan bir motorun güvertesinde iki adam dikkatle onları gözlüyorlardı. Marco elini Salicetti'nin omuzuna koydu.

"Beş saniye kadar daha bekle ve sonra onları çaktırmadan izlemeye başla."

Saat bir olduğu halde Alan hâlâ otelin holüne inmiş değildi. Sarah telefonla onun dairesini aradı, zil sesine cevap veren yoktu. Kısacası Alan otelde değildi. Sarah eli sarılı olan Serge'in yanına yaklaştı.

"Serge, Bay Pope'un şoförünü gördünüz mü?"

"Norbert'i mi? Evet efendim. İşte şurada."

"Elinize ne oldu, Serge?"

"Isırdılar, küçük hanım."

"Bir kadın mı?"

"Bir köpek."

"O kadar ciddi değil öyleyse."

İri yarı adama danışmak için başını kaldırdı.

"Siz Bay Pope'un şoförü müsünüz?"

"Evet, efendim."

"Onu bu sabah gördünüz mü?"

"Hayır, efendim. Emirlerini bekliyorum."

"Kararlaştırdığı bir şey yok muydu?"

"Hayır."

"Peki, teşekkürler."

Sarah terasa çıktı. Güneş şemsiyelerinin altına sığınan müşterilerle doluydu burası. Onların ısmarladıklarını yetiştirmeye çalışan garsonlar arı gibi dolaşıyorlardı masa aralarında. Alan'a rastlamadı. Bu kez havuz başına yollandı. Genç kızlar bikinilerinin üstünü çıkarmış, yasaklara meydan okurcasına ortalıkta dolaşıyorlardı. Sarah başıyla birkaç tanıdığa selam verdi. En az on yemek teklifini geri çevirdi. Barı birkaç adımda geçti, merdivenlerden aşağı indi. Asansöre bindi ve yedinci katın düğmesine bastı. Hayatında ilk kez böyle davranıyordu. Genel olarak kendisine kur yapan erkekleri elinin tersiyle geri çevirirdi. Kendisine yapılan her ilanı aşkın gerisinde servetine göz dikmiş bir para düşkünü arardı. Bir erkeğe pek ihtiyaç duyduğu yoktu. Cinsel dürtülerle değil, kafasıyla varolmaktan hoşlanırdı. Bazan sinirlerini yatıştırmak için geçici sevgililer bulurdu. Bir kez yattığı erkekle ender olarak ikinci kez birlikte olmuştu. Hele üçüncü kez, asla. Kendisiyle erkekler arasına milyonlarca dolardan oluşan bir duvar çekmişti sanki.

Yedinci kata geldiğinde asansörden indi ve 751 numaralı

dairenin kapısını tıkırdattı. Belki hâlâ uyuyordu Alan? Daha güçlü vurmaya başladı.

"Kimse yok, efendim. Bu daireyi sabah çok erken temizledim. İçindeki o saatte çıkmıştı bile."

Sarah temizlikçi kadına soğuk bir şekilde gülümsedi ve geri döndü. Alan'a gece gemiyle gezmeyi önerdiğinde aslında kesin bir karşılık almamıştı. Croiesette'de sabaha karşı yaptıkları yürüyüş aklına gelince yüreği tatlı tatlı çarptı. Onun koluna girmişti, ılık bir geceydi. Sarah'ı yürekten yaralayan anı tam olarak anımsıyordu. Otelin önüne gelmişlerdi. Sarah birlikte bir içki içmeyi önermişti. Alan ise "Çok yorgunum Sarah, eğer yatıp birkaç saat uyumazsam öleceğim," diye cevap vermişti.

O anda yitik, bir çocuk gibiydi. Ve Sarah anlamıştı ki, birisi kocası olacaksa bu mutlaka Alan olmalıydı, ötekilerden ne kadar farklıydı! Oysa az önce annesi evlenme konusunda şaka etmediğini görünce kendisine delirdiğini söylemişti.

"Daha onu tanımıyorsun bile! " demişti.

"Kocam o olacak, anne."

"O da parana göz diken jigololardan biri!"

"Dünyada senin o iğrenç kocan gibi yozlaşmamış insanlar da var!"

"Sarah!"

"Ona bugün evlenme teklif edeceğim! Hele bu evliliği engellemeye çalış!"

Sarah yeniden hole indi ve gidip Palm Beach'e bir göz atmaya karar verdi. Alan orada olabilirdi. Şoförünü çağırttı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Alan.

Terry başını Alan'ın omuzunun girintisine soktu.

"Şu anda hiçbir şey düşünmediğimi düşünüyordum. Sadece gökyüzüne bakıyordum."

"Ne görüyordun?"

"Tek bulut yok."

Alan yavaşça onun üstüne dolandı ve dudaklarını hafifçe ağzına dokundurdu.

"Ya şimdi?"

"Hiç. Gözlerim kapalı."

Alan dilinin ucuyla Terry'nin dudaklarını aradı. Kuytu bir kumsala uzanmışlardı. Çevresindeki yüksek kayalar onları meraklı bakışlardan koruyordu. Üç yüz metre açıkta kendini

denizin tatlı dalgalarına bırakan *La F§te* hafif hafif sallanmaktaydı. Gwen uyuyordu kuşkusuz.

"Burada birlikte olmamız çok garip..." dedi Terry içini çekerek.

"Garip mi?"

Terry iki eliyle Alan'ın yüzünü kavradı, bakışlarıyla onu yuttu sanki.

"Sen nefret ettiğim her şeyi temsil ediyorsun."

"Yani?"

"Kurulu düzeni...dış görünüşü...Gerçekten de hiçbir eksiğin yok...Rolls-Royce, Majestic, galalar, Palm Beach, para..."

"Nereden biliyorsun?"

Alan gerçeği söylemek için kıvranıyor, ama maskesini indirmekten de korkuyordu.

"Bütün bunlara karşı mısın?" diye ekledi.

"Genel olarak karşıyım. Ama böyle şeylere bomba koyan tiplerden de değilim. Ve insanların parlak görünüşlerinin altında ne kadar zavallı olduklarını da çok iyi biliyorum. En başta da sen. Bunu içgüdüsel olarak hissettiğim için senin o rezil arabana binmeyi kabul ettim. Ve yine bu yüzden şimdi buradayım. Kaç yaşındasın?"

"Otuz."

"İlginç. Pek yozlaşmış bir halin de yok. Oysa para insanı kısa sürede yozlaştırır, kurutur."

"Özellikle olmadığı zaman," dedi Alan.

"Çok parası olan, çok şeye sahip insanlar gibi konuşuyorsun. Ne var ki sahip olduklarıyla insan mutlu olmaz."

"Neyle mutlu olur peki?"

Terry, Alan'ın dudaklarını öpücüklere boğdu.

"Bununla...Ve bu öpücükleri hiçbir şekilde satın alamazsın! Bu kadar zengin olmayı arzu ettiğine göre çok yoksuldun anlaşılan!"

Alan bir kez daha her şeyi açıklamak istedi, ama anlayamadığı bir şey ona yine engel oldu.

'Ya sen,sen kaç yaşındasın?'"

"Yirmi iki."

"İlerde ne yapmak istiyorsun?"

"Şu sıra yaptığımı. Mutlu olmak."

"Gerçekten mutlu musun?"

"Evet."

"Ben de."

"Alan..."

"Evet," diye mırıldandı Alan, başını Terry'nin tuz kokan saçları arasına gömerek.

"Yok bir şey."

Terry kollarını Alan'ın boynuna doladı, onu kendine çekti, gözlerini kapatıp sürekli adını tekrarladı.

"Alan...Alan ...Alan..."

Sıcak bir dalga Alan'ın her yanını sarmaya başlamıştı, iki duyguyu birden yaşıyordu: Terry'nin kadın olarak kendisinde uyandırdığı istek ve şefkat . Böylesine bugüne kadar hiç rastlamamıştı. Elleri yavaş yavaş Terry'nin baldırı boyunca gidip gelmeye başladı. Her keresinde daha içerlere doğru kayıyordu. Terry bir an kendinden geçti, sonra eliyle durdurdu, yattığı yerden doğruldu ve gözlerini ona dikti.

"Seni istiyorum Alan, senin de beni istediğin gibi. Ama burada değil. Ve böyle değil. Sakın kaygılanma. Senin olacağım. Ben de seni istiyorum.

"Ne zaman?" diye soludu Alan.

"Bu gece. Tamam mı?"

"Evet," dedi Alan boğuk bir sesle.

Terry birden ayaklandı ve denize doğru koşup kendini ılık suyun içine attı. Alan kıyıdan onun geniş kulaçlarla tekneye doğru uzaklaşmasını seyretti. Sonunda o da denize atladı, yatışmak için uzun süre suyun altında kaldı. Yavaşça suyun üstüne çıktı. Sırtüstü bıraktı kendini. Soluk bile alamayacak kadar mutluydu, başı dönüyor, havalarda uçuyordu.

Döndü ve hafif hafif yüzmeye başladı. Terry'nin çevik bir hareketle *La Fete*'e tırmanışını seyretti. Tekneye doğru giderken, denizin yüzeyine yakın küçük kaya parçacıklarına çok dikkat ediyordu. Deniz yüzlerce yelkenliyle doluydu. Beyaz yelkenler gökyüzünün tatlı maviliğinde dans eder gibi süzülüyorlardı. Kulaklarına garip bir uğultu gelmeye başladığında La Fête sadece yirmi metre kadar uzaktaydı. Terry'nin saçlarını kurutmaya çalışan siluetini, Gvven'in demir alışını çok rahat seçiyordu. Sol tarafında koca bir kaya parçası vardı ve sivri ucu yarım metre kadar denizden dışarı fırlamıştı.

Tam o sırada kendisine doğru büyük bir hızla yaklaşan motoru fark etti.Teknenin renkleri denizin rengine o kadar iyi uyuyordu ki, gürültüsüne karşın son ana kadar görememişti.

Motorun hızını kesmeden, denizi bıçak gibi yarıp iki yana suları fışkırtarak üstüne gelmekteydi.

*La Fête*in güvertesinden Terry'nin attığı çığlığı işitti, elini kolunu sallayarak ve garip sesler çıkararak umutsuzca teknedekilerin dikkatini çekmeye çalışan Gvven'i gördü. Birkaç saniye süreyle,gürültüden ve korkudan felce uğramış gibiolduğu yerde kaldı. Motoru yöneten onu görmemişti. Motordakilere kendini göstermek için çaresizlikle ellerini havaya kaldırıp sallamaya başladı. Ama koca tekne yolunu bir santim bile değiştirmiyordu. Alan korkunun verdiği çaresizlikle yakınındaki kayayı gördü. Derin bir soluk alacak kadar zamanı bile kalmamıştı. Bütün gücünü toplayıp denize daldı, ve suyun altından kayaya doğru hızla yüzmeye başladı. Ciğerleri patlayacak gibi yanıyordu. Teknedekiler herhalde delirmişlerdi. Tam tepesindeki cehennemi gürültü suyun altından kendisine kadar ulaşıyordu. Alan boğulacak gibiydi. Ancak soluk almak için suyun üstüne çıkarsa ikiye biçileceğini de çok iyi biliyordu. Var gücünü topladı, bilincini tek bir düşünce çevresinde yoğunlaştırdı: Kurtulmak! Hafif kararmaya başlayan suların arasından kayanın koyuluğunu sonunda seçebildi. Can havliyle kayaya sarıldı ve son hızla su yüzüne çıktı. Ağzını açmış, çok geç olmadan ciğerlerine gerekli havayı içine çekmeye çalışıyordu. Birkaç saniye kayanın üstünde soluk soluğa kaldı. Sonra başını kaldırdı ve ufka baktı. Motor açıkta kaybolan bir köpük izinden başka şey değildi artık. Gwen tekneyi kaya parçasına doğru yanaştırıyor, bir yandan da binbir küfür savuruyordu. *La Fête* kayanın dibine yanaştı ve Gwen kolunu uzatarak Alan'ı teknenin güvertesine çekti. Bir yosun yığını gibi yıkıldı tekneye genç adam. Terry'nin yüzü bembeyazdı.

Marina çok güç uyanabildi. Ne içinde yattığı yatağı ne de bu odayı tanıyordu. Beyaz bir havlu sabahlıkla örtünmüş olduuğunu farkedince biraz şaşırdı. Oysa her zaman çırılçıplak uyurdu. Burun deliklerini büzdü, elini burnuna götürüp kokladı;Alkol kokuyordu leş gibi. Sağ ayağını yakaladı ve ta burnuna kadar götürüp kokladı. Aynı iğrenç kokuyu duydu. Yataktan ok gibi fırladı. Buruş buruş olmuş beyaz giysisi yerlerde sürünüyordu. Üstüne basarak yürüdü ve banyoya geçti. Küvet açık sarı bir sıvıyla doluydu, içeriyi bir şarap kokusu sarmıştı. Parmağını küvetin içine daldırdı. Artık kuşkusu kalmamıştı. Bütün bedenini

saran Kokunun nedeni küvetin içindeki sıvıydı. Bir yandan kirpiklerini oğuştururken, bir yandan da az önce sıvının içine daldırdığı parmağını emmeye başladı.Evet, şampanyaydı bu! Küvetin tıkacını açtı ve düzeyi sürekli alçalan şampanyanın delikten akıp yok oluşunu seyretmeye başladı. Bir yandan da kendi kendine önceki gece bu odada ne olduğunu düşünüyordu. Karşılığını alması pek uzun sürmedi. Küvetin dibindeki paket şampanyanın delikten akıp gitmesiyle ortaya çıktı. Kauçuk bir ambalajı vardı. Onun altından da küçük bir kutu çıktı. Kutunun içinde harika taşlardan yapıtmış bir bilezik vardı ve bileziğin üstüne şu sözler kazınmıştı: "Marina'ya, tatlı bir aşk gecesinin anısı için." İmza, "Hadad".

Marina donakalmıştı. Küvetin kenarına çöktü.Çok garipti, o dün geceyle ilgili hiçbir şey anımsamıyordu.

"Nasıl, gördünüz mü? İğrenç bu serseriler! Her yıl yüzlerce kaza oluyor bu şekilde! Polise haber vereceğim! Caniler! Kaçıklar!... Haydutlar!... Reziller! "

Gwen on dakikadır aralıksız küfür ediyordu. Motorun Alan'a doğru hızla ilerlediğini görünce büyük bir korkuya kapılmıştı.

"Bu kaçıklara kaptan ehliyeti verilmesi büyük rezalet!"

"Beni görmediler" dedi Alan.

ön koltukta Gvven'in yanında oturuyordu. Omuzlarına bir havlu atmıştı. Yanına büzülmüş olan Terry, kollarıyla sanki korumak için sarmıştı Alan'ın bedenini.

"Bilerek yaptılar demek İstemiyorum. Ama Bayım, herhalde biliyorsunuzdur, ada açıklarında belli bir hız sınırlaması vardır. Bir an için sizi ikiye biçecekler diye ödüm koptu!

"Tamam Gwen, herşey bitti, unutalım artık."

"Asla!" diye itiraz etti Gwen. Sesi hâlâ öfkeden titriyordu. "Karaya vardığımızda deniz polisine haber vereceğim!"

Alan dirseğiyle Terry'ye dokundu. Genç kız hâlâ korkudan bembeyazdı. Sevecenlikle ona gülümsedi.

"Yapmasını biliyor musun?"

Alan eliyle uçları ayaklarının dibine kadar gelen deniz kayaklarını işaret etti.

"Evet, ama şimdi değil."

"Canın çekmiyor mu?"

"Ayakta duracak halim yok."

"Gwen!"

"Buyrun Bayım?"

"Su kayağı yapabilir miyim?"

Gwen hemen motorları susturdu.

"Anlamıyorum, sizin yerinizde ben olsaydım bu olaydan sonra çok sarsılırdım."

"Boşverin kayaksinirlerime daha iyi gelir."

Kıyıdan üç yüz metre kadar açıktaydılar. Carlton Otelinin biraz ilerisinde. Alan atladı ve hemen suyun üstüne çıktı. Gwen kayakları ona fırlattı. Alan bunları ayağına geçirdi ve Terry'ye göz kırptı.

"Nezaman isterseniz!"

Gwen ipi açtı ve Alan'a fırlattı. Alan ipin ucundaki tahta parçasına iki eliyle sıkıca sarıldı. Gwen motoru ralantide çalıştırmaya başladı. Alan ile tekne arasındaki ip yavaş yavaş gerildi, iyice gerilinceye kadar Gwen motoru ralantide çalıştırmaya devam etti. Halat düz bir çizgi halini alınca geriye baktı ve Alan'ın işaretini bekledi.

"Tamam!" diye bağırdı Alan.

Birdenbire olduğu yerden hızla havalandı. Dengesini korumayı başardı. Şimdi insanı suyun üstünde tutan olağanüstü gücün tatlı sarhoşluğuna bırakmıştı kendini. Rüzgar ve denizden sıçrayan ışık, hız ve gürültü Alan'ı kendinden geçirmişti. Kayaklar suyun üstünde sanki ıslık çalarak uçuyor, ağırlığının altında ezilen denize hayranlıkla bakıyordu Alan. Kalçalarını ritmik bir şekilde oynatarak teknenin bıraktığı köpük çizginin bir sağ tarafına bir sol tarafına düzenli bir şekilde geçip duruyordu.

Su kayağına çok küçükken başlamıştı. Annesiyle birlikte plaja gittiklerinde. Onca yıl aradan sonra bedeninin hiçbir şey unutmadığını büyük bir sevinçle gördü. Teknenin arkasında oturan ve gözlerini bir an bile olsun ayırmadan kendisini seyreden Terry'yi seçebiliyordu. Tek elini tutunduğu tahtadan ayır?!'?1' ona doğru belli belirsiz bir işaret yaptı. Alan yıllar sonra kendisini utandırmayan ve daha kendisi davranmadan kendiliğinden gerekli biçimi alan kaslarının verdiği mutlulukla birkaç figür yaptı. Yavaş yavaş yorulmaya başladığını hissedince eliyle teknedekileri uyarmaya hazırlanıyordu ki, Terry'nin korkunç bir çığlık atarak tam gerisindeki birşeyi işaret etmeye çalıştığını gördü.

Büyük bir korkuyla arkasına baktı. Otuz metre kadar gerisindennereden çıktığı belli olmayan bir tekne onu izlemeye başlamıştı. Az önce az kaldı kendini ikiye biçecek olan teknenin

bu olduğunu sezdi hemen. Terry'nin attığı çığlık Gvven'in tehlikeyi sezmesine yetmişti. Aniden sola çevirdi motoru ve son hızla kıyıya doğru kaçırmaya başladı. Mavi-yeşil tekne aynı manevrayı yapmakta gecikmedi. Birden hızını artırdı, harfçe sağa döndü ve büyük bir rahatlıkla yanlarından geçti. Sanki onlarla alay ediyordu. Alan öfkeyle dişlerini sıktı ve elinde tuttuğu tahta parçasına daha sıkı sarıldı. Dururlarsa kaçınılmaz bir şekilde onların eline düşecekti. Devam ederse iyice güçsüzleşen bacaklarının kendisine ihanet edip etmeyeceğinden emin değildi. Gwen tekneye son hız vermişti. Suyun üstünde deli gibi kayıyordu şimdi.Gwen yeniden ani bir hareketle tekneyi sola çevirdi.Alan düşmemek için zor tuttu kendini. Gwen bir sağa bir sola giderek arkasındakini şaşırtmak ve tek kurtuluş şansları olan plaja ulaşmayı başarmak istiyordu. Oysa arkadakiler de hesaplarını bu manevra üzerine yapmışlardı. Motor bir kavis yaptı, Terry ve Gvven'in içinde bulunduğu teknenin açığından dolaştı ve akıllı bir manevrayla *La Fête* ve Alan'ın arasına girip onun yolunu kesti. İki saniye sonra üzerine geldi. Alan umutsuz bir kalça hareketiyle sağa doğru kaçtı.

Alan'ın bir metre kadar yanından suları keskin bir bıçak gibi yaran motor geçti gitti. Geçerken çıkardığı dalgalar Alan'ın dengesini bozmuştu. Yine de düşmemeyi başardı. Tehlikeyi atlatmıştı. Bütün bunlar olurken Terry korkunç bir çığluk atmış Gwen felaketi görmemek için yere kapaklanmıştı. Alar.'ın kurtulduğunu görünce son hızla karaya doğru ilerlemeye devam etti. Ama canavar homurdanarak yeni bir saldırıya hazırlanıyor ve Alan bu kez kurtuluş şansının olmâdığını çok iyi biliyordu. Ama kendini toparladı, saldırıya hazırlanan vahşi bir hayvan gibi gerildi ve son gücünü harcayıp sıçrayarak canavarın üzerinden aştı. Artık kıyıya en fazla yüz metre kalmıştı. Katil motor döndü ve açığa doğru son hızla uzaklaştı. Gwen ani bir dönüş yaptı.Alan tahta parçasını bıraktı. Bir torpil gibi kıyıyadoğru kaydı, hızını kesemeyip Sportif Plajının dubalarının arasından yıldırım gibi geçti, tek tük yüzenlerin başlarına çarpmamak için büyük çaba harcadı. Soluk soluğa bir kazığa tutundu, göğsünde keskin bir acı vardı.

Başını kaldırıp baktı. - La *Fete* üç metre kadar ilerisinde hareketsiz duruyor, Terry hıçkırarak ağlıyordu. Güneşte yanmasına karşın güzel yüzü bembeyazdı. Gvven titrek bir sesle:

"Sizi öldürmek istediler, Bayım" dedi.

Bannister taksiden indi, şoföre parayı ödedi, bagajlarını içeri taşımalarını rica etti, otelin ana kapısından daldı ve danışma görevlilerine başvurdu:

"Bay Alan Pope'u arıyorum"

"Anahtarı burada efendim. Henüz dönmedi."

"Adım Bannister. Samuel Bannister. New York'dan geliyorum. Kendisi yakırr dostumdur. Beni bekliyordu. Rica etsem anahtarını bana verir misiniz?"

Görevli iki yardımcısıyla kısa bir görüşme yaptıktan sonra ona döndü ve:

"Üzgünüm ama bu olanaksız" dedi. "Bay Pope bize bu konuda hiçbir talimat vermedi."

"Unutmuştur. Çok yorgunum. Anahtarını veriyor musunuz?"

"Olanaksız Bayım, gerçekten çok üzgünüm..."

"Size o benim en yakın dostumdur diyorum!...Peki öyleyse...Başka odanız var mı?"

"Üzgünüm. Bütün daireler ağustos ayının sonuna kadardolu. Bay Pope'un dönüşünü barda oturup bekleyebilirsiniz."

"Bir duşa ihtiyacım var,'" diye çıkıştı Bannister.

Kalın ceketinin içinde terden sırılsıklam olmuştu.

Bir yerlerde yüksekten atmanın böyle otellerin müşterilerine özgü olduğunu, alttan almaması gerektiğini okumuştu.

"Son kez soruyorum, veriyor musunuz, vermiyor musunuz?"

"Size daha önce de söyledim..."

"Mükemmel!"

Kararlı adımlarla gitti, holün geniş koltuklarından birine çöktü. Ayakkabılarının bağlarını çözdü, sonra da çıkarar. Kravatını çözdü, gömleğinin düğmelerini açtı, çoraplarını sıyırdı, pantolonunun fermuarını açtı ve aşağıya doğru indirmeye hazırlandı. Gelip geçenler ağızları şaşkınlıktan açılmış, bu sahneyi seyretmek için durmuşlardı.

"Git, Bay Gohelan'ı çağır" diye emretti kapıcı çocuklardan birine. Yeni bitme yıldırım gibi uzaklaştı haberi yetiştirmek için.

"Kim bu?" diye sordu Mandy de Saran, aldırmaz görünerek.

Dük golf oynamaya gitmişti. Kendisi de parfüm satın almış, odasına çıkmaya hazırlanıyordu. Önceki gece yediği dayağın izleri hâlâ tatlı tatlı acıyordu.

"Bay Pope'un dostu olduğunu iddia eden biri bu. Ne yazık ki odasının anahtarını kendisine verme yetkimiz yok."

Bannister'in kıllı koca baldırlarının görünüşü garip bir şekilde Düşesi huylandırdı. Salonun ortasında yarı çıplak durup herkese meydan okuyacak kadar yürekli olan bu adam aynı zamanda da çirkindi, bayağıydı. Üstelik at gibi bir suratı vardı. En kısa sürede bu adamla birleşme isteği duydu. Tam harekete geçecekti ki, arkasında beyaz sabahlık taşıyan bir hademeyle Bannister'e doğru yürüyen Gohelan göründü. Onunla bir şeyler konuştu. Hademe elindekini Bannister'in yarı çıplak bedenine güzelce sardı. Bu garip sahneyi seyreden otel müşterleri gülmekten kırılıyordu. Gohelan bir süre kararsızlık geçirdi, sonunda adamına işaret etti. Hademe Bannister'in yere saçılan giysilerini tek tek topladı. Alan'ın dairesinin anahtarını aldı ve Bannister'e birlikte gelmesini işaret etti. Uşak önde Bannister arkada asansöre doğru ilerlediler. Bannister beyaz sabahlıkla Roma imparatorlarını anımsatıyordu. İlk gelen asansöre daldılar. Mandy diliyle kuruyan dudaklarını ıslatmaya çalışıyordu.

"Gohelan, Bay Pope'un dairesinin numarası kaç?"

"751 sayın Düşes."

Mandy öbür asansöre atladı ve yedinci katın düğmesine bastı. Sahanlıkta Bannister'i odaya bırakan hademeyle karşılaştı. 751 nolu dairenin kapısı aralıktı. Düşes kapıyı iterek içeri girdi.

"Selâm..."

Şaşıran Samuel kadını hayretle süzdü.

"Selâm ..." diye mırıldandı, robot gibi.

Düşes Samuel'e ne olup bittiğini düşünecek kadar zaman bırakmadı bile. Yanına yaklaştı, Samuel'i duvara dayadı, elini sabahlığın içine sokarken:

."Al beni..." dedi.

"İnanmıyorum, yemin edin!"

"Doğru söylüyorum budala! Sana yemin ediyorum!"

Alice şaşkınlıktan eliyle alnına vurdu.

"Tanrım! Tam üç milyon dolar kazandık!"

"Sana bir başka söz daha veriyorum... Bu kez bu parayı benden geri alamayacaklar! La Voliâre malikhanesini satın aldım!'

"Antibes'deki malikhaneyi mi?"

"Anımsadın ha? Sana o villayı birgün satın alacağımı söylemiştim. Bu kez tamam! Tam iki milyon dolar ödedim!"

"Harika bir şey bu! Harika!.. Orada çok rahat yaşayacağız!"

"Sen şimdi atlayıp oraya gidiyorsun" dedi Nadia. Benim daha görülecek bir hesabım var!... Herkes bilsin istiyorum!... Bu gece şerefe bir davet vereceğim. Herkes davetli! Betty Grone kıskançlıktan çatlayacak!"

"Ama hanımefendi böyle bir davet için çok geç!"

"Sen neden söz ediyorsun? Herşeyi ayarladım bile! Şu anda on otel görevlisi bin tar.e davetiyeyi sahiplerine ulaştırmakla meşguller! Davet gece yarısından ertesi gün öğleye kadar sürecek! Ertesi sabah özel limanımda davetlilere kahvaltı verilecek! En az on orkestra çalacak! Hadi, bir an önce yola çık. Şoför seni götürmek için aşağıda bekliyor!"

Alice koşarak uzaklaştı. Tam dışarı çıkarken Nadia arkasından seslendi:

"Bu kadar parayı kimden kazandığımı hâlâ sormadın?"

"Kimden?"

"Hadad'dan."

"İyi yapmışsınız. Umarım onu davet etmemişsinizdir?"

"Tersine, ettim. Ama geleceğinden kuşkuluyum.La Voliâre'e gittiğinde ne yapacağını da daha sormadın?"

"Doğru, oraya vardığımda ne yapacağım?" diye sordu Alice soğukkanlılıkla.

"Ismarladığım malzemelerin boşaltılmasını denetleyeceksin, Victorine Stüdyolarından tonlarca kuştüyû, ibik, gaga ve strass gönderecekler. Saat 9.30 da Paris havaalanından uçak kalkacak ayrıca. Giysi kiralayan üç mağazayı boşalttım. Bütün bunlar büyük holde hazır olacak. Sen bu işlerle ilgileneceksin. Bütün davetlilerim başlarına bir kuş kafası geçirmeden içeri adım atamazlar! Herkes kuş kılığında olmalı!"

"Ama hanımefendi, bu kadar insanın başını kuş kafasına kim benzetecek?"

"Alexandre. Son uçakla Nice'e geliyor. Yanında peruk gibi kullanacağı kuştüyleri ve on beş yardımcısıyla!"

Sportif Plajı tıklım tıklım doluydu. Herkes soran bakışlarını Alan'a ve Terry'ye çevirmişti. Alan Terry'nin elini tuttu ve onu daha sakin bir yer olan büfenin arkasına çekti.

"Terry,beni iyi dinle... Senin hemen dönmen gerekiyor... Sana bir taksi çağıracağım, odana kapanacaksın ve ben gelip seni alıncaya kadar yerinden hiç kımıldamayacaksın!"

Terry'nin iri gri gözlerinde az önce yaşadıkları korkunun izleri hâlâ okunuyordu.

"Terry, beni duyuyor musun?

"Ya sen?"

"Saldırının kimden geldiğini galiba biliyorum...Ama yine de emin olmam gerekiyor... Meseleyi çözümleyip geleceğim!"

"Ne zaman?"

"En kısa zamanda. Bir iki saat içinde."

Terry için kaygılanmaya başlamıştı. Onu daha fazla kendisiyle birlikte görmelerini istemiyordu. Onu önce teknesinde saklamayı düşünmüştü ama katiller belki teknenin varlığını öğrenmişlerdi. Onları kimin üstüne saldığını bulması için de fazla düşünmesine gerek yoktu:Hamilton Price-Lynch'di bu . Üçkağıtçılığına ortak olmayı reddettiği zaman nasıl kendisini tehdit ettiğini çok iyi anımsıyordu. Birden onun boynunu sıkmak, kafasını patlatıncaya kadar duvara çarpmak isteği duydu.

"Kımıldama sakın..."

Bara gitti, telefonla bir taksi çağırdı ve dönüp Terry'yi kollarına aldı. Genç kız titriyordu.

"Kaygılanma."

Terry bütün gücüyle Alan'a sarıldı. Böylesine yakışıklı bir adamın zamanını bir kadın için yitirdiğine bozulan bir grup homoseksüelin alaycı bakışlarıyla ilgilenmedi bile.

"Terry„ seni seviyorum...Seni seviyorum..." diye mırıldandı Alan onun saçlarının arasından.

Alan, şimdiye kadar ilk kez bir kadını sevdiğini söylüyordu. Buna kendisi de çok şaşırdı.

"Alan...Alan..." diye karşılık verdi Terry. "Seni seviyorum!..."

"Hey,Bayım, Taksiniz hazır!"

"Çabuk ol" dedi Alan.

Ayrılmadan önce iki sevgili son kez elele tutuştular, ikisinin de gözlerinde kuşku ve, şaşkınlık okunuyordu...Terry plajdan Croisette'e çıkan tahta merdiveni tırmandı.

Alan birkaç saniye bekledi, merdiveni çıktı, yumrukları sıkılı, yüzü bembeyaz, korkunç bir öfke içinde otele koştu.

"Anahtarım," diye yüksek sesle emretti kapıcıya.

"Bir dostunuz aldı, Bayım."

"Nasıl?"

"New York'dan geldiğini söyleyen Bay Bannister adlı biri. Ona engel olmak için elimizden geleni yaptık, ama otelin holünde soyunup don gömlek dikildi..."

"Bannister!"

Son birkaç saat içinde olaylar öylesine gelişmişti ki Bannister'in geleceğini unutmuştu bile.

"Alan, bu saate kadar nerelerdeydiniz?"

Sarah Alan'ın yanına sokulmuş, bütün gücüyle kolunu sıkıyordu.

"Her yerde sizi aradım! öğleden sonra saat birden bu yana peşinizdeyim. Beni atlattınız!"

Alan bağırıp çağırmamak için kendini güç tutuyordu. Sarah'tan tatlılıkla kurtulmaya çalıştı.

"Özür dilerim Sarah, ama çok işim vardı...üzgünüm, izin verirseniz daireme çıkmak istiyorum..."

"Ben de sizinle geliyorum!"

"Bu olanaksız! Bir dostum bekliyor."

"Beklesin! Sizinle konuşmam gerek!"

"Beni anlayın, Sarah. Gerçekten olanaksız!"

"Alan, söyleyeceklerim çok önemli!"

"Daha sonra Sarah, lütfen anlamaya çalışın!"

Alan geri döndü ve hızlı adımlarla asansöre doğru ilerledi. Sarah arkasından koştu. O sırada hole inen asansörün içinden küçük bir kız çocuğunun tasmalarından tuttuğu üç tane kocaman köpek çıktı.

"Ama Alan, çok önemli! Sizin ve benim hayatımız söz konusu!.."

Alan birden kendini köpeklerin Sarah'ın ve küçük kız çocuğunun arasında buldu. Aynı anda da Palm Beach'den gelen Marina hole girmişti. Büyük bir şaşkınlıkla tanıdı Alan'ı. Genç adam hâlâ ayaklarına dolaşan köpeklerden kurtulmaya çalışıyordu. Marina onun hangi mucize sonucu buralara geldiğini kendi kendine sorma gereği bile duymadan, bulunduğu yere doğru koşmaya başladı. Tam o sırada sabahtan beri barda oturup Marina'yı kollayan Arnold Hackett de hole girdi. Birdenbire, yaşını, gururunu, toplumsal yerini ve evli bir erkek olduğunu unutarak Marina'nın peşinden koşmaya başladı.

Bu sırada köpekler küçük kızı yerde 'ürüklüyor, Marina ve

Arnold Hackett aynı anda asansörün kapanan kapısı önünde burun buruna geliyorlardı. Alan ve Sarah yukarı çıkmaya başlamışlardı bile.

"Alan! Bana bir saniyenizi ayıracak mısınız?"

"Hayır!"

"Alan!"

"Hayır! Hayır! Hayır! Beni rahat bırakın!"

"Kaba adam. Ama ben yine de konuşacağım!"

Küçük kız çocuğu bütün katların düğmelerine basmıştı. Asansör otomatik olarak her katta duruyordu. Alan sövüp saymaktaydı.

"Sizinle evleneceğim, duyuyor musunuz?"

"Alan asansörün duvarına dayandı.

"Ne dediniz?"

"Siz ve ben, evleneceğiz!"

Alan'ın dili tutulmuştu. Sarah konuşmaya devam etti.

"Annemin haberi var."

Beşinci kat.

"Sarah, siz zırdelisiniz."

"Evet, sizin için deli oluyorum! Hiçbir şeyle meşgul olmayacaksınız! Bütün işlemleri avukatlarım halledecek! Balayımızı istediğiniz yerde geçiririz!"

Altıncı kat.

"Alan...Ne kadar içgüdüsel davrandığımı biliyorum...Ama hayatımda ilk kez evlenmek istiyorum..."

"Ben bunu reddediyorum!"

"Evliliğimiz harika olacak!"

"Asla evlenmeyeceğiz!"

Yedinci kat. Asansörün kapısı açıldı. Aynı anda kata varan ikinci asansörünki de. Arnold ve Marina fırladılar yeni gelenin içinden.

"Marina! Sizden açıklama istiyorum!"

"Sıktınız ama! Size her şeyi açıklamak gerek!"

Marina birden olduğu yerde dona kaldı.

"Alan!"

Her iki asansör de aynı anda alt katlara doğru inmeye başladı ve dört yolcuyu yedinci katın sahanlığına bıraktı.

"Marina!" diye bağırdı Alan.

"Nasılsınız?" dedi Arnold Sarah'a dönerek nazik bir şekilde.

"Alan, kim bu kadın?" diye sinirli bir şekilde atıldı Sarah.

"Bu Marina," diye cevap verdi Alan. Başını hangisinden yana döndürmesi gerektiğini bir türlü kestiremiyordu. Tam anlamıyla ortada kalmıştı.

"İyi günler Bayım," dedi Arnold Alan'a doğru dönerek oldukça soğuk bir şekilde.

Marina Alan'ın boynuna atıldı ve kucakladı. Cannes'da onu yeniden görmenin şaşkınlığıyla birkaç gün önce New York'da terkettiğini unutmuştu.

"Alan, senin burada ne işin var? İnanılır gibi değil! Biliyor musun, Harry ile aramızda her şey bitti!"

"Alan, beni onunla tanıştırmanızı istiyorum," diye araya girdi Sarah buz gibi bir sesle.

"Marina, Sarah...Sarah...Marina..."

"Onu nereden tanıyorsunuz?" diye sordu Arnold Hackett kuşkuyla.

"Sorduğu soruyu duydun mu?" dedi Marina Alan'a.

Sonra öfkeyle Hackett'e döndü:

"Madem o kadar çok istiyorsunuz, öğrenin. Birlikte yaşıyorduk!"

"Alan, bu gerçek mi? " diye sordu Sarah.

Soru soran bakışlarla kendisini süzen üçlü gruba dönerek:

"Beni dinleyin," dedi Alan. "Beni iyi dinleyin..."

Alan söyleyeceğini toparlamak için bir süre düşündü. Kafasını allak bullak etmişlerdi. Olanları tek tek onlara anlatmak fazla karmaşık gibi geldi Alan'a. Birden hızla koridora daldı, dairesinin kapısında durdu ve var gücüyle kapıya vurmaya başladı.

"Alan!" diye aynı anda bağırarak arkasından koşmaya başladılar Sarah ve Marina.

"Samuel! Kapıyı aç! Aç kapıyı! " diye bağıran Alan, bir yandan da yumrukluyordu, "Aç, benim Alan!"

"Şimdiye kadar hiç kimse bana böyle davranmadı, Alan," diye dövünmeye başladı Sarah.

"Onu rahat bırakın, deli karı," diye araya girdi Marina, Sarah'ı kolundan çekip kenara iterek.

"Sen çeneni kapa! Ve de nişanlıma dokunma!"

"Marina!" diye bağırdı sinirleri çözülen Hackett. "Bana açıklama yapmanızı istiyorum..."

"Beni rahat bırakın, ihtiyar budala!"

Kapının aralığında Bannlster'in şaşkın yüzü görüldü. Saçı

başı darmadağındı, üstünde sadece külotu vardı ve de bir ayağında çorabının teki. Bu haliyle ringde iyice dayak yedikten sonra havlu atmış boksörlere benziyordu. Alan arkadaşını iterek içeri daldı. Aynı anda öbürleri de onu yakalamak için arkasından odaya daldılar. Alan, gördüğü şey karşısında apıştı kaldı. Düşes de Saran halının üzerinde yatıyordu. Çırılçıplaktı. Saçları dağınıktı, bir önceki gecenin anısı olan mor lekelerle kaplıydı bedeni. Büyük bir rahatlıkla Alan'ı selamladı, Fransa tahtına oturmuş kendisine bağlılık yemini içen şövalyelerini selamlar gibi

"Samuel!" diye bağırdı Alan.

Bannlster, suçum yok dercesine kollarını iki yana açmış özür diliyordu.

"Alan, Christel'in üzerine yemin ediyorum ki, benim suçum yok..."

Çenesiyle yerde yatan Düşesi gösterdi ve başını yere eğerek sözlerini bitirdi:

"Benim ırzıma geçti!"

Alan, yüzünde sert bir ifadeyle tanıştırma törenine geçti.

"En yakın dostum Samuel Bannister'i tanıdığınızı umarım. Sammy, Marlna'yla daha önceden tanışmıştın...Bay Arnold Hackett...Bayan Sarah Burger..."

Bannlster, ağzı üç karış açık, Alan'ın tanıştırdığı kişilerin elini sıkıyordu. Utancından yerin dibine geçmişti. Her ad midesine indirilen bir yumruk gibiydi. Alan büyük bir rahatlıkla giyinen Düşesi göstererek konuştu:

"Düşes de Saran..."

"Nasılsınız?" diye söylendi Bannister.

Arnold Hackett, Düşesi görür görmez yerlere kadar eğilerek selam verdi.

"Saygılarımı sunarım sayın Düşes!..Kusura bakmayın! Daha önce görmedim!"

Düşes öpsün diye elini Arnold'a uzattı.

"Alan, hâlâ cevabınızı bekliyorum!" diye çıkıştı Sarah.

"Alan, bu karı sana ne sormuştu ki?" diye Sarah'ı alaya aldı Marina.

"Alan, sana söylüyorum!"

"Dün gece o iğrenç Arapla ne yaptığınızı sormak en doğal hakkım,"diye araya girdi Hackett, Marina'yı gözleriyle yiyerek.

"Şampanya banyosu yaptım!"

“Alan,” diye yalvardı Bannister. "Acaba içecek bir şey var mı? Şöyle sertçe bir şey...”

Hâlâ aralık olan kapının vurulduğunu birlikte işittiler.

“Alan...”

Nadia odadan içeri daldı. Çok neşeliydi. Öbürlerinin varlığından rahatsız olmuştu, ama yine de onlar odada yokmuşçasına Alan'ı kucakladı ve hararetle dudaklarından öptü.

“Hepsini geri aldım, sevgilim! İşte payın!”

Elindeki zarfı Alan’a uzattı. Alan almak için hamie yapmıştı ki, birden geri çekti kendini.

“Bir şartla!..Bu gece verdiğim davete geleceğine söz ver...Satın aldığım yeni villanın açılışını yapacağız... “La Voliere”...Hepiniz davetlisiniz! Söz mü?”

“Gelemem Nadia!”

“Zarfın İçinde kaç para var?” diye Alan’ın kulağır fısıldadı Bannister. Nadia da bunu duymuştu.

“800 000 dolar! ” karşılık verdi gururla.

“O zaman gelecek!” diye kestirip attı Bannister.

“Her şeyin delice ve neşeli olmasını istiyorum. Kuşların gecesi adını-taktım davete. Nasıl? Her şey harika olacak! Tam geceyarısı! “La Voliere”..Antibes burnu” Nadia büyük bir neşeyle zarfı Alan’ın kemerine sokuşturdu.

Ardından eliyle Alan’a bir öpücük gönderdi ve geldiği kapıdan çıkıp gitti.

"Hepiniz defolun!” diye bağırdı Alan. “Defolun!”

Hâlâ sırnaşık bir şekilde koluna asılmakta olan Sarah’ı sert bir şekilde iterek uzaklaştırdı.

“Ben de mi?” diye sordu Bannister. Üstüne bir şey giymeyi henüz akıl etmemişti.

"Neden bu kadar sinirlisin?” diye çıkıştı Marina.

“Daha sonra görüşürüz sevgilim...” dedi Sarah ve kapıya doğru ilk yürüyen o oldu. “Nikâh işlemleri için başvurmaya gidiyorum.”

Hackett saygıdeğer insanlara özgü bir incelikle geçmesi için Düşes de Saran’a yol verdi. Arkasından da o güdük bacaklarıyla Marina’nın peşi sıra koşmaya başladı.

Alan kapıyı kapattı. Kilitledi. Sırtını kapıya dayayıp öylece kaldı. Ağzı beş karış açık ve soluk soluğaydı. Boş gözlerini Samuel’e dikmiş, sessiz sessiz onu inceliyordu.

“Alan!...İşler kötü mü gitti?..Alan! Nereye gidiyorsun?”

"Birini öldürmeye!" diye haykırdı Alan.

Tam çıkmayr hazırlanmıştı ki Bannister atılıp onu tuttu ve duvara yasladı.

"önce bana bu deliler evinde neler olup bittiğini söyleyeceksin!"

"Ya sen, külotla otelin holünde ne işin vardı?"

"Dinle..."

Alan yüzünü elleriyle kapadı.

"Samuel, bar şu tarafta...Viski var...Bana da bir bardak doldur..."

Samuel arkadaşının isteğini yerine getirdi. Alan, elinde viski dolu bardakla kendini divanın üstüne bıraktı. Gözlerini boşluğa dikti. Ve başından geçenleri titrek bir sesle anlatmaya başladı.

"Yüzün bembeyaz! Yoksa hasta mısın?"

"Yok, tersine çok iyiyim Lucy."

"Pek öyle görünmüyorsun. Onu gördün mü?"

"Bütün günü Mac Dermott'un teknesinde birlikte geçirdik."

"Anlat! İyi miydi?"

"Harika bir gündü,"` dedi Terry gözlerini arkadaşından kaçırarak.

"Dün bizim serserilerin yaptıklarını duydun mu? Harika bir gece geçirmişler! Cannes ve Monte Carlo'ya saldırıya geçmişler! önlerine çıkan bütün gazinoları talan etmişler! Eşsiz bir şey! Bu gece hepimiz Siesta'ya gidiyoruz. Geliyor musun?"

"Hayır."

"Neden?"

"Alan beni almaya gelecek.

"Hey, bana bak. İşler ciddileşiyor galiba! Ona aşık mısın?"

Terry, Anais Nin'in 1947-55 yıllarını kapsayan *Gûnlük'ünü* okumaya daldı.

Tutkun musun?" diye ısrarla üstüne gitti Lucy.

Terry elindeki kitabı bırakmadan ayağa kalktı. Az önce hazırladığı kahvenin içine bir şeker attı. Şekerin iyice erimesi için uzun uzun kaşıkla karıştırdı. Fincanın dışında, masanın muşambası üzerinde gidip geliyordu kaşık.

"Nereden böyle bir sonuca vardın?" diye sordu.

Bannister altıncı viskideydi. Alan ise daha İkincide. Önünde yapılması gereken önemli işler vardı ve sarhoş olup kendini

kaybetmenin sırası değildi.

"Bana bir kadeh daha ver," dedi Bannister.

"Çatlamak mı istiyorsun?" diye sordu Alan.

"Hayır. Ama çok şaşkınım. Seni tanıyamıyorum. Başka biri olmuşsun."

"Böyle çirkef bir ortamda üç gün yaşar da insan saf kalabilir mi hiç? New York'dayken, küçük işimde düşler kurar, mutlu olurdum. Çünkü hiçbir şey bilmiyordum. Çalışmanın daha iyi yaşamanın tek yolu olduğuna inanırdım. Koyun gibi yaşayanların arasında ben de bir koyundum. İnsanları dürüst ve nazik bilirdim. Yoksul ve nazik. Kurtları hiç bu kadar yakından görmemiştim! Burada dağ kanunu geçerli! Kim kimin ekmeğini öbüründen daha çabuk kaparsa!"

"Bu adamların bizden daha mı mutlu olduklarını sanıyorsun?"

"Tam yirmi beş yıl emek verdiğin şirketten köpek gibi kapı dışarı edildin, bir de bana gelmiş mutluluktan söz ediyorsun! İnsan hayata bir kez geliyor, Sammy! Neden başkaları senin yerine yaşasın? Daha bu sabah, her şeyi terkedip kaçmayı çarkın dişlileri arasına dönmeyi, New York'da boktan bir iş bulup ayda 1500 dolara çalışmayı düşünüyordum...Bu da senin kadar budalaca düşündüğümü gösteriyordu! Daha sonra Larsen denen herif çıktı karşıma. Sana yemin ediyorum Sammy, önce ona hiç inanmadım. Ama pazarlığa oturduğumuz zaman, söylediklerinin hiç de yabana atılır şeyler olmadığını anladım!"

"Belki, ama ben yine de evimde rahat uyku çekmeyi yeğlerim."

"Çünkü sen şimdiden gerçek bir ölüsün! Toplumsal, parasal, hatta cinsel açıdan ! Kadere boyun eğmeyi bir erdem olarak savunuyorsun f Yatağımda altına aldığın az önceki kadın gibisini hayatın boyunca hiç görmüş müydün?"

"Christel bana yeter."

"Yalancı! Bugüne kadar onu aldatmaya cesaret etmediğin için böyle söylüyorsun!"

Bannister kabul edercesine başını salladı, gözlüklerini çıkardı ve buğulanan camlarını silmeye çalıştı.

"Doğru. Ama yine de oyunu burada kessen artık iyi olur!.."

"Hey ihtiyar, beni öldürmeye kalktılar! Burada bulunan herkes benden biran önce kurtulmak istiyor! Bütün bu olanların üstüne sünger mi çekeceğimi sanıyorsun?"

"Yeter artık," diye bağırdı Bannister. "Bir an için kendini benim yerime koy! Sen New York'tan giderken kapı dışarı edilmiş zavallı bir işsizdin. Beş gün sonra buraya geldiğimde Cote d'Azur'un para babalarıyla her türlü üçkağıdı çeviren birini buluyorum. Bir bakıyorum, silah ticareti aracılığı, bir bakıyorum, Amerika Birleşik Devletlerinin en büyük bankasının tek mirasçısına burun kıvıran bir herif. Tam atmış bin işçi çalıştıran ve daha önce kendisini çalıştırmış olan kuruluşu yutmaya hazırlanıyor. Ayrıca BurgerN yere vurmayı düşünüyor. Bütün bunlar karşısında şaşırmayıp da ne yapmamı istiyordun?"

"Bu işe beni sen sürükledin! Şu anda beni suçladığın şeyleri yapmamı sen banaöğütlemiştin! Unuttun m?"

"Bizimki sadece sözde kalan bir tasarıydı."

"Nasıl yani, işsiz kalmamız basit bir söz müydü? Ya az kalsın Cannes morgunda, soğuk mermer üzerinde soğuyacak ajan cesedim de mi basit bir söz? Belki çalıştığın yerdeki iş arkadaşlarından para toplayıp cenazemi sen kaldırırsın? O gün neler olacağını şimdiden kestirebiliyorum! Şu zavallı Alan Pope'un ardından beş dakika yalandan gözyaşı, sonra ver elini Romano'da kafa çekmeye!"

"Beni korkutuyorsun Alan!"

"Kendi fikirlerini zorla kafama sokmasaydın?" Ham Burger acınacak bir insan değil! Hackett desen o da ondan aşağı kalmaz! Bize yaptıklarından sonra onları bağışlamanı mı istiyorsun? Artık çok geç Sammy! Artık Noel Baba değilim! Hayatın ne olduğunu burada çok iyi öğrendim!"

Samuel bir şeyler söyleyecekti ki Alan eliyle onu susturdu.

"Artık söz yok! Eylem var!"

Telefonun üç numarasını sinirden titreyen parmağının ucuyla çevirdi.

"Hamilton Price-Lynach mi?...Ben Alan Pope. Sizinle hemen holde buluşalım...Tamam mı? Geliyorum."

Bannister'e döndü.

"içmeyi kes ve ben gelinceye kadar sakın bir yere kımıldama. Az sonra dönerim!"

Hamburger'in ahizeyi tutan eli birdenbire kasıldı.

"Nasıl, ne dedin?"

"İşi başaramamışlar," diye yineledi Cesare di Sogno.

Hamilton kaygılı gözlerle kapıya doğru baktı. Şimdi her

zamankinden çok Alan'ın insafına kalmıştı. Budala olmadığına göre kendisini kimin öldürtmek istediğini büyük bir olasılıkla anlamış olmalıydı.

"Başarmaları gerek!"

"Bizimkiler ikinci bir girişimde bulunmaya hazırlanıyorlar."

"Dilerim birincisine benzemez!"

"Elimden geleni yapıyorum."

"Daha fazlasını yapmaya çalış! Bu işin akşamdan önce tar'_..ıianmasını istiyorum!"

Hamilton'un sesi tehdit doluydu. Tehdit edebileceği ender insanlardan biriydi Cesare di Sogno. Ama aslında bu kirli işler o kadar birbirinin içine girmişti ki, kimin kimi avucunda tuttuğu anlaşılmıyordu.

"Çalışıyorum" dedi Cesare. "Merak etme."

"Umarım."

Hamilton telefonu kapattı ve birden odada yalnız olmadığını anladı.

"Kiminle konuşuyordun?"

Hamilton yerinden sıçradı. Kendisine duyurmadan salona giren Emily tam karşısında duruyordu.

"Yanlış numara çevirmişler..."

Emily soran bakışlarını onun üstüne dikmişti..

"Bütün gün neredeydin?"

"Her yerde seni aradım. Palm Beach'e, Carlton'un plajına, Canto'ya gittim. Hatta Sportif Plajına bile baktım... Sonra otele döndüm."

"Tedirgin bir halin var?"

"Yok canım. Çok iyiyim."

Emily felaket haberciliği yaptığı zamanlardaki gibi sinsi sinsi güldü.

"Sarah konusunda önemli sorunlarım var. Çok çok önemli!"

Ne zaman karısı Sarah konusunda sızlansa, Hamilton çok sevinirdi. Yine de anlamamış gibi kaşlarını merakla yukarı kaldırdı ve üzgün bir tavrı benimsedi.

"Üzgün rolünü bırak" dedi Emily.Kocasının bu tür numaralarından nefret ediyordu. "Sevindiğini bal gibi biliyorum! Ne yazık ki bu kez sorun seni de ilgilendiriyor! Düşünebiliyor musun, Alan Pope ile evlenmeyi kafasına koymuş!"

Hamilton olduğu yerde taş kesilmişti sanki. Tam o sırada telefon çaldı. O yerinden bile kımıldamadı.

"Ne bekliyorsun, git bak!" diye emretti Emily.

Hamilton telefonu eli yanacakmış gibi büyük bir kararsızlık içinde kavradı.

"Alo...Evet benim."

Yüzü birden çöktü. Emily onu sorguya çekti kaşlarıyla.

Hamilton ona sinirli bir işaret yaptı.

"Nezaman? Nerede?...Tamam. Hemen iniyorum."

Telefonu kapattı, Emily'ye dönüp bakmadan konuştu:

"Alan Pope'du. Hemen holde benimle görüşmek istiyor."

"Ben de geliyorum!"

"Emily, bir dakika sevgilim. Düşüncesizlik etmel"

"Bir jigolayla nasıl konuşulması gerektiğini senden iyi bilirim! Hem ne diye karışıyorsun! Sarah benim kızım değil mi?"

Koca budala, sanki Alan Pope kızı için aramıştı. Hamilton'un işini bitirmek olmalıydı artık tek amacı.Price-Lynch karısını bir temiz dövme isteğini güçlükle bastırdı. Sevecen bir şekilde Emily'ye gülümsedi ve alçak sesle konuştu:

"Emily, anlayışlı ol sevgilim...Seninle onun arasında sınıf farkı var. Bırak ilk darbeyi ben yiyeyim. Söylediklerini dinledikten sonra duruma bakarız ve bu kez sen harekete geçersin. Tamam mı?"

"Fazla uzatma" dedi Emily soğuk bir şekilde.

Majestic Otelinin geniş holünün yarısı en seçkin parçalarını zırhlı vitrinlerde sergilemek için yarışan ünlü kuyumcular tarafından kiralanmıştı. Ham Burger bütün dikkatiyle çevreyi kolluyor, bazı önemli tanıdıklara görünmemeye özellikle dikkat ediyordu. Geniş holde en az bir düzine özel muhafız dolaşıyordu. Ceketlerinin altındaki kabarıklık rahatlıkla seçiliyordu. Bu atletik muhafızlar mevsim boyu sergilenen nadide mücevherleri korumak amacıyla kiralanmıştı.

Alan Hamilton'dan önce inmişti aşağıya. Köşedeki palmiye saksısının tam altında, ördek mavisi koltuklardan birine çökmüş bekliyordu.Hamilton Price-Lynch, beni burada herkesin önünde öldüremez, hem buna fırsat da bulamaz, çünkü mücevherleri koruyanlar ondan atik davranıp buna olanak vermezler diye düşündü.

Ham Burger sanki koltuğa değil de diken üstüne oturmuş gibi tedirgindi. Alan cebinden tabanca çıkarırsa kendini yere atmaya

hazır duruyordu.

"Öneriniz hâlâ geçerli mi?"

"Fikrinizi mi değiştirdiniz?" diye sordu Price-Lynch kuşkuyla.

"Düşündüm. Benden istediğiniz yardımı yapabilirim. Yalnız sizin değil, benim koşullarımla."

Hamilton'un ilk geldiğindeki gerilimli hali yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Ne Sarah'dan, ne de kendisine yapılan saldırıdan söz etmiyordu Alan.

"Sizi dinliyorum."

"100.000 dolar önerdiniz. Ben 200.000 istiyorum."

Ham Burger'in yüreği sevinçten sanki yerinden fırlayıp dışarı çıkacaktı.

"Çok para, Bay Pope."

"Kararı siz vereceksiniz, Bay Price-Lynch."

Hackett Şirketinde çalışanların ücretlerinin ertesi gün ödenmesi gerekiyordu. Fazla zamanları kalmamıştı. Yine de Alan'a açık vermeye pek niyeti yoktu.

"Diyelim ki kabul ettim."

"Varsayımla iş çevirmiyorum ben, Bay Price-Lynch. Bana kesin olarak evet ya da hayır deyin."

Hamilton çoktan bu parayı vermeye hazırdı. Amaçok büyük bir özveride bulunuyormuş gibi davrandı.

"Ne yapalım, bıçak kemiğe dayandı nasıl olsa..." aedi sonunda derin bir iç çekerek.

"Parayı ne zaman verebilirsiniz?"

"Kesin anlaşmaya vardığımızda yarısını, öbür yarısını da iş bittiğinde. Ama önce hesabınıza aktardığım iki milyon doları yeniden hesabınıza geçirtmem gerekiyor. Kusura bakmayın ama, sabahki hiç de iç açıcı olmayan konuşmamızdan sonra parayı hesabınızdan çekmeleri için banka yetkililerine emir vermiştim."

"Anlaşıldı. Benim 200.000 doları hangi bankaya yatırmak istiyorsunuz?"

"Tabii ki bizim bankaya. Burger'e!"

Alan başını İki yana sallayarak aynı fikirde olmadığını belli etti.

"Hayır, hayır, olmaz Bay Price-Lynch. Elektronik beyini hata yapan bir bankaya en küçük bir güvenim yok artık. Hele aynı bankanın genel müdürü en önemli müşterisine karşı ihanet

içindeyse... Sonuç olarak sizin bankanızdaki hesabımı kapatıyorum. Parayı First National Bankasına, benim adıma yatırabilirsiniz. Şimdi sizden istediğim A'dan Z'ye kadar bütün işi, en küçük ayrıntılarına kadar anlatmanız. Ondan sonra da 200.000 dolar karşılığında benden tam olarak ne istediğinizi öğrenmeliyim. Evet, sizi dinliyorum."

Ham Burger'in gözleri şaşkınlıktan dışarı uğramıştı. Bir süre hiç konuşmadan öylece durdu. Sonra kollarını dizlerine dayadı, Alan'a yaklaştı ve anlatmaya başladı.

26

"Evet Murray, nasılsın bakalım, işler nasıl?"

"Herşey mükemmel, Bay Hackett!"

"İşten çıkarmalar ne alemde? Fazla tantana oldu mu?"

"Çok yarar sağladı, Bay Hackett. Tatilde olmanıza karşın verim hiç bu kadar artmamıştı!"

"İyi, iyi..." dedi Hackett. Yarın ayın 2fl'i. Ücretlerin ödenmesi için hazırlıklar tamam mı?"

"Yarın saat dokuzda Abel Fischmayer ile randevum var, Bay Hackett.Her zamanki gibi. Unutmadan söyleyeyim, dün telefonla beni aradı. İşten çıkardığınız bir memur hakkında bilgi istedi."

"Biz polis değiliz" diye öfkeyle bağırdı Hackett.

Marina'nın nankörlüğü onu çileden çıkarmıştı. En küçük bir yakınlık, en küçük bir tatlı söz, en küçük bir teşekkür, en küçük bir nezaket, hiçbir şey! Poppie onunla Cannes'a gelmiş olsaydı bütün günlerini Hackett'in dizi dibinde geçirir, can kulağıyla dinler, gözleriyle onu yer bitirdi. Bu iğrenç karı gibi kendisini bir Arap'la aldatmazdı!

"Sadece para meseleleriyle ilgili sorularına cevap verin, o kadar!"

"Ben de öyle yaptım Bay Hackett, ben de..."

"Kesin sesinizi! Fischmayer demiştiniz değil mi? Hemen gidip Ham Burger'le bu işi konuşacağ'm."

"Nasıl isterseniz, Bay Hackett."

"Her söylediğimi papağan gibi onaylamanızdan bıktım usandım! Açık konuşan insanlarla iş yapmak istiyorum artık!

İnsanların bana direnmelerini istiyorum! Hackett'in yOce çıkarları için bana bile direnmelerini!"

"Bay Hackett..."

"Herşeyin alt üst olması için sekiz gûn uzak kalmam yetiyor! Murray kendinize çeki düzen verin. Tatilimi berbat etmeye kalkışmayın!"

Telefonu sertçe kapadı. Banyodan az önce çıkmıştı ve sabahlığı hâlâ sırtındaydı. Terasa çıktı. Demir masanın üzerinde epey önce ısmarladığı sandviç hiç dokunulmamış bir halde duruyordu. Sıcağın etkisiyle mayonez yavaş yavaş ekmeğin arasından dışarı akmaya başlamıştı. Victoria berberindeydi. Tam Marina'yla kaçamak yapılacak harika bir fırsattı bu. Belki yüzüncü kez onun dairesinin pencerelerine baktı. Ardına kadar açıktı.Odanın içinde ise hiç kimse yoktu. Belki o menekşe gözlü kadının, Nadia Fischler'in bu gece verdiği davette onu görebilirdi.

Hiç kımıldamadan budala gibi birbirlerine bakıyorlardı. İkisinde de ne bakışını kaçıracak, ne de tek söz söyleyecek hal vardı. Açık pencereden kanat çırparak geçen leyleklerin çığlıkları ve sokakta birbirlerine laf atarak sataşan mahallelilerin gürültüsü, lokantadan yükselen yağda kızartılmış börek ve safran kokusuyla karışık odaya doluyordu.

"Hiç gelmeyeceksin diye çok korktum" diyebildi sonunda Terry.

Alan onları birbirinden ayıran iki adım uzaklığı bir çırpıda aştı, Terry'yi kollarına aldı, başını onun uzun saçlarının araşma soktu ve Terry'nin kokusunu derin derin içine çekti.

Issız bir adada kapalı bir damaltı bulmuş iki kazazede gibi birbirlerine kenetlenmiş, odanın ortasında ayakta duruyorlardı. Terry'nin dik göğüsleri Alan'ın göğsünü eziyordu. Sert ve biçimli kalçaları tam elinin altındaydı

"O kadar korktum ki..." diye mırıldandı Terry

"Herşey bitti artık, Terry."

Ona olan sevgisini en budalaca, başkalarından duyduğunda sinirlendiği sözcüklerle dile getirmek istiyordu. Terry bunu hissetti.

"Alan, söyle bana... Konuş benimle... Seni dinlemek istiyorum...Benim hissettiğim şeyi senin de hissettiğini bilmek istiyorum..."

"Hissediyorum."

"Benim kadar güçlü mü?"

"Evet."

"Konuş Alan... Bir şeyler anlat bana..."

Alan'ın boğazına tıkanıp kalan düğüm bir şey söylemesine, karşılık vermesine engel oluyordu. Terry'yi daha büyük bir güçle göğsüne bastırmakla yetindi sadece.

"Konuş, Alan..."

"Aslında bütün bu olanlara kendimi hazırlamamıştım."

"Ben de. Oysa şimdi korkuyorum."

"Olayların bu şekilde gelişeceğini hiç düşünmemiştim... Başında senihle güzel bir aşk gecesi yaşayacağımı, sonra ikimizin de yolumuza devam edeceğimizi sanıyordum...Oysa durum çok farklı."

Terry'nin bakışları birdenbire değişmişti. Alan onu hiç böyle görmemişti. Ani bir hareketle bluzunu sıyırıp çıkardı. Sokuldu ve Alan'ın & jmleğinin düğmelerini çözdü. Terry'nin çıplak ve ılık göğüsleri Alan'ın etine değiyordu şimdi. Yavaş yavaş uçlarını parmaklarıyla okşamaya başladı. Terry'nin bedeni diken diken olmuş, zevkten hafif hafif titremeye başlamıştı. Alan'ın da soluğu kesiliyor, dayanılmaz onu korumak, teninin her santimetre karesindeki kokuyu içine çekmek isteği duyuyordu. Genç kızı kollarına aldı ve yatağa yürüdü. Terry'nin gözbebekleri zevkten büyümüştü. Bu en bile Alan'dan ayrılmıyordu. Birbirlerine sarılmış olarak yatağa uzandılar.

"Bana bakmanı istiyorum" dedi Terry. "Hep böyle bakmanı."

Dudakları birbirini buldu. Alan, Terry'nin ölçüsüzce büyümüş gözbebeklerinde kendilerini milyonlarca ışık yılı öteye, bilinmeyen, boyutsuz ve süresiz bir gezegene uçuran dev zevk dalgasının yansımasını gördü.

Ne yapmalıydı? Pope'un ayakta kalacağından emin olmaksızın Açık Satış Önerisinde bulunmak intihardan farksızdı. O ana kadar Cesare di Sogno'dan bir haber çıkmamıştı, Alan'ın peşine taktığı adamların yerini keşfedememişti anlaşılan, öte yandan harekete geçmek için bir saat daha bekler ve kararsız kalırsa çok geç olacaktı. Zamana karşı yarışan Ham Burger, sonunda sahip olduğu son umudu denemeye karar verdi: Alan yaşıyordu ve peşine takılan av köpekleri gibi onun da yerini bulmak zordu.

Dişlileri harekete geçirmek için telefonla Fischmayer'i aradı.

"Alo? Abel? Sen misin? Ben Price-Lynch."

Ham Burger sesi pürüzsüz çıksın diye gırtlağını iyice temizledi. Fischmayer'in bir an bile olsun kararsızlık içinde kalmasına olanak vermemeliydi. Sonra bankacılara özgü katı ve duygusuz ses tonunu yakaladı.

"Abel, işimiz çok acele. Sorularına cevap verecek kadar bile zamanım yok. Şimdi beni iyi dinle. Tek soru sormadan söylediklerimi harfi harfine yerine getireceksin. Tamam mı?"

"Sizi dinliyorum" dedi Fischmayer kısaca.

"Mükemmel. Not almaya başla. Burger bir Açık Satış önerisi yapıyor."

"Kime karşı?"

"Hackett Şirketine."

Uzun süre bir sessizlik oldu.

"Abel, beni duyuyor musun?"

"Acaba yeniden o adı tekrarlar mısınız, Bay Price-Lynch?"

"Hackett Şirketine karşı bir Açık Satış Önerisi yapıyoruz. Sağır mısın yoksa?"

"Ama o en iyi müşterimiz!"

"Fischmayer!" diye bağırdı Hamilton. "Bankada önemli bir yeriniz var! Karım ve ben sizin daha üst kademelere, genel müdürlüğe uygun buluyoruz. Bu görev sizi ilgilendirmiyorsa, hemen söyleyin!"

"Bay Price-Lynch, çok iyi bilirsiniz ki ben her zaman Burger'in yüksek çıkarlarını düşünürüm..."

"Burger demek ben demektir! Bunu sakın unutma, Fischmayer!"

"Anladım Bayım."

"Hackett Şirketinin şu anda ne kadar borcu var?"

"Her zamanki gibi... Kırk milyon dolar kadar..."

"Ne biçimde?"

"Çeşitli borçlar, mal faturaları, bonolar , krediler. Hackett Şirketi son zamanlarda büyük yatırımlara girişmişti..."

"Peki,yarın sabah ücretler için ödememiz gereken miktar ne?"

"Kırk milyon dolar."

"Yani kısaca, yarın akşam Hackett Şirketi bize tam 80 milyon dolar borçlu duruma düşecek."

"Tastamamına öyle. İzin verirseniz bu durumun mali açıdan

çok normal olduğunu size hatırlatırım."

"Bunu belirttiğin için teşekkür ederim, Fischmayer" diye dişlerini gıcırdatarak karşılık verdi Hamilton. Karşılığı ödenmemeş hisseler listesinde bir 500.000 dolar olacaktı, öyle değil mi?"

"Evet efendim."

"Onu hemen Alan Pope hesabına satın alın."

"Ama bunu ödeyecek paramız yok, Bay Price-Lynch" diye kaygılı ve sonuçtan umutsuz bir sesle sordu Fischmayer.

"Kendisi adına iş gördüğüm müşteri Chase Manhattan'a tam 130 milyon dolar yatırdı. O parayı hemen bizim bankaya çekin. Bu para yaklaşık 10 milyon olan hisse senetlerinin 6.500.000 tanesini satın almak için kullanılacak. Hackett Şirketinin hisse senetleri şu an 20 dolardan gidiyor. Hisse senetlerini ellerinden çıkarmak isteyecek olanlara ödenecek kadar paran var böylece, değil mi? Sesin çıkmıyor, orada mısın?"

"Evet,evet..."

"Hey Fischmayer, ters birşey mi oldu?"

"Bay Price-Lynch" diye sonunda patladı Fischmayer. "Bu Açık Satış önerisinin gerçekleşmesi olanaksız! Arnold Hackett şirket hisselerinin yüzde altmışının tek başına sahibidir! Bütün öteki hissedarlar ellerindeki hisse senetlerini koşa koşa -ki ben bundan da kesinlikle emin değilim- getirip bizim gişelerin önüne yığsalar yine de müşteriniz şirketin en büyük hissedarı olamaz!"

"Abel, sen beni budala mı sandın?"

"Siz Hackett'in kendi hisselerini elden çıkaracağına, bütün denetimi elinden kaçırmayı göze alacağına inanıyor musunuz?"

"Fischmayer, yardımcılarımdan birinin tekerime çomak sokmasını asla bağışlamam! Kendini Hackett'in yerine koyacak ve benim adıma düşünecek kadar fazla bilgi sahibi değilsin! Bu bilgilere ancak ben sahibim! Söyle, işinde yükselmek istiyor mîisun, istemiyor musun? Şimdi sana söyleyeceklerimi de hemen yazmaya başla!"

"Pardon, Bay Price-Lynch?"

"Açık Satış Önerisini yazdırıyorum, telefonu kapar kapamaz, hemen ajanslara, günlük gazetelere, iktisadi gazeteleret radyoya ve televizyona bildireceksin! Piyasa sabah erken saatlerde yerinden oynamalı! Hazır mısın?"

"Sizi dinliyorum."

Hamilton, az önce bir kağıt parçasının üstüne karaladıklarını tek tek okumaya başladı:

"BURGER TRUST LİMİTED bankası HACKETT CHEMICAL İNVESTMENT kuruluşunun piyasadaki hisse senetlerini cari fiyattan, yani 20 dolardan satın alacaktır. Bu satın alma işlemi ancak kapanış tarihi olan 3 ağustosa kadar BURGER LİMİTED TRUST'un kasalarına getirilen hisse senedi sayısı 6.500.000'ü bulduğu taktirde gerçekleşecektir."

Tam beş bin kilometre öteden Hamilton Fischmayer'in derin derin iç çektiğini işitti.

"Yönetim kurulu üyelerine ne diyeceğim Bay Price-Lynch?"

"Hiçbir şey! Bırak onlar yataklarında mışıl mışıl uyusunlar! Uyandıkları zaman biz çoktan atı alıp öbür tarafa geçmiş oluruz. Yarın, ücretleri ödeme sorununu kiminle görüşeceksin?"

"Oliver Murray'la."

"Oldu. Şimdi beni iyi dinle. Ona diyeceksin ki..."

Hamilton uzun uzun anlatmaya başladı. Bu işin sırrını söyleyeceklerini bitirip telefonu kapattığında kan ter içindeydi. Alnında biriken terleri Emily'nin koltuklarından birinin üstüne rastgele bıraktığı atkıya sildi. Artık geri dönüş olanaksızdı. Ok yaydan çıkmıştı bir kere!

O güne kadar her sevişmeden sonra Alan kendini bitkin hisseder ve bir ara, bir yalnızlık anı ayırırdı kendine. Hatta bazan sevиştiği kadını içi bittikten sonra yataktan atmayı düşünmüş, onun biran önce gitmesini dilemişti. Oysa Terry ile ilk kez yeni bir şey daha keşfediyordu: İnsan bir kadını sevişmeden önce, sevişirken,seviştikten sonrada kesintisiz isteyebilirdi. Aralarında hiçbir fiziksel temas olmasa bile, onu koklamak, dinlemek, sessizliğini işitmek bile insana yetebiliyordu. Gece yavaş yavaş odayı doldurmaya başlamış, saatler ilerlemiş, pencereden gelen kokuların ve gürültülerin niteliği oldukça değişmişti. Ve Alan bütün gücüyle sarıldığı Terry'nin yanında hayatında ilk kez kendini bu kadar özgür, bu kadar mutlu hissetmişti. İkisi arasında tam bir uyum vardı. Terry'nin eşsiz hatlarını ürkek bir çocuk gibi keşfetmişti Alan. Büyük bir coşku içinde alt alta, üst üste sevişmişlerdi.

"Terry..."

"Evet..."

"Kemen sırtına bir elbise geçir benimle geliyorsun.'

"Nereye?"

"Bir malikhanedeki partiye. En fazla bir saat oyalanırız. Söz

verdim, gitmek zorundayım."

Birkaç saat İçinde Masel'i, Marlna'yı ve tûm ötekileri unutkanlık çukuruna terketmlştl. Terry yanında olduğu zaman başkalarının yaşayıp yaşamadıklarını düşünmek aklına bile gelmiyordu. Ondan önce kimse olmamıştı. Ondan sonra ya da onsuz, cansız bir hayatın çıplak boşluğundan başka şey kalmayacaktı. Bunu itiraf etmeye korktu. Kendini inanılmaz bir sevgiyle, bir özenle sunması, Alan'ın aklını başından almıştı. Rengarenk ışık taneciklerinin insanın gözûnO aldığı yaldızlı bir sonsuzluğa doğru uçmuşlardı, sanki. Her ikisi de kendilerini bu ıssız adada yanlız bırakan bûyûk fırtınaya şükranlarını sunuyorlardı. Mutluluktan irileşmiş gözlerini birbirlerinin gözlerine dikmiş, kımıldamadan bakışıyorlardı.

"Çok iyiyim Alan."

"Saat kaç?"

"Bilmiyorum."

"Son davetli gitmeden şu davete kadar uzanmalıyım. Gel!"

"Hayır. Sen git, bekleyeceğim. Oradaki insanların sana bakmalarına bile katlanamam."

"Bense herkesin seni görmesini istiyorum. Herkese seni göstermek istiyorum. Hemen döneriz. Kumarbaz bir kadın yapıyor daveti. Nadia Fischler. Benim için bûyûk bir jest yaptı. Ben de ona geleceğime söz verdim. Para babalarını daha yakından tanırsın, fena mı? Herkes kuş kılığında olacakmış. Hem sakın kaygılanma. Kuş kılığında kimse seni tanıyamaz."

Koyu karanlığa karşın Terry'nln tatlı tatlı gülümsediğini hissetti. Giyinmek için kalktı.

"Tanımadığın bir ırkı yakından göreceksin. Zevk ve eğlence düşkünlerini. İçlerinde hâlâ tam yozlaşmamış olanlara bile rastladım."

Terry parmaklarının ucunu yatağın kenarına oturan Alan'ın dudaklarında gezdirerek:

"Seni bekleyeceğim Alan," dedi.

"Sana yemin ediyorum ki çok eğleneceksin! Bu adamların nasıl yaşadıklarına İlişkin hiçbir fikrin yok..."

"Git artık...Çabuk ol...Ne kadar erken gidersen o kadar erken dönersin."

"Bana kırgın mısın?"

"Herkesin mutlu olmasını isliyorum."

'Hiçbir yere kımıldamayacağına söz veriyor musun?"

‘Nereye gidebilirim ki?”

Yatağından bile inmeyeceksin, tamam mı?”

“Halim yok zaten!”

Alan yataktan kalktı. Kepenklerin aralığından geceye baktı. Tasarılarını Terry’e açma isteği duydu. Ondan ayrılmayı hiç istemiyordu. Hiç. Bunu ona dönüşünde söyleyecekti. Sonsuzluk karşısında bir saat eksik ya da fazlanan ne önemi bulunabilirdi ki?

Ardına kaçar açık büyük bir meşe kapıdan içeri giriliyordu. Kapıda hazır bekleyen dört iri yarı muhafız her geçen ve bir an yavaşlayan arabaların içindekileri süzmekle yetiniyorlardı. Girişten ana binaya kadarki beş yüz metrelik yol meşalelerle aydınlatılmıştı. Yolun iki yanına kokularıyla geceyi kucaklayan nadide tropikal bitkiler, koca meşe ağaçlan dikilmişti. Ellerinde meşalelerle dolaşan görevliler her yeni gelen arabaya park etmesi için yer göstermeye çalışıyorlardı. Bahçe göz alabildiğine pırıl pırıl araba tamponuyla kaplanmıştı.

Hadad, Cadillac arabasından indi.

"Kapıda bekleyin. Fazla oyalanmayacağım,” dedi şoförüne.

Bahçenin çeşitli yerlerine yerleştirilen on orkestranın tatlı müziği, insan sesleri ve tiz kahkahalar çevresini kuşattı. Tam önünde, kasılarak yürüyen iki metre uzunluğunda bir hindi onun arkasında da bir dişi sülün vardı. Hadad öfkeden kıpkırmızı oldu ve Nadia Fischler’in davetlilerinin kendi parasıyla çok eğlendiklerini düşündü.

Birdenbire üç sarışın dilber Hadad’ın koluna girdi ve onu vestiyer haline dönüştürülmüş hole sürüklediler.

“Hangi kuşun kılığına bürünmek istersiniz?”

“Şahin, ” dedi biri tam arkasından.

Hadad başını çevirdi ve renk renk tüyleriyle cennet kuşu olmuş bir kadın gördü: Nadia! Nadia’nın uzattığı eli isteksizce yakaladı ve nazik bir şekilde öptü.

“Paramı harcayış biçiminizdeki olağanüstü zevki kutlarım.”

“Artık sizin paranız değil,” dedi Nadia soğuk bir şekilde. "Benim param.”

“Ne kadar için sevgili Nadia?”

"Karşımda sinirlerine hakim olamayan rakipler bulduğum sürece...”

“Benden Arap olduğum ve Yahudi olduğunuz için bu kadar

nefret ediyorsunuz değil mi?"

Uzman eller Hadad'ın tepesine bir şahin başını özenle geçirdiler.

"Böyle olsaydı hoşunuza gidecekti değil mi?" diye damarına basmaya devam etti Nadia. "Oysa neden çok basit. Teniniz tenimi çekmiyor, sizi sevmiyorum."

Hadad gülümsemeyle karşılık verdi.

"insanların beni sevmelerinden nefret ederim. Almayı hiç bilmem. Elde etmeyi severim."

"Gelin öyleyse bir bardak içki alın."

"Sunan siz olmadığınız sürece memnuniyetle."

Birlikte davetlilerin bulunduğu bahçeye çıktılar. Kuş kılığında oradan oraya koşuşan çılgın davetlilerin ortasında buldular kendilerini. Her yerden hindi sesleri, tavuk gıdaklamaları, kuş cıvıltıları geliyordu. Birden iri yarı sarışın bir dişi kumru Hadad'ı görünce guruldayarak kaçtı.

"Tanrım! Bir şahin!"

Sabahın saat ikisiydi. Davetlilerin tümü fitil gibi sarhoştu. Birkaç uzun bacaklı kuş, saçı başı dağınık Leghorn türü tavuklarla ellerinde içki kadehleri dans ediyorlardı. Bir akbaba bir diş! sülünü dudaklarından öpüyordu. Bir pelikan kuşu çevresini saran minicik, Brahmaputra civcivlerine açık saçık bir fıkra anlatıyordu. Bir muhabbet kuşu, bir papağanın kıllı kolları arasında sedire uzanmıştı. Bir keklik kahkahalar atarak siyah bir kuğuyu kovalıyordu.

"Sevgilim! Kaçma benden!"

Serçe kafalı düzinelerle garson elerinde tepsiler dört yana koşturuyorlardı. Konuklar büyük kabul salonundaki büfelere gitmeden onlara içki yetiştirmek için kesin emir almışlardı. Girişin tam karşısına gelen cephesi boydan boya sekiz metre uzunluğundaki camla kaplıydı. Cam denize kadar inen çimenliğe açılıyordu. Ağaçların üstüne yerleştirilen projektörler çimenliği gün gibi aydınlatmaktaydı. Tatlı bir eğimle denize İnen çimenliğin ortasında, iki yanı asırlık çam ağaçlarıyla kaplı iki ayrı yo! vardı. Martı ve papağanlardan oluşan orkestralar dans eden yüzlerce kümes hayvanı tarafından sarılmıştı sanki. E!ele tutuşmuş Güney Fransa'nın geleneksel Farandol dansını yapıyor, ördekler, balıkçıl kuşları, güvercinler, serçeler, karatavuklar, ala kargalar çılgınca tepiniyorlardı. Gözlerden uzak bir köşede, bir zakkum ağacının dibinde, bir tavuskuşu kendini

bir karganın saldırılarından korumaya çalışıyordu.

"Onları nereden bulabilirim? Elimden geleni yaptım! Duman olup uçmuşlar."

"Eğer Pope'un kılına dokunacak olurlarsa seni mahvederim."

"Ama Bay Price-Lynch," diye itiraz etti tavuskuşu, "onu temizlememizi siz İstemiştiniz!"

"Hemen bul onları Cesare," diye gözdağı verdi karga. "Başının çaresine bak! Alan'ın başına bir şey gelirse bündan sen sorumlusun, unutma!"

Tavuskuşu selam verip hızla telefona doğru koşarak uzaklaştı. Saatlerdir Marco ve Sallcettl'yl bulabileceği bOtOn numaraları tek tek aramıştı. Ama çabalan boşunaydı.

"Ne görüntü değil mİ?" dedi Nadia. "İnsanın canı ateş etmek istiyor!"

"Ben sadece büyük hayvan avlamaktan hoşlanırım," diye karşılık verdi Hadad dudak bükerek.

"Bayan Claude'un sermayeleri gibi mİ?"

"Benim ülkemde insanlar inekleri avlamazlar."

"Ama Cannes'deki ününüz böyle."

"Çok iyi bilirsiniz ki buralarda her şey yalandır."

Nadia bir kahkaha attı ve eliyle bahçeyi gösterdi.

'Bu da mı?"

"Bu da sahte," dedi Hadad. "Bu bina, şu ağaçlar, şu heykeller, şu kuşlar...Bir aldatmaca! Bütün bunlar gece gibi az sonra uçup gidecek."

"Paranızı aldığım için mi bana bu kadar kızgınsınız?" diye sordu Nadia.

"Aldatmaca. O parayı benden gerçekten aldığınızı kim söyledi? Beşlinizi masanın üstüne açtığınız zaman ben kağıtlarımı açmadan karıştırdım. Elimde dokuzlu olmadığına yemin edebilir misiniz?"

"Alçak!" diye kükredi Nadia.

"Talihiniz olduğuna inanmanız için size bir fırsat daha tanımak amacıyla yaptım o hareketi."

Nadia'ya doğru eğildi ve alaycı bir sesle ekledi:

"Kendi talihime güveniyor ve gazinoya dönüyorum. İyi geceler."

•

"Durun ama...Bırakın..." diye İtiraz etti turna, horozun göğsünden içeri dalan elini çekerken. 'Çok çekici bir insansınız..

ama fazla acelecisin iz! ”

"Sadece anlamak içindi,” dedi Bannister.

Bannister*in omuzlarına kadar İnen tüylerle kaplı kafasının tepesinde gevşek bir horoz İbiği sallanıyordu. Onun OzgOn suratını gören turna Bannister*in elini yeniden göğüslerinin OstOne yerleştirdi.

"Oyun oynamayı sever meşiniz?”

“Neoyunu, Karina?"

“İlginç bir numaram vardır benim...Bana özgü bir şey...Ben para yeri m!..”

“Sahi mi?”

“Evet.”

“Bu numarayı görmek istedim l”

“Yanınızda kağıt para var mı?”

Bannister ibiğinden mahmuzlarına kadar Orperdl.

“Üstümde yok. Yutmak için size verebileceğim tek şey American Express kartım.”

Karina uzun sarı saçlarının oluşturduğu miğferi onun göğsüne yasladı ve dalgın dalgın tüylerini okşadı.

“Bugüne kadar çok para yuttum! Neyse, belki otele döndüğümüzde deneriz?’

“Evet...Evet...İyi fikir...”

“Selâm, Samuel!” diye seslendi baykuşun biri.

“Arnold! Sizi kaybetmiştiml Nerelere kaçtınız?”

“Victoria deniz kıyısında mehtabı seyretmek İstedi. Kadın kaprisi işte...”

“Karina ile tanışıyor musunuz?”

Arnold elindeki bardağı bırakmadan eğildi ve turnanın elini kibarca öptü.

“Hackett!” diye kendini tanıttı.

Bannister irkildi: Vestiyerde Alan, teşrifatçı kızların yardımıyla tepesine bir güvercin başı yerleştiriyordu.

“Karina,” diyerek hızla yerinden doğruldu. “Şu oyununuzu Arnold’aanlatıverin, ben şimdi dönerim!”

Alan’a doğru hızla ilerledi. On metre kala, nereden çıktığını pek iyi göremediği Sarah’ın Alan’ı yakaladığını gördü. Kara papağan olmayı seçmişti. Pırıl pırıl siyah tûniği ve kocaman sarı gagasıyla sanki herkesi tehdit ediyordu.

“Alan! Her yerde seni arıyordum,” dedi. Koluna iyice yapışmıştı. “Birileriyle tanıştıracağım!”

Alan Bannister'e yardım istediğini belirten bir işaret yaptı. Bir yandan da gülmemek için kendini zor tutuyordu. Gevşek ibiği ve kıllı ayak bileklerine tutuşturulmuş döğüşken horoz mahmuzlarıyla çok gülünçtü arkadaşı.

"Sammy, lütfen horoz gibi ötsene!"

"Gün doğuşuna yakın öter," dedi Sarah. "Şimdi olmaz. Erken öten horozun başına gelenler biliniyor."

"Bay Pope!"

Yeni gelen kara karga elini Alan'a uzattı, kırk yıllık dostuymuş gibi hararetle sıktı.

"Birgüvercin! Ne kadar hoş!..."

"Samuel,sana Hamilton Price-Lynach'i tanıştırayım...Samuel Bannister.."

Kart horoz olduğu yerden sıçradı ama yine de Ham Burger'in elini sıkmayı unutmadı. Kısa süre içinde o kadar çok sayıda şok geçirmişti ki serseme dönmüştü. Sabah uyandığı zaman yanında Christel'i bulsa şaşmazdı.

"Memnun oldum, Bay Burger," diyebildi sonunda.

Bannister'in gafı Sarah'ı güldürdü.

"Burger mi dediniz? Yanılıyorsunuz. Burger benim! Ama siz bana Sarah diyebilirsiniz!"

Hamilton ona kötü kötü baktı.

"Gelin, Alan," diye çekiştirdi Sarah. "Annem gece kuşu kılığında pinekliyor. Seninle gevezelik etmek istiyordu!"

"Yeni geldim Sarah! Daha önce ev sahibesine görünmem ve kendilerine teşekkür etmem gerekiyor. Ben arkadan yetişirim!"

"Ben de sizinle geliyorum," diye atıldı Price-Lynch. Aslında Alan'ın peşine taktığı katillere karşı kendi bedenini siper edebilirdi. Emir vermiş, hareketi, başlatmıştı. Bunun için biran olsun Alan'ın yanından ayrılmamalı, onu yakından izlemeliydi. Tehlikenin nereden ve kimden geleceği, belli değile.. Tam önlerinden geçen bir grup papağanı kaygılı gözlerle süzdü. Şişedön içtikleri şampanyayı elden ele geçiriyorlardı.

"Hamilton," diye çıkıştı Sarah. "Elinizi ondan çekin:[7]

Alan'dan malıymış gibi söz ediyordu. Bannister üvey oabayla üvey kızın dalaşmalarını fırsat bildi ve Alan'ın kulağına fısıldadı:

"Kiminle dost oldum, tahmin et bakalım! Hackett'ie İstersen ona her şeyi anlatalım. Belki bizi yeniden işe alır!"

Alan Samuel'in bacağına zorlu bir tekme savurde. Birden bir kaynaşma, telaşlı bir koşuşma oldu. Çevrelerine ceyaz toplar

düşüp patladı. Bir grup sarhoş Kümes hayvanı taze yumurta bombardımanına tuttukları balıkçıl kuşlarını ve penguenleri sevinç naraları atarak kovalıyorlardı.

Alan bu panikten hemen yararlandı. İki adımda ulu ağaçların arasına daldı. İki büklüm koşarak gölgede ilerledi. Bir yandan da Nadia'ya bakınıyordu. Bir an önce onu bulmak, geldiğini kanıtlamak ve hemen Terry'nin yanına dönmek isteğindeydi. Birkaç kez dönüp arkasına baktı ve karga ile kara papağanı ekip ekmediğini anlamaya çalıştı. Denize inen ağaçlıklı patikanın kenarında sevişen bir çift kartala tosladı, özür diledi ve yoluna devam etti. Hafif meltemin salladığı çam dalları arasından -ay bütün görkemiyle parlıyordu. Çimenlerin üstü çılgınca sevişen çiftlerle doluydu. Orkestranın sustuğu anlar denizin kayalara çarparken çıkardığı ses duyuluyordu. Birden Alan karşısında yalnız bir cennet kuşu buldu.

'Nadia?"

"Alan."

"Geldim."

Nadia Alan'ın başını aya doğru tutup uzun uzun inceledi, ellerine sarıldı ve sevecenliklesıktı.

"Çok mutluyum."

"Ya ben! Nadia gerçekten bu eşsiz malikâneyi satın aldın mı?"

"Evet."

"Harika...harika bir yer! Şimdiye kadar benzerini hiç görmedim!."

"Gene gelirsin buraya."

Nadia'nın sesindeki huzur Alan'ın dikkatini çekmişti. Genel olarak aceleyle, heyecanlı konuşan bir insandı oysa.

"Çok pahalı olmalı!"

"Değerinin yarısını ödedim. İki milyon dolar. Peşin"

"Müthiş!"

"Kumardan korunmak, yeşil çuhalarda yitirmeyeceğim bir şeye sahip olmak istiyordum. Hiç değilse bir gece kumardan uzak durmaya çalıştım. Başaramadım."

Alan donakalmıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Villayı az önce sattım."

Alan boğazına bir şeyler düğümlendiğini hissetti. Nadia yavaş yavaş yürüyordu, Alan'ın koluna girip onu da sürükledi.

"Yine gazinoya gittim ve kumara oturdum. İlk kez uğuru yanıma almamıştım."

Birkaç çift kuş sarmaş dolaş geçti Önlerinden. Tılsımlı, hoş, tatlı bir geceydi. İnsanın içine ılık ve güven verici şeyler doluyordu. Alan kolunu Nadia'nın omuzuna attı.

"Hadad beni tuzağa düşürdü, herşeyimi yitirdim. Buraya geldi, bana meydan okudu. Tek kuruşum kalmadı artık. Ne mücevher, ne kürk, ne araba, ne viila.Artık bir kibrit kutusu bile satın alacak durumda değilim. Gece yarısı bu villayı satın aldığım emlakçıyı uyandırdım. Kumara devam etmek İçin nakit istiyordum. Kendilerinden kısa bir süre önce iki milyon dolara aldığım bu yere 500.000 dolar verebileceklerin söylediler. O parayı da bir bankoda yitirdim. Böyle anlarda insan aklını kaçırıyor, biliyor musun? Hadad benimle alay ediyordu. Hemen buraya koştum. Binlerçe akbaba çimenlerin üzerine yayılmış, şarabımı içiyor ve yemeğimi tıkınıyordu. Birtanesi bile bana elini uzatmadı, tek kuruş vermedi. Kendileriyle gırgır geçtiğimi sandılar. Goldman güzüme güldü. Oysa en az yüz kere kendisine borç vermiştim. Bir kısmını ödemedi bile. Alçaklar!..."

Alan onu kendine çekti.

"Nadia... Sana kaç para gerekli?"

Çimenliğin ucunda bir çağlayan denize dökülüyordu. Kayaların içine oyulmuş dar bir merdivenle aşağıya iniliyordu. Aşağıda, beton iskele boyunca tekneler ay ışığında nazlı nazlı sallanıyordu.

"Ne kadar Nadla? Ne kadar?"

Nadia Alan'ın çenesini tuttu ve hafifçe dudaklarından öptü.

"Hiç Alan. Sağol.içlerinde tek insan sensin."

Nadia birden Alan'dan uzaklaştı, acı dolu gözlerle genç adama gülümsedi, kocaman kanatlarını açtı ve uçuruma doğru koşmaya başladı.

"Nadia!" diye haykırdı Alan.

Nadia hızını artırmış, çimenliğin eğiminde ayakları neredeyse yere değmez olmuştu. Alan dehşet içinde onun boşluğa doğru havalandığını gördü. Yere çarpan bedeninin çıkardığı boğuk, korkunç ses kulaklarına kadar geldi.

27

Her ayın yirmi sekizinde Oliver Murray aynı şeyi yapmak zorundaydı. Saat dokuzda Burger Bankasına gider, altmış bin kişinin bir aylık ücreti karşılığında gereken belgeleri Hackett adına imzalardı. Her keresinde Abel Fischmayer tarafından karşılanırdı. Murray Fischmayer'den nefret ederdi. Onun şık giysilerini, dev cüssesini, yapmacık hareketlerini, renkli tenini, insanı etkilemeyi amaçlayan babacan yakınlığını mide bulandırıcı bulurdu. Aralarındaki on beş dakikayı ender geçen görüşme boyunca ikisi de birbirlerini görmekten ne kadar hoşnut kaldıklarını göstermek zorundaydılar. Murray, Fischmayer'le ilişkisini mesleki düzeyinde tutmaya çalışır, ama Fischmayer karaciğerinin nasıl olduğunu,yüzünün iyi göründüğünü hatta karısının sağlığını sormaktan vazgeçmezdi. Astıyla konuşan bir genel müdür havasıyla.

"Bay Murray, Bay Fischmayer sizi bekliyor...." dedi sekreter kız yumuşak bir gülümsemeyle. "Benimle gelir misiniz?"

Murray onu izledi. Ve az sonra Fischmayer'in kendisinden başka herkesi etkileyebilecek odasına girdi. Herşey gelenleri etkilemek amacına yönelikti: Kapıyla masa arasındaki uzaklık, halıların kalınlığı, mobilyaların lüksü, bir duvarı boydan boya kaplayan tablolar, değerli kristal sürahilerle dolu bar, tahta kaplamalar, ciddi bir bankacının müzik dinyecek zamanı varmış gibi bir de müzik dolabı.

"Sizi gördüğüme çok sevindim Murray! Nasılsınız?"

Prens dö Gal giysili iki metre boyundaki bedeniyle doğruldu yerinden. Traş losyonunu bolca sürünmüştü. Oliver istemiye istemiye kendisine uzatılan eli sıktı. Çantasından belgeleri

çıkarmak için Fischmayer'in elini bırakmasını bekledi. Sonunda kısacık boyuyla dikilip kağıtları masanın üstüne koydu.

"Karaciğerinizden ne haber Murray?"

"Karaciğerimde bir şey yok, Bay Fischmayer."

"Sahi mi? Yine de bir tatil yapmanız gerekiyor dostum. Yüzünüzün rengini hiç beğenmedim. Benimle birlikte bir golf partisine ne dersiniz? Golf biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Yazık....Yazık....Bayan Murray nasıl?"

"Çok iyi, teşekkürler."

Murray başıyla masanın üstündeki kağıtları gösterdi.

"Çok az zamanım var. Rica etsem, bir an önce kağıtları imzalar mısınız?"

Fischmayer odanın İçinde bir tur attı ve gelip koltuğuna oturdu.

"Oliver, lütfen oturur musunuz."

Murray kendini genişçe ve yumuşak koltuklardan birine bıraktı. Ufak tefek bedeni koltuğun içinde kaybolmuş gibiydi.

"Size kötü bir haberim var, Oliver. Ne yazık ki Burger bu ay sonu ücretlerinizi karşılayamayaccak."

Muray koltuktan ok gibi fırladı.

"Anlamadım!"

Fischmayer yatıştırıcı bir hareket yaptı. Ama az önceki gülümsemesi silinip gitmişti.

"Hackett'in şu anda Bankamıza tam 42 milyon dolar borcu var. Yönetim Kurulumuz bu kadar büyük bir açığı sağlam güvence altına almadan borç vermiyor. Özgünüm."

"Bu herhalde bir şaka" diye heyecanla atıldı Murray. Elinden geldiğince sinirlerine hakim olmaya çalışıyordu. "Biliyorsunuz ki bu iş yıllardır bu şekilde işliyor! Biz sizin en İyi müşteriniziz!"

"Bunu isteyerek yapmadığımıza inanın. Ama mecburuz. Biraz anlayışlı olmaya çalışın. 42 milyon açığı olan bir kuruluşa 40 milyon daha vermemiz olanaksız."

"Ama, Bay Fischmayer, bu yaptığınız olacak şey değil! Aramızda şimdiye kadar en ufak bir anlaşmazlık çıkmadı! Gülünç bu! Hackett Şirketi'nin mal varlığı birkaç yüz milyon dolara ulaşıyor!"

"Kuşkusuz. Belki çok fazla yatırım yaptınız. Genişleme politikanız göz kamaştırıcı, doğru. Ama yönetim kurulumuz bg yönde karar aldı."

"Tuzak bu!" diye bağırdı Murray, parmağını tehdit edercesine Fischmayer'e doğru sallayarak. "Böyle bir kararı haber vermek için insan son dakikayı mı seçer? Bizi içinden çıkılması olanaksız bir durumla karşı karşıya bırakıyorsunuz!"

"Hackett sağlıklı bir kuruluştur, Oliver."

"Hatırlatmanıza gerek yok!"

"Adınız o kadar büyük ki, nereden isterseniz bu parayı anında bulursunuz."

"Ne diyorsunuz, siz! Clç gün içinde tam 82 milyon doları nereden bulacağız! Eğer ücretlerini bu sûre içinde alamazlarsa işçiler ve memurlar şirketin altını üstüne getirirler, bu da bizim sonumuz olur.Yaptığınız şey karşısında insan isyan etmekten başka şey düşünemiyor! Bay Fischmayer, bu tutumunuzun yaratacağı sonuçları düşündünüz mü?"

"Yönetim kurulumuz..."

"Canı cehenneme! Bu ihanetinizi hemen Bay Hackett'e ileteceğim. Ayrıca Bay Hamilton Price-Lynch'in bu İşe ne diyeceğini de göreceğiz. İkisi şu anda Fransa kıyılarında birlikte tatil yapıyorlar! Hoşçakalın, Bayım!"

Öfkeden kıpkırmızı kesilmiş halde kapıya doğru yürüdü. Fischmayer ona engel olmak için en küçük bir davranışta bile bulunmadı. Kendisini bekleyen arabaya girmeden önce, Murray köşe başındaki ç^zete satıcısına bir göz attı ve *Herald Tribün*e gazetesinin başlığı dikkatini çekti:

"BURGER-HACKETT ŞİRKETİNİN HİSSE SENETLERİNİ TOPLUYOR."

Murray'ın az önce öfkeden kıpkırmızı olan yüzü şimdi bembeyaz kesilmişti. Hemen bir gazete satın aldı ve satıcıya verdiği bir doların üstünü bile beklemeden arabanın içine attı kendini.

"Çabuk Hackett'e!" diye emretti şoföre.

Burger'in girişimini açıklayan yazıyı bir çırpıda okudu. O zaman anladı kendilerine kurulan tuzağın büyüklüğünü.

Alan tek gözünü açtı, nerede olduğunu anlamadan çevresine bakındı. Terry'ye sımsıkı sarılmış olduğunu farketti. Terry yatağa uzanmış, gözlüklerini takmış, sevgili kitabını okuyordu. Alan yeniden gözlerini kapadı, ona daha sıkı sarılarak sordu:

"Saat kaç?"

"Dört."

"Sabahın.dördü mü?"

"öğleden sonranın."

Terry çırılçıplaktı, bedeninden tatlı bir sıcaklık yükseliyordu.

"Ben uyanalı saatler oldu" diye mırıldandı. "Seni uyandırmamak için yerimden kımıldamaya cesaret edemedim. Denize düşüp boğulmak üzereymişsin gibi bana sarılmıştın."

"Sana inanmıyorum!"

"Uykunda benimle konuşuyor, beni öpüyordun... Bir iki kez yerimden kalkmaya çalıştım, ama az kaldı beni boğuyordun."

"Terry...'

"Evet?"

"Çok iyiyim..."

Terry ona doğru eğildi ve dudaklarından hafifçe öptü, omuzlarını okşadı.

"Kahve ister misin?"

"Seni istiyorum."

"Hemen hazırlayıp geliyorum."

"Hep böyle söylenir!..."

Nadia'nın intiharından sonra "Volióre" de iki saat daha oyalanmak zorunda kalmıştı. Polis gelmiş, bu dramın tanıklarını uzun uzun sorguya çekmişti. Terry'nin yanına döndüğünde de Alan acıdan allak budaktı. Terry onu sabırla dinlemiş, avutmuştu. Alan cankurtaran simidi gibi sımsıkı sarılmıştı genç kıza. Sonra sevişmişlerdi, şimdiye kadar hiç sevişmedikleri gibi, derin, kesintisiz, hem hırsla hem de sevecenlikle. Uyku Alan'ı Terry'nin kolları arasında yakalamıştı. Bedenleri birbirine kenetli, dudak dudağa uykuya dalmışlardı.

"Gerçekten sana sımsık sarılarak mı uyudum?"

"Soluk bile alamıyordum."

"Terry, bunu hayatımda ilk kez yapıyorum."

"Ben de" diye cevap verdi Terry gülerek.

"Terry..."

"Evet?"

Alan birden onun üstüne atladı, dudaklarını aradı ve uzun uzun öptü.

"Çok sabırlısın, Terry."

"Bir melek gibi."

"Çocuk yapmak çok zaman alıyor. Doğması demek

istiyorum... Dokuz ay değil mi?"

Genç kız elinde olmadan gerildiğini hissetti.

"Kimden çocuk sahibi olmak istiyorsun?"

Alan durumunu değiştirdi, başım Terry'nin bacak arasına dayadı.

"Terry, seninle yaşamak istiyorum."

"Üç gün mü?"

"Ömür boyu."

Terry onun yüzünü elleri arasına aldı, büyük bir ciddiyetle yüzüne baktı.

"Bana böyle şeyler söyleme."

"Neden?"

"inanabilirim."

"İstiyor musun?"

Terry omuz silkti.

"Terry,söyle istiyor musun?"

Yeniden bakıştılar.Terry'nin bakışları yoğun bir biçimde sorguya çekiyordu Alan'ı. İkisi de aynı elektrik akınıma tutulmuş gibi oldular.

"Evet..." diyebildi Terry sonunda.

"Bu başıma gelenler çok garip..."

"Garip..." diye yineledi Terry. "Alan, neden gülüyorsun?"

"Bir saniye için kendi kendimin seyircisi oldum... İkimizi seyrettim, iki bonbon gibi birbirimize sarılmış."

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Hayatımda ilk kez başka bir yerde olmak, başka bir şey yapmak istemiyorum... Bana şu anda ne yapmak istersin, kiminle nereye gitmek istersin diye sorsalar onlara ne cevap vereceğimi iyi biliyorum... Seninle.... Başka bir şeye ihtiyacım yok. Sen yanımda ol yeter. Anlıyor musun?"

Ağır ağır ensesini okşayan tırnaklar ürpermesine yol açtı.

"Evet."

Çok az zamanımız oldu... Oturup uzun uzun konuşamadık bile... Şimdi beni iyi dinle, Terry... Şu sıra çok önemli birtakım işleri çözümlemem gerekiyor. En fazla iki gün içinde her şeyi bitirebilirim....Dönüşümü bekleyecek misin?"

"Bir daha su kayağı yapmamaya söz verirsen, evet."

"Söz... Her şeyi, daha sonra sana anlatırım. Şu an hayatımdaki fırtınalı bir dönemi atlatmaya çalıyorum!...Sonunda selamete çıkacağız....Servet sahibi olacağız!"

"Ne işe yarayacak o para?"

"Büyük bir sıkıntı içindeydim. Terry, beni yeterince tanımıyorsun. Az kalsın yok oluyordum..."

"Ne işe yarayacak o para?" diye yineledi.Terry.

Alan katıla katıla gülmeye başladı.

"Sana anlatmam çok uzun sürecek. Hem anlatsam da anlayamazsın..."

Terry bütün gücüyle Alan'a sarıldı ve:

"Alan" diye mırıldandı. "Anlaşılmayacak bir şey yok."

"Holdeki telefon kulübesIndeyim. Hemen sizinle görüşmem gerekiyor."

Ham Burger Cesare di Sogno'nun sesini işitince yerinden sıçradı.

"Onları buldunuz mu?" diye soludu ahizeyi sıkarak.

"Evet."

"Tanrı'ya şükür. Sağol!"

Talih dönüyordu.... Pope kurtulmuştu, yaşıyordu... Ve kendisi, Hamilton Price-Lynch, Burger'in denetimini tek başına üstüne alacak, karısından kesin olarak kurtulacak, kendisini sürekli aşağılayan üvey kızı Sarah'ın yüzüne tükürecek, Abel Fischmayer'i kovacak, yıllar sonra rahat bir soluk alacak, kimseden emir işitmeyecek, tersine emir verecekti. Açık saçık dergilerini istediği gibi karıştıracaktı, ama yıllar boyu kan kusturan isterik karısına küçük düşmemek için değil de kendi zevki için! Yaşasın hayat!

"Sizi hemen görmem gerekiyor" diye yineledi Cesare di Sogno.

Hamilton bu küçük haydudun heyecanlı ve telaşlı ısrarından tedirgin olmuştu. Ne istiyordu? Görevini tamamlamıştı, çekilip gitsindi[1]

"Burada olanaksız. Ben sizi ararım. İyi günler."

"Bay Price-Lynch! Lütfen telefonu kapatmayın. Sadece beş dakika, ama hemen ve sizin orada!"

"Olmaz! Karım yan odada."

"Yalan! Az önce onunla karşılaştım. Arabaya binip gitti. Bay Price-Lynch beni dinlerseniz sizin için iyi olur! Hemen yukarı çıkıyorum!"

Hamilton öfkeden kudurmuş gibiydi. Cesare telefonu

kapatmıştı. Günün ellinci sigarasını yaktı, köşedeki konsolun ayağına bir tekme savurdu, canı acıdı,öfkeyle haykırdı, tek ayağının üstünde zıplayarak salonun ortasında dört dönmeye başladı. Kapının vurulduğu işitildi o sırada.

Herkesin ilişkilerimizden haberdar olmasını mı istiyorsunuz?" diye sert bir sesle çıkıştı Hamilton.

"Otelde trafik yoğun. Kimse buraya geldiğimi farketmedi bile..."

"Onlarla ilişki kurdun mu?"

"Evet."

"Alan için artık tehlike söz konusu değil ya?"

"Evet."

"Daha ne istiyorsunuz öyleyse?"

"Ücretleri ödemek gerekiyor."

"Bu sorunu çözümlemiştik."

"Neden söz ediyorsunuz?"

"İlk anlaşmamızdan."

"Ben İkincisinden söz ediyorum."

Price-Lynch kaşlarını kaldırarak sanki kükredi:

"Ne parası! İş yapılmadı ki?"

"Nasıl?"

"Alan Pope hayatta. Sizin katiller onu ıskaladılar. Sonuç olarak onlara tek kuruş borcum yok!"

Cesare di Sogno'nun yakışıklı Romalı çehresi bir an için büyük bir öfkeyle kasıldı.

"Bay Price-Lynch, benimle alay mı ediyorsunuz?"

"Benimle bu biçimde konuşamazsınız!" diye bağırdı Hamilton.

"Onlara tam otuz bin dolar ödemeniz gerekiyor!"

"Tek kuruş koklatmam! Hem artık bu iş beni ilgilendirmiyor!"

Cesare ona nefretle dolu sert bir bakış yöneltti.

"Sözünüzü tutsanız sizin için daha iyi olur..."

"Defolun! Artık burada İşiniz yok!"

"Son sözünüz bu mu?"

"Bir daha da sizi görmek istemiyorum!"

"Onlara aynen söyleyeceğim! Benimle değil, bundan böyle onlarla hesaplaşırsınız!"

"Hele bir parmağınızı oynatın, sizi hapse tıktırırım!"

Cesare geri döndü ve kapıya doğru yürüdü. Tam eşikte durdu ve Hamilton'a:

"Leşiniz benim mangırımla artık beş para etmez!" dedi ve kapıyı çarpıp çıktı.

Alan dairesinin eşiğinden içrri adımını atmıştı ki, Bannister atmaca gibi üstüne yükleniverdi.

"Dün geceden beri her yerde seni arıyorum! Daha doğrusu herkes seni arıyor! Hamilton sürekli telefon etti! Sarah en az on kere geldi! Başına bir şeyler geldiğini sandım! Bir ara polise haber vermeyi bile düşündüm! Nerelerdeydin..."

Alan sanki onu işitmiyordu. Tam önünden büyülenmiş gibi geçti. Bannister'in varlığını farketmemişti b'rte. Duḍaklarında garip bir gülümseme vardı. Boş gözlerinde bir anlam okunamıyordu.

"Alan!"

"Selam, Sammy..."

Alan bara doğru yürüdü, kendine bir viski doldurdu, Baṇnister'e içip içmeyeceğini sormadı bile. Elinde bardakla terasa çıktı. Bannister, şaşkınlık içinde onun arkasından koşuşturdu.

"Alan, beni dinliyor musun? Neredeydin?"

"Evleniyorum" dedi Alan.

Bu son cümleyi çok sakin söylemişti, evlilik her günkü olağan işlerden biriymiş gibi. Bannister'in at ṡuratı birden sevinçle aydınlandı.

"Gerçek mi?"

"Tabii."

"Sonunda kabul ̣edeceğini biliyordum! Harika! Bütün dertlerimizin sonu geldi! Amerika'nın en zengin kızını alıyorsun!."

"Zengin mi... Terry mi zengin?..."

"Kim?"

"Terry."

"Terry de kim, Alan? Konuş ne olursun!"

Alan yürüdü ve çiçeklerle çevrili terasın korkuluğuna kollarını dayayıp aşağıya baktı. Herşey bir anlam kazanıyordu. Kendisine bir geçmiş ve bir bugün veren zaman, şimdi yeni bir boyut, bir gelecek sunuyordu Alan'a. Ve Alan o geleceği kimseye çaldırmak niyetlisi değildi.

"Bekle, görürsün!....O..'

Onu tanımlayacak sözcükleri aramaya çalıştı. Ama Terry sözcüklerle tanımlanamayacak bir yerdeydi. Sonunda vazgeçti, omuz silkti ve elindeki bardaktan bir yudum viski aldı.

"Ne iş yapıyor?" diye kaygıyla sordu Bannister.

"Öğrenci. Psikoloji, edebiyat, yada böyle bir şey..."

"Nerede tanıştınız?"

"Burada. Juan'da Rolls Royce'umun üstüne kırmızı boyayla korkunç şeyler yazıyordu. Harika saçları var, biraz bohem... Neyse, nasıl olsa kısa bir süre sonra göreceksin."

"Adı ne?"

"Terry."

"Soyadı?"

"Bilmiyorum. Gözleri gri."

"Soyadını bile bilmediğin bir hippiyle mi evleneceksin?" diye patladı Bannister

Avucunu var gücüyle vurdu Bannister. Ardından ellerini göğe doğru açıp Tanrı'dan yardım ister gibi baktı.

"Sen delisin! ABD'nin en zengin kızı gelip ayaklarına kapanmış, seninle evlenmek istiyor, sen bir hippi parçasının peşinden koşuyorsun! Hayır, hayır, sana engel olacağım Alan! Yemin ediyorum, bu evliliğe engel olacağım! Seni kendinden koruyacağım! Sarah dün gece bana herşeyi anlattı! Seni çok seviyor, hakkında herşeyi öğrenmek istiyor! Bana tasarılarınız-dan söz etti!"

"Hangi tasarılardan?"

"Evinizden, uçağınızdan, geminizden, atlarınızdan. Bankanın en önemli hissedarlarından biri olarak göreve başlayacaksn! Benim de muhabese müdürü olmamı istedi!"

"Seni kutlarım."

"Maaşı daha konuşmadım."

"Pek büyük bir sorun olmaz sanırım."

"Ben de sanmıyorum. Noel'i Cape Cod'daki villanızda geçirecekmişsiniz."

"Yapma...'

"Paskalyayı Bahama adalarında. Her yıl geleneksel olarak Burger ailesi paskalya tatilini Bahama adalarında geçirirmiş. Sarah sana anneannesinden söz etmiş miydi?"

"Hatırlamıyorum."

"Margaret. Olağanüstü bir kadın! Tam doksan bir yaşında. Aile içindeki en büyük otorite. Bir şeyler anlattı ama unuttum..."

Birden kapının sert ama kararlı bir biçimde vurulduğunu işittiler.

"Samuel!"

"Sarah'tır" dedi Samuel. Kapıya doğru hamle yaptı ama Alan onu kolundan yakalayarak durdurdu.

"Beni iyi dinle, Sammy! Ben banyoya gizleneceğim...Deli karıya burada olduğumu söylersen, sana yemin ediyorum, bir daha yüzümü göremezsin!"

"Ona bunu yapamazsın! Seni seviyor, seni istiyor, senin için bütün gece kaygılandı!"

"Umarım beni iyi anladın, Samuel! Bu çirkefin içinden çıkmam için kırk sekiz saate daha ihtiyacım var! Hem de senin beni sürüklediğin b'i çirkeften kurtulmam için! Şimdilik rahat bırakılmayı istiyorum!"

"ABD'nin en büyük serveti..." diye yakındı Bannister.

"Unutma, sonra çok pişman olursun!"

Son bir kez gözdağı verircesine baktıktan sonra Alan hızla banyoya daldı. Arkasından kapıyı sıkıca sürgüledi.

"Geliyorum!" diye seslendi Bannister.

Kapıyı açmadan önce aynaya son bir kez bir göz attı. Gömleğinin düğmelerini iliklediği ve yürüdü.

Arnold Hackett kalp ilaçlarını kaptı ve iki hap birden yuttu. Yatak odasına geçti ve kendini yatağın üstüne bir çuval gibi bıraktı. Yüzü bembeyaz olmuştu. Karaya vuran bir balık gibi soluk almak için çırpınıyordu. Victoria halıcıya kadar gitmişti. Halı dokuma tezgahı alacaktı. Hackett yalnız ölecekti... Ağzını beş karış açmış, göğsünü parçalayacakmış gibi çarpan kalbinin atışlarının yatışmasını büküyordu. Murray'ın az önce kendisine ilettiği haber dünyasını karartmıştı. On beş yıldır en iyi müşterisi olduğu Burgcr Bankası işçilerinin ay sonu ücretleri için gerekli olan parayı ödemeyi hem de tam son anda reddetmişti! Üstelik bununla da yetinmeyip, piyasadan Hackett Şirketinin hisse senetlerini toplamaya başlamıştı!... Yani kendi kuruluşunun hisse senetlerini... Hayır, hayır, bu kadar adilik olamazdı! Doğrulup eline sert bir şey geçirerek koridora çıkmak, o Hamilton alçağını bulup kafatasını parçalamak isteği duydu! O bankacı parçası ne yaptığını sanıyordu! Bu davranışıyla kendisini mahvetmeyi, şirketini elinden almayı mı düşünüyordu? Nasıl

olmuştu da bu iğrenç üçkağıtçıyla aynı yerde tatile çıkmıştı?

Murray'ın söyledikleri doğruysa, Ham Burger bu ihanetini pahalı ödeyecekti! Hackett onu mahvetmeyi aklına koydu. Onu süründürecek, işinden edecek, gerekirse bankasını satın alacaktı! Ama asıl istediği onun can çekiştiğini görmekti. Birden soluklarının yavaş yavaş normale döndüğünü farketti. Yine de birkaç dakika daha yerinden kımıldamadan yatması gerektiğini biliyordu. O iğrenç herifle karşılaşmadan önce iyice kendini toparlaması gerekiyordu. Ama dayanamadı, ayaklandı, dışarı çıktı, Hamilton Price-Lynch'in dairesiyle kendi dairesi arasındaki birkaç metreyi hızla geçti ve kapısını tekmelemeye başladı. Hain sonunda kapıyı açtı.

"Arnold, bu ne hal?"

Hamilton seri bir hareketle kapıyı çekti.

"Sarah az önce döndü... Kendinizi kötü mü hissediyorsunuz?

Arnold öfkeyle onun yakasına yapıştı.

"İhanetinizden söz edin! Bizim ücretleri vermemişsiniz! Konuşun!"

Price-Lynch ondan kurtulmak için boşuna çaba harcadı. Hackett, bütün ihtiyarlar gibi, demirden bir pençeye sahipti.

"Arnold, sakin ol lütfen... Bütün bunları gidip ba'da konuşalım."

"Demek doğru!" diye kükredi Arnold.

Koridorda rastladıkları otel müşterileri başlarını öne eğip hiç duraksamadan yollarına devam ediyorlardı.

"Arnold, lütfen kendinize gelin! Biz saygıdeğer insanlarız..."

"Rezil!"

"Arnold! Bizi görenler, işitenler var!.... Tanınmış kişileriz... Lütfen rezalet çıkarmayın!"

Arnold, Hamilton'un yakasını bırakmadan onu koridorun sonuna sürükledi, servis merdivenine açılan çift kanatlı kapının ardında kayboldular.

"Bana yaolup bitenleri anlatın, ya da kafanızı kırarım!"

"Benim bir şeyden haberim yok Arnold! Sadece yönetim kurulumuz 40 milyon dolar borcu olan bir şirkete 42 milyon dolar daha kredi vermeyi reddetti!"

"Ya Açık Satış Önerisi? Hisse senetlerimi toplamaya çalışmanız? Hain! Ne umuyorsunuz bu işten? Kendi hisse senetlerimi de size mi satacağımı sanıyorsunuz?"

Ağzı iki karış açılan bir kat garsonu onları süzdü, geldiği yere

dönecek oldu, duraksadı, bir şey olmamış gibi yük asansörüne yaklaştı.

"Pardon, Baylar" dedi.

Hackett, iki eliyle Hamilton'u ceketinden yakalayıp duvara yaslamıştı. Elindeki yemek tabaklarını tekerlekli arabanın üstüne yerleştiren garsona şaşkın şaşkın bakıyordu şimdi. Garson koridora çıkmak için tam yanlarından geçmek zorundaydı.

"Özür dilerim, Baylar."

Garson bir yana bakmadan yoluna devam etti. Arabayı bütün gücüyle iterek bir an önce onların yanından uzaklaşmaya çalışıyordu. Arnold ile Hamilton en küçük bir hareket yapmadan onun kaybolmasını beklediler. Ve sonra film koptuğu yerden yeniden başladı.

"Bütün bu üçkağıtçılığın amacı ne? Bunu öğrenmek istiyorum Price-Lynch!"

"Arnold beni boğuyorsunuz... Beni kendimi korumak zorunda bırakmayın!"

Arnold elini gevşetti, var gücüyle iki tokat attı Hamilton'a ve yeniden kafasını duvara yasladı.

"Böyle bir şeyi beceremezsin köpek! Sefil jigolo! Karı pezevengi! Bir kertenkele kadar taşak yok sende! Seni mahvedeceğim, bankanı başına geçireceğim, seni geldiğin yere postalayacağım {Çıktığın bok çukurunun içine!"

Arnold eline geçirdiği domates yemeğini Hamilton'un kafasından aşağıya geçirdi. Kırmızı bir bulamaç Hamilton'un gözlerini kör etti, tertemiz beyaz giysisi yağ, domates ve yumurta sarısıyla kaplandı. Kendini korumak için kolların kaldırdı.Arnold,eline geçirdiği domatesleri onun yüzünde ezdi ve onu bir kirli çamaşır yığını halinde bırakıp koridora fırladı.

Alan başını ara kapıdan uzatarak sordu:

"Gitti mi?"

"Yatağın altına gizlenmediyse, evet" diye karşılık verdi Bannister ekşimiş bir yüzle. "Seni hiç anlamıyorum Alan! Buradaki hava senin aklını başından almış! Sekiz gün önce, işinden çıkarıldığın içir neredeyse intihar edecektin! Bugün istesen bir bankanın sahibi olabilirsin, ama sen bu olanağa sırt çeviriyorsun!"

Alan eline geçirdiği çantanın içine birkaç parça giysi tıkıştırdı.

"Bankaya değil, Sarah'a sırt çeviriyorum" dedi Alan. "Arada ufak bir fark var."

"Nesi var kızın? Çok da güzel!"

"Şimdiden annesinin kopyası. İkinci bir Ham Burger olmak istemem!"

"Nereye gidiyorsun?"

"Yatıma."

"Yat mı? Ne yatı?"

"Senin kiralamamı söylediğin yat! Ne çabuk unuttun! Kimsenin beni rahatsız etmesini istemiyorum! Yapılacak işlerim görülecek hesaplarım var! Kimse beni rahatsız etsin istemiyorum!"

"Nasıl yat güzel mi bari?"

"Harika!"

"Peki, ben ne yapacağım? Nereye gideceğim?"

"Burada kalacaksın."

"Peki ama niye beni de yata götürmüyorsun?"

"Ortalıkta çok göründün. Dikkati çektin. Seni yanıma alırsam yerimi kolaylıkla bulurlar!"

"Majestic Otelinde kalma olanaklarım yok! Fiyatları gördün mü? Korkunç!"

"Ben öderim. Sana sınırsız kredi açıyorum.Yalnız bir koşulla... Burada beni koruyacaksın, beni bütün gelişmelerden haberdar edeceksin, kuş uçsa bildireceksin. Tamam mı?"

"Yatın adı ne?"

"Victory II."

"Nerede?"

"Eski limanda rıhtıma bağlı duruyor. Yalnız seni şimdiden uyarayım, en ufak bir boşboğazlık edersen Antil adalarına kaçarım! Sakın unutma! Kırk sekiz saat kimse tarafından rahatsız edilmek istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Seni arayanlara ne diyeceğim?"

"Beni hiç görmedin, bir şey bilmiyorsun. Ben yolculuğa çıktım."

Samuel bara yürüdü ve kendine viski doldurdu. Koltuğun birinin kenarına çöktü ve Alan'ı dikkatle süzmeye başladı. Düşünceliydi. Kısa süre içinde Alan'daki değişime akıl erdiremiyordu.

"Alan..."

"Ne var?"

"Şu öğrenci l.ızla evlenmen. Şaka mıydı?...Beni korkutmak mı istedin?"

"Tanığım sen olacaksın."

"Yazık... Kendimi şimdiden Burger Bankasının önde gelen kişilerinden biri olarak görmeye başlamıştım. Şu anda kendimi ikinci kez kapı dışarı edilmiş hissediyorum."

Alan çantasını hazırlamıştı.

"Alan..."

"Evet?"

"Raslantıyla başarıya ulaşırsan..."

"Ne olmuş?"

"Belki beni sekreter olarak yanına alırsın, ha?"

Alan çok şaşırmış gibi dostuna baktı.

"Seni mi? Stenoyla bir mektup yazmayı bile beceremezsin sen!"

Oliver Murray telefonu umutsuzca kapattı. Burger Bankasına Açık Satış önerisi New York borsa çevrelerinde panikyaratmaya yetip artmıştı bile. Dev şirketin mali durumuna ilişkin tehlike çanları çaldıran dedikodular büyük bir hızla yayılıyordu: Hiç kimsenin Hackett Şirketine en küçük bir güveni kalmamıştı.

"Bay Hackett şu anda tatildeler bayım...." diye karşılık veriyordu, her keresinde telefonla arayıp haberin gerçek olup olmadığını soran büyük hisse sahiplerine. Hackett'in idari hizmetlerine ayrılmış Rilford Binasının sekiz katındaki telefonlar sabahtan beri aralıksız çalıyordu. ABD'nin her köşesine yayılmış yüzlerce şubeden acı yakınmalar geliyordu. Müdür, mühendis, kimyager, sağlık görevlisi, herkes kimin eline düşeceğini soruyordu.

Birkaç saat içinde güç dengesi değişmişti. O güne kadar Hackett Şirketine taze para öneren bankalar, Murray tarafından yapılan imdat çağrılarına kulak tıkıyorlardı. Kimse kredi vermeye yanaşmıyordu. Köpek balıkları pusuya yatmış sonucu beklemekteydiler.

Murray Arnold Hackett'e Burger Bankasının ihanetini haber verdiğinde, Hackett ilk uçağa atlayıp New York'a gelmeye kalkmıştı. Ama güvenilir adamı epey dil döktükten sonra onu bu işten vazgeçirmişti. Kredi bulmak ve yönetime egemen olmak

için daha iki günleri vardı.Ama Murray artık böyle bir mucizeye inanmıyorudu. Ona göre şirketi kurtarmanın tek çaresi Hamilton Price-Lynch'ı yumuşatmaktı. Çünkü felaketin tek sorumlusu oydu. Arnold Hackett onunla pazarlığa oturur, kurnaz davranır ve yenilgiyi kabul etmiş görünürse uçuruma gidişi durdurabilirdi. Ne yazık ki, işin içine gurur denen illet girdi mi Arnold bir keçi kadar inatçı kesilirdi. Ama gururunu yenip pazarlığa oturmazsa, koskoca şirket kırk sekiz saat sonra işçilerinin ve memurlarının parasını ödeyemediği için iflas bayrağını çekmek zorunda kalacaktı.

O zaman da Murray'a bavulunu toplayıp gitmekten başka yapacak şey kalmıyordu. Bezgin bir hareketle, bu uğursuz günün sabahından beri belki yüzüncü kez ahizeyi kaldırdı.

28

"Ne oldu? Hâlâ barışmadılar mı?"

'Benimki ağzından hiçbir şey kaçırmadı. En küçük bir şey yakalayamadım. Ya sen?"

"Hayretler içindeyim...Bu kadar yakın iki dosttan beklemezdim..."

Günlerden otuz temmuzdu. Garson aracılığıyla Hamilton Price-Lynch'in Arnold Hackett'la kavgası Majestic Oteline, Palm Beach'e ve gazinoya hızla yayılmıştı. Herkes akşama kadar bu kavganın nedeni üzerinde kafa patlatmıştı. Akşam gazeteleri onları bu meraktan kurtardı. Hepsinin birinci sayfaları Burger Bankasının bir Açık Satış önerisiyle Hackett Şirketinin hisse senetlerini toplamaya başladığı haberine yer veriyordu.

"Her şeye karşın senin patronunun benimkine oynadığı oyun çirkin," dedi Richard Angelo La Stresa'ya

Dört şoför otelin önündeki koltuklara yerleşmiş on dakikadır tartışıyorlardı. Havuz başına giden merdivenlerin dibindeki mimozanın gölgesine sığınmışlardı. Görüşleri farklıydı: Louis Goldman'ın şoförü Leon Troçki'ye göre bir kalleşlik söz konusu değildi.

"Sinema çevrelerinde neler olup bittiğini bir bilseniz? Goldman bir film çevirebilmek için kendi öz evlatlarını bile yok eder gerektiğinde!"

"Yani sen de bunu doğal mı buluyorsun?" diye çıkıştı Richard. "Doğru, Hackett sert, acımasız bir heriftir! Ama hiç değilse dürüsttür!"

"Nereden biliyorsun?" diye atıldı La Stresa. "Ham Burger'in de dürüst olduğu söylenir! Ama onun ne biçim bir üçkağıtçı olduğunu ben bilirim! Maaşıma zam istemek için geldiğimi anlayınca ne numaralar çevirir bir görsen! Onların dünyasının yasası bu, Richard! İş hayatında ne biçimde davrandığının hiç önemi yok! Herkes birbirinin kuyusunu kazmak zorunda!"

Güzel bir gündü. Majestic Otelinin holü büyük bir canlılığın uğultusuyla doluydu. Temmuz ayının ilk turist dalgası yavaş yavaş yerini Ağustos ayının güneş yüzü görmemiş müşterilerine bırakmaya hazırlanıyordu. Bütün katlarda, ellerinde çiçeklerle hademeler ve temizlikçi kadınlar bir daireden ötekine koşuşturuyorlardı.

"Bu saldırı sizi niçin bu kadar şaşırttı anlayamadım," dedi Norbert. "Kapitalist sistemin temelinde bu anlayış yatar! Gerek Hackett gerek Price Lynch birbirlerinden hiç aşağı kalmayacak kadar yozlaşmış heriflerdir."

"O halde hepimiz yozlaşmış sayılırız." dedi o sıra yanlarına gelen Serge.

"Neden biz?" diye şaşkınlıkla sordu Norbert.

"Çünkü biz de onların küçük birer modeliyiz," diye kararlı bir biçimde konuşmasını sürdürdü Serge. "Bizim için de gemisini kurtaran kaptan. Biz de birbirimizin gözünü oymaya çalışmıyor muyuz? Niyetin Belediye'de bir çöpçülük kapmaksa, arkadaşlarını atlatabilmek için elinden geleni yaparsın."

"Yine de yöntemden yönteme fark var," dedi Richard.

Serge yanlarından ayrıldı ve o sıra bara doğru ilerlemekte olan Düşes ve Dük de Saran'ı selamladı.

"Senin patron nerelerde sahi?" diye Norbert'e yanaşarak sordu Richard.

"Kırk sekiz saattir görmedim."

"Helâl olsun, dalgan iyi! Pope gibi bir müşteriyle çalışma şansı bize düşmez ki!"

Norbert'in yüzü birden değişmişti.

"Sen artık çeneni kapatsan iyi edersin" dedi dişlerini gıcırdatarak. "İşte bu tarafa geliyor!"

Norbert yanlarına yaklaşan kızıl saçlı ve at suratlı adama doğru yürüdü.

"Arabayı ister misiniz, Bay Bannister?"
"Evet," dedi Bannister. "Palm Beach'e gidelim lütfen."

Büyük tehlikeyi haber aldığından beri Arnold Hackett yeri göğü birbirine katmış ve para bulmaya çalışmıştı. Ama bir sonuç elde edememişti. Dünyanın bütün bankaları aralarında ağız birliği etmiş gibi sudan bahanelerle para vermeye yanaşmıyorlardı. Oysa daha sekiz gün önce, Hackett'in ayaklarına kapanıp paralarını kabul etmesi için yalvarıyorlardı.

Birleşik Amerika hükümetinden de en küçük bir yardım gelmemişti. Sanki kulaklarını tıkamış gelişmeleri bekliyordu. Aradığı bakan—eski bir aile dostuydu—savurduğu gözdağı karşısında bile kılını kıpırdatmamıştı. "İflas edersem tam altmış bin kişi işsizler ordusuna katılacak" demesi hiç etkilememişti adamı.

"Birkaç saat içinde bütün dostlarının, bütün iş çevrelerinin kendisine sırt çevirmeleri Hackett'in moralini sıfıra indirmişti. New York'da büyük paralar ödeyerek iş verdiği müdürleri, yöneticileri en ufak bir kurtuluş çaresi bulamamışlardı.

"Ya senin o parlak konferansların ne oldu, Murray? Bir sonuç vermedi mi?"

"Araştırıyoruz, Bay Hackett..."

"Hepiniz aptalsınız, Mürray! Size bir çözüm bulmanız için para ödüyorum!"

"Bay Hackett, bir dakika beni dinlemenizi rica ediyorum. Dört saat içinde bir yerlerden para gelmezse, battık demektir."

Aralarındaki beş bin kilometre uzaklığa karşın, ikisi de telefonda karşısındakinin kesik soluğunu duyuyordu.

"Bay Hackett, küçük hisse sahipleri Burger Bankası gişeleri önünde şimdiden uzun kuyruklar oluşturmuş durumda. New York'da gerçek bir panik var! Alacaklılarımız da bizi sürekli sıkıştırıyorlar!"

"O alçaklara söyle de biraz beklesinler! Otuz yıldır paralarını aksaksız almadılar mı?"

"Şimdi korkuyorlar! Her yanda kaygı verici dedikodular dolaşıyor! Öte yandan hisse senetleri tam 20 dolar ediyor! Bizimkiler de ellerinden çıkarmak için birbirlerini eziyorlar!"

"En büyük hisse sahibi kim?" diye sordu Hackett. "Hisselerin yüzde atmışı benim elimde! Bu durumda korkacak bir şey yok!"

Hackett aslında gerçeği çok iyi biliyordu. Ama içinde

bulunduğu çıkmazı bir kez daha Murray'ın ağzından işitmek ister gibiydi. Köşeye sıkıştırılmıştı."

"Bay Hackett, maaşları ödemek için dört saate kadar tam 40 milyon bulamazsak ve Burger'e olan 42 milyon borcumuzu ödeyemezsek, şirket iflas durumuna girmiş olacak!"

"Birkaç saat içinde 82 milyon doları nereden bulmamı bekliyorsun? Üstelik pazargünü!"

"Hisselerinizin bir bölümünü satsanız nasıl olur?"

"Asla!"

"Değerleri sürekli eriyecek. Bir şeyler yapın, Bay Hackett!"

"Beceriksiz herifler! New York'taolsam..."

"Tek Kurtuluş çaresi Cannes'de!"

"Murray! Price-Lynch adını ağzına alırsan seni kovarım! İflas etsem bile o hainin önünde diz çökmem. İsterse Açık Satış Önerisi'ni geri alabilir! Rica ediyorum. Bay Hackett, Hackett Şirketi'nin çıkarı için gidip onunla bir görüşün!"

"Seni uyarmıştım, Murray! Kovuldun!"

"Şu anda zaten kovulmuş durumdayım, Bay Hackett. Sabahtan beri tam altı kez beni işten attınız!"

"Bu da yedinci olur! Budalalıklarından bıktım! Bundan böyle işi ele alıyorum! Herkes görevinin başında olsun! Geliyorum oraya!"

Telefonu kapattı.

"Kalbin, Arnold...Kalbin!.." diye kaygılı bir şekilde söylendi Victoria.

"Kapa çeneni!"

Domatesleri Ham Burger'in iğrenç yüzüne patlattığından bu yana Arnold Hackett haplarla yaşıyordu. Üstelik de doğru dürüst uyuyamıyordu. Victoria da onu bir an bile olsun yalnız bırakmıyor, çok canını sıkıyordu. Felaketin onun karısı olarak sırtına yüklediği sorumluluk pek hoşuna gitmişti. Ama bunu da beceremiyor, gereğinden fazla düşüyordu Arnold'un üstüne.

"Bana danışmayı ara! 162 değil...163!.. 162 vezne! Ver şunu!"

Telefonu karısının elinden kaptı. Numarayı çevirdi.

"Danışına mı?...Ben Arnold Hackett! Nice havaalanında adıma bir jet hazır edilmesini istiyorum! Hemen!...İsterseniz Boeing olsun. Önemli değil!..Evet, New York için!"

"Para için sağlığım böyle tehlikeye atmana çok üzülüyorum," dedi Victoria.

"Kanımı emmeye çalışıyorlar! Teşekkür etmemi mi istiyorsun?"

"Şunları yut..."

Arnold karısının uzattığı iki hapı yuttu. Ama göğsünü yakan sıkıntı başlangıcı geçmiyordu bir türlü.

"Richard'a haber gönder! Arabayı hazırlasın!"

Uzun yıllardan sonra Victoria ilk kez kocasına dokunma cesaretini buldu ve elini kocasının omuzuna hafifçe koydu.

"Arnold, düşünüyorum da..."

"Şimdi mi düşünmeye karar verdin?"

"New York'ta ne yapacağını gerçekten biliyor musun?"

Arnold'un terslemesine karşın Victoria elini kocasının omuzundan çekmedi. Hackett'in yüreği daralıyordu. Soluk almaya çalıştı. Sıkışma yjpe başlamıştı. Uzun süre konuşmadan sessizce durdular. Arnold'un gözleri boşluğa dikilmişti. Düşünüyordu. Aslında bugün kendisine yapılan oyunu en az on kez başkalarına oynamış ve onlara boyun eğdirmişti. Bu alandaki ünü herkes tarafından biliniyordu. Ama şimdi, New York'a gidip yönetimi ele alması durumu pek etkilemeyecekti. Bu kez yenilme sırası kendisindeydi. Yaşının bütün ağırlığını hissetti. Acımasız ihtiyar savaşçı artık yorgun düşmüştü.

Boyun eğdiğini gösteren bir hareketle omuz silkti:

"Hayır, Victoria. Bilmiyorum."

"Sevgili dostum, size çok iyi haberlerim var. Her şey tam istediğimiz gibi gelişiyor! İki gün içinde Hackett Şirketinin sermayesinin yüzde otuzunu satın almış bulunuyoruz!"

Jonh-John New,cn kuşkulu kuşkulu gülümsedi.

"Yine de en büyük hisse sahibi olmaya yetmez, değil mi?"

"Size söz verdiğim gibi Hackett mutlaka yıkılacak!" dedi Ham Burger. "Mutlaka boyun eğecek! Dört saat içinde Hackett Şirketinin sahibi olacaksınız! Size kesin güvence veriyorum! Arnold'un başka seçeneği kalmadı! Ya hisse senetlerini satar, ya her şeyini yitirir!"

"İyimserliğinizi paylaşmak isterdim."

"İyimser değilim, aziz dostum, gerçekçiyim!"

"Ya batmayı göze aırsa?"

"O kadar deli değildir!"

"Belki son anda bir yerlerden para bulabilir?"

"Hayır, olanaksız. Onun için son çare benim. Şimdi gitmem

gerekiyor. Oyunumuzun son darbesinin ayrıntılarını düzene koymak için daireme dönmek zorundayım. Siz bir yere çıkmıyorsunuz değil mi?"

"Buradan hiç kımıldamayacağım."

"Görüşürüz! Zaferinizin müjdesini size öngördüğümüz süreden daha önce ileteceğimi umuyorum !"

Yürürken, bütün koridoru parfüm kokusuna boğan kadının yüzünü çok merak etti. Asansöre binmekten vazgeçti. Çoluklu çocuklu bir aile deniz kıyafetleriyle asansörün inmesini bekliyordu. Yedinci kata çıkan merdivenleri hızla tırmandı. Odasına daldığında telefonun zili ısrarla çalıyordu.

"Evet, sizi dinliyorum..."

Yüzüne bir ferahlık geldi. Beklediği adamın sesini almıştı.

"Yeşil ışık," dedi kesin bir sesle.

"Oldu," dedi Alan. "Hemen gidiyorum."

Arnold, Victoria'nın içeri girdiğini gördüğünde hâlâ bitkin bir şekilde koltuğunda oturuyordu. Onun odadan çıktığını işitmemiş fark etmemişti bile.

"Arnold, Pope ile görüşebilir misin?"

"Kiminle?"

"Alan Pope ile,. Hani Palm Beach'de bizimle birlikte akşam yemeği yemişti. Senin işlerin konusunda çok önemli bilgilere sahip olduğunu söylüyor. Neden onu görmeyesin? ... İçeri alıyorum!"

Richard arabanın direksiyonunda patronunun aşağı inmesini bekliyordu.UçakNicehavaalanındahazırdı.New York'da ise büyük bir kaynaşma vardı. Gitme kararı alalı on dakika kadar olduğu halde Arnold hâlâ koltuğundan kımıldamamıştı. Açık pencereden havuz başında oynasan, çocukların çığlıkları doluyordu içeri. Dairenin kapısı gıcırdadı, Victoria kenara çekildi, Alan içeri girdi.

"İyi günler, Bay Hackett."

Arnold kaşlarını çatarak tam karşısında ayakta duran yumurcağı, uzun uzun süzdü. Otuz yaşında ya var ya yoktu. Bu yaşta olmamanın yol açtığı kıskançlık biran içini kemirdi. Ayağa kalkmadan onu başıyla selamladı.

"Hemen yolculuğa çıkıyorum. Otuz saniyeniz var. Sizi dinliyorum."

Alan terbiyelice gülümsedi.

"Başınıza gelenleri yeni öğrendim, Bay Hackett."

Arnold başını sabırsızlıkla salladı.

"Bildiğiniz nedir?"

"Bir saat içinde işleri yoluna koyabilirim," dedi Alan.

Kırk katlı koskoca otel sanki Arnold'un başına yıkılıverdi. Bu herif ya delinin biriydi, ya da bir provokatör!

"Yoluna koyabilirim sözüyle ne demek istiyorsunuz?"

"42 milyon dolarlık borcunuzu karşılayabilirim. Bay Hackett."

"Bu rakamı nereden öğrendiniz?" diye böğürdü Hackett.

"Piyasada, ağızdan ağıza dolaşıyor."

Hackett onu küstahça süzdü.

"42 milyon dofarınız var mı?"

Olmasaydı, gelip sizi rahatsız eder miydim?"

Arnold birçok duyguyu birden yaşıyordu: Güvensizlik, umut, kurnazlık.

"Karşılığında ne istiyorsunuz?"

"Hisse senetlerinizi," diye karşılık verdi Alan, soğukkanlılıkla.

"Daha siz odaya girer girmez, karşımda bir deli olduğunu anlamıştım."

"Kimin deli olduğuna sözlerimi bitirdikten sonra karar verin, Bay Hackett. 42 milyon dolarlık borcunuzun üstüne sünger çekmeye hazırım, yalnız elinizdeki altı milyon hisse senedini bana verirseniz tabii."

120 milyon dolarınız daha var mı acaba?" diye alaylı bir sesle sordu Arnold.

"Bugünkü durumda kim hisse başına size yirmi dolar ödeyecek kadar budala olabilir?. Hackett hisseleri el yakıyor. Herkes elinden çıkarmak için yarışıyor bu hisseleri almak için değil."

"Kendi ellerimle kendimi mahvedecek kadar budala mı sandınız beni?"

"Asla. Ama dört saat sonra elinizdekileri kimseye satamayacağınızı bilecek kadar da akıllısınızdır. Dört saat sonra iflas ettiğiniz açıklanacak, Bay Hackett. Bu ivedi durumu göz önüne alarak size makul bir öneride bulunuyorum. Altı milyon tane hisse senedinize karşılık, size tam 70 milyon dolar öneriyorum."

hackett içinden, onun yerinde olsaydım fiyatı düşürürdüm, diye düşündü. Öyle kötü sıkışmıştı ki, 30 ya da 40 milyon dolara olle razı olabilirdi. Ve kendisi Alan Pope'un yerinde olsa asla 50

milyondan beş Kuruş yukarı çıkmazdı.

"Gülünç biröneri! Kabul edilmesi olanaksız!"

"Nasıl isterseniz," dedi Alan.

Alan'ın ses tonundan Hackett blöfünü hiç bir şekilde görmeyeceğini sezdi.

Oturun Bay Pope..." dedi.

Başına hasır şapkasını geçirmiş, oğlak derisi siyah eldivenlerini giymiş ve her zamanki gibi çıplak olan Marina banyonun küvetine başını uzatmış dişlerini fırçalıyordu. Yeryüzünde Cannes gibi bir yer varken nasıl olmuştu da bu güne kadar New York'ta çürüyüp gitmişti. Ağzım çalkaladı, salona geçti ve odanın dört köşesini tıka basa doldurmaya başlayan gül sepetlerine şöyle bir göz attı. Nasıl oluyordu da hayranları onun adresini elde edebiliyorlardı. Biraz beden hareketi yapmak istedi, ama çabucak caydı. İnsanı bunaltan felaket bir sıcak vardı. Cannes'da kız tavlama tekniği hiç değişmiyordu. Önce gül gönderiliyor, arkasından telefonla randevu isteniyordu. Ama Halil'in gözü hep üzerindeydi. Bütün gün onu bir köpek gibi izliyor, akşam üzeri odasına gelip onu alıyor ve birlikte yemek yemeleri için prensin yanına götürüyordu. Günde en az birkaç kez, Marina'yı sürekli denetim altında tutma amacına yönelik olduğu kadar sırf eğlence olsun diye Hadad ona armağanlar gönderiyordu: Küçük bir elmas, bir bilezik ya da bir inci kolye. Marina, Hadad'ı sevimli bulmaya başlamıştı. Aslında paraya ve mücevhere pek önem verdiği yoktu. Ama Prensin bu kadar üstüne düşmesi hoşuna gidiyordu. Bugüne kadar rastladığı erkeklerin hiçbiri Alan dışında ona bu kadar incelik göstermemişti. Poppie'ye bunları anlattığında kendisine inanmayacaktı! Kapının vurulduğunu işittiği zaman yatağa uzanıp biraz kestirmeye hazırlanıyordu.Kapıyı açtı ve şaşkınlıktan dili tutuldu neredeyse.

"Tanrım," dedi. "Bu ne hal böyle?"

"Bay Pope, sizi kutlarım!"

Ham Burger iki dakika içinde üçüncü sigarasını yakmıştı. Birkaç derin nefes çekiyor, yeniden sinirli hareketlerle sigara tablasına bastırıp söndürüyordu. Yüzüne göbek attıran tiklere engel olmaçabasındaydı. Son dakikaya kadar, gizlice Nevvton'un duyduğu kaygıları paylaşmıştı: Hackett hisse senetlerini

satmaya yanaşmayacaktı.

"Bay Pope, görüşme nasıl geçti?"

"Çok basit," dedi Alan. "Arnold Hackett çıkarlarının nerede olduğunu kısa bir süre içinde kesinlikle anladı. "

"Sizi tehdit etti mi? Hakaret filan savurdu mu?"

"Kesinlikle hayır. Sorunlarına çözüm getiren bir insana neden bunu yapsın?"

Price-Lynch bu son cümlenin kendisine atılan bir taş olup olmadığını anlamak için dik dik Alan'ın yüzüne baktı. Ama Alan'ın yüzü en küçük bir duyguyu dışarı vurmuyordu.

"Yazılı rızasını aldınız mı?"

"Tabii, Bay Price-Lynch."

Masasının üzerindeki sümenden kâğıdı çekti. Ham Burger kâğıda bir atmaca gibi saldırdı. Üstünde yazılı olanları okurken elleri titriyordu. Alan bara doğru yürüdü, iki bardak, viski şişesi ve buz çıkardı.

"İster misiniz?"

"Hayır, hayır teşekkürler... Çekini verdiniz mi?"

"Onun gibi bir insanın çeki almadan böyle bir kağıdı imzalayacağını düşünebiliyor musunuz? Önce New York'a telefon etti, gerçekten hesabımda bu kadar para olup olmadığını soruşturdu, sonra hisselerini sattığını belirten kağıdı imzaladı. Neyse, benim çek yanınızda mı?"

"Anlamadım?"

"Çekim, yani 100 0C0 dolar?"

Bu arada Hackett'in altı milyon hise senedini kendisine sattığını belirten imzalı kağıdı kaptı.

"İşte, burada," dedi Ham Burger.

Alan çeki aldı, tarihini, rakamı ve imzayı iyice inceledi.

"Ya İkincisi?"

"Daha önce anlaştığımız gibi. New York'a döndüğünüzde. Ne zaman yola çıkıyorsunuz?"

"Hemen. Gidiş dönüş için bir Boeing Nice havaalanında beni bekliyor. Uçağın faturası birkaç dakika sonra elinize ulaşır."

"Nasıl?"

"Faturayı sizin adınıza düzenlemelerini söyledim. Yol masraflarını benim ödemem diye bir şey söz konusu olamaz. Bu uçağı Arnold Hackett kiralamıştı. Talihiniz varmış!"

"Kaç para?" diye kükredi Ham Burger.

"Ne bileyim ben? Fatura elinize ulaştığı zaman görürsünüz.

New York'a vardığımda bana para ödemeleri konusunda umarım adamlarınızı uyarmışsınızdır."

"Siz kendi işinize bakın, başka şeye de burnunuzu sokmayın? Sizden istediklerimi yapmakla yetinin! Kaç saat sonra buraya dönersiniz?"

"On yedi...on sekiz...Bankanıza kadar gidip geleceğim. Umarım her şey konuştuğumuz gibidir. Şimdi izninizle, bavulumu hazırlamak istiyorum."

Price-Lynach onu kuşkulu bakışlarla süzdü.

"Sakın bir hata yapmaya kalkmayın, Bay Pope."

"Çalışırım," dedi Alan, buz gibi bir sesle.

Price-Lynch çıkar çıkmaz Alan yeniden viski bardağına sarıldı ve yudumladı. Derin düşüncelere dalmıştı. Terasa doğru yürüdü. Korkuluktan baktı. Yedi kat aşağıda otelin girişinde Norbert'i gördü. Arabayı otelin önüne park etmiş, kendisini bekliyordu. İçeri girdi, salondaki aynaya bakarak gülümsedi ve kendi kendine mırıldandı:

"Cesaret Alan, ya şimdi ya hiç!"

Bannister'i düşündü ve aşağı indi.

"Alan!"

Sarah'tı bu. Onu ergeç kapana kıstırmak düşüncesiyle bütün gün holden ayrılmayıp nöbet tutmuştu. Alan, arabayı bu kadar erken otelin önüne çıkarttırdığı için kendi kendine sövdü.

"Üzgünüm Sarah, ama hiç zamanım yok. Hemen uçağa yetişmem gerekiyor."

"Sarah'ın gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Birkaç gün buradan uzak olacağım."

"Bir kadınla mı? Senin yüzünden iki gündür gözüm/e uyku girmiyor."

"Uyku ilacı al."

"Alan, kiminle gittiğini öğrenmek istiyorum!"

Alan kapıya doğru bir iki adım attı, tam o sırada içeri dalan bir yığın çocuk ve dadıyı fırsat bilip kapıdan fırladı vekendini ok gibi Rolls Royce'un içine attı.

"Hemen hareket edin, Norbert, hemen! Acele!"

Araba ok gibi fırladı. Croisette'e çıktığında arka pencereden geriye baktı. Sarah arabanın arkasından koşuyordu.

"Juan'dan geçiverin Norbert. Birine bir şey bırakacağım..."

"Peki, Bayım. Yalnız oralarda trafiğin çok yoğun olmasından

korkuyorum."

"Görürüz."

Alan mahun bir yazı levhasını tutan çengeli açtı, kancayı taktı, dolmakalemini aldı ve bir kağıt parçasının üzerine şunları karaladı: "Gitmek zorundayım. Yirmi saat sonra yanında olacağım. Beni bekle. Seni seviyorum. Alan." Kağıt parçasını bir zarfın içine yerleştirdi, üstüne de Terry'nin adını ve adresini yazdı. Steree teype bir kaset sürdü, başını arkaya attı ve müziğin tatlı ezgileri arasında onu düşünmeye başladı. Ondan başka şey düşünebilir miydi? Terry ile karşılaştığı günden beri, daha önce çok önem verdiği şeyler şimdi ona gülünç geliyordu. Ne yapsa, nereye gitse, Terry'nin iri gözleri dünya ile arasına giriyordu hemen.

Terry bütün soruların kesin cevabıydı.

"Juan'a vardık..."

Alan gideceği yeri Norbert'e tarif etti, lokantayı biraz geçtiler ve dar sokağın köşesini döner dönmez Alan arabayı durdurdu.

"Dondurma ve pizza saldırılarından arabayı koruyun, Norbert} Mahallenin veletleri gerçek birer felaket!"

"Merak etmeyin, arabanın başından bir an bile ayrılmam, efendim."

Terry'nin pansiyonuna doğru ilerlerken Alan'ın bacakları titriyordu. "Tony'nin Yeri"nin yanındaki sundurmayı geçti, üç kat merdiveni koşar adım tırmandı. Terry'nin kapısının eşiğine geldiğinde soluk soluğaydı. Bir süre hüzünle kapıyı süzdü. Terry'nin Lucy ile birlikte Ingiliz dostlarına gideceklerinden haberi vardı. Yine de içinden gelen duyguları yenemedi ve kapıyı tıklattı. Cevap veren olmadı. İçerde kimse yoktu. Kapıda not bırakanlara kolaylık olsun diye sürekli bir raptiye bulundurmaktaydı Terry ve arkadaşı. Alan zarfı kapıya raptiyeledi. Üzerine de bir öpücük kondurdu ve aşağı indi yine.

Onun çıktığını işiten Hans bir kat yukarıya saklanmıştı. Alan'ın indiğinden emin olduktan sonra aşağı koştu, zarfın karşısında durakladı, çekip aldı ve açtı. Içindekini okudu ve kağıdı bin parçaya ayırdı.

Arnold Hackett kapının tam eşiğinde duruyordu. Birden çok yaşlanmıştı, tanınmayacak haldeydi.

"Arnold, hasta mısınız?"

Marina onun gözlerinde öyle bir yalvarma okudu ki yüreği

ezildi.

"Arnold, içeri girin..."

Yaşlı adamı yatağa oturttu. Arnold bir çuval gibi yığıldı yatağın üstüne, Marina'nın çırılçıplak olduğunu bile fark etmemişti.

"Bir kaza mı geldi başınıza?"

Arnold başını salladı ve gülümsemeye çalıştı.

"Marina,sizinle konuşmaya ihtiyacım var...Bir süre kalmama izin verir misiniz?"

"Tabii!"

Marina eliyle Arnold'un başını okşadı. Ne de olsa, burada bulunmasını ona borçluydu.

"Anlatın bana...Ne oldu?"

Birkaç gün önce kapıyı ısrarla yüzüne kapadığı, o yapışkan ihtiyarın yerinde yeller esiyordu şimdi. Soluk alışı bir ıslığa benziyordu, düzensiz ve kesik kesikti.

"Karınız mı?"

"Hayır,hayır..."

"O halde ne? Söyleyin?"

Arnold ne söyleyeceğini, nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Dudaklarını ısırdı ve gözlerini önüne eğerek bir çırpıda baklayı ağzından çıkardı:

"Az önce Hackett Şirketini sattım."

Marina şaşkınlıkla onu süzdü.

"Bu hale düşmenizin nedeni bu mu?"

"Çocuğum ölmüş gibi."

Marina, sevecenlikle kollarını Arnold'un omuzlarına doladı.

"Haydi, kendinize gelin Arnold! Belki böylesi daha iyi l Bu yaşa gelmişsiniz...Nasıl olsa bir gün işi gücü bırakmanız gerekecekti. Hayatınızı çalışmakla geçirdiniz, şimdi dinlenip gönlünüzce yaşamanın sırasıdır!"

"Hayır, gönlümce yaşayabileceğimi sanmıyorum. Büyük bir üçkağıda geldim, anlıyor-musunuz?..Bugüne kadar hep ben başkalarını tongaya oturttum, çünkü en güçlü hep bendim. Ama bu kez köşeye kıstırıldım, yenilgiyi kabul etmek zorundaydım. Bundan ötürü çok kötüyüm."

"Sizi batırdılar mı?"

"Evet."

"Yani eskisi gibi yaşayabilmenize yetecek paranız kalmadı mı?" diye sordu Marina acımalı bir sesle.

"Çok az."

"Ne kadar?"

" Her şeyi 70 milyon dolar karşılığında devrettim."

"Tanrım, Bay Hackett, bu korkunç bir para!"

"Korkunç mu?" diye çıkıştı Arnold. "Hisse Senetlerimin toplamı 200 milyon ediyordu en aşağı!"

"Ha 70 ha 200, ne fark eder?"

"İşimi yitirdim! Yalnızım! öksüz kaldım!"

"Karınız yanınızda."

"Elli yıldan beri onunla doğru dürüst bir şey konuşmuyoruz. Artık hiçbir amacım kalmadı."

"Yeni fabrikalar yükseltmenize kim engel olabilir? İnsan 70 milyon dolarla General Motors'u bile satın alır!"

"Ben artık öldüm Marina. Bu durum işsiz kalmaktan da beter."

"Kolay kolay ölünmez! Hackett Şirketinden atılan bir dostum var..."

Birden konuşmasını kesti. Nasıl olmuştu da bugüne kadar düşünememişti. İlk kez olarak Hackett Şirketiyle —ki Alan o şirketin küçük bir memuruydu— yanında avuntu arayan bu acınası aşık arasında bir ilişki kurdu. Ünlü Hackett ile Arnold Hackett aynı kişiydi!

"Ne kadar ilginç. Ünlü Hackett siz misiniz?"

"Şimdiye kadar bilmiyor muydunuz?"

"Tabii bilmiyordum!"

"Ünlü Hackett benim!" diye onayladı Arnold. "Daha doğrusu bendim..."

"Siz de ne malsınız hani! İnsanları acımadan kapı dışarı ettiğinizi duymuştum! Alan Pope'u tanıyor musunuz?"

Arnold'un yüreği kızgın saç üzerine oturtulmuş gibi hopladı.

"Pope mu?"

"Size ne yapmıştı ki onu işten attınız. Ondan daha nazik insan yeryüzünde zor bulunur! Şirketinizin en çalışkan memurlarından biriydi! Bir gün hiç gerekçe göstermeden kapı dışarı edildi!

"Hangi serviste çalışıyordu? " diye sordu Arnold robot gibi.

"Muhasebe servisinde."

"New York'tamı?"

"Evet, New York'ta . Benim sevgilimdi?"

"İçecek bir şey verebilir misiniz? Marina? su, sadece bir

bardak su..."

Marina su getirmek için banyoya daldığında cebinden çıkardığı kalp haplarından bir tane aldı ve gökyüzünü seyretmeye koyuldu.

Marina banyodan elinde bardakla döndü, yatağın çevresini dolandı ve bardağı başucu masasına bıraktı.

"Onunla birlikte yaşadık. Ne yazık ki büyük bir aptallık ettim ve bir gün onu terk edip Harry ile gittim. Büyük bir bencildi Harry! Resimlerinin dışında hiç kimseyi hiçbir şeyi umursamıyordu. Beni de!"

Arnold'un yanı başına uzandı. Arnold duruşunu hiç bozmamıştı. Sırtı Marina'ya dönüktü. Adam büyük bir acı içindeyken damarına basmış olmaktan biraz utanç duydu Marina. Onu avutmak için ensesini okşadı.

İş hayatında artık zamanınızı doldurdunuz Arnold...Bu işi büyütmeyin artık...Başına bu gibi şeyler gelen ilk insan değilsiniz. Yerinizi gençlere bırakın!"

Marina elinde olmadan Arnold'un saçsız başını tırnaklarıyla okşamayı hızlandırmıştı. Adamın ürperdiğini açık bir şekilde fark etti ve dostlukla cinsel istek arasındaki sınırı aşmaktan çekindi. Elini Arnoid'un başından çekti. Adamın yaşına ve içinde bulunduğu duruma aldırmadan üstüne saldırmasından ürkmüştü... Ama Arnold en küçük bir hareket bile yapmadı.

"Kendinize bir yat alın...Golf oynayın...Geri kalan zamanınızda hoşunuza giden ne varsa onu yapın, öyle değil mi?.. Arnold?"

Arnold sessizliğini koruyordu. Marina, içi rahatlayarak adamın omuzunu sıktı.

"Arnold?"

Yine ses yoktu. Marina bu kez biraz daha sıktı adamın omuzunu ve Arnold bir çuval gibi yana kaydı.

"Hayır, Amold, hayır...Uslu uslu oturun."

Eliyle onu itmek için hamle yaptı. Ama Arnold, bakışları donuk,yüzü kireç gibi, üzerine yıkıldı, ölmüştü. Marina haykırdı.

29

Araba şehrin merkezine girer girmez, New York kenti Alan'ın yüzüne şamar gibi çarptı. Hava sıcak, sis ve gürültüsüyle New York..Arabayla geçerken ezbere bildiği bu kenti artık tanıyamadığını hissetti. Günlerden 30 Temmuzdu, öğleden sonraydı. Oysa bu kentten ayın 25 inde ayrılmıştı. Zaman bu beş gün içinde büyük bir hız ve yoğunlukla akıp gitmiş, elli yıla sığmayacak kadar olay geçmişti başından. Aşk, ölüm ve kuvvet dolu beş gün kuzuyu kurt yapmaya yetip de artmıştı bile. Artık masum olmak için çok geçti.

"Beni bekleyin. Geri dönünce yeniden havaalanına gideceğiz."

Bankanın cephesini seyretti yüzyıl kadar önce, 23 Temmuz günü, ter dökerek ilk 500 dolarlık çekini bu bankanın gişelerinin birinden tahsil etmişti. Sekiz basamağı hızla çıktı, kapıdan içeri daldı.holü geçti ve tanesi yirmi dolardan Hackett Şirketinin hisse senetlerini satmak için küçük hisse senedi sahiplerinin kuyruğa girdiği borsa servisine yöneldi. Onları düzene sokan bir odacıyı gözüne kestirip yanaştı.

"Adım Alan Pope. Bay Flschmayer beni bekliyor."

Otuz saniye sonra, Burger Bankası başlıca yöneticisinin lüks odasındaydı. Abel Fischmayer iki metrelik dev cüssesiyle oturduğu yerden doğruldu, Alan'a yaklaştı ve elini uzattı.

"Fischmayer, memnun oldum."

"Ben de, Pope."

Tanışma töreni sona erdikten sonra Alan önce bir yutkundu ve arkasından çantasını açtı. Hackett'in 6 milyon hisse senedini kendisine sattığını gösteren belgeyi çıkardı.

"Bay Fishmayer, işte Hackett Şirketinin altı milyon hisse senedi. Açık Satış Öneriniz uyarınca bunları almanızı öneriyorum."

Abel Fischmayer kağıdı büyük bir dikkatle okudu, evirdi, çevirdi.

"Çok güzel, Bay Pope...Çok güzel..."

"Bu hisse senetlerinin değeri tam 120 milyon dolar. Bankanıza şu anda tam 70 milyon dolar borcum var. Lütfen aradaki farkı hemen bana ödeyebilir misiniz, yani 50 milyon doları?"

"Bir içki alır mıydınız, Bay Pope?"

"Üzgünüm. Uçağım bekliyor. Hemen gitmem gerekiyor."

"Fransa'ya mı?"

"Çekimi alabilir miyim, lütfen?"

"Tabii," dedi Fischmayer, dudaklarını büzerek.

Fischmayer kasasının kilidini açtı, içinden açık mavi renkli bir karton dikdörtgen çıkardı ve Alan'auzattı.

"Buyurun kontrol edin..."

Alan kağıt parçasını Abel Fischmayer'in elinden aldı. Çek kendi adına düzenlenmişti ve 50 milyon dolarlık olağanüstü miktar hem rakamla hem yazıyla üstüne yazılmıştı. Fischmayer' in ve öbür iki banka yetkilisinin imzalarını taşıyordu.

Abel, Alan'a tepeden soğuk soğuk baktı. Bu bakışından Fischmayer'in kim olduğunu bildiğini anladı.

" İyi günler," dedi Alan.

"İyi günler, Bayım," diye cevap verdi Fischmayer.

Ayrılırken el bile sıkışmadılar.

Alan uçaktaki koltuğuna oturur oturmaz kemerini bağladı ve hemen sarışın hostesin getirdiği şampanya şisesine saldırdı. Motorlar uğuldamaya başlar başlamaz söndürmek zorunda olduğu sigarasından iki derin nefes çekti. Koskoca Boeing uçağının tek yolcusu olduğu düşüncesiyle gülümsedi. Uçak pistin üzerinde yavaş yavaş hızlanmış yükselmeye hazırlanıyordu.Alan başını arkalığa dayadı, gözlerini kapadı ve Terry'nin yüzünü anımsamaya çalıştı.

Belki Mandy de Saran gibi seçkin biri değildi ama hoşuna gidiyordu. Yuvarlak hatları, içten gülümseyişi, siyah saçlarının altında çenesindeki iki küçük gamze Bannister'in aklını başından

almıştı.

"İngilizce'yi nerede öğrendin, Clarisse?"

"Londra'da. Tablo satan bir çiftin çocuklarına bakıyordum."

"Çok çocukları var mıydı bari?"

Clarisse kıkırdadı.

"Çocuk değil, iki herifti onlar neredeyse!"

"Ne kadar zamandır Palm Beach'de çalışıyorsun?"

"Bir ay oldu. Sezon sonuna kadar çalışacağım. Zaman kolay geçmiyor. Evde müthiş canım sıkılıyor. Kocam Ingilizdir."

Gözlerini Bannister'e dikmiş, hayran hayran ona bakıyordu.

"Ya siz, Bay Bannister, mesleğiniz nedir?"

"İlaç hammaddesi üreten bir kuruluşun yöneticisiyim," diye kısaca kestirip attı Bannister. "İş yerim New York'da. Bir içki almaz miydin?"

"Şimdi olmaz. Cannes'de daha uzun süre kalacak mısınız?"

Daha karşılıklı sözleşme aşamasına gelmemişlerdi. Ama yine de ok yaydan çıkmıştı. Evli olmalarına karşın bu yeni ilişkiden hoşnuttular. Aralarındaki yakınlık hızla gelişiyordu. Samuel onu Palm Beach'in tuvaletinde görmüştü. Tuvalet kapısına bir sandalye atmış, *Vogue* dergisi okuyordu. Arada bir de başını uzatıp müşterilerin çıkarken tabağın içine para bırakıp bırakmadıklarını kontrol ediyordu. Bannister çıkarken tabaktan ses gelmediği için başını dergiden kaldırıp bakmıştı. Bu sert bakışa Bannister tabağın içine on frank bıraktığını göstererek karşılık vermişti. Sonra karşılıklı gülümsemişlerdi. Büyük tutkular çoğu zaman böyle küçük ayrıntıların üzerinde yeşerirdi. Clarisse pek fazla direnmeden onunla dairesinde bir içki içmeyi kabul etmişti.

"Rahatına bak, Clarisse..."

Clarisse'nin sırtında ince bir pamuklu giysi vardı. Gergin olan üst kısmı göğüs uçlarını olduğu gibi ortaya koyuyordu. Bannister gırtlağını temizledi, başını çevirdi. Otele geldiği gün yırtıcı bir hayvan gibi üstüne saldırıp ırzına geçen Düşesten başka, yirmi beş yıllık evlilik hayatı boyunca en küçük bir serüven yaşamamıştı. Kocalık görevini kendisine çok ender hatırlatan Christeı, bu zaman içinde ustaca bir baltalama çalışmasıyla Bannister'in erkekliğini köreltmişti. Yine de garip bir utanma duygusuyla, içinde karısının fotoğrafı bulunan cüzdanı bir çekmeceye soktu.

"Clarisse çok güzel bir ad..."

"Gerçekten güzel mi buluyorsunuz?"

İki koltuğa karşılıklı oturmuşlardı. Bannister umutsuzca belleğini yokluyor, yirmi beş yıl öncesine ilişkin birtakım şeyler anımsamaya çalışıyor, koltuğun tarafsızlığıyla yatağın sıcak ve insanı çeken ateşliliği arasındaki engeli aşabilmek için gerekli sözcükleri arıyordu. Elini uzatıp Clarisse'in kolunu yakalaması gerektiğini biliyordu ama yine de buna cesaret edemiyordu. Sağ eli bin kilo çekiyordu sanki. Yutkundu ve var gücünü toplayarak elini onun koluna doğru uzattı. Arada sadece beş santim kadar kalmıştı ki, birden kapı vuruldu. Hava bozulmuştu, her şeye yeniden başlamak gerekiyordu.

Yerinden sinirli sinirli doğruldu ve gidip kapıyı açtı. Eşikte genç bir kız duruyordu. Altın sarısı saçları, harika denecek irilikte gri gözleri vardı. Giyimine hiç önem vermediği belliydi. Rengi atmış bir blucin bir de bol tişört vardı sırtında.

"Herhalde yanlış geldim..." diye özür diledi. "Ama danışmadan bir dostumun 751 nolu dairede kaldığını söylemişlerdi..."

"Dostunuzun adı ne?"

"Alan Pope."

"Doğru, burası onundairesi,"diye sinirli sinirli karşılık verdi Bannister.

"Benim adım Terry."

Demek Alan'ın aşık olduğu kız buydu!

"Burada yok," diye düşmanca bir tavırla cevap verdi Bannister.

"Ne zaman dönecek, biliyor musunuz?"

"Yolculuğa çıktı. Ben dostuyum. Bannister."

"Geri dönecek mi?"

"Dönmesi gerekir, ama ne zaman döneceğini bilmiyorum."

"Bu mektubu ona verir misiniz?"

Terry mektubu Bannister'e uzattı. Bannister bunu kuşkuyla baş ve işaret parmakları arasında tuttu.

"Çok çok önemli," diye mırıldandı Terry.

"Bana güvenebilirsiniz..." dedi Bannister. "Onu görür görmez vereceğim."

"Ona gitmek zorunda olduğumu söyler misiniz?.. Her şeyi mektubun içinde anlattım. Ona ayrıca şunu da söyleyin..."

"Neyi? Ona daha ne söylememi istiyorsunuz?"

Terry dudaklarını ısırdı.

"Hiç. Her şey mektubun içinde. Teşekkürler."

Bannister'i başıyla selamladı ve koridorun sonunda kayboldu. Bannister kapıyı kapattı. Sarah Burger gibi ayağının altına koca serveti seren bir zengin kızı varken, Alan nasıl oluyordu da bu hiçbir özelliği bulunmayan, kişiliksiz kıza aşık olabiliyor ve herşeyi tepiyordu. İnsanın aklını kaçırmaması işten değildi. Neyse ki Bannister dostunu korumaya, kollamaya karar vermişti. Mektubu parça parça etti, tuvaletin içine attı, arkasından da sifonu çekti.

Artık içi rahattı. Kendisini içerde bekleyen Clarisse'in yanına döndü.

Rolls Royce Croisette'den sağa saptı ve Majestic Otelinin ağaçlıklı yoluna girdi. New York'dan havalanır havalanmaz Alan derin bir uykuya dalmış, uçak Nice havaalanına indiğinde uyanmıştı.

"Bu gece bana ihtiyacınız var mı?" diye sordu Norbert.

"Sanmıyorum. İsterseniz izin yapabilirsiniz."

"Teşekkürler Bayım. Çok çok sevindim buna."

"Ne o Norbert, bir randevu mu?"

"Bizim hücre toplantısı var, Bayım."

Alan katıla katıla gülmeye başladı. Ama birden yüzü taş kesildi.

"Hızlanın Norbert! Sakın otelin önünde durmaya kalkmayın ve bir tur atın."

Sarah'ın otel kapısında hâlâ kendisini beklediğini dehşet içinde gördü. Portatif bir sandalyenin üzerine oturmuş Serge'le sohbet ediyordu. Alan koltuğa yattı.

"Norbert, Serge ile sohbet eden o yeşil elbiseli kız beni gördü mü?"

Norbert dikiz aynasını dikkatlice kesti.

"Sanmıyorum, Bayım hâlâ Serge'le konuşmasını sürdürüyor."

"Sağolun. Beni buralarda bir yerde bırakabilirsiniz."

Basın sarayının tam karşısında arabadan indi, otelin çevresini dolandı Croisette'e parallel dar bir sokağa saptı v« Majestic'e servis kapısından daldı. Çevreyi kollaya kollayn danışmaya yanaştı.

"751 numara, lütfen."

"Anahtarınız askısında değil, Bayım. Bay Bannister herhalde

I

:t/t

yukarda olmalı:"

Tam asansöre binmeye hazırlanıyordu ki, aşağıya inen asansörden çıkan Marina ile burun buruna geldi.

"Alan!"

Alan onun ağlamaktan şişmiş yüzüne şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Korkunç bir şey, Alan! Benim kollarımda öldü!"

"Hadad mı?"

"Hacket!"

"Ne, Hackett öldü mü?"

Marina yeniden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

"Evet. Benim odamda! Ne yapacağım şimdi ben?" diye hıçkırıyordu.

Alan onu omuzlarından yakaladı ve sarsmaya başladı.

"Marina! Ona ne yaptın, söyle! Marina!"

Marina'nın başının üstünden Sarah'ın otele girdiğini gördü. Marina'yı çekerek asansörün içine sürükledi ve kapı kapanır kapanmaz yedinci katın düğmesine bastı.

"Ben inmek istiyorum," dedi kollarında kara bir kaniş taşıyan bir kadın.

Alan kızın asansörün içinde olduğunu ancak konuştuktan sonra farketmişti. Onların bu küstahlıklarını kınayan bir tavrı vardı.

"Yatağın üzerine uzanmıştım," diye sözlerine devam etti Marina. "Yavaş yavaş çıplak kafasını okşuyordum... Fabrikalarını satttığını söylemişti... Ben de kendisine bu kadar üzülmemesini önerdimdi... Alan, sana birşey söylemem gerek!.. Bu Hackett var ya, seni işten atan Hackett'in takendisiydi!.."

"Biliyorum," dedi Alan. "Biliyorum."

"Hemen beni üçüncü kata bırakın," diye emretti köpekii kadın.

"Önce yedinci kata," diye nazik bir şekilde cevap verdi Alan.

Kara kaniş uğursuz bir şekilde havlamaya başlamıştı.

"Ona bir bardak su getirmiştim. Daha sonra yanına uzandım. Bir de baktım, ölmüş!" diye hıçkırdı Marina.

"Ölüm sebebi ne?"

"Kalp. Ne aksilik! Cesedi koridorlarda görülmesin diye benim odamda tutuyorlar... Bana da altıncı katta bir oda verdiler... Mavi eteğim de koyboldu bu arada!.. Ne yapacağımı, ne edeceğimi şaşırdım!"

Asansör yedinci kata geimişti. Otomatik kapı açıldı.

"Marina, daha sonra buluşalım, herşeyi bana anlatırsın!"

"Asıl açıklama yapması gereken biri varsa o da sensin! Cannes'da ne işin var?"

"Lütfen artık iner misiniz!" diye söylendi köpekli kadın.

Alan asansörden çıkmakta geç kalmıştı. Otomatik kapı üstlerine kapandı. Kadın uzanıp üçüncü katın düğmesine basmaya çalıştı. Tam bunun için uzanmıştı ki, kaniş kollarının arasından kurtuldu ve asansörün içinde havlayarak dört yana saldırmaya başladı. Kadın yeniden onu kucağına almaya çalışıyordu.

"New York'ta senin evine dönmüştüm. Harry'yi terkettim. Zavallı Arnold! Dairende sular kesikti, ben de çıktım gittim."

"Arnold Hackett'i nerede tanıdın?"

"Köpeğime dikkat edin," diye çığlık çığlığa bağırıyordu kadın. "Jean Paul gel buraya, yavrum, atla kollarıma!"

Kollarını açmış, umutsuzca Jean-Paul'un kucağına atlamasını bekliyordu.

"Poppie'nin dairesinde tanıştım" dedi Marina. "Poppie'yi tanıyor musun?"

"Hayır."

Asansör giriş katında durdu. Kapılar açıldı. Kaniş ok gibi dışarı fırladı. Yaşlı kadın onun ardından bir hamle yaptı ama Marina'ya tosladı.

"Alan!" diye bağırdı Sarah. Asansörün açık kapısından onu görmüştü. "Alan!"

Alan bir an bile duraksamadan yedinci katın düğmesine bastı. Asansör yeniden üst katlara tırmanmaya başlamıştı.

"İnmek istiyorum!" diye kükrüyordu yaşlı kadın. "Jean-Paul"

"Hey bunak! Biraz daha dikkatli olsan iyi edersin!" diye çıkıştı Marina. "Az kalsın ayağımı eziyordun!"

"Bay Gohelan çok iyi dostumdur," diye söylenmeye başlamıştı kadın. "Bütün bu yaptıklarınızı gidip kendisine anlatacağım! Yirmi yıldır her yaz bu otele gelirim! Köpeğimin başına birşey gelirse..."

"Marina, Poppie kim?"

"Peter'in sevgilisi."

"Arnold Hackett'le ne ilgisi vardı?"

"Bilmiyorum. Senin evde suların kesik olduğunu görünce ona gitmiştim. Orada rasladım Arnold'a. Beni Cannes'a davet etti.

Hatırını kıramadım..."

Kaşları çatık bir halde başını yaşlı kadına çevirerek sözlerini tamamladı:

"...Bilirsin, aslında bunaklardan nefret ederim!"

Asansör yedinci katta durdu.

"Bunak ben miyim?" diye atıldı yaşlı kadın meydan okurcasına.

"Evet," diye kadının yüzüne tükürür gibi cevap verdi Marina. "Sadece bunaklardan değil, köpeklerden de nefret ederim!

Ağız dalaşı kavgaya dönüşmeden Alan açık kapıdan dışarı attı kendini. Dairesinin kapısını vurdu.

"Kim o?" diye içerden Bannister'in sesi duyuldu.

"Ben! Aç!"

"Alan? Sen misin?"

"Açıyor musun, yoksa kırayım mı?"

Kilit sesi duyuldu... Bannister'in kafası göründü... Alan kapıyı iterek içeri daldı. Bannister yine bir donlaydı.

"Yine mi?"

"Yalnız değilim," diye bitkin bir sesle özür diledi Bannister.

Alan ona sert sert bakıyordu.

"Düşeş mi?"

"Palm Beach'in tuvaletlerine bakan kız! Alan, rica ederim biraz ölçülü olmaya çalış. Evli!"

"Pilisini pırtısını toplayıp gitsin! Salona hemen ihtiyacım var!"

"Alan, daha yeni başlamıştık..."

"Dışarı!"

Aian onlara zaman tanımak için banyoya daldı.

"Duştan çıktığım zaman sizi burada bulursam ikinizi de kulağınızdan tuttuğum gibi pencereden atarım! Sana gelince bir saat sonra geri dön! Sana söyleyeceklerim var!"

Arkasından kapıyı çarptı. Uzun süre buz gibi suyun altında durdu. Birden deli gibi sinirli sinirli gülmeye başladı. Kurulandıktan sonra dışarı çıktığında salonda kimsenin olmadığını gördü. Elbiselerini giydi, bir deftere birkaç not aldı ve telefonla Hamilton Price-Lynch'ı aradı.

"Az önce geldim. Odamdayım. Hemen gelebilir misiniz?"

Biraz önce deftere karaladığı rakamları yeniden kontrol etti. Kapının vurulduğunu işitir işitmez kağıt parçasını cebine soktu.

"Yolculuğunuz iyi geçti mİ, Bay Pope?" diye sordu Ham

Burger salona girerken.

"Mükemmel, teşekkürler."

"Herşey tamam mı?"

"Eksiksiz."

"Az önce Abel Fischmayer ile görüştüm. Size verdiği çeki gösterebilir misiniz?"

"İşte," dedi Alan. "Benim çek yanınızda mı?"

"Buyurun," diye uzattı Ham Burger.

İki çek bir anda el değiştirdi. Alan çekin üzerindeki 100.000 rakamını iyice kontrol ettikten sonra cebine soktu.

"Rakam doğru mu, Bay Pepe?"

"Doğru."

"O halde işin sonuna geldik," dedi Hamilton Price-Lynch ve Abel Fischmayer'in Pope adına düzenlediği 50 milyon dolarlık çeki Alan'a iade etti. "Yapacak tek şey kaldı. Bu çeki Cenevre'deki bir bankaya adını size söyleyeceğim kişinin hesabına geçirteceksiniz..."

Alan ona sırtını dönmüştü. Barın üstünde duran içki şişelerini kurcalıyordu. 50 milyonluk çeki de cebine, ilkinin yanına indirdi.

"Beni dinliyor musunuz, Bay Pope?"

"Evet sizi dinliyorum."

"O halde çeki..."

"O çeki kimsenin hesabına geçirtmeye niyetim yok," diye sözünü kesti Alan.

"Nasıl, anlamadım?"

"Bu çek benim adıma. Onu kendi hesabıma geçirtmeyi düşünüyorum."

Ham Burger'in yüreği tekledi.

"Herhalde şaka yapıyorsunuz?"

"Kesinlikle şaka değil," diye cevap verdi buz gibi sesle Alan. "Beni kullandınız. Size güvenen bir müşteriye ihanet edip onun sırtından tam 50 milyon dolar kazanmak için benden yararlandınız ve bu arada bir meslek kusurunuzu örteceğinizi sandınız."

"Bana şantaj yapacak kadar güçlü olduğunuzu mu sanıyorsunuz?" diye kükredi Ham Burger. Bakışları nefret doluydu.

"Hackett size güvenmişti. Şimdi cansız yatıyor."

"Herkes kalbi olduğunu biliyordu."

"Sizinki çok ahlaksızca bir davranış, Bay Price-Lynch. Beni çok etkiledi."

"Kaç para istiyorsun?" diye sordu Hamilton dişlerini gıcırdatarak.

"Önce son gelişmelerin bir özetini çıkaralım ve ikimizin de hangi noktada olduğumuzu açıklıkla saptayalım."

"Kısa kesin!"

"Bana Hacket'le ilgili Açık SaiiŞ Önerisi'nden ilk söz ettiğinizde ilk izlenimim, bu işin kesinlikle başarıya ulaşmayacağı oldu. Piyasadaki bütün hisse senetlerini toplasanız bile hiçbir zaman Hackett Şirketini ele geçiremeyecektiniz. Çünkü piyasadaki hisse senetleri şirketin sadece yüzde kırkına sahip olmayı sağlıyordu. Bu da Hackett Şirketini denetiminiz altına almaya yetmiyordu. Darbenizin başarıya ulaşması için iki koşul gerçekleşmeliydi: Birincisi, Hackett'i elindeki hisse senetlerini satmaya zorlamaktı. Onun bankacısıydınız ve mali durumunu iyi biliyordunuz, iflas tehlikesiyle karşı karşıya kalması için bir aylık maaşların karşılığı olan krediyi kesmeniz yeterliydi. İkinci koşul, bir üçüncü kişinin, hem de masum bir üçüncü kişinin ortaya çıkması ve Hackett'in hisse senetlerini düşük bir para ödeyerek satın almasıydı. Çünkü bu ihanetinizden sonra Hackett hisse senetlerini kesin olarak size ya da yakınlarınıza satmazdı. O zaman da siz şirketi ele geçiremezdiniz. Ben arayıp da bulamayacağınız adamdım, hele başıma gelenlerden sonra."

"Sana son bir fırsat veriyorum, Pope! 200.000 dolar sende kalsın, 50 milyon dolarlık çeki ver ve bir daha karşıma çıkma! Toz ol!"

Alan onu alaycı bakışlarla süzdü.

"Olmadı, olmadı... Böyle kaba konuşmanız, kaba sözcükler kollanmanız çok ayıp, örneğin "toz olmak" gibi. İlk reddedişimde toz olmadıysam sizin hatanızdan değildi bu..."

Ham Burger diklendi.

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Hiç," dedi Alan gözlerini bir an olsun ondan ayırmayarak. "Hiç. Biz birbirimizi iyi anlarız, öyle değil mi?"

"Pek değil!"

Alan bir an için Hamilton'un gözlerini yere eğdiğini kaçırmamıştı.

"Ya buna ne dersiniz?" diye atıldı Price-Lynch. Cebinden küçük bir kağıt parçası çıkarmıştı.

Alan dört gün önce imzaladığı anlaşma metnini hemen tanımıştı. Kağıtta aracılığı kabul ettiği ve herşeyi aslında Hamilton Price-Lynch adına yaptığı belirtiliyordu.

"Bu kağıdı herhangi bir kanun adamına göstermem yeterli. Şantajın beş para etmez!" diye tehdit dolu bir sesle bağırdı Ham Burger.

Alan alay eden gözlerini ona dikmişti.

"Boşversene."

"Beni buna mecbur etme!"

"Elinde tuttuğun o kağıt parçası namussuzluğun kanıtıdır. Bay Price-Lynch. Hiçbir bankacı kendi hesabına bir Açık Satış Önerisinde bulunamaz. Bu yaptığın yasalara göre suçtur!"

"Komisyonunu 500.000 dolara çıkarıyorum."

"öneride bulunma sırası sende değil, bende. Kafamda harika bir tasarı var. Hackett Şirketinin en büyük hisseaarı olup şirketi ele geçirmek istiyorum."

Price-Lynch soluk bile alamadan Alan'a bakıyordu.

"Sen tımarhanelik bir delisin!"

"Hisse senetlerini almak niyetinde olduğuTİU söylediğim zaman Hackett de böyle konuşmuştu. Şimdi, rica etsem biraz beni dinler misin? Bir önerim var."

"Tımarhaneye!.." diye yineledi Ham Burger. Ne dediğini bilemeyecek kadar kendini kaybetmişti.

"Eğer kabul edersen her şey aramızda kalacak. Ayrıca sana öyle bir şey önereceğim ki, nasıl geri çevireceğini merak ediyorum. Bu kez ben sana komisyon vereceğim, hem de 500.000 dolar değil, tam 5 milyon dolar."

"Sen ne diyorsun be?" diye bağırdı Hamilton.

"Her şeyin üstüne sünger çekmeye hazırım.50 milyonluk çeki iade edeceğim. Bunun karşılığında Fischmayer'e teslim ettiğim 6 mıiyon tane hisse senedini bana vereceksin."

"PeKi ama onların parasım kim ödeyecek?" diye öfkeyle sordu Price-Lyncn.

"Sen. Ama sakın yanlış anlama. Cebinden değil. Burger BanKası'nm Genel Müdürü değil misin? Bankanızın bana tam 75 mıiyon aoıar uzun vadeii kredi vermesini istiyorum. Kredi Karşılığı güvence olarak da, bana iade edeceğiniz Hackett'in r.ısse senetlerini gösıeriyorum. 75 milyoniuk kredinin 70 milyonu nacKetz Şirkezi'nin nisse senetleri için, 5 milyon da senin Komisyonun."

Alan çok rahat bir tavırla saatine baktı.

"Karar vermen için tam beş dakika süre bırakıyorum."

Gitti, kendine viski doldurdu ve elinde bardak sakin adımlarla terasa çıktı. Birkaç saniye süreyle Hamilton bulunduğu yerden kımıldamadı. Daha sonra Alan'ın masada bıraktığı yarım şişeye saldırdı, bir bardak kaptı ve ağzına kadar içki doldurdu. Bir dikişte hepsini içti. 5 milyonu İsviçre bankalarına yatırsa yüzde on ikiden yılda net 600.000 dolar faiz getirirdi... Gerçekten delilik yapmaya gerek yoktu. Bu parayla özgürlüğünü ilan edebilir, Emily'yi terkedebilirdi. Bir iki küçük özveri karşılığında kendisini saran belalardan kurtulabilirdi. Bir bardak daha doldurdu ve düşünceli düşünceli içti. Biran duraksadı, sonra kararlı adımlartta terasa doğru yürüdü.

Bu ülkenin insanı en çok çeken yanı gökyüzünün maviliğiydi. Dünyanın hiçbir yerinde bu mavilik görülemezdi. Aşağıda havuz başı her zamanki yoğun trafiğini yaşıyordu. Daracık bikinileriyle genç kızlar kırıtıyor, garsonlar masadan masaya koşuşturuyor, Majestic Otelinin hoparlöründen adı okunan müşteriler telaşlı adımkı la telefon kulübelerine seğirtiyorlardı.

Als.ı Pope korkuluğa yaslanmıştı. Gözlerini ileriye dikmiş, boşluğa bakıyordu. Ham Burger hafifçe öksürdü.

"Bay Pope..."

Alan yavaşça ona doğru döndü. Terasa çıktığını farketmemişti.

"Önerinizi düşündüm," dedi PricerLynch.

Titreyen elleriyle bir Muratti sigarası yaktı.

"Kabul ediyorum."

Yatağı Marina'nın odasından kaldırmışlardı. Arnold Hackett'in ölüsü şimdi aceleyle hazırlanmış bir tabutun içindeydi. Tabutun üzeri siyah örtüyle kapatılmış, iki ayak üstüne oturtulmuştu. Hükümet doktorunun muayenesinden sonra, Victoria kocasının cesedinin götürülüp morga konulmasına karşı çıkmıştı.

Fransa kıyılarındaki tatilini yarıda kesip acele Majestic Oteline gelen kızları Gertrud de annesiyle aynı düşünceyi paylaşıyordu. Başsağlığı ve sabır diledikten sonra, Gohelan onları köşeye çekip ölünün bir an önce otelden alınıp

götürülmesi gerektiğini söylemişti, ölen ölmüştü ama Majestic Otelinde ve Cannes'da hayat devam ediyordu. Dairelerden birinde bir ceset bulunması otelin adına gölge düşürebilir, tam yeni müşterilerin beklendiği bugünlerde onarılması olanaksız sorunlar çıkarabilirdi.

Victoria ve Gertrud cenazeyi en kısa sûrede ABD'ne götürmeyi kararlaştırmışlardı. Gohelan özel bir uçak kiralamaları için elinden gelen herşeyi yapmış, cenaze arabasını ayarlamış, resmi işlemleri tamamlamıştı. Yalnız karısından ve tek kızından rica etmiş, tabutu otelden çıkarmaları için gece yarısını beklemelerini istemişti. Ama Victoria' buna çok sert bir biçimde karşı çıkmıştı.

"Hanımefendi, lütfen biraz anlayışlı olun. Tam mevsimin başındayız... Otel yeni gelen müşterilerle kaynıyor... Böyie güpegündüz... Beni anlıyorsunuz değil mi?.."

"Kocam bu otele başı yukarda girdi. Hiç kimsenin onun kaçırılır gibi çıkartıldığını görmesini istemem!"

Sonunda Victoria'dan sadece bir tek ödün koparabildi. Cenaze levazımatçıları geleneksel siyah giysilerini giymeyip günlük elbiseleriyle geleceklerdi... Ayrıca papaz da sivil giyinecekti. Eşyalarını küçük bir el çantasında taşıyacaktı. Odanın perdeleri kapatılmıştı. Bir kaç mum yanıyordu içerde. Açık percereden tatilin zevkini çıkartan insanların mutlu gürültüleri odanın içine doluyordu.

"Eşine az rastlanır bir İnsandı..." dedi Hamilton Price-Lynch.

Aynı anda Sarah'ın ve Emily'nin soğuk bakışlarını hissetti üzerinde. Ne zaman bir hata yapıp onların yanında ağzını açma cesareti gösterse aynı bakışlar anında yerini bil dercesine dikiliyordu üstüne. Onlardan kurtulmasının pek uzak olmadığını düşünerek zevklendi.

"Baban koridordan geçiyormuş... Birden acı bir çığlık duymuş... Kadının biri duş yaparken ayağı kaymış ve küvetin içine kötü bir şekilde düşmüş... Yerde sürüklenerek kapıyı yarım yamalak açmış, yardım istemiş... Baban içeri dalmış... İşte tam o sırada kalbi..."

Victoria Gertrud'un kulağına eğilmiş, Marina'nın yatak odasında Arnold'un ne aradığına ilişkin Gohelan'ın uydurduğu öyküyü kızına nakliediyordu. Gertrud odanın köşesinde duran

sarışın yaratığı nefret dolu bakışlarla sert sert süzmekteydi Marina ellerini arkasında kavuşturmuştu, kolunu karısının boynuna atmış olan Louis Goldman'ın tam yanında duruyordu.

"Ölenin yakın dostusunuz galiba?.." diye fısıldadı ünlü prodüktör Marina'nın kulağına. Gömme töreni için Amerika'ya gidecek misiniz?"

"Hayır, hayır... Bu kargaşalık sırasında gündelikçi kadınların karıştırıp alabileceklerini düşündüğüm mavi eteğimi aramak için gelmiştim sadece..."

"Buldunuz mu?"

"Hayır. Çok da severdim..."

"Marilyn Monroe'nun hayatı üzerine olağanüstü bir filmin hazırlığı içindeydim. Sizin yüzünüzde de onu anımsatan bir ifade var..."

"Herkes bunu söylüyor."

"Bugüne kadar hiç film çevirdiniz mi?" *

Richard, bir köşeye çekilmiş hıçkırarak ağlıyordu. Patronunun erken ölümüyle birden kendisini ailenin tek erkeği hissetmeye 'başlamıştı. Victoria Hackett'in uzun yıllar oda hizmetçiliğini yapan Olivia bir köşede sürekli burnunu çekiyordu. Onun biraz ilerisinde Dük de Saran, başını öne eğmiş karısının elini sıkıca tutmuştu. Tabut kaldırılmadan önce bu törende hazır bulunmayı istemişti. Yedinci katın garsonu bile kendini bu hüzünlü havaya kaptırmıştı. Ağlıyordu. Oysa Hackett ona bir gün bile bahşiş vermemiş, bir kere teşekkür etmemişti.

"Bulunmaz bir patron kaybettin..." diye fısıldadı Richard'ın kulağına. Richard ise şimdi gözyaşlarından boğuluyordu sanki. Gohelan bir düzine kadar beyaz gömlekli adamla birlikte odaya daldı. Ayağına normal bir pantalon, sırtına bir gömlek geçirmiş olarak törene gelen papaz hemen banyoya daldı ve cüppesini sırtına geçirdi.

Hiç kimse konuşma yapmadı, tören de pek uzun sürmedi. Kısa bir dua, arkasından da kutsama beyaz gömlekliler tabutun kapağını kapattılar. Victoria kızının kolları arasında bayıldı. Gohelan aceleci adımlarla koridora çıktı, yirmi metre kadar ilerde erketeye yatan uşaklardan birine geliyorlar anlamında işaret verdi, yeniden odaya döndü ve kesin tavırla cenaze levazımatçılarına çabuk olmalarını emretti. Beyaz gömlekliler tabutu kaldırdılar ve taşımaya başladılar. Tam o sırada bir matkap

olanca gürültüsüyle çalışmaya başladı. Tabutun yeni müşterilerle burun buruna gelmesini önlemek için Gohelan harika bir yöntem bulmuştu. Koridorun girişini asansör hizasından kesmişti. Parkelerin onarımı gerekçesiyle, iki iri yarı işçi matkapla sözde koridorun başında döşemeyi delmeye çalışıyorlardı. Böylece tabutu taşıyanların koşarak servis merdivenine varmaları yirmi saniye sürdü. Beyaz gömlekliler servis merdiveninin kapısında kayboldular. Onlar daha kapıdan dalar dalmaz iki işçi ellerindeki matkabı susturdular. Görevleri bitmişti. Gohelan derin bir soluk aldı. Öksüz kalan kızcağızı ve dul kadını avutmak için yeniden odaya döndü. Beyaz gömlekli cenaze levazımatçıları tabutu bodruma indirdiler. Otelde çalışanların kantininin önünden geçtiler ve tabutu marangozhaneye bıraktılar. Marangozlar onları bekliyorlardı. Tabutu bir tezgahın üzerine bıraktılar, iki marangoz daha önce hazırladıkları tahtaları tabutun çevresine çakmaya başladılar, iyice perçinlediler. Artık hiç kimse bu tahta sandığın içinde ne olduğunu anlayamazdı.

Bu kez mavi tulumlu beş adam tahta sandığı yüklendiler. Otelin arka tarafındaki Saint-Honore sokağına açılan servis kapısından çıkardılar. Kendilerini bekleyen beyaz bir kamyonetin arkasına güzelce yerleştirdiler. Şöför kamyonetin kapısını sıkıca kapadı.

Kuşkusuz, Hackett'in ölüm haberi anında bütün Cannes'a yayılmıştı. Ama Majestic Otelinin idarecileri bir tabutun, tam da mevsimin en civcivli günlerinde herkesin dikkatini çekmesini önlemişlerdi.

"Benim için bir not bırakmaması olanaksız!"

Tony bir yandan elindeki bardağı kurularken bir yandan da lokantanın önünde duran Rolls Royce'a bakıyordu.

"Bıraksaydi iletirdim," dedi soğuk bir şekilde.

"Ya arkadaşı?" diye diretti Alan. "Lucy? O nerede? Onu Diliyorsunuz değil mi?"

"riayır. Sık sık İngiliz dostlarına gittiğini duydum. Vence'in yukarılarında sanırım..."

"Dostlarının adını ve soyadını biliyor musunuz?"

"Ne yazık ki hayır. Buradan her gün yüzlerce İnsan gelip geçer. Hepsinin adını aklımda tutamam ki..."

"Bana bir viski verin. Sek olsun, buzsuz."

Terry ortadan kaybolmuştu! Ve arkasında en küçük bir iz bırakmadan. Bannister Majestic'te onu görmediğini söylüyordu."

"Geri döneceğini hiç sanmam," dedi Tony, bardağı Alan'a doğru iterek. "Giderken bütün eşyalarını toplamıştı. Fazla şeyi de yoktu zaten. Topu topu bir büyük çanta."

"Neyle gitti?"

"Taksiyle."

"Arabayı anımsayabiliyor musunuz?"

"Hayır."

"Belki şöförü tanıyorsunuzdur? Sürekli bu mahallede çalışan biri filan mıydı?"

"Dikkat etmedim."

"Terry'nin odasında buluşmayı ve bugüne kadar kullanmaya fırsat bulamayıp, sadece iki gece yattığı Victory II'ye atlayıp denize açılmayı düşünmüştü. Korsika kıyılarına doğru kısa bir gezi yapacaklardı.

"Adım Pope. Alan Pope! Onu görürseniz kendisini beklediğimi söyler misiniz... Ben Cannes'da, Majestic Oteli'nde kalıyorum... Hoş zaten kendisi de biliyor..."

Tony ona ters ters baktı. Terkedilmiş aşıklarla uğraşmak başına ender gelen olaylardan değildi. Lokantası yöredeki yolsuzların merkeziydi. İki pastis yuvarladıktan sonra bütün müşterileri gönül hikayelerini anlatırlardı ona. Bugüne kadar tabanvayla, motorla, motosikletle gelen çok aşık görmüştü ama ilk kez Rolls Royce'lu birine rastlıyordu.

"Ne oldu acaba?" diye yüksek sesle düşünüyordu Alan.

Merdivenleri tırmanıp eşiğe vardığında kapının kapalı olduğunu görmüştü. Bir not bile bırakılmamıştı. Alan içkisini bitirdi.

"Unutmazsınız değil mi?"

"Pope, Majestic, kafama kazıdım bunları," dedi Tony, Alan'ın tezgaha bıraktığı parayı kaparken.

Alan sokağa çıktı, hüzünlü bakışlarını pansiyona çevirdi.

Terry'nin odasının pencereleri kapalıydı. Onu o odada tanımıştı. Ve bir daha da hiç göremeyecekti.

"Nereye gidiyoruz, Bayım?" diye sordu Norbert kapıyı açarken.

"Nereye isterseniz," dedi Alan bitkin bir şekilde. "Artık hiç önemi yok."

V. KİTAP

6 Ağustos günü Burger Bankasının Hackett Şirketine yönelttiği Açık Satış önerisi süresinin bitmesinden iki gün sonra, Alan arabasını 42. caddede durdurdu. New York korkunç bir sıcağın altında-pişiyordu, ftilforçj Binasının eşiğinden içeri adımını attı. Holü geçti ve asansöre bindi. Otuzuncu katta indi. Saat sabahın onuydu. Bir saat sonra Hackett Chemical Investment kuruluşunun yönetim kurulu toplantısına girecek ve büyük olasılıkla-da başkanlığı onaylanacaktı. Hisse senetlerinin yüzde altmışına sahipti. Yönetim kurulu toplantısı basit bir işlemden öteye geçmiyordu. Koridordan geçerken alışık olduğu kokularla, gürültüleri duydu. Bütün bu sesler, bir önceki hayatında kalmıştı.Birkaç mesai arkadaşına rastladı. Kendisini garip bir biçimde, kaçamak selamladılar. Alan şaşırdı. Oysa herkesin şirketin denetimini eline geçirdiğini bildiğini sanıyordu ve öyle olması da gerekirdi- 8021 nolu odanın kapısını açıp içeri girdi. Dört yıl boyunca bu odada' çok başka şeyler düşlemişti. Bannister telaşla masaya uzattığı ayaklarını çekti.

"Ne oluyorsun?" diye sordu Alan.

"Flüor dosyasını karıştırıyordum," diye karşılık verdi. Bannister suçlu suçlu.

Alan şaşkınlıkla Bannister'in telaşlı hareketlerine bakıyordu. Kapı dışarı edilmeden önceki masasına gitti, parmakjarının ucunu üstünde okşarcasına gezdirdi. Sonra duvarı kaplayan pencereye yürüdü, burnunu cama dayayıp dışarıyı seyretmeye başladı. Bannister onu bu durumda belki bin kere görmüştü. İki gün önce dönmüştü Cannes'dan. Geri dönerken bir detektif bürosuna uğramış, adamları Terry'nin peşine takmıştı. Ama

bugüne kadar bir sonuç çıkmamıştı- İzine bile rastlayamamışlardı. Hâlâ arıyorlardı... Alan kendisine Pierre Otelinde bir daire tutmuştu. Ama bu oteli seçmesinin nedeni American Ekpress'deki Ann'la geçirdiği 24 Temmuz gecesinin anısı değildi. Majestic'ten Palm Beach'den, mevsimin en civcivli günlerindeki Cannes'in çılgınlığından sonra hiçbir yer artık onu etkileyemezdi. Zaferinin tadını bile şöyle, esaslı bir şekilde çıkaramamıştı. Bunu kimseyle paylaşamamanın hüznü kaplamıştı çünkü benliğini. Tabii dostu Samuel dışında... Başını çevirdi ve omuzlarının üstünden ona baktı. Koca bir dosya yığının önüne oturmuş, başını bile kaldırmadan kağıtları karıştırıyordu.

"Sammy..."

Bannister başını kaldırdı.

"Evet?"

"Bir sorunun mu var?."

"özür dilerim, çalışıyorum..."

"Benimle gırgır mı geçiyorsun?"

"Ne haddimize..." diye mırıldandı Bannister...

Alan büyük bir şaşkınlık İçinde arkadaşına bakıyordu.

"Şimdi de bana siz mi diyorsun?"

"İsteyerek olmadı, özer dilerim..." dedi Biannlsterve yeniden dosyalarının içine gömüldü.

Alan oturduğu masaya doğru atıldı, dosyaları ve kağıtları elinin tersiyle yerlere saçtı, sonra Bannlster'ln yakasına yapıştı ve onu ayağa kaldırdı.

"Neden surat ettiğini hemen söylemezsen, çeneni dağıtırım!"

"özür dilerim, bir şey yok. Sadece işler biraz gecikmişti de..."

"Bu saçmalıkları kes artık!" diye bağırdı Alan. "Bana zoraki bakıyorsun, benimle hiç konuşmuyorsun, vebalıymışım gibi kaçıyorsun! İçinde bir şey varsa söylet Sana emrediyorum, çabuk söyle. Patronun değil miyim?"

Bannister yavaşça kendini kurtardı. Başını salladı ve alçak sesle mırıldandı.

"Evet, öylesiniz..."

"Öyleyim de neyim?" diye öfkeyle sordu Alan.

"Bannlster'in yüzü birden değişti.

"Etkileniyorum da."

"Allah belanı versin," dedi Alan. Derin bir soluk aldı. "Artık beni sevmediğini sanmıştım..."

* "Budala! Ne olup bittiğinin farkında değilsin! Sen eski Alan değilsin artık. Hackett şimdi sensin! Anladın mı? Burada çalışanlar hâlâ kendilerine gelemediler! Romano'da herkes şaşkınlıktan dona kaldı! Seni ezenler şimdi kaçacak delik arıyorlar!"

"Ne değişti ki?"

"Artık patronsun!"

Bannister çalan telefonu kaptı, karşıdaki sesi dinledi ve hafifçe gülümsedi.

"Tabii, efendim... Kuşkusuz..."

"Kim?" diye sordu Alan.

Bannister ahizeyi avucuyla kapatarak,

"Murray," dedi.

"Telefonu bana ver! Alo, Murray?.. Ben Pope! Hemen eskiden çalıştığım büroya gelmenizi istiyorum. Acele edin!"

Telefonu kapadı. Bannister'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Uğursuz herif, dün gelir gelmez beni aradı ve fırçaladı. Haber vermeden yolculuğa - çıktığım için suçluymuşum... Tazminatımdan çalışmadığım günlerin parasını kesmek istiyor.."

"Sahi mi söylüyorsun?"

"Onu tanırsın..."

"Haksız değil," diye çıkıştı Alan. "İzin almadan işini bırakmaman gerekirdi."

Bannister Alan'ın artık iyice değiştiğine güven getirdi. Omuzları çöktü. Alan büroya elinde tuttuğu *Herald Tribüne* gazetesini ona doğru uzattı.

"Hamilton Price-Lynch'in katilleri yakalandı."

"Kim onlar, biliyor musun? Su kayağı yaparken beni ikiye biçmeye kalkışanlar. Hamilton'un emriyle yapmışlardı bunu. Daha önce de Ervvin Brbker'i havai fişeklerinin bulunduğu dubaya bağlayıp havaya uçurmuşlar. Bu katilleri Cesare di Songo buluyormuş. .Onu da hapse atmışlar. Ham Burger kiraladığı katillere parayı ödemeyince adamlar ondan intikam almışlar. Aptal birkaç binlik uğruna öldü."

Samuel'in kendisini dinlemediğini farketti. Arkadaşı gözlerini Kapıya dikmiş, bakıyordu. Alan da aynı yöne çevirdi başını. Oliver Murray kapının eşiğinde duruyordu*.

"Bay Pope, izin verirseniz sizi kutlamak istiyorum!"

Alan, Murray'ın uzattığı eli sıkmadı bile. Bir şey söylemeden onu süzdü. Buz gibi bakışlarını hiç üstünden ayırmadan gitti

koltuğuna oturdu.

"Söyleyin Murray... İçki mi içtiniz?"

Samuel onları hesaplaşmalarına terketmiş, burnunu cama dayayıp dışarıyı seyretmeye dalmıştı.

"Bay Pope! Hayatımda ağzıma bir yudum alkol bile almadığımı çok iyi bilirsiniz! İçkili olduğumu nereden çıkardınız?.".

"Sezgi Murray, sadece sezgi..."

"Çoktandır mı bu şirkette çalışıyorsunuz, Bay Murray?"

"On beş yıldır, efendim."

"Çok fazla. Kaçyaşındasınız?"

"Elliiki, efendim."

Alan bir süre konuşmadı. Oturmasını söylemediği Murray heyecanla sonucu bekliyordu.

"Ne kadar kazanıyorsunuz?"

"3.365 dolar. Kesintiler çıktıktan sonra."

"Çok fazla," dedi Alan. Ses tonundan kötü şeyler seziliyordu. "İşten atılırsanız, tazminatınızın tutarı ne kadar olur acaba?"

"Beni kovuyor musunuz?" diye sonunda patladı Murray.

"Bu bana bağlı değil. Ben, yeni genel müdürünüz Bay Samuel Bannister'in vereceği kararları ne yönde olursa olsun onaylamaktan başka şey yapmayacağım." ı

"Sayın genel müdür, sizi candan kutlarım..." dedi yalvarır gibi bir sesle Murray. Ayrıca yerlere kadar eğilmeyi de unutmadı.

Sammy'nin yüzü birbiri ardı sıra göz kuşağının bütün renklerine büründü. Büyük bir hızla önce yeşil daha sonra kavuniçi, arkasından kırmızı, ve son olarak da krem rengini aldı. O kadar şâşırmıştı ki, Alan yüreğine inmesinden korktu. Tam o sırada kapı açıldı, bir odacı girdi içeriye.

^"Bay Pope... Bayan Victoria, Bayan Gertrud Hackett ve Hackett Şirketinin öteki ortakları, yönetim kurulu toplantısına girmeden önce sizinle birkaç dakika özel olarak görüşmek istiyorlar. Şu anda Bay Hackett'in odasındalar. Lütfen beni izler misiniz?"

"Geliyorum," dedi Alan. "Murray, siz odanıza dönebilirsiniz. Genel müdürümüz dosyanızı ayrıntılı bir biçimde inceledikten sonra düşüncesini size bildirecektir."

Ve gelişen olaylar karştsında şaşkınlığını henüz üzerinden atamayan Bannister*e döndü.

İşittiniz mi, ihtiyar? Murray'ı sana teslim ediyorum! Öna karşı

in/İn acımasız davranma, ne de olsa emir kuludur. Şirkette çalışanların tepesinde bir demokles kılıcına her, zaman ihtiyacımız var! Ondan iyisini bulamayız! Şirketteki görevinde kalmasını İstiyorum!"

Bannister kendine gelmişti. Murray'a dönerek tam bir genel ınıidür gibi bağırdı:

"Evet Murray, ne bekliyorsun? Hemen dosyanı alıp buraya unllrl"

"Alan iki kat merdiveni yürüyerek çıkti. Bundan böyle buranın lıınrısı kendisiydi! .Onların isteğini son kez yerine getiriyordu. Aıtık kimse onu bir yere çağıramayacak, bir görev veremeyecekti. Mu gerçek Alan'ı gülümsetti. O ünlü bayların ve bayanların yanına girmeden eski bir alışkanlıkla kravatını düzeltti ve kapıyı tıkırdattı. Birkaç saniye bekledi, kapıyı iterek içeri girdi. Bu ulaşılmaz odaya girme fırsatını elegeçiren birkaç mesai arkadaşı Alan'a Arnold Hackett'in özel bürosundaki halının üstünde golf oynadığını anlatmışlardı.

Hackett'in özel bürosu bir kilise kadar büyük ve yüksek tavanlıydı. Odanın dibinde Hackett'in çalışma masası bulunuyordu. Koskoca bir çelik masa. Camlardan New York'un ünlü gökdelenleri tatlı bir sis perdesinin ardından seçilmekteydi. Masanın arkasında beyaz bir elbise giymiş, gözüne bağa çerçeveli gözlükler takmış genç birJuz oturuyordu: Terry!..

Alan'ın kanı çekildi. İçinde delice bir ona doğru koşmak, onu kolları arasına alıp havaya kaldırmak ve birlikte sonsuza dek dans etmek isteği d u y d u. O n u kendisinden ayıran otuz metrelik odayı ağır adımlarla geçti. Terry sakin bir şekilde yaklaştığını gördü. Yine de yerinden hiç kımıldamadı. Alan sonunda masanın önüne varmıştı. Şimdi aralarında sadece Hackett'in çelik masası vardı." '

"İyi günler, Bayan Gertrud Hackett."

"İyi günler, Bay Alan Pope."

"Beni görmek istemişsiniz?"

"Koltuğu size bırakmadan öncç tanışmak istedim.. Babam karşı çıkmama aldırmayıp beni yönetim kurulu başkanı yapmıştı. Fazla bir şey yönettim diyemem. Hayatım babamınkinden çok farklıydı."

"Nasıl bir hayattı bu?"

"Üniversite, yolculuklar. Özgür olmak istedim. Beni

anlıyorsunuz değil mi?"

"Anlıyorum."

"Babamla pek iyi anlaşamıyordum. O hayatta sadece paraya değer veriyordu. Farklı değerlere inanıyorduk. On sekiz yaşında evden çıkıp gittim. Kendi kendime yetmeye çalışıyordum. Babam öldüğünde Cote D'Azur'deydim."

"Nasıl, tatiliniz güzel geçiyor muydu?"

"Orada harika bir insanla karşılaştım."

"Ben de."

"Gördüğünüz gibi, belki babama karşı pek dürüst davranmadım bugüne kadar. Onun işiyle daha fazla ilgilenebilirdim. Bütün yetkileri size devrettiğim şu an, onun için ve şirketi için bugüne kadar hiçbir şey yapmadığıma pişmanım."

"Şirkette çalışmak sizi memnun eder miydi?"

"Elimden pek fazla iş gelmez."

"Daktilo biliyor musunuz?"

"Şöyle böyle."

"Bir denemeye ne dersiniz?"

"İsterim."

"Hemen makinanın başına oturun.^ Size bir mektup yazdıracağım. Memnun kalırsam belki özel sekreterim olarak işe alabilirim."

Terry oturduğu koltuktan kalktı. Üzerinde daktilo makinasının bulunduğu küçük masaya doğru yürüdü. Sandalyeye oturdu, makinaya kağıt taktı.

"Ben hazırım..."

"O halde başlıyoruz," dedi Alan.

Ve yazdırmaya başladı:

"Küçük hanım 28 temmuz tarihli elime geçmeyen mektubunuza cevap olarak, sizi deli gibi sevdiğimi bilmenizi isterim."

Alan süstü, sonra tekrarladı:

"Sizi seviyorum... Sizi seviyorum..."

"Kaç kez sizi seviyorum?" diye sordu Terry başım makinadan kaldırmadan.

"On kez, yüz-kez, ne kadar isterseniz... Devamını yazın:.."

"Evet, bekliyorum."

"Sonuç olarak; gelecek mektubunuzda evlenme tarihimizi

Mi.ütmenizi rica ediyorum."

Mukinanın sesi birdenbire kesildi. Terry gözlüklerini çıkardı, ı ı.ıyıicandan ayakları titriyordu. Alan onun yüzüne baktı, linmbeyaz kesilmişti. On saniye süreyle herşey dondu. Sonra, kuışı konulmaz bir biçimde birbirlerine doğru atıldılar.

DEV ROMANLAR

Kurban Sait
ALİİLENİNO ..... ,100
Jack Lynn
ÖĞRETMEN 100
DÖNEK 125
Frank G. Slaughter
DOKTOR HANIMLARI 125
Harold Robbins
BETSY 125
Keith VVheeler
KARADENİZ OYUNU 125
Aleksandr Soljenitsin
AĞUSTOS 1914 200
Wictoria Holt
BEN, MARİE ANTOİNETTE 150
James Rand
ERKEK GÜZELİ 125
Willi Heinrich
KELEBEKLER AĞLAMAZ. 125
, ÇAPRAZ GÖNÜLLER 90
KIYAMET GÜNÜ 80
Jonathan Black
SUSAMIŞLAR .- 70
CEMİL ..... .125
ALTINA HÜCUM 90
Richard-Reinhardt
İZMİR'İN KÜLLERİ 125

Jacqueline Susamı
BİR ●EFA YETMEZ 125
●●L●RES 60
Patrick White
FIRTINANIN G●ZÜ 125
Emmet Grogan
●LÜM KALIM ●YUNU 125
Joseph ●i Mona
ERKEKLER ve ●İŞİLER 100
S●N A●AM 80
Ann Pinchot
ALTIN KIZLAR 100
Gwen ●avis
YALAN YAŞAYANLAR 125
J.Mcilvine Mc Clary
TİLKİ PAYI 125
Leslie Waller
AİLE 125
Robert Ludlun
MIRAS 100
HAİNLER TATtL YAPMAZ , ... 100
NEMRU● 100
Manniug, ●'Brine
TARİHÇİ 90
James Jones
●ÜŞKÜNLER 125
Robin Moore
ÇETE. 125
John Gordon ●avis
AÇ KAPLAN YILLARI 125
Patrick Alexander
İNSAN AVI 75
Hans Herlin
YIL●ÖNÜMÜ 80
Paul Erdman
79 KRİZİ 100
Eddie Cunstantine
●ÜZENBAZLAR 90
Van de Wetering
K●R●ÜĞÜM 75
Piere Rey
PARA 125
●UL 90

llciKor Borniche
DELİ FİŞEK..... 80
Daniel Odier
TAVŞAN YILI..... 80
Joun -François Bars
FAŞİZMİN PİÇLERİ..... 125
.lucques Lanzmann
KIRMIZI..... 70
Roger Borniche
TOPAL..... 100.
Ken Follet
İĞNE DELÎGI..... 100
Julian Semenov
HIMLER'IN OYUNU..... .80
Max Gallo
1NSANLAR AYNI GÜN DCÜAR 1..... 100
İNSANLAR AYNI GÜN DOĞAR II..... 100
Susan Howatch
şu yasak İlişkiler..... 125
Evelyn Anthony
EFSANE..... 75
Irvrin Shaw
KALP ÇIĞLIKLARI..... 125
Colin Forbes
PANTER..... 90
Jack Hippine
FIRTINADAN ÖNCE..... 75
Will Tremper
KOMPLO..... 100

ÇAĞDAŞ YAZARLAR

David Forrest
ŞİŞKODAN POKERDE..... 60
Yukio Mişima
DALGALARIN SESİ..... 45
Giorgio Bassam
KARARAN BAHÇELER..... 45
Ernest Hemingway
AKINTI ADALARI..... 100
Willi Heinrich
İNSAN POSTU..... 100
TANRININ ÜVEY KULLARI..... 100

Andrew Jolly
SENİ İÇİME GÖMDÜM..... 40
Jose Donoso
ÇİRKİN GECE KUŞU..... ..100
David Forrest
BENDEN SPNRA TUFAN.....60
CANAVAR HIRSIZLARI..... 50
Malcolm Lowry
YANARDAĞ..... 90
Fazıl İskender
KEÇİ ÖKÜZ YILDIZI.....60
Odeyevski
ALACA KARANLIK..... 70
Charter Durbin
KAN..... .70
Carlos Castaneda
DON JUAN'IN BÜYÜSÜ..... 60
Axel Munthe
YAŞADIKÇA..... 90
Jose Mauro Vas Concelos
KAYIK 50
GÜNEŞİ UYANDIRALIM.....60
Gerald Durrell
ADADA ŞENLİK 60
Osman Necini Girmen
EBEMKUŞAĞI..... 40
KILIÇ UYKUDA VURULUR. 45
Marquerita Duras
AŞKA TATİL YOK.....40
Tadeusz Novakovski
AZİZLER KAMPI 80
James Agee
BİRÖLÜM..... 60
Necib Mahfuz
ARA SOKAK 60
Shoheİi Ooka
OVADAKİ ATEŞLER..... ..40
Oriana Follaci
DOĞMAMIŞ ÇOCUĞA MEKTUP 35
Milan Kundera
VEDA OYUNU..... 50
Margaret Craven
BAYKUŞUN SESİNI DUYDUM..... 45
Richard Brautıcan
ŞATODAKİ CANAVAR..... 50

Gavino Ledda
BABAM VE USTAM 70

çaGdaş türk yazarlar **Dtzlsl**

Talip Apaydın
TOZ DUMAN İÇİNDE 40
Melih Cevdet Anday
ISA'NIN GÜNEŞİ 40
Lâle Oraloğlu
KIZIM 40
Selim İleri
DESTAN GÖNÜLLER 30
Çetin Altan
ZURNADA PEŞREV OLMAZ 50
VISKI 50
BEN MİLLETVEKİLİ İKEN 60
Fatma İrfan Serhan
KARAGÜL 50
Ayla Kutlu
KAÇIŞ 60

YAŞANTI DİZİSİ

Lan Hamilton
Gelibolu günlüğü 75
Dr. Ronald J. Glasser
365 GÜN 90
Rene Belbenoit
KANSIZ GİYOTİN 80
Cemal Granda
ATATÜRK'ÜN UŞAĞI İDİM 100
N.Ekici-D.Bayladı-M.Apekin
CUMHURIYET'E KAf VERENLER 75
Muhammet Ali ve Richard Durham ,
EN BÜYÜK BENİM 125
Sadrazam Sait Paşa
ANILAR 90
Emin Karakuş
İşte ankara 125
Simone Bertecnd
KALDIRIM SERÇESİ 100
Şemsettin Kutlu
ESKİ İSTANBUL ÜNILERİ 80

KUMAR

Dev birçok uluslu şirkette çalışanlar çok iyi bilirler, her an işsiz kalma korkusuyla yaşamanın ne demek olduğunu.Alan Pope de bunlardan biridir. Çalıştığı kuruluştaki işine son verildiği gün sevgilisi tarafından da yüzüstü bırakılınca dünyası kararır. Alacağı tazminat dışında hiçbir şeyi yoktur. Ama bir bilgisayar hatası onu bir anda büyük para sahibi yapacaktır. İşte o andan sonra, Alan Pope'un davranışlarına tek şey yön verir: İntikam. Bu amaç onu Fransa'nın güney kıyılarına kadar atar. Ve kısa sürede uluslararası sosyetenin en ünlü kişileri arasında bulur kendini. Bu acımasız dünyaya ayak uydurmakta da gecikmez. Ama üst üste başına gelenler onu pişman etmekte gecikmeyecektir. Çünkü kalkıştığı işte canından olmak da vardır ve Alan Pope, paraya ve aşka kavuştuğu bir sıra ölmeyi hiç de istememektedir.